

Vidvan Mano Ranjani Series,

Edited by M. Krishnamachari, B.A.

BHOJA CHARITRAM.

MAHAMAHOPADHYAYA,
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

உ

கடவுள் துணை.

போஜசரித்திரம்.

ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம்.

இது

1906

சென்னை ஹைகோர்ட்டு வக்கீல்

டி.எஸ். நாராயணசாஸ்திரியார், பி.ஏ, பி.எல்.

இயற்றியது.

சென்னை

சுதேசமீதீதிரன் அச்சுக் கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1900.

(All rights reserved.)
MAHAMAHOPADHYAYA,
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
TIDIVANMIYUR. MADRAS-41.

GIF
O-, 21, Bho
DD

TO

M.R.Ry. T. M. Seshagiri Sastriar Avargal, M.A.,

Professor of Sanskrit and Philology,

PRESIDENCY COLLEGE, MADRAS,

who has been devoting his life to the cause of
Indian Literature,

and who is a Scholar of the Highest Order,

and a Gentleman of the kindest disposition,

THIS PLAY IS DEDICATED

as a token of respect and esteem

•BY THE AUTHOR.

உ ரி ம யு ரா .

(பன்னுந்துசீர்க் கழ்நெடிடடியாசீரிய விருத்தம்.)

சேன்னைமா நகரிற் நிகழ்தரு நலங்கூர்

திண்ணிய கலையெலா நவிலுஞ்

சிறப்புறு கல்விக் கழகமா மதனிற்

சிறந்ததொல் வடமொழிப் புலவோய்!

தென்மொழி முதலாம் பன்மொழிப் பிறப்பைச்

சிக்கற வாய்ந்துநன் குணர்த்துஞ்

சிறந்ததோர் நூலைத் திறனுறப் புனைந்து

தென்கலை வலர்துதி கொள்வோய்!

மன்னிய புலமை சான்றவ ரெவரு

மகிர்கலை நாயக விருதை

மாண்புறப் பெற்றோய்! வளர்சேஷகிரிப்பேர்

வாய்ந்துநன் னூலொருங் குணர்ந்தோய்!

நின்னிடத் தெனக்கு நிகழ்தரு மன்பி

னிகரறு போஜமா காதை

நிலவுநா டகமா நிகழ்த்தினெ னாதனை

நேயமோ டினிதுகொண் டருளே!

EDITOR'S NOTE.

HERE is the first of a series intended to be published under the auspices of the Vidvan Mano Ranjani—a partly Dramatic and partly Literary Institution one of whose main objects is to encourage literary compositions reflecting Indian thought and culture. This is not however the first work of the kind written by a member of the Ranjani. The Tamil play of Kalāvati was written for the Ranjani by M.R.Ry. V. G. Suryanarayana Sastriar, B.A. of the Madras Christian College in 1897; and in Telugu M.R.Ry. Vedam Venkataraya Sastriar, also a member, has written the Pratâpa Rudrîya Nâtaka. But the above works had been published before the idea of this series was seriously taken up.

I have no doubt the play now offered to the public deserves to be heartily welcomed and widely read. The title of the book should be familiar to almost all Indians and though the play does not aim at representing all the incidents strung together in the *Sanskrit Bhojacharitra*, it is yet based, in the main, on the earlier portion of the

latter book which, we well know, is popularly taken to be a correct historical record. The Tamil Drama is still in its infancy; few works of any real merit have yet been published; but of those that have been brought out, the play now offered to the public is certainly one of the best.

HAYAGRIV HOUSE,
BLACK TOWN, MADRAS, }
18th Oct. 1900.

THE EDITOR.

INTRODUCTION.

This play was originally written by me for the Vidvan Mano Ranjani, and it was enacted by its members on the 16th of April 1898. But for the warm reception given to it by the public at the time that it was enacted and the favourable opinion of it communicated to me by many of my friends, I should not have ventured now to publish it.

I have found it advisable to import a number of Sanskrit words into the Tamil language whenever expressions in the latter are not sufficiently terse and spirited to convey the intended meaning. I do not know how the Tamil public may receive it but I am sincerely of opinion, that to render the language of the Tamil Drama sufficiently forcible and dignified, the introduction of Sanskrit words is absolutely necessary.

I have also felt it desirable to make each character speak as nearly as possible in the language he would use in real life and for this purpose I have not hesitated to introduce what may be regarded as colloquial forms of speech. Nor have I hesitated to introduce songs into the body of the play ; the question is out of place whether in real life persons sing out what they feel. Rules of Art make certain tacit assumptions ; persons can as easily talk in music as talk in poetry. The authority also of

ancient writers on Indian Dramaturgy is clearly in favour of the introduction of songs into a play.

The main portion of the plot is taken from the Sanskrit Bhoja Charitra, but I have also consulted other historical records relating to King Bhoja, such as Râja Tarangini and Vikramârka Charitra, and have added greatly to what is in the original. I have tried to represent Indian life at one of its most striking and well-known epochs, in its varied aspects—moral, religious, social and political—and I have tried my best to make the play not only amusing but instructive: but how far I have succeeded in representing the life of the times truly and well in this, my maiden attempt, is left for my readers to judge.

Act I, Scene i. *To give the outline of the play briefly,* Bhoja is the rightful heir to the throne of Dhâra (forming with Ujjain the Kingdom of Mâlva); but being an infant at the time of his father King Sindhula's death, the kingdom is entrusted to his uncle Munja, and Bhoja is brought up in the house of his master Buddhisâgara, the old and faithful minister of King Sindhula. In due time he becomes well-skilled in all the accomplishments of a noble and princely youth. But as he grows up in years, Munja becomes more and more jealous of him, till, at last, he determines to get rid of his nephew once for all. With this object, Munja puts young Bhoja at the head of an expedition against Paulakêsi, the powerful king of the Andhras; but contrary to his uncle's fond expectation, Bhoja not only gains a complete victory

but distinguishes himself for the highest deeds of valour, slaying the mighty Paulakêsi with his own hand. The expedition therefore only serves to spread wide the fame of Bhoja ; and the courtiers of Munja, when they meet to hear how the war has terminated, advise Munja immediately to hand over the kingdom to Bhoja, seeing that the latter has so greatly distinguished himself. Vatsa Râja, the Commander-in-chief of Dhâra's forces, extols unreservedly the strength and heroism of the young prince. Buddhisâgara, ever watchful of Bhoja's interests, reminds Munja of the dying words of King Sindhula, exhorting his brother not to abuse the trust reposed in him. The counsel, however, falls bitterly on Munja's ears ; he flies into a rage ; but pressed by all around, he yields for the time being, to the request of his courtiers to welcome Bhoja with due honors, and place him on his father's throne.

But Munja does not intend to fulfil his word. On the other hand his hatred for Bhoja becomes more and more inveterate. Bhoja—the barrier between him and the throne which he has occupied for sixteen years—shall be removed from his way. And how can he do it best without rousing the suspicions of his subjects ? A device strikes him at once ; he resolves upon marrying his niece Vilâsavati to Bhoja, and through her to bring about his death. Munja himself loves Vilâsavati—if indeed he can be said to *love*—but he has no objection to take her to wife after making her a widow first. He is half-thwarted in his design, and

Act
i,
Scene
ii.

half-encouraged by the prediction of Sâradânanda—the great astronomer Varâhamihira now an ascetic—; and though Chârunati, the mother of Vilâsavati will not at first listen to her brother's proposal, she is finally induced to give her consent to her daughter's marriage with Bhoja.

Act
II,
Scene
i.

Bhoja and Vilâsavati are accordingly married, but Buddhisâgara is too wise and cautious to allow Bhoja's living with Vilâsavati so long as she is under the control of Munja. The prince's promise is therefore taken that he will never approach his wife without his master's consent, and he continues to live in his master's house. Two years thus elapse till one day Bhoja goes out for a walk, along with two of his fellow-students, Kâlidâsa and Bhavabhûti—the former being his particular companion. In the course of their conversation Bhoja learns, for the first time, of his right to the kingdom; and he also observes for himself how insecure life and property are under the Maladministration of Munja—an instance of which he notices before his very eyes. He is surprised he should have been kept from the truth for so long a time, and foolishly blames his old master Buddhisâgara. He contemplates with pain the indifference to Vilâsavati, his own wife, which he has been constrained to show; and resolves to break loose from Buddhisâgara's control. Meeting his master, then, he obtains permission to go about the town next day, and also pay a visit to Vilâsavati. But a bare visit it shall be to her; Buddhisâgara reminds Bhoja of his promise, and

counsels him to be very cautious, the more because Buddhisâgara himself is leaving Dhâra for a few days.

Meantime Chârumatî, the widowed queen of Bhûpâl, has to go to her own kingdom. As she is taking leave of Vilâsavatî, she learns of Bhojâ's proposed visit, and counsels her daughter so to conduct herself as to prove a blessing to her husband. Vilâsavatî feels strangely agitated and prays to Gaurî to bless her with happiness. Now is the time for Munjâ to work upon her; he enters cunningly and induces Vilâsavatî to believe that Bhojâ proposes to go to her but to ill-treat her, and make her a slave to some harlot of his. Vilâsavatî is roused; and she consents, though unwillingly, to try the effect of some poisonous drug on Bhojâ's mind, in the persuaded belief that it will make him attached to her. Trembling she takes it from her uncle, dissolves it in milk, and awaits the arrival of her husband. Her fears and irresolution again creep upon her; she suddenly hears the foot-steps of Bhojâ, places the vessel down in confusion, and feigns sleep in order to see how Bhojâ takes to her before she resolves on anything. Bhojâ at last comes in, when Vilâsavatî is really half asleep. He is dazzled by her beauty, and goes to kiss her, but he recollects his promise to Buddhisâgara, and shrinks back. He is agitated in his turn, and feeling thirsty seizes the vessel containing the poisoned milk. He finds it almost empty: what remains looks black and poisonous. He turns round and beholds a cat swimming round evidently after having drunk the milk,

Act
II,
Scene
ii.

for its mouth is covered with milk-cream. In a moment it drops down and dies before his very eyes. He is at once struck with terror and runs out. Vilâsavati wakes up half confirmed in her husband's faithlessness to her, for she has heard in her sleep some incoherent words of his ; but when she finds the milk-vessel empty, she is seized with fear for the life of Bhoja and falls into bitter grief. Madanamâlini, however, an accomplice of Munja, tries to comfort her, adding that Bhoja is far too cunning to be duped by others. "He never drank the milk," says she "he only tried it on the cat."

Act
II,
Scene
iii.

But Bhoja is sore distressed at heart. He is shocked to think that his very wife Vilâsavati could have intended to poison him. Why else was she so cold and unkind to him ? Engaged in these painful reflections, Bhoja sees Govinda Pandita, a learned Brahmin fleeing with his wife and children from a land where his learning helps him but little to maintain himself and his children. Touched with compassion, Bhoja offers them a string of pearls from his person. His thoughts now turn upon the sad condition in which his kingdom is placed. He resolves to make an effort to gain his kingdom and put an end to the misery of his subjects—or to lose his life in the attempt. God will surely help him in such a noble object ; and before considering about the steps to be taken by him, he will go to the temple of Ganesa, the Patron Deity of the city, and seek God's blessing on his attempt.

Act
III,
Scene
i.

The worship of Ganesa for the day is just being concluded when Bhoja approaches the temple. In

a moment the devotees as well as the priest retire. Bhoja then enters alone into the shrine and pours forth his prayer to the Deity. As he finishes his hymn of praise, he hears the song of some cow-herds driving their cattle in the night. Two of them approach the very temple of Ganesa; and as they prattle away merrily, the screech of a lizard is heard. One of them—an expert in “lizard-augury”—reads out that there is evil threatened unto the prince of the land. A second time the screech is heard; this time it unmistakably forebodes fear of life to Bhoja from Munja and another. The shepherds move away, but their talk is overheard by Bhoja, and as he is wondering whether the shepherd’s words may be well-founded, and cursing himself for having got out of his dear master’s home, Munja himself comes there to meet Vatsa Râja on appointment, at the temple of Ganêsa. Munja now wants to get rid of Bhoja somehow and at once. He commands Vatsa Râja on pain of death to find out Bhoja and put an end to his life that very night. The prince is accused by his uncle of having tried to poison Vilâsavati; Vatsa Râja’s doubts in the matter are entirely over-ruled. His remonstrances are of no avail; and he is made to promise to put Bhoja to death that very night. Poor Bhoja—his heart is filled with horror and disgust at the cruelty and ingratitude of his uncle, and at the treachery and falsity, as he thinks, of his wife.

As Bhoja however hastens away after over-hearing this conversation between Munja and

Act
III,
Scene
ii.

Vasta Râja, he is encountered by his friend Kâlidâsa. Bhoja bursts into tears at his sight; and informs him of Vilâsavati's baseness and treachery. Kâlidâsa, however, does not believe it; for he sees through the whole treachery of Munja. But while Kâlidâsa is trying to comfort his friend, and rouse his spirit to action, they are both traced by the followers of Vatsa Râja; and though they cannot seize Bhoja by force, he yet consents to go with them when he understands that the poor fellows will otherwise pay dearly for their neglect. Kâlidâsa remonstrates against Bhoja's going; but the latter will still go; and Kâlidâsa resolves to follow him unobserved.

Act
III,
Scene
iii.

Bhoja is led to a place of execution where Vatsa Râja is sorrowfully awaiting his coming. The latter informs the prince of Munja's orders, and begs Bhoja's pardon for perpetrating such cruelty. Bhoja tries to appeal to him, but when he learns that he can be let off but at the cost of Vatsa Râja's own life, he prepares to die and asks to have his head cut off immediately. Vatsa, trembling, lifts up his sword; but lo! the sword drops down from his unwilling hand. Kâlidâsa now hastens and eloquently appeals to Vatsa's heart. He suggests an artifice; let Vatsa Râja produce a false head and pass it off for Bhoja's; and let the prince escape and live out of his land, till he be restored to the throne. The plan is approved of, and Kâlidâsa gets Vatsa Râja's promise of help, whenever it may be needed on behalf of Bhoja.

Before morning, the news gets abroad that Bhoja has been murdered by Vatsa Râja acting under Munja's orders. The people are furiously roused; at their head appears Buddhisâgara who has just returned. They crowd in great numbers before the very chambers of Queen Sâvitri, the mother of Bhoja; and while she is just feeling glad that her son visited Vilâsavati, she is startled by the report of her son's death and she falls down overpowered with grief. The crowds swell impatient to avenge the death of their prince. Kâlidâsa now hastens up to them, assures them that Vatsa Râja could not have done the deed, and exhorts them to be patient. He prevails upon Buddhisâgara to take time and think deep, before venturing on so bold and serious a measure. The crowd is induced to disperse, and Kâlidâsa points out to his old teacher how the news must have come down upon the Queen before whose very doors they stand. They therefore run up to her. Tarangavati, the Queen's faithful attendant, anxious for the Queen's life, gladly conducts them to her. Kâlidâsa now relates to them all the incidents of the night; and assures them of Bhoja's safety. He and Buddhisâgara promise the Queen to bring about Bhoja's restoration. Finally, assured once again of Vatsa Râja's fidelity, Buddhisâgara sends Kâlidâsa to Ujjain to rouse King A'dityavarma, the staunch ally of Bhoja's father, and get his aid to place Bhoja on the throne.

Act
III,
Scene
iv.

Forced thus to flee his land, Bhoja wanders into a thick wood situated between Dhâra and Ujjain.

Act
IV,
Scene
i.

There he loses his way and oppressed with hunger and thirst he bemoans his misfortune, and falls down quite exhausted. In that plight he is discovered by some Bhills—robbers by profession. Jayapâla their chieftain takes kindly to Saindhula—as Bhoja now calls himself—and struck with the strength of his arm, and the nobility of his features, the leader places him at the head of his followers. He is initiated into the ways of their profession; he is told that, hearing of Bhoja's murder by his own uncle, they have assembled even to march to Dhâra and plunder by night the prince's palace. Bhoja is startled, but he consents to go with them.

Act IV, Scene ii. Meantime Vilâsavati, has yet her day of greatest trial to go through. Bhoja has died—she was the cause of his death—she has murdered him. This is what she is led to believe by the wily Munja; and believing it, she determines to atone her guilt with her life. She shuts herself alone in a room; she will see none, not even Sâvitri who longs to break to her the news of her husband's safety; how can she see the mother of him whom she has poisoned and killed? Her grief for her husband's loss is intensified beyond degree by the thought of her own supposed guilt.—Two days thus pass; on the third, while trying to comfort Vilâsavati and induce her to see her mother-in-law, Tarangavati notices Munja himself approach Vilâsavati, and she quietly steps aside to see what takes place. Munja comes elated at the thought of

Bhoja's death. The kingdom has at last become his ; if he but win the heart of Vilâsavati, what more need he desire ? He is glad again of Chârunati's absence ; for, were she present, she might stand in the way of her daughter's union with him. Approaching her then, he slyly begins to address her and persuade her to throw off her grief for Bhoja—what an unworthy husband he was for her ! let her but open her eyes and see : the king of men is ready to fall at her feet and kiss them. Vilâsavati does not at once make him out ; she is too much occupied with her own sorrow ; but when he openly proposes to her, she repels him indignantly. No inducement or threat has any effect upon her. By force then, Munja says, he will have her. But Tarangavati, who is overhearing them runs up meanwhile to her mistress ; and the Queen and Buddhisâgara step in time between Munja and Vilâsavati. The former hastens away swearing vengeance upon them ; and Sâvitri has a hard time of it to bring Vilâsavati to consciousness. The latter is at last assured of her husband's safety, and she retires with her mother-in-law, in deep dread of Munja's villainy.

At night the robbers attack Dhâra and retire with immense booty. Bhoja distinguishes himself greatly and rises in their esteem. More than the rest however, a young maiden, Lîlâvati, the foster-daughter of Jayapâla, takes great interest in him, and at the very first sight, she and Bhoja fall in love with each other. Jayapâla notices this with pleasure, and

Act
IV,
Scene-
iii.

determines to take an early opportunity to unite them in wedlock.

Act V, Scene i. In Dhâra, meantime, various rumours spread about Bhoja's death. The cruelty of Munja becomes excessive : Vilâsavati and Sâvitri are cast into prison. This last act of Munja rouses the indignation of all. When A'dityavarma hears of it, he at once sends Kâlidâsa who had been sent to Ujjain by Buddhisâgara to demand from Munja, on pain of war, the restoration of Bhoja and the release of his mother and his wife. Munja, of course, refuses to comply with the demand, and prepares for war in his turn.

Act V, Scene ii. Of all this, however, Bhoja knows nothing ; neither is his life in the forest destined to run smooth. He finds himself hopelessly in love with Lîlâvati ; Jayapâla approves of it ; but the chieftain's wife is strangely ill-disposed towards Bhoja. She suspects him to be a spy and resolves not to let him go safe. Accordingly she prevails upon her husband to kill Bhoja at once ! Her life is mysteriously imperilled, and nothing could save her but Bhoja's blood ! Jayapâla feels very loath to do the deed ; but Chandi, as his wife is appropriately named, will listen to no alternative.

Act V, Scene iii. The conversation of Jayapâla and his unrelenting wife is fortunately overheard by Lîlâvati ; and she hastens to give Bhoja the warning. She finds him burning with love, and is glad to hear that it is for herself ; and though she is unwilling to lose sight of him, her anxiety for his life increases. She therefore communi-

cates to him the danger of his situation. Bhoja is astonished by the news; but, assured of his impending peril, he resolves to flee. Loath to part, they embrace each other and swear their mutual love. Then fastening his ring on Lîlâvati's finger Bhoja makes his escape. But as soon as he is gone, Lîlâvati finds her life miserable, forlorn and joyless. At length she looks at the ring and lo! she reads the name of Bhoja on it. Is he indeed the prince of Dhâra, said to have been murdered by his uncle? To whom else can such grace and nobility belong? She will now seek her father and reveal to him the secret. But behold! Jayapâla himself comes in search of Bhoja with his sword drawn. The maid approaches him with a smile, reprimands him for having intended to do such a cruel act to an innocent person—to Prince Bhoja, for none else their late companion was. Jayapâla hears it with astonishment, determines to seek out Bhoja, restore him to his kingdom and unite Lîlâvati with him in marriage. Lîlâvati applauds her foster-father's intentions; but she will also go with him—dressed like a page she will.

But it is no easy task for Jayapâla to trace Bhoja's footsteps. The latter hastens out of the wood and reaches the neighbourhood of Ujjain. There he pauses to survey his situation. Lîlâvati's separation affects him most, and as he is thinking madly of her, a poor Brahmin with his wife approaches him. Bhoja easily recognises in them Govinda Pandita and Sundari. From their conversation he understands he is in the

Act
VI,
Scene
i.

neighbourhood of Ujjain ; and comes to know also of the whole treachery of Munja, of the plight of Vilâsavati and Sâvitri, and of the endeavours of Kâlidâsa and Buddhisâgara on his behalf. The learned Brahmin then intimates to his wife who is deeply affected by her husband's tale, that Bhoja himself is destined in a short space of time to be bitten by a serpent. Bhoja trembles to hear the words ; and, approaching the Brahmin, entreats him,—himself passing for a friend of Bhoja's—to take some steps to avert the impending calamity. Govinda Pandita declares that it can be done but by performing a *Sarpahoma* for which he wants certain materials. Bhoja goes out to bring them ; he does not return at once, and Govinda Pandita is feeling anxious about the delay. At this juncture, Harihara enters along with Chârūmati who had returned from Bhûpâl, and Vilâsavati and Sâvitri who had escaped from their prison. To them Govinda Pandita appeals ; and, to his surprise, they take the greatest interest in the matter. The *homa* is being performed, when Bhoja enters in a state of giddiness. He becomes worse and worse as the *homa* progresses ; and lo ! at the close of it a serpent rushes in, strikes on the head of Bhoja, and falls into the fire. The prince faints away ; but he is slowly brought back to life ; and is easily made out. Chârūmati and Sâvitri clasp him with tears of joy ; but Vilâsavati and Bhoja, strangely shrink from each other. Sâvitri marks this, and assures Bhoja of Vilâsavati's truth and fidelity to him. While he still hesitates to

seize his wife's hand, Harihara who had been sent out before Bhoja was recognised, re-enters along with Buddhisâgara and Kâlidâsa. The old master affectionately embraces his pupil ; and gladly removes the condition he had laid upon Bhoja's union with Vilâsavati. Even then the sound of trumpets announces the arrival of Munja ; and the men hasten to take part in the war.

The war is conducted ably on both sides. Munja begins to lose gradually ; evil dreams torment him ; he learns of the escape from prison of Sâvitri and Vilâsavati ; his mind is greatly agitated ; and when Vatsa Râja deserts him, he grows quite desperate, and resolves to try a last battle. But encountering Bhoja, he is strangely seized with fear ; for the prince, he thought, had been killed for certain. He therefore takes the form before him to be the ghost of Bhoja ; his conscience overpowers him ; he resolves to stab himself. Bhoja endeavours to avert the deed, but it is too late ; the sword has done its work.

Act
VI,
Scene
ii.

In the battle, however, many persons distinguish themselves—chief of them being a mighty warrior and his young follower, who help Bhoja in saving the life of King A'dityavarma himself. These, among others, are invited to the Court. A'dityavarma embraces Bhoja affectionately, and feels sorry that his own daughter had been lost ; whom, were she found, he would gladly give in marriage to the prince. Then the warrior steps forth who is no other than Jayapâla,

Act
VI,
Scene
iii.

the robber chieftain. He tells the king how Lîlâvati was found and taken care of by him ; and how she has already met and fallen in love with Bhoja. The king's thankfulness knows no bounds ; and Lîlâvati, restored to her parents, is, amidst universal joy, married to Bhoja. The prince expresses his deep indebtedness to Kâlidâsa, and Buddhisâgara ; Govinda Pandita is munificently rewarded ; and amidst great rejoicings Bhoja is crowned ruler of Dhâra, of Bhûpal, and of Ujjain as well.

These are the chief incidents of the story of the play. In writing this play, I had before me the best classical dramas in Sanskrit and English, which greatly guided me in the development of the various characters of the play ; and I shall feel sufficiently compensated for my pains, if it be found, even in a small degree, that I have striven to approach those masterpieces in making every character in my play excite a sympathetic throb in the hearts of my readers.

I intend the play for two nights and that is why I have made it long. The first three acts contain one-half of the story—*the success which ambition and treachery meet with at first* ; and the remaining three acts contain the other half of the story—*the ruin which sooner or later vice and injustice are doomed to draw upon themselves*. Each half is thus intended for a night ; but by omitting some scenes and cutting short others, the play, as a whole, could be enacted in one night without materially affecting the plot.

I gladly offer my work as the first of the Vidvan Mano Ranjani Series. I am thankful to the members of the Ranjani and to M. R. Ry. K. Kuppasawmi Mudaliar, B.A., and M. R. Ry. M. Krishnamachariar, B.A., for many valuable suggestions given to me while writing the play for the press. In particular, I am indebted to M. R. Ry. V. G. Suryanarayana Sastriar, B.A., Senior Tamil Pandit of the Madras Christian College, who was so kind as to read the proof and make many valuable suggestions, and but for whose encouragement, I would never have thought of publishing this play.

SUNDARA MANDIRAM, }
 BLACK TOWN, MADRAS, }
 18th Oct. 1900. }

T. S. N.

முகவுரை

போரசரித்திர மென்னும் பெயர் கொண்ட இந்நாடகமானது வடமொழியிலுள்ள போஜப்பிரபந்தம் என்னுஞ்சரித்திரத்திலுள்ள ஸ்ரீ போஜராஜனுடைய பால்ஸிய சரித்திரத்தைப் பெரும்பான்மை யநுசரித்து சுதந்தர யுகத்தால் கதைப்போக்கைச் சிறிதுமாற்றி ஸம்ஸ்கிருதாங்கிலநாடக லக்ஷணத்திற்கு இன்றி யமையாத சிலவற்றைச் செறித்து நவரஸங்களு மமைய நூதனமாய் இயற்றப்பட்டுள்ளது. ஏனைய நாடகங்களைப்போலாது இதன் கண்ணே சில வடமொழிச் சொற்களும் அத்தியாவசியமான விடங்களில் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறுபயோகித்தல் தமிழ்ப் பாஷைக்கு ஓர் ஏற்றமும் கம்பீரமும் அழகும் பயக்குமென்பதே எமது துணிவு. இதைமிகை என்று கருதுவோர் எம்மை மன்னிப்பாராக.

இது நிற்க, இந்நாடகத்தின்கண்ணே யாம் இயற்றிய செய்யுட்களன்றியும், மேற்கோள்களாகப் பலசெந்தமிழ் நூல்களினின்றும் பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. சில மேற்கோட் செய்யுட்களைச் சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றவாறு சிறிது மாற்றியுங் கொண்டிருக்கின்றோம். மேலும் நாடகத்திற்கு ஒரு முக்கிய அங்கமாதலால் தமிழில் இசைப்பாட்டுகளாகக் கீர்த்தனங்களு மாங்காங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவசியமான விடங்களில் வடநூல் மேற்கோள்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இந்நூதன நாடகம் சென்ற 1898(வா) ஏப்பிரல்மீ 16உ சென்னை வித்வந் மனோ ரஞ்ஜநீ சபையோரால் விக் டோரியா சபாமண்டபத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. அதற் காக யாம் அவர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்யக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றோம்.

இந்நூலானது எமது லௌகிகத் தொழில்புரியுமிட த்து இடையிடையே கிடைத்த அவகாசங்களில் எழுதி யொருவாறு அச்சிடப்பட்டதாதலின் தவறுகள் பல விரு க்கக்கூடும். பெரியோர் அவற்றைத் திருத்தி எம்மீது கருணைபுரிவாராக.

சார்வரி(வா)
அர்ப்பிசிமீ, 3உ
சுந்தர மந்திரம்,
சென்னை.

}

த. ச. நா.

வகுசீலவார்

1. ஸ்ரீராமன் .

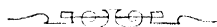
2. கீழ் .

வித்வந் மகோ ரஞ்சகீ.

போஜசரித்திரம் .

நாடக பாத்திரங்கள்.

போஜன் :—பூர்வம் தாராராஜ்ஜியத்தை யாண்டுவந்த சிந்துல
ராஜன் புசல்வன்—(நாடகத்தலைவன்.)

முஞ்ஜன் :—சிந்துலராஜன் சகோதரன்—(போஜனுக்குப் பிரதி
நிதியாய்த் தாராராஜ்ஜியத்தைப் பரிபாலித்துவருபவன்.)

புத்திசாகரர் :—சிந்துலராஜனுடைய முதன் மந்திரி—(போ
ஜனுக்கு வித்தைகற்பித்துவருபவர்.)

காளிதாசன் :—போஜனுடைய ஸஹபாடிகளில் ஒருவன்—
(போஜனுக்குப் பிராணநேசன்.)

பவபூதி :—போஜனுடைய ஸஹபாடிகளில் மற்றொருவன்.

பத்திரநாராயணன் :—முஞ்ஜனுடைய முக்கிய மந்திரி.

வத்ஸராஜன் :—முஞ்ஜனுடைய ஸேனாபதி.

நீலகண்டன் :— }
ஹரிஹரன் :— } முஞ்ஜாராஜனுடைய ஸபாஸதர்சன்.

ஆதித்தியவர்மா :—உஜ்ஜயினீ நாட்டாசன்.

சுகேசன் :—ஆதித்தியவர்மாவின் மந்திரி.

வீரஸேனன் :—ஆதித்தியவர்மாவின் ஸேனைத்தலைவன்.

சாரதாநந்தர் :—ஓர் யத்திரர்.

கோவிந்தபண்டிதர் :—தாரரககரில் வசித்துவந்த ஓர் எளிய
பிராமணர்.

ஸோமஸுந்தரசாஸ்திரர் :—உஜ்ஜயினீ நகரில்வசிக்கும் ஒரு பிரா
மணர்.

பீமன் — }
பைரவன் — } வத்ஸராஜனுடைய கிண்கரர்கள்.

கோபாலன் :— }
கிருஷ்ணன் :— } தாரைககரில் வசிக்குமிரண்டு இடையர்கள்.

ஜயபாலன் :—கள்ளர் ஜாதியைச்சேர்ந்த பில்லர்களுக்கரசன் .

—(லீலாவதியை வளர்ச்சுதுவருபவன்.)

கைலாஸதருக்கள் :—தாரைநகர் விநாயகர் கோயில் ஆர்ச்சகர்.

பிகேஷீவரன் :—ஷை கோயிலில் வேசமோதும் ஒரு பிராமணன் .

தூரன் .

வீரன் .

காலபாபன் .

விநாயகன் .

} ஜயபாலனைச் சேர்ந்த பில்லர்கள்.

ராமகிருஷ்ணன் :—கோவிந்தபண்டிதருடைய பிள்ளை.

பிராமணர், பிரபுக்கள், பேளரர், காவலாளர், ஸைநிகர்,
முதலாயினர்.

ஸாவித்திரி :—சிந்தலராஜனுடைய பட்டமகிஷி—(போஜனுடையசாய்.)

காமநதி :—காலஞ்சென்ற பூபாளநாட்டரசன் பட்டமகிஷி—
(சிந்தலராஜனுடைய சகோதரி.)

விலாஸவதி :—காருடதியின் புதல்வி—(போஜனுடைய முதன்மனைவி.)

பத்மாவதி :—ஆதித்தியவர்மாவின் பட்டமகிஷி.

லீலாவதி :—ஆதித்தியவர்மாவின் புதல்வி—(ஜயபாலனால்
வளர்ச்சுது வரப்பட்டவள் ; போஜனுடைய இரண்டாம்
மனைவி.)

மதநமாலிநி :—முஞ்சாராஜனுடைய முக்கிய பரிசாரிகை.

தரங்கவதி :—விலாஸவதியின் சோழி.

சுந்தர் :—கோவிந்தபண்டிதருடைய பத்தினி.

சண்டிகை :—ஜயபாலன் மனைவி.

கரவதனை

நண்டபாணி

} ஜயபாலனுடைய சேடியர்.

யவநியர், சேடியர், முதலாயினர்.

நாடக நிகழ்விடம்.

பெரும்பான்மை

தாராராஜ்ஜியத்தின் தலைநகராகியதாரையிலும் ;
தாராராஜ்ஜியத்துக்கும் உஜ்ஜயினீராஜ்ஜியத்துக்கும்
மத்தியிலுள்ள பீல்ஸர்களது தூர்க்கத்திலும் ;
சிறுபான்மை உஜ்ஜயினீ நகரிலுமாம்.

போஜ சரித்திரம்.

ப்ரஸ்தாவனை.

(நாந்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ-உத்தாரன் பிரவேசித்தல்.)

ஸ-உத்தாரன்:—(கைகூப்பி உணக்கமாய்)

அருளாகி யருவாகி யேக மாகி
யறிவாகி யுருவாகி யனைத்து மாகிக்
குருவாகிக் கோனாகிக் கடவு ளாகிக்
குறிப்பரிய பெரும்பொருளாம் பிரம மாகி
யரனாகி யரியாகி யயனு ளாகி
யகிலபுவ னங்களையு மாக்ர மித்துக்
கருணைபொழி நடராஜன் கலிவி லக்கிக்
காத்தருள் வ னென்றுமெமைக் களிமீக் கூர்ந்தே! ()

(கேபந்யத்திற்குள் நடக்கச் சேர்ந்து வடமொழிந் காணஞ்செய்தல்.)

(ச) இரூதம்-சங்கராபரணம், தாளம்-சகதாளம்.

பல்லவி.

விஜயதாம் ! பரேசிதா ! விஜயதாம் ! மஹேசிதா !

அநுபல்லவி.

விஜயதாம் ! ஸதாய - மகில - ஸுஹநவர்கரக்ஷிதா !

விபவ-பரித-சித்சி-தகில-புவநகணபிதா !

(விஜ)

சரணக்கர்.

ஸகலசக்தி ஸம்யுக்த:-ஸகலவஸ்து ஸங்கத: !
 ஸகல தர்மமார்க-பரண-நிபுணாதர்ய ஸஞ்சித:!
 ஸகல-நிகம-ஜலதி-மதன-பவ ரஸவிதித: ! (விஜ)

கருணயா புநாத்விமாம் ! கருணயேச்வரஸ் ஸபாம் !
 கருணயா புநாது-வ்புத-ஹ்ருதயரஜ்ஜீம் சபாம் !
 கலித-ஸஜந-ஹ்ருதய-நளிந-தரணிருசி நிபாம் ! (விஜ)

ஸுநீர:- (செவிகொடுத்த, வீயப்புடன் காங்கு பக்கக்கனிவஞ் சுநீம்-
 பார்த்த) ஆ ஆ ! இஃதென்ன ஆச்சரியம் !

எம்மே கங்குரு மின்பமாக வொருகா
 லேகித் தொலிக்கின்றவோ ?

செம்மா கத்தினு மம்புதங்க ளாணிபொற்
 சேர்ந்திங்கு பெய்கின்றன !

அம்மா ! மின்னலு மின்னுகின்ற தழுகாய்
 ஆகாய வட்டத்திலே !

சம்மோ தத்துட னுகின் றனமயிற்
 சங்கங்க ளும்பாடியே ! (உ)

நிச்சயம் ! இது மேக முழக்கந்தான் ! (யோசித்த) ஆயினுமிது
 மழைக்கு அகாலமாயிற்றே ! கார்காலமும் முன்னரே சென்று
 விட்டதே ! இஃதென்றோ அபூர்வமான மேககர்ஜனையாகவ
 ன்ரே இருக்கின்றது ! (மேல்நோக்கி) வானமுங் கொஞ்சமேனுங்
 களங்கமின்றிச் சாதுக்களுடைய இதயம்போல் நிர்மலமாய்
 விளங்குகின்றது. இதோ !

இலங்கு ராஜஹம்ஸேசாபை
 யோங்கவே யெதேஷ்டமாய்த்
 துலங்கு மித்ர மண்ட லந்த
 வைக்கவே சுகத்தினாற்

பளிங்கை யொத்த சத்ப தங்க
ளாகவே ப்ரகாசமாய்

விளங்கு சார தாக மத்தைக்

காண்சிறேன் வினோதமாய்!

(௩)

(நாணத்தினூற் சிந்தி நகைத்து) ஆ! நமது சங்கீதசாலையில் வாசிக்கப் படிம் வாத்திய கோஷத்தைக்கேட்டு எப்படி மயங்கலானேன்! (விமர்சையுடன்) இன்னும் நமது சங்கீதசாரிகை ஏன் வரக்காணோம்! (நேபத்யபிழைக்க நோக்கி) இவ்வளவுமட்டும் போதும்! நேபத்யவிதானம் முடிந்திருந்தாற் சீக்கிரமிங்கு வரலாம்.

(பாவேசித்து)

நடி:—(பரபரப்புடன்) ஐயா! இதோ வந்துவிட்டேன்! என்ன செய்யவேண்டுமோ கட்டளையிட்டால் அடியேன் அப்படியே செய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஸூத்ர:—(நடியை நோக்கிக் கோபத்தடன்) ஆர்யே! இது நல்ல வேடிக்கையே! உலகமெங்கும் புகழ்பெற்ற இப் பரத கண்டத்தின்கண் முத்துமாலையின் நடுநாயகம்போல் விளங்கும் இச் சேன்னைமாநகரின் நந்தனவனம்போலிருக்கு மிந்த ஸார்வஜனோத்யான வனத்தின்கண் அத்தியுன்னதாலங்கார சோபிதமாய் அத்தியத்புதமாந்தீபபந்திகளால் தேஜோமயமாய் விளங்கும் இவ்விக்டோரியா ஸபாமண்டபத்தீல், அனேக விடங்களிலிருந்து பிராசீன நவீன நூல்களில் நன்று கற்றாய்ந்தறிந்த வித்வச்சிகிரேமணிகள் அனேகர் இன்றைக்கு நமது சபையோர் நடத்தப்போகின்ற புதிய நாடகத்தைப் பார்ப்பதற்காக மிக்க ஆவலோடு வந்தீ காத்துக்கொண்டிருக்க, இஃதென்னை ஒன்றுந் தெரியாதவள்போல் மெதுவாய் வாராநின்றாய்?

நடி:—(பயத்தடன்) ஐயா! யான் என்செய்வேன்? சக லருருடைய மனதையுங் கொள்ளை கொள்ளுமன்றோ சங்கீதம்! நமது நேபத்ய சாலையில் நடந்த சகலேந்தீரியாநந்தகரமான கா

னரஸத்தை யுட்கொண்டவர் எவர்தாம் தம்மதியை மறவாம
லிருப்பார்?

கூவுங் கோகில நாதமோ! மதுரமாய்க்
கொஞ்சங் கிளிச்சொற்களோ!

மேவுங் கிந்நர சகரவர்த்தி மிதுனம்
மேலாங் குழல்நாதமோ!

கோவும் பொற்றிடு மிந்தவாத்ய மதுவைக்
கொள்ளிற் சகந்தன்னிலே

யாவுந் தம்மதியை மறந்து விடுமே
யாருங் களித்துய்வரே!

(ச)

ஸ-ஓநீர்:—ஆம்! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே! சங்கீதோப
நிஷத்வித்யா பரவசனம் ஒரு க்ஷணகாலம் யான் வந்திருக்கு
மிடத்தையும் வந்த காரியத்தையும் கூட முற்றிலும் மறந்து
விட்டேன். இங்கானமிருத்திற்கு ஒவ்வாமையாற்றான
ன்றே,

சர்க்கரை பாகா யினிசிச் சலித்திடுதல்

பக்குவப் பாலும் வெளுத்திடுதல்-தக்கக்

கரும்புதனைத் துண்டாகக் கண்ட மிடுதல்

அரும்பழத்தைக் கிள்ளை யடல்?

(ரு)

இத்தீவ்ய கானத்தைக்கேட்டு இவ்வித்துவச்சபையும் மனங்
களித்து ஆந்தசாகரத்தில் அமிழ்ந்திருக்கின்றதென்றே நிச்ச
யிக்கின்றேன்.

நடி:—ஐயா! இப்பொழுது எந்த நாடகத்தைக்கொண்டு
இம்மகா சபையோரைக் களிப்பிக்கலாம்?

ஸ-ஓநீர்:—ஆர்யே! இதற்குள் மறந்துவிட்டனையோ?
இப்பொழுது தான் நமது நாடகாபிநயத்தைப்பார்க்க வந்திரு
க்கும் இம்மகாசபையோரால் ஸ்ரீ ராஜாதிராஜ போஜமஹா

ராஜனுடைய பால்லிய சரித்திரத்தை நாடகரூபமா யபிநயிக்க வேண்டுமென்று ஆஞ்சுரூபிக்கப்பட்டோ மல்லவா? ஆசலின் தாமதமின்றி ஒரு சங்கீத மெடுத்துப் பாடு.

நடி:—(குதூஹலத்தன) ஐயா! ஸ்ரீபோஜ மஹாராஜனுடைய சரித்திரம் வடமொழியிலன்றோ எழுதப்பட்டிருக்கின்றது! அத்திவ்யபாஷையும் வெகு காலமாய் நம்மவரால் அநாசரிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால் மிருதப்பிராயமாகவன்றோ ஆயிற்று! அப்படியிருக்க இச்சரித்திரத்தை நம்மவர் யாவருங் கண்டுகளிக்கும்படி நம்தேச பாஷையில் எப்படி நாம் நாடகரூபமாய் அபிநயிப்பது? மேலும் இச்சரித்திரம் வடமொழியிற்கூட நாடகரூபமாய் எழுதப்படவில்லையே!

ஸகுத்திர:—ஆர்யே! நீ யுரைப்ப துண்மையே! இக்காலத்தில் நமது தேச பாஷைகளில் நாடகங்களை அபிநயித்தாலன்றிப்பயனில்லை. ஆயினும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் பதங்களை யுபயோகியாமல், அதன் பத்ததியை யனுசரியாமல் நமது தேசபாஷைகளில் நாடகம் எழுதுவது அசாத்தியம். அப்படி எழுதப்படினும் அதற்கு ஸம்ஸ்கிருதாங்கல நாடகங்களின் காம்பீர்யம் கொஞ்சமேனுமிருப்பதில்லை. ஆகையற்றான் நமது முன்னோர்கள் தமிழ் முதலிய திராவிடபாஷைகளில் நாடகமொன்று மெழுதினரல்லர்! அது பற்றியே தமிழ் பாஷையிற்றவிர மந்தைய தேசபாஷைகளில் இப்போழ்து நாடகமெழுதுவோர் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையின் பதங்களையும் அதனது பத்ததியையும் ஏராவிடாக உபயோகிக்கின்றனர். இத்தாரணியை யனுசரியாமையற்றான் இக்காலத்தில் தமிழ்ப்பாஷையில் வெளிவரும் சில நாடகங்களை ரஸஞ்ஞர்களால் நன்றிமதிக்கப்படுகின்றனவில்லை. இப்பெருங்குறையைச் சிறிதேனும் நீக்குவதற்காகவே ஸம்ஸ்கிருதாங்கல பாஷைகளில் வல்லவரான நமது சபையிலோர் முக்கிய அங்கத்தினர் இப் போஜமஹாராஜனுடைய சரித்திரத்தைத் தமிழ்ப்பாஷையில் எளியநடையில் ஒரு நாடக

மாக எழுதியிருக்கின்றனர். அப்புதிய நாடகத்தைகொண்டே இம்மகா சபையோரை இன்று களிப்பிக்க நினைத்திருக்கின்றேன்.

நடி:—ஐயா! அவரது குடிப்பெயர் முதலியன என்னவோ?

ஸ்திர:—ஆர்யே! சொல்லுகின்றேன் கேள்!

சேணுறு சிர்த்தி சான்ற

திருக்கவுணியர்கு லத்தீதான்

பேணிய நீதி யுற்றேன்

பிறப்பிலி திருமா லென்போன்

மாணிய விராம க்ருஷ்ண

மகிசுரர் பெற்ற செல்வன்

வாணியி னருளா லிந்த

நாடகம் வரைந்தான் மன்றே! (௬)

நடி:—அங்கனமாயின் மிகவுஞ் சந்தோஷம்! இதுவரை க்கும் பார்த்திராத இந்நூதனமான நாடகத்தைக்கொண்டு இம்மகாசபையோரது நல்லப்பிராயத்தைக் கொள்ளுவோமென்றேயான் நம்புகின்றேன்.

ஸ்திர:—ஆர்யே! உனது சொல் உறுதிப்படுகிற வரையிலும் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகாது. ஆயினும் இம்மகா சபையோரைக் காக்கவைப்பது சரியன்று! சீக்கிரம் ஒரு பத்தியம் எடுத்துப்பாடு கேட்போம்.

நடி:—ஆகா! அப்படியே பாடுகின்றேன்! (உபகாணஞ்செய்து).

ஸ்ரீதேவ தேவேச! ஸ்ரீகரா ராதித!

சுரிதபக்த பாலக! ச்ருதநி தாந!

விச்வமெங் குஞ்சேர்ந்து விஷபத்தி லொட்டாது
விவிதமாய்த் தோன்றிடும் விச்வ நாத!

த்வந்த்வவர் ஜிதனுகி த்வயஹீன னுகியுந்
 த்வேஷமுடையோர்கட்கு த்வேஷி யாயும்
 மஹநீய ரோதிடும் மார்க்கத்தி லேசென்று
 மநுநீதி வழுவாத மான வர்க்கு
 நோய்க னொன்றும் வராமலே நொடியி லேகி
 ரந்த்ர மகிலத்தை யுங்காட்டி ரக்ஷ ணித்து
 ஜநந மரணாதி பாதையை ஜடிதி யாக
 நீக்கு நிசனே ! எம்மை நீ நீடு காக்க ! (௭)

ஸ-ஓத்ர :—(சுநோஷத்தன்) ஆர்யே ! ஆந்தம் ! ஆந
 ந்தம்!! சந்தர்ப்பானுபத்தமான தகுந்த பாடலைப் பொறுக்கி
 யெடுத்தனை ! இம்மக்கள சுரமான ஆரம்பத்தினாலேயே நமது
 வித்வந் மனோஜ்ஜநீ சபையார் நடத்து மிந்நாடகம் குறை
 வின்றிச் சமக்கிரமாய் நடந்தேறுமென்று நம்புகின்றேன் !
 ஆகலின் நாம் சிக்கிரஞ் சென்று நாடகபாத்திரங்களை யனுப்பு
 வோம் வருக !

நடி:—ஆப்படியே செய்வோம் !

(இருவரும் விவகிரமித்தல்)

போஜ சரித்திரம்.

முதல் அங்கம்.

முதற்களம்.

இடம்—நாரைநகர்: முஞ்ஜராஜன் ஆஸ்தான மண்டபம்.
(நீலகண்டன் ஹரிஹரன் என்னுமிடம் ராசபாசுரம் பரவேந்தல்)

நீலகண்டன்:—என் ஐயா ஹரிஹரரே! நம் நாட்டின்மீது படை யெடுத்துவந்த அத்திரேட்சத்திரரன் தோற்றுவிட்டன னாமே! வாஸ்தவந்தானே?

ஹரிஹரன்:—ஆம்! என்ன ஒன்றுந் தெரியாதவர்போற் பேசுகின்றீர்? முன்னர் நம்மைப் பரிபாலித்துவந்த ஸ்ரீசிந்துல மஹாராஜா அவரது தவப்புதல்வர் போஜகுமாரர் தாம் இவ் வெற்றிக்குக் காரணமாம்.

நீல:—என்ன! நமது போஜகுமாரரா? அவர் குரு குலத்தில் நம்புதல்வர்களோடு புத்திசாகரரிடத்தில் வித்தியாப் பியாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தனரே! அவர் எங்ஙனம் இந்த யுத்தத்திற்குச் சென்றிருக்கக்கூடும்?

ஹரி:—ஆம்! நீர் கூறுவது சரியே! ஆயினும் நமது முஞ்ஜ மஹாராஜா அவர்கள் யாதுகாரணம்பற்றியோ தாம் நேரில் யுத்தத்திற்குச் செல்லாததன்றி போஜகுமாரராயினும் செல்லின் நலமென்று தெரிவித்தனராம். போஜகுமார

ரும் சஸ்திரப்பயிற்சியில் மிகவுந் தேர்ந்தவரானதனால் தாமே யுத்தத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்றுங் கேட்டுக்கொண்டன ராம். புத்திசாகரரும் அதற்குச் சம்மதித்து என் குமாரன் காளிதாசனுடன் ஆவரை யனுப்பினர் !

நீல:—(ஆளமகநாயகம்) இவை யெல்லாம் ரகசியமாய் நடந்திருப்பதை யோசித்தால் ஏதோ மஹாராஜா அவர்களின் மனதில் ஒரு விசேஷமான எண்ணமிருந்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. (பரகாசமாய்) நல்லது ! நமது சேனைத் தலைவர் வசஸ்ராயர் முதலிய சுத்தவீரர்களெல்லாம் யுத்தத்திற்குச் சென்றிருக்க இப்பொழுது தான் பதினெட்டு வயது நிரம்பிய போஜகுமாரர் இவ்வெற்றிக்குக் காரணமென்று கூறுவது ஆச்சரியோத்தியாகவன்றோ இருக்கின்றது !

ஹரி:—ஐயா ! நிலகண்டரே ! இஃதோர் ஆச்சரியமா?

பிறந்ததுஞ் சிங்கக் குட்டி
பிளக்குமேல் யாணை வேந்தை
யறற்களேர் சிறிய மீனாஞ்
சனித்ததும் நிந்து மாயிற்

சிறந்தசிற் துலர்கு லத்திற்
சீருடனவத ரிந்த

திறங்கொடோள் வலிய போஜன்
செயிப்பதும் விரதை யாமோ ? (அ)

அப் போஜகுமாரர் யுத்தத்திற்குச் சென்றிராவிடின் நமது சேனைமுற்றும் மடிந்திருப்பதுமன்றி நம் சேனைத்தலைவரும் அப் பேளலகேசிக்கு அடிமைக் கைதியாய்ப் போயிருக்க வேண்டுமாம்.

நீல:—இவையெல்லாம் உமக்கெப்படித் தெரியுமோ ? உங்கள் குமாரன் வந்துவிட்டனனோ ?

ஹரி:—எஃது குமாரனா? போஜகுமாரரைவிட்டு அவன் ஒரு நிமிஷமாயினும் பிரிந்திருப்பனோ? உயிருமுடலுமென்றன்றோ அவர்களைக் கூறல்வேண்டும். யுத்தத்திற்குச் சென்றிருந்தவர் யாவரும் நமது நகரத்திற்கு வெளியே கொஞ்ச தூரத்திற்குச் செனைகளுடன் இறங்கியிருக்கின்றனராம். நமது சேனைத் தலைவர் வத்ஸராஜர் மாத்திரம் இஃஜெய சமாசாரத்தை மஹாராஜா அவர்களுக்கு முன்னமே தெரிவிப்பதற்காக வந்திருக்கின்றனராம். இச்சங்கதிகளெல்லாம் அவர் சொல்லித்தான் தெரியவந்தன.

நீல:—அப்படியாயின் ஆஃது உண்மையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். நானும் போஜகுமாரருடைய வல்லமையைப் பற்றி எம் குமாரன் பவபூதி புகழ்ந்து பேசக்கேட்டிருக்கின்றேன். நல்லது! இன்று இவ்வளவு அவசரமாய்ச் சபைகூடுவதற்குக் காரண முடிச்குந்தெரியுமோ?

ஹரி:—இஃஜெய சமாசாரத்தைக்கேட்டு நாடு நகரத்தார் யாவருமொருங்கு கூடிப் போஜகுமாரரை எதிர்கொண்டு சென்று மரியாதையுடன் அழைத்துவருவது பன்றிச் சீந்துலமகாராஜருக்கு வாக்களித்தபடி இந்நாட்டையு மவருக்கு ஒப்புவிக்கும்படியாக நமது முன்னமஹாராஜா அவர்களிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர்களாம். அதுபற்றியே இச்சபை கூடுவதாகப் புத்திசாகரர் சொல்லினர்.

நீல:—ஆம்! அப்படிச்செய்வது அவசியமே! இப் போஜகுமாரரைப்போன்ற சுத்தவீரர்கள் அரசாட்சி புரிந்தாலன்றோ நம் நாட்டிற்கு நன்மைவிளையும். ஆயினுமிப்பதினாறு வருஷகாலமாய் இவ்விராஜ்ய சுகங்களை யனுபவித்துவிட்டு நமது முன்னமஹாராஜா அவர்கள் இப்போது நம் வேண்டுகோளுக்குச் சம்மதித்து இராஜ்யத்தைப் போஜகுமாரருக்கு ஒப்புவிப்பாரென்று யான் நம்பவில்லை.

ஹரி:—நீர் சொல்வது வெகு நன்றாயிருக்கின்றது! ஒரு வனுடைய நாட்டை மற்றொருவன் தூராக்கிரமமாய் அபகரித்

துக்கொள்வதும் நியாயம்போலும்? நமது மஹாராஜா அவர்கள் அக்கிரமமாய்ப் போஜகுமாரருக்கு இவ்விராஜ்ஜியத்தை யொப்புவிக்கச் சம்மதிக்காவிடில் நம்போன்ற நியாயசபாசதர்கள் சும்மாவிருக்கல்லாமா? அரசன் அநியாயஞ் செய்யப்புகின் அதைத் தடுப்பதன்றோ அமைச்சர்தம் முறைமை! முற்றுமறிந்து செய்தலும், செய்யவேண்டியதை யரசனுக்கு முற்படச் சொல்லுதலும், நற்செயலறியா வரசருக் கிடித்துரைத்தலும் மந்திரிகளது முடிந்தகடமையன்றோ?

தம்முரிர்க் குறுதி யெண்ணார்

தலைமகன் வெகுண்ட போதும்

வெம்மையைத் தாங்கி நீதி

விடாதுதின் றுரைப்பர் மேலோர்!

செம்மைபிற றிறம்பல் செல்லாத்

தேற்றத்தார் தெரியுங் காலம்

மும்மைபு முணர வல்லார்

ஒருமையே மொழியு நீரார்!'

(கூ)

அப்படித்தான் நாம் கேட்காமற் சும்மா இருப்பினும் குடிகளும் கேளாமல் விடுவார்களோ? போஜகுமாரருக்கு வயது வந்தவுடன் இவ்விராஜ்ஜியத்தை ஒப்புவித்து விடுவதாக நமது மஹாராஜா அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டவிஷயம் யாவருக்குந் தெரிந்தது தானே!

நீல:—ஆம்! அவை யெல்லாம் சரியே! நியாயமுமென்னமோ அப்படித்தான். ஆனால் நமது மஹாராஜா அவர்கள் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்படுகிறவர்தாமே!

ஹரி:—(சோபத்தடன்) ஆமாம்! நாமெல்லோரும் சும்மா இருந்துவிட்டால் அரசன் மனம்போனபோக்கெல்லாம் போகி

ன்றான். அது யாருடைய பிழையோ? இன்று மாத்திரம் சபையிலெல்லோரும் முகதாட்சிணியத்தை விட்டு நியாயப்படி நடப்பார்களாயின் மஹராஜா அவர்கள் எப்படிப் போஜகுமாரருக்கு இராஜ்ஜியத்தை பொப்புவிக்கச் சம்மதியாரோ பார்த்துகின்றேன்.

நீல:—எல்லாம் சபையில் தெரிகின்றது ! நாமிங்கு வீரியங்கூறுவதிற் பயனென்ன ? (கேட்பத்திற்குச் சூர்யகோஷம் முழங்கச் செவி கொடுத்த) ஒ ஓ ! மஹாராஜா அவர்கள் வருகின்றார்கள் போலும்!—போதும் ! இசனுடன் நிறுத்துவம் நம் சம்பாஷணையை ! (பரபரப்புடன் எடுத்த தன் ஆசனத்திற் கருகிற்சென்ற அரசன் வரவையெதிர்பார்த்த நீர்தல்)

ஹரி:—ஆமாம் ! அதையுந்நான் பார்ப்போம் ! யானே பார்ப்பானாயின் பார்த்தே விடுகின்றேன்: (மெழவாய் எழுந்திருந்தல்)

(பின்னர் இரண்டு அங்கரகூடங்கள் வெவ்வேற்தடிமைப்படித்த “பராக்கு ! பராக்கு !” என்ற முன்னும் பின்னும் சொல்லிவரவும், புத்திசாகரர், பநீரநாராயணர், வதீஸராஜர் முதலிய முக்கியசபாசந்தர்களை முன்னிடத்தெகொண்டு, இரண்டியவநிகள் வெண்சாமரைவீச முஜீஐமஹாராஜன் சபாண்டபத்திற் பரவேசித்தல்).

சபையோர்கள்:—(மஹாராஜா சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்க, தத்தமிடக்களில் நின்று பாடுதல்).

(2) ஆங்கலகீதி.

ஐய ! ஐய !! போ ராஜராஜ ! ஐய ரமாவிபோ !
ஐய ! ஐய !! போ முஞ்ஜராஜ ! ஐய மஹாப்போ !

மாளவதேசம் முழுதும் மன்னவனே நாம்
ஆளும்வண்ண மருள் புரிவன் ஆதிதேவனே ! ஐய.

நாடுநகரெங்கணும்நம் நாட்டின்பெருமையை
கூடியே நம்பகைவர்களும் பாடிப்போற்றவே ! ஐய.

முஜ்ஜராஜன்:—(சபையோர்களை இங்கிதத்தினால் வீற்றிருக்கச்செய்த) எமது நன்மையைச் சந்ததமுங்கோரும் சபையோர்களாள்! ஏதோ எம்மாலியன்றமட்டும் எமது தமையனார் நடந்தபடி இப்பதினாறு வருஷ காலமாய் நுங்கனையும் மற்றுமுள்ள பிரஜைகளையும் ஜாக்கிரதையாகவே பரிபாலித்து வந்தனம். இன்னும் அவ்வாறே நுங்களருளால் இவ்விராஜ்ஜியத்தை நீதிநெறி பிசகாது காத்துவருவம். நமது சேனைத்தலைவர் வத்ஸராஜர் இருக்குமளவும் நமக்கு யாதொரு குறையும் நேரிடாது. (வத்ஸராசனாரோக்கி) சேனாபதி! அந்திரதேசத்தரசனை யெதிர்த்துச் சென்ற நம் சேனை எவ்வாறாயிற்று? நம்பகைவரது வியாபாரம் எந்நிலையிலுள்ளது?

வத்ஸராஜர்:—மஹாராஜா! வெற்றி நமக்கே தன்!

சூடரொளி கண்டு சுகம்பெறத் தீயினின்
மடமையால் விழவரும் வண்டின் செயல்போல்
அந்திர தேசத் தரசன் கதியும்
மந்திர மின்னி மதியும் மயங்கி
நாமர சாளும் நாட்டையெதிர்த்துத்
தாமர சாளத் தண்டுடன் வந்ததும்
தெரிந்தவோ யலவோ? திரும்பவு மடியேன்
விரித்துரைப் பானேன் வேந்தர்மா மணியே! (க0)

ஆகலின் யான் விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. நம்பகையரசர் பேளலகேசியார் போர்க்களத்தில் தோல்வியுற்று நம் மிளவரசர் போஜகுமாரரால் மாண்டுபோயினர்.

சபை:—ஸாது! இராஜகுமாரரே! ஸாது!! பிள்ளைகளிருந்தால் இப்படிப் போஜகுமாரரைப்போற் சத்தவீரர்களாயிருக்கவேண்டும்.

முஞ்ச:—வத்ஸராஜரே! நம் போஜனுடைய பராக்கிரமம் நமக்குமுன்னரே தெரிந்ததன்றோ? அதனாற்றானன்றோ போஜ

ன் ஒருவனே போது மென்று யாங்கூட யுத்தத்திற்குச் செல்லவில்லை. ஆகலின் அவன் பௌலகேசியை ஜெயித்தது ஓர் ஆச்சரியமன்று! ஆயினும் இவ்வெற்றியின் விவரத்தை யொருவாறு அறியவிரும்புகின்றோம்.

வதீஸ:—ராஜ ராஜேந்திரா! அப்படியே கூறுகின்றேன்! முன்னர் அராஜகமாயிருந்த தீரவிடேசத்தை வென்று விட்டோமென இறுமாப்படைந்து வீட்டின்கணுள்ள பாலைப்பருகின ஓர் சிறியபூனை பாற்கடலை மருந்துவாமென்று பேரெண்ணங்கொள்வதுபோல் இத் தாராராஜ்ஜியத்தையும் வென்று விடலாமென்று வீணாசைகொண்டு அவ்வந்திரதேசத்தரசர் நம் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தனரன்றோ?

ஏமந்த ரூதுவில் எங்கும் பரவிப்
பூமி யெங்கணும் புகைபோற் கவிந்து
பந்தி பந்தியாம் பனித்திர ளனைத்தையும்
அழன்றெழு மிரவி யரைநொடிப் பொழுதிற்பறக்க டிப்பது போலுமே நமது
மறக்கொ ணாதவப் போஜ ரொருவரே
பௌல கேசியின் பலமுள நால்வகைச்
சேனை யாவையுஞ் செயித்தனர் விந்தையே! ()

சபை:—நல்லது! இளவரசரே! நல்லது!

வதீஸ:—ராஜசத்தமா! அதிகமாய்க்கூறுவதற் பயனென்னை? பௌலகேசியாரது சேனா சமுத்திரம் முழுதும் நமது இளவரசரொருவரே தமது வீரியப்பிரதாபத்தால் வறட்டி, அவ்வரசனையுங் கோதாவரியின் கரையிற்புரட்டி, கீருஷ்ண நதிக்கரைவரையினும் நமது கீர்த்தித் துவஜத்தை நாட்டி, அவனது சேனைகளை யெங்கும் நிற்கவொட்டாமலோட்டி, அந்திரதேசம் முழுமையும் நமக்குச் சுவாதினப் படுத்திவிட்டனர்!

சபை:—(வெகு சந்தோஷத்துடன்) சபாவ்த் ! சபாவ்த் !!

வதீஸ்:—இது மாத்திரமன்று ! அவரது தாளாண்மையை யுந் தோளாண்மையை யு மெடுத்தாரைக்க யாவரால் ஆகும் ? த்வந்த்வயுத்தத்தில் தனக்கொப்புயர் வில்லையென்று அகங்கரித்திருந்த அப் பெளலகேசியைத் தாமொருவராகவே த்வந்த்வயுத்தத்திலேயே மடியச்செய்தனர் ! மன்னர் தலகா ! பெருங்காட்டில் வெயிலிலுலர்ந்துபோன முட்செடிகளின் குவியல்களை ஒரு சித்ய சீப்பொறியண்டிக் கொளுத்துமாறு, தாமொருவராய் நின்று, நம்பகைவனை யெதிர்த்துச்சென்று, அவனைக்கொன்று, அவனது சேனைகளை யுத்தத்தில் வென்று நமது நாட்டின் மகிமையைப் புவியெங்கும் விளங்கச்செய்த சுகுமாரனை, சத்துருக்கள் பணியுஞ்சூரனை, தேவருமஞ்சந் தீரனை, மதினெட்டு வயது பாலசுகுமாரனை, நம் போஜசுகுமாரனைத் தாம் புதல்வனாயடையப்பெற்றது தாமு மடியேமும் இந் நாடுஞ் செய்த தவப்பயனையென்றி வேறென்ன ?

சபை:—நன்குரைத்தீர் வதீஸ்ராஜரே ! நன்குரைத்தீர் !!

முஞ்ச:—(ஆன்மகதமாய், சிந்தித்தக்கொண்டு) ஆ ஆ! நாம்கொண்ட எண்ணங்களெல்லாம் வீணாய்ப் போயினவோ ! இச்சல்லியத்தை நீக்குவதற்காகவே ஒருவேளை போஜன் யுத்தத்திலாயினும் மடிந்துவிடுவென்று வெகு பக்குவமாய்ப் புத்திசாகரரையும் எழற்றிப் போஜனைப் பெளலகேசியை எதிர்த்துச் செல்லும்படி அனுப்பினோம். தானொன்றுநீனைக்கத் தெய்வம் வேறொன்று நீனைக்குமென்று சொல்வது இவ்விஷயத்தில் வாஸ்தவமாய் முடிந்தது ! தான் மடியாது, தன் பகைவரைக்கொன்று, வெற்றி மாலையுரிந்து, வீரகண்டையணிந்து நாடு நகரத்தார் யாவருங்கண்டு களிக்க நல்வரத்தாய்ப் போஜன் திரும்பிழிநகர் வருவென்று யாம் கனவிலும் நீனைத்திலேம் ! ஆஆ ! இனி யவனை யொழிப்பது எங்ஙனம் ? (தலைமீது கர்த்தைவைத்துப் பெருமூச்செறிதல்.)

புத்திசாகர் :—ராஜ ராஜேச்வரா ! நமது நாட்டிற்கு இவ்வளவு கீர்த்தியையும் பிரக்கியாதியையுங் கொண்டுவந்த தமது குமாரன் போஜனது குணங்களைத்தாமே அறிந்திருக்கின்றீர் ! ஆகலின் யான் அசைப்பற்றி புகழ்ந்துபேசுவது அநாவசியம். தாம் இம்பொழுதே தக்கமரியாதையுடன் அடியேங்களோடு எதிர் சென்று அவனை யழைத்து வருதல் அழகு ! அன்றியும் அவனது பிதா சிந்துல் மகா ராஜர் நாடாகிய இத் தூரா ராஜ்ஜியத்தையும் இப்பொழுதே அவனுக்கு ஒப்புவிப்பது தமக்கு தர்மம் ! இதுவே தமது குலத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் சிறந்த மேன்மையைவிளைவிக்கும். மேலும் தமது தமயனார் சிந்து லமஹாராஜர் இறந்துபோகும்பொழுது தமக்குரைத்தவசனங்களைத்தாமிப்பொழுது கவனிக்கவேண்டும். “எனது பிரிய முள்ள தம்மீ ! யான் இன்னும் சற்று நேரத்தான் ஜீவித்திருப்பேன், இப்பொழுது உன்னிடத்தில் யான் ஒப்புவிக்கும் பொருளைப்பாதுகாப்பாய் என்று நம்புகின்ற என்னை மண்ணை சையாலாயினும் பொன்னுசையாலாயினும் நீதுரோகம் செய்வாயாகில் சர்வகியந்தாவாகிய பரமேசுவரன் உன்னைத்தண்டிப்பானென்பது நிச்சயம் ! எனது குலதீபமாகிய போஜனையடையயான் எவ்வளவு தவஞ்செய்தேனோ அஃது உனக்கே செரியும். அவனுக்குத் தக்கவயது வந்து முடிசூட்டுமுன்னரே எனக்கு அந்தியகாலம் நேரிட்டுவிட்டது. ஆகலின், என்செல்வனுக்காக நீயே யிவ்விராஜ்ஜியத்தை யரசாண்டுவந்து போஜனுக்குத் தக்கவயது வந்தவுடன் ஒரு தகுந்த ராஜசன்னிகையையும் மணம் புரிவித்து இவ்விராஜ்ஜியத்தையும் ஒப்புவித்து விடுவாயென்று பூர்ணமாய் நம்புகின்றேன்!”—ராஜசசாங்கா ! தாமிவ்வசனங்களை இச்சமயத்திற்றான் நினைக்கவேண்டும் ! இப்பொழுது போஜனுந் தக்க வயதுவந்து டகைவரும் புகழ்த் தக்க சாமர்த்தியமுள்ளவனாயினன். இம்மங்களகரமான சமயத்திலேயே போஜனுக்குத் தாம் முடிசூட்டுவீராயின் தமது கீர்த்திக்கு நிகரிரா !

* “சாதல்வந் தடுத்த காலுந்
 தனக்கொரு சாத லின்றிப்
 பூசல மிருக்குங் காலும்
 புகழுடம் பிருக்கு மந்தக்
 கோதறு புகழின் யாக்கை
 கொடையினுற் செல்வங் கூர
 வாழ்தலை யுடையா ரன்றே
 வானமும் வணங்கு நீரார்!” (கஉ)

ஆகலின், இப்பொழுதே போஜனை எதிர்சென்று நகருக்கழைத்துவந்து, அவனுக்கு இவ்விராஜ்யத்தையுந்தந்து, தமது புகழ் பூமியெங்கும் விளங்க, எம்மையும் மந்தைய பிரஜைகளை யுஞ் சந்தோஷிக்கச் செய்வீரென மிகவும் வணக்கமாய்ப் பிரார்த்திக்கின்றேம்.

சபை:—மஹாராஜா! தாங்கள் அப்படியே செய்வீரெனப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

முஜீஜ:—(ஒன்றந்தோன்றும் சந்தனேம் பேசாமலிருந்த, பற்களை நகர்பென்று கடித்தக் கோபத்தன சபையோரைச் சந்தி கோக்கி) சபையோர்கள்! என்ன சொன்னீர்கள்? இதை யெமக்கெடுத்துரைக்கவோ இன்றுகூடீனீர்கள்! இவையெல்லாம் புத்திசாரருடைய கலகமோ?

தர்ம மாயிது காறு முங்களைத்
 தாங்கி வந்ததன் லாபமோ
 மர்ம.மாபுபமை மாய வார்த்தையின்
 மாய்க்கி தீர்மதி யீனாகாள்?
 சர்ம மென்றோமைக் கையெடுக்கினிற்
 சாகு விர்விஷ மேறியே
 துர்ம னேரத மாயி கட்டிடிற்
 றாங்கு விர்விழுந் திங்ஙனே! (கஊ)

* பிச்சையர் புராணம்.

புத்தி:—மஹாராஜா ! நீதியை யெடுத்துரைத்தனன். தாம் அதைக்கொண்டாற் கொள்ளுங்கள், விட்டால் விடுங்கள் ! யான் எனது கடமையை நிறைவேற்றினேன். இனித் தம் முடைய சித்தம்.

* “ அன்புறு மறத்தினு லடுக்கு மின்பமே யின்பெனத் தக்கதா லேனை யின்பெலாந் துன்பமும் பழியையுந் தோற்று மாதலா லன்புறு மறத்தினை மறப்பிற் கேடுறும்.” (கச)

முஜீஜ:—(பெருமூச்செறிந்த) பத்திரநாராயணரே ! நீருமெ ன்ன ? அவர்களுடனே சேர்ந்துகொண்டீர் போலும் ?

பத்திரநாராயணர்:—இராஜரஜேந்திரா ! யாது மறி ந்த தமக்கு யான் என்ன கூறப்போகிறேன் ? இப்பதினறு வருஷகாலமாய்த் தாங்கள் இவ்விராஜ்ஜியத்தை இறையளவே னும் முறைவழுவாது பரிபாலித்து வந்தீர் ! இன்னும்,

தினையும் விடாதிச் செல்வ மெல்லாம்
இச்சை யாலிங் கிருந்தனு பளித்தல்
எச்சிலை யருந்து மிழிவே யன்றோ ?
மிகப்பெரும் போஜன் தகப்பன் மூப்பாய்
இருந்து மரசைக் துறந்தில னென்றே
உலகம் நவின்றிடில் நலமோ வுரைப்பீர் ? (கடு)

ஹரி:—யாதுமறிந்த நீதிமன்ன ! அடியேன் என்ன உரைக்கப்போகின்றனன் ! தாம் போஜகுமாரரைப் புதல்வரா யடைந்த பாக்கியமே பாக்கியம் ! தாமும் அருமைப்புதல்வருக்கு உரியனவெல்லாம் திருந்தச்செய்தீர் ! தம்முடைய அநுக்கிர கத்தாலேயே அவரும் மகா சுத்தவீரரென்னும் பெயரைப் பெ ற்றனர். இனிப் போஜகுமாரருடைய கிருதஞ்சயக்கு அளவி ராது !

வதீல:—மஹாராஜா ! போஜகுமாரருடைய குணத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் அறியாதவர் யாவர்? அவரது வெற்றியைக் கேட்டது முதல் நாடு நகரத்தார் யாவரும் அவரிடத்தில் மிகவும் அன்புவைத்திருக்கின்றனர். ஆஹா ! போஜகுமாரரா ! மஹான் ! என்ன வீரியம் ! என்ன விநயம் ! என்ன பெருமை ! என்ன பொறுமை ! என்ன ஜீவகாருண்ணியம் ! என்ன சமதாபுத்தி ! என்ன கல்யாணகுணம் ! மகாசத்தியவாதி ! மகாபராக்கிரமசாலி ! சகல வித்தைகளையுமுணர்ந்தவர் ! சகல தர்மங்களையுமறிந்தவர் ! வருணன் வீரியத்தில் ! தூராதரம் தைரியத்தில் ! பிருகஸ்பதி புத்தியில் ! ஸ்ரீய:பதி சக்தியில் ! ஆஹா ! பெருமையிற் புரந்தரன் ! பொறுமையிற் பூதேவதை ! கோபத்திற் காலாந்தகன் ! பிரதாபத்திற் பரமேசுவரன் ! மன்மதனும் அவரது அழகைக் கண்டால் வெட்கங்கொண்டோடுவான் ! ஆஹ்லாதத்தைக் கொடுப்பதில் அமிர்தகலைகளால் நிறைந்த பூர்ணசந்திரனுமவனுக்கு நிகரல்லன் ! ஆதித்தியனைப்போல்தேஜஸ்வீ ! அச்வரீதேவரைப்போல ஜ்ஜஸ்வீ ! அவர் சிறுபாலகராயிருப்பினும் அவரிடத்தில் எனக்குப் பெரியோர்களிடத்தில் உண்டாவதுபோற் பகுமான புத்தியுண்டாகின்றது. இராஜேசுவரா ! அவர் தம்மைச் சொந்தப் பிதாவைப்போலவே நினைத்திருக்கின்றனர் ! அவரை யரசனாகக்கொள்ள யார்தாம் விரும்பார் ?

ஹரி :—அம்மகாபுருஷனுடைய குணதிசயங்களை வர்ணிக்க ஆதிசேஷனாலுமாகாது ! கொடுப்பதிற் சூபேரன் ! நடப்பதிற் சூமாரன் ! யயாதியைப் போலுதாரன் ! சிபிசக்கிரவர்த்தியைப்போற் சம்பீரன் ! ஆவரைப்பதியாயடைய யார்தாம் விரும்பார் !

சுந்தீஜ:—(சுந்தித்தக்கொண்டே, ஆன்மகதமாய்) சரி ! இப்பொழுது இவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு விரோதமாய்ப் பேசுவதிற் பிரயோஜனமில்லை. நாமும் சம்மதிக்கத்தான் வேண்டும் ! (பிரகாசமாப்) சபையோர்கள் ! உங்கள் வேண்டுகோளுக்கு யாம்

மிகவும் மெய்ச்சுகின்றோம். யாமும் சீக்கிரத்திலேயே போஜனுக்கு முடிசூட்டத் தீர்மானித்திருக்கின்றோம்.

சபை:—மிகவுஞ் சந்தோஷம்! மஹாராஜா! மிகவுஞ் சந்தோஷம்!

வதீஸ:—மன்னர் மன்னவா! இன்றொரு விஷயத்தைப் பற்றி யான் கூறத்தவறிவிட்டனன். நமது இளவரசருடன் கூட யுத்தத்திற்குச்சென்ற அவரது பிராணநேசர் காளிதாசருக்கும் நாம் தக்க மரியாதை செய்யவேண்டும். அவரை என்னவோ சாமானியராக நினைத்திருந்தோம். அவரை இந்நாட்டிற்கு ஓர் சிறந்த ஆபரணமென்றே கொள்ளல்வேண்டும்!

* “நல்லவுந் தீயவு நாடி-நாயகந்

கெல்லையின் மருத்துவ னியல்பி னெண்ணுவார்
ஒல்லைவந் துறுவன வுற்ற பெற்றியின்
தொல்லைநல் வினையென வுதவுஞ் சூழ்ச்சியார்!”()

அவர் சம்முயிர்க்குறுதி சற்றுமெண்ணுடல் நம்மளவரசரையே ஒருமுறை பகைவரிடத்தினின்றங் காப்பாற்றினர். ஆகலால், அவருக்குச் செய்யும் மரியாதை நம் போஜருக்கும் அதிக திருப்திகரமாகவே யிருக்கும்.

பத்தி:—ஆம்! மஹாராஜா! அவருக்குத்தக்க மரியாதை செய்தல் நியாயமே! அவருக்குத்தெரியாத இராஜநீதி யொன்றுமில்லை. அவரைப் போஜகுமாரருடைய வெளியிற்சஞ்சரிக்கும் பிராணனென்றே கொள்ளவேண்டும்.

முநீஜ:—ஆ! அதற்கென்ன? அப்படியே செய்வோம்.

சபை:—எல்லாம் தம்முடைய சூடாக்ஷமே!

முநீஜ:—(வெறுப்புடன், எழுந்த) சபையோர்காள்! யாம் அவசரமாய் வெளியிற் செல்லவேண்டியிருத்தலால் விடைதரல் வேண்டும். புத்திசாகரரே! யாம் போய்வருகின்றோம். (சாரமாய்ப் பரிவாரத்துடன் நிக்ரமித்தல்).

ஹரி:—(யாவருஞ்செல்ல சீலகண்டரை கோக்கி) நீலகண்டரே ! பார்த்தீரா ! நாமின்று நினைத்தவெண்ணஞ் சலபமாய் முடிந்துவிட்டது.

நீல:—இன்னும் முற்றும் பார்ப்போம் ! மகாராஜா அவர்கள் போன அவசரத்தைப்பார்த்தால் எனக்குச் சங்கையுண்டாகின்றது. எதற்கும் தனிமையே பேசுவோம். (யாவரும் சிவ்விருமித்தல்.)

இரண்டாவ் களம்.

குடம்-நாநாதகர் : முந்ஜராஜனரண்மனையிலீ ஓர் அறை.

(முந்ஜராஜன் ஆசனத்திலிருந்தபடி பிரவேசித்தல்.)

முந்ஜராஜன்:—(சுந்தித்தக்கொண்டு) ஆ ஆ ! இன்று நாம் என்ன பெருமோசம் போனோம் ! அப்பாதகன் புத்திசாகரன் வார்த்தையைக் கேட்டல்லவோ போஜனுக்கு இத் தாராராஜ்ஜியத்தை ஒப்புவித்துவிடுவதாகச் சபையிற்கூறி வந்தோம். இப்பதினாறு வருஷகாலமாய் இவ்விராஜ்ஜிய சுகங்களை யெல்லாமனுபவித்துவிட்டு இப்பொழுதிவ்வரசாட்சியைத் துறப்பதென்றால் எங்ஙனம் கூடும்?—இன்று திடீரென்று பிரஜைகள் போஜனுக்கு இராஜ்ஜியத்தை ஒப்புவிக்கும்படி நம்மைக்கேட்டதென்றோ? இஃதுவனா அவர்களை. ஜாக்ரீரதையாகத்தானே பரிபாலித்து வந்தோம்! இதுகாறு மவர்களும் கீழ்ப்படிந்தே வந்தனர்களே!—(யோசித்த) சீ ! எல்லாம் நாம் செய்த பிழையே! போஜனை யுத்தத்திற்கு அனுப்பியதனைன்றோ அவனது குணதிசயங்கள் பிரஜைகளுக்குத் தெரியவந்தன! யாதேனும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத்தொடங்கினால் முன்னரே அதன் பயனை யறிந்து செய்யவேண்டும்.

உசிதமித னைச்செய்த லுசிதமீ தல்லவென்
 றுற்றுநோக் கிடல்வேண்டு முத்தமர்கள்,
 பிசகியொரு தொழிலையும் பெரியோர்கள்செய்யார்கள்
 பின்வரும் பயனைமுன் பிரித்திடாமல்,
 பசுவென நடப்பவர் பகுத்தறிவு தான்கெடுஉப்
 பரதேசி யாவர்கள் படித்திருந்தும்,
 நிசிதமாஞ் சல்லியம தென்னவோ ராது செயல்
 நிலையைக் குலைக்குமே நித்தகாலம்! (கௌ)

இதுவுமன்றி, நாம் அரசனாயிருப்பதன்றி பயத்தினால் ஒரு
 வேளை நம்மிடத்தில் அன்புள்ளவர்கள்போற் குடிகள் நடித்து
 வந்திருக்கக்கூடும். எப்படியிருப்பினும் இச்செங்கோல் நம்மை
 விட்டு நீங்குமாயின் பிரஜைகள் முன்போல் நம்மை மதிப்
 பார்கள் என்று யாம் நம்பவில்லை. நாமுயிரோடிருந்தும் மரித்
 தவருக்கொப்பாவோம்!

பிணியிலா வுடல மஃதே,
 பிழையிலாப் பெயரு மஃதே!
 அணியுமா பரண மஃதே,
 அயர்விலா வழகு மஃதே!
 பணமெனுஞ் சூடு நீங்கிற்
 பாரினிற் புத்திமானுங்
 கணத்திலே முற்றும் வேறாய்க்
 காண்பதும் விந்தையந்தோ! (கஅ)

ஆகையால், எப்படியாயினு மிந்நாடு நம்மைவிட்டு நீங்காவண்
 ணம் தக்க உபாயஞ்செய்யவேண்டும்!—(ஆலோசித்தக்கொண்டிருத்
 தல்.)

(பரவேசித்த.)

மதநமாலிநி:—(கைகூப்ப) மஹாராஜா! யாரோ ஒரு
 யதிந்திரர் தங்களைக்காணும்பொருட்டு வெளியிற் காத்துக்
 கொண்டிருக்கின்றார்.

முஜீ :—அப்படியா ! சீக்கிரம் அழைத்துவா !

மதந் :—அப்படியே மஹாராஜா ! (வெளியில் நிஷ்கிரமித்தல்.)

முஜீ :—இவர் யாவராயிருக்கக்கூடும் ? நம்மிடத்தில் இச்சமயத்தில் வருவதற்குக் காரணமென்ன ? இப்பதினாறு வருஷகாலமாய் நம்மிடத்தில் ஒரு சன்னியாசியும் வந்ததில்லையே ! அந்தோ ! நாம் இராஜ்ஜியத்தை ஸ்திரப்படுத்துவோமா வென்று யோசிக்கும் பெரிமுதே குறுக்கே யதீந்திரர் ஒருவர் முளைத்தனரே ! நமதெண்ணம் நிறைவேறுமோ ?

(பிரவேசித்த)

சாரதாநந்தர் :—(கடவுளைத்தோத்திரஞ்செய்துகொண்டே.)

(*) இராகம் - பிலகரி : தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

ஸ்மரணைசெய்மனமே - ஸ்மரரிபுவையென்றும்,
துரிதமயதருண - கிரிஞ்ஜலிசனை !

அதபல்லவி.

அருட்பெருங்கடலினை - அன்பருக்கிவ்டனை,
பரமபுருஷனை ஸ்ரீ - பார்வதீநாகனை ! (ஸ்மரணை)

சரணங்கள்.

வானவர் பணிவோனை - வாக்குத்தந்தருள்வோனை
ஞானிகட்குறைவனை - ஞானசுருபனை ! (ஸ்மரணை)

சோதிக்குட்சோதியாய் - சுடருக்குட்சுடருமாய்
ஆதியந்தமிலாத - ஆநந்த மூர்த்தியை ! (ஸ்மரணை)

முஜீ.—(சீக்கிரம்). ஆஹா ! இவருடைய தேஜஸ்ஸே தேஜஸ்ஸா !

ஊ

கையில் தண்ட கமண்டலங்கள், இடையில்
காவிக் காவேஷ்டியும்,

மையில் பஸ்ம விலேபமும், களமதில்
மாசற்ற ருத்ராசூழும் ;

மெய்யா மில்வுல கத்தைவிட் டிவர் அஹோ!
 பூண்டிங்கு சந்யாசமும்,
 மெய்யாம் சங்கர ரென்னவே வருகிறார்
 விச்வேசனைப்போற்றியே! (கக)

(ஆசனத்தைவிட்டெழுந்திருத்தல்).

கார:—(அசனருகிற்சென்ற) ராஜனே! நினக்கு மங்கள்முண்டாகுக!

முநீஜ:—அடிகாள்! வந்தனம்! (வந்தனஞ்செய்தல்).

சார:—நாராயண! நாராயண!!—பெருக நின்வாழ்வு!

முநீஜ:—சுவாமி! தாங்கள் இவ்வாசனத்தில் எழுந்தருளவேண்டும்!

கார:—(ஆசனத்திலுட்காந்த) நீரும் நும் ஆசனத்தில் வீற்றிருப்பீர்!—நாராயண! நாராயண!!

முநீஜ:—(உட்காந்த) சுவாமி! தாங்கள் எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்?

கார:—ராஜனே! எம்போன்றவர்களுக்கு நாடேது நகரேது?

* 'வீடதேது வாசலேது விஷயமேது வேந்தனே!
 மாடுமக்கள் மனைவியேது மற்றுமாவ தேதுபான்!
 நாடுபெற்ற நடுவர்கையி லோலைவந்தழைத்திடி
 லோடுபெற்ற தவ்விலைப்பொழுதுக*ணுமில்வுடல்!'

யதிகளான எம்போன்றவர்கள் எங்கிருப்பினுமென்ன? இவ்வுலகத்தில் நடக்கும் சகலவிஷயங்களும் எமது ஞானதிருஷ்டிக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் விளங்கும்.

முநீஜ:—தங்கள் திருநாமதேய மென்னே?

* சிவவாக்ஷிப் பரடல்.

கார:—எம்மை இவ்வாச்சிரமத்தில் காரதாந்தரெனச் சொல்லுவார்கள். எமக்குப் பூர்வாச்சிரமத்தில் வராஹமிஹிரன் என்று பெயர்.—நாராயண! நாராயண! (சபமாஸையப் புரட்டுதல்.)

முஜீஜ:—(ஆன்மகதமாய்) ஒ ஓ! ஜோதிஷசாஸ்த்ரபாரங்கத ரான வராஹமிஹிரரா! இவரைச் சர்வஞ்யரென்றே கூறுவார்கள்!

வராஹ மிஹிரர் வரருசி முதலியோர்
நரேந்த்ர சபையின் நவமணி யல்லரோ!
சராச ரங்களின் சாதக மனைத்தும்
தெரிந்து னைத்த தீமா னிவரே! (௨௧)

ஆகலின், இவரைக்கேட்டால் நமதெண்ணம் முடியுமோ அல்லவோ தெரிந்துகொள்ளலாம். (பிரகாசமாய்) சுவாமீ! தாங்கள் அடியேனை நாடிவந்த காரியம் யாதோ? உரைத்திடில் அடியேன் செய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்! தனம் வேண்டி மானாலும் அல்லது எதுவேண்டுமானாலும் கேட்கலாம்!

கார:—(அரசனது முகக்குறியை புணர்ந்த, ஆன்மகதமாய்) இவ்வரசன் துராசையினுற் பரசொத்தை யபகரிக்க நனைத்திருக்கின்றனன். இப்பாதகனிடத்தில் திரவியம் வாங்கிச்சென்றால் நாமும் கிருதார்த்தராய் விடுவோம், இவ் வியாசபெளர்ண்மியும் கிருதார்த்தமாய் விடும். நல்லது! வந்ததற்கு உண்மையைக் கூறிவிட்டுச் செல்வோம். (பிரகாசமாய்) ராஜனே! எம்போன்றவர்களுக்கு ஒரு காரியமு முளதோ? (பாடுதல்.)

(௨) இராகம் - காபி - தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

காரியமுளதோ - காமனைத்தீக்தவன்
சரணடைந்தவர்க் - கவனிதனிலே!

அநுபல்லவி.

துரிதவிநாசனைத் - தூயவர்க்கிறைவனை
இரவும் பகலும் - இதயத்திற் கொள்வோர்க்கு! (காரி)

சரணங்கள்.

முருகபோலினை - முநிஜநபாலினை
அசுமதிலணிபவர்க் - கன்புடனித்தமும் ! (காரி)

சுமதமகருணா - சம்பூர்ணர்களாய்
விமலினைபென்றும் - விஷயமாக்கொள்வோர்க்கு ! (காரி)

அரசே ! எம்போன்ற துறவிகள் வருவது லோகாநுக்கிரகார்த்தமே !

முஜீஜ:—சுவாமி ! அடியேன் ஒருவிஷயமறிய விரும்புகின்றேன்.

சார:—ஏதோ தெரிந்தமட்டுங் கூறுகின்றோம். எந்த விஷயந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றாலும் கேட்கலாம்.

முஜீஜ:—அப்படியாயின், நான் இப்போது எண்ணியிருப்பதை உணர்ந்துரைப்பீர்களோ ?

சார:—ஆ ஆ ! கூடியவரை யுணர்ந்துரைக்கின்றேன். (சற்றநேரம் கண்களை மூடி யோசனையுடையவிரும்புபதுபோல் நடித்த ஒருபெரு மூச்சுடன் கண்களைத் தடைத்தக்கொண்டு) நாராயண ! நாராயண !!—ராஜனே !

* “இருப்பது பொய்! போவதுமெய்!
யாதிருந்து மென்னாம்?
எவரிருந்து மென்செய்வார்?
எமன்வருங்காற் றேடும் *
பொருள்கொடுத்தப் பிழைப்பாயோ
தமரையனுப் புவையோ?
பொய்யுரைத்தாற் சென்றிடமோ?
பிற்கணத்தே வருவேன்

உருக்கம்வையு மையாவென்
றமுதும்விடு வானே ?

ஊட்டிவளர்த் திடுமுடம்பி
னெடுகொடுபோ கானே ?

செருக்கெதுவோ நிலையில்லாப்
பொருட்கமுவாய் வேந்தே !

சீச்சீநீ யறிந்துகெட்டாற்
செப்புவாயா ருனக்கே! ”

(௨.௨)

முநீஜ:—(திக்கென்று பயந்து மெதுவாய் தனக்குட் சமாநானஞ் செய்த
கொண்டு) சுவாமி ! நெஞ்சத்து மிக்கதனை முகமே காட்டுமென்
பார்கள் ! ஆயினும் இன்னும் வேறேதாயினும் ரகசியமான
விஷயம் எடுத்துரைப்பின் தம்மைச் சர்வஞ்யர் என்றே கொள்
ளுவேன்.

கார:—ராஜனே ! நீர் எம்மை ஸர்வஞ்யரென்றாலும் ஸர்
வஞ்யராகோம், அப்படிக்கொள்ளாவிடினும் மூடராகோம் !
இயற்கையிற்றானே இரண்டுபடாத பூரணவின்பமானவராய்ச்
சகலபுவனங்களையும் படைத்தளித்தழிக்க வல்லவரான உண்
மைக்கடவுள் ஒருவரே ஸர்வஞ்யர் ! அவர்தாம் சகலப்பிராணி
களின் மனத்திலு மிருப்பதை யெல்லாம் நன்று அறியவல்லர் !
யாமும் அவரது அதுக்கிரகத்தாற் சிற்சிலவிஷயங்களை அறிந்து
கூறவல்லோம். ஆயினும் தமக்கு வருத்தமுண்டாகக்கூடு
மென்று சொல்ல அஞ்சுகின்றோம் !

முநீஜ:—(சிந்தித்தக்கொண்டே, ஆன்மகதமாய்) நமக்கு வருத்தத்
தைத்தரத்தக்கதுயாதிருக்கக்கூடும் ? எதற்கும் தெரிந்திருந்தாற்
புருஷப்பிரயத்தனத்தினால் ஒரு வேளை கேடுசம்பவிக்கினும்
தக்க உபாயஞ்செய்து அதை நீக்கிக்கொள்ளலாம் ! (பிரகாசமாய்)
சுவாமி ! யாதொரு பயமுமின்றி மொழியலாம்.

கார:—ராஜனே ! அப்படியாயிற் கேட்கலாம் ! தாமிப்
பொழுதுன்னியது இரண்டுவிஷயங்களைப்பற்றியே ; ஒன்று

ஸ்திரீயின் மணத்தைக் குறித்தது, மற்றொன்று புருஷன் வதையைக்குறித்தது. இவ்விருவரும் தம் பந்துக்களே !

முநீஜ:—(பயந்த, வணக்கத்தடன்) ஆம் ! எண்ணியவிஷயங்கள் எவ்வாறு முடியுமோ ? அதை உரைப்பீர் !

சார:—அரசே ! சொல்கின்றேன், கேளும் ! ஸ்திரீயைக் குறித்தது பயன்படும் ; மற்றதிற்பயனில்லை !

முநீஜ:—சுவாமீ ! தாங்கள் இரண்டாவது விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறியது அடியேன் மனத்திற்குச் செம்மையாய்ப் புலப்படவில்லை. ஒரு பிரார்த்தனைக்குத் தாங்கள் உத்தரமளிக்கவேண்டும் ! எனக்குப்பின் இத் தாராராஜ்ஜியத்தை யார் ஆளுவர் ?

சார:—(ஆன்மகதமாய்) இப்பாதகன் தனதெண்ணம் முடியுமாவென்று ஐயப்பட்டு வினாவுகின்றனன் ! நாமும் கூடமாகவே விடையளிப்போம். (பிரகாசமாய்) இதுவும் அவ்விரண்டாவது விஷயத்தைப்பற்றியதுதான். மறுபடியஞ்சொல்லுகின்றேன். உமக்குப்பின்போஜன் இம்மாளவதேசம் முழுதும்ஆளுவன்.

முநீஜ:—(சந்தோஷமுள்ளவன்போல் நடத்த) எல்லாம் தங்கள் ஆசீர்வாதமே !

சார:—ராஜனே ! இன்னும்கேளும் போஜனது யோகரீதியை !

ஐம்பதுமைந் தாண்டு மறுமாத மூன்றுநாள்
இம்மா நிலமுழுதும் இன்னரசு செய்வானால் ! (உரு)

முநீஜ:—மிகவுஞ் சந்தோஷம் ! அடியேன் மீது தமது கிருபா நோக்க மிருக்கவேண்டும்.

சார:—எமது கிருபா நோக்கமிருந்தென் ? ஈசனார் அருள் இருக்கவேண்டும். அதுவுந் துறப்பெனுந்தெப்பமே துணையெனக்கொண்ட எம்போன்றவர்களுக்கே அடையற்பாலதா

யின் காம குரோத லோப மோஹ மத மாச்சரியங்களாகிற பெருமுதலைகளாற் சங்குலமான பிறப்பெனும் பெருங் டலில் மூழ்கி நிற்கும் தும்போன்ற அரசர்கள் வாழ்ந்திருக்கவே ண்டுமாயின் நெய்வத்தினிடத்திலும் தூர்மத்தினிடத்திலும் பூர்ணமான சிரத்தையிருக்கவேண்டும்.

முஜு:—(தன் கழுத்திலணிந்திருந்த முத்தமாலையைக்கழற்றி) சுவாமீ ! தாங்கள் இதை அங்கீகரித்து எம்மை அறுக்கிரகிக்கவேண் டும். (முத்தமாலையை சீட்டல்)

சார:—(அதைத்தெத்து) ராஜனே ! ஜபமலை யணிந்திருக் கும் எம்போன்ற துறவிகட்கு அரசர்கள் அணிந்துகொள்ளத் தக்கதான இம்முத்தமாலையாற் பயன் யாது ? தமக்கேயிருக் கட்டு மிவ்வாபரணம்! ஆயினும் உடது நன்மையை நீர் உண்மை யாய் நாடுவீராயின் இதை மாத்திரம் கவனித்து நடந்துகொள் வீர் !

* “தானத்திற் குறித்து மன்று
தானினைந் தீயிற் சால

வீனத்தி லுய்க்க நிற்கு
மெச்சத்தை யிழக்கப் பண்ணு

மானத்தை யழிக்குந் துய்க்கின்
மாற்றலர்க் கடிமை யாக்கு

மூனத்தீ ரகத் துய்க்கும்
பிறர்போரு ளுவக்கின் வேந்தே!” (உச)

நல்லது நமக்கு அறுஷ்டான காலமாய்விட்டது ; போய்வரு கின்றோம் ! (கொஞ்சதூரம் பரிக்கிரமித்த ஆன்மகதமாய்)

* “கற்பூரப் பாத்திகட்டிக் கத்தூரி
 யெருப்போட்டுக் கமழ்நீர் பாய்ச்சிப்
 பொற்பூர வுள்ளியினை விதைத்தாலு
 மதன்குணத்தைப் பொருந்தக் காட்டும்;
 சொற்பேதை யருக்கறிவிங் கினிதாக
 வருமெனவே சொல்லி னாலு
 நற்போதம் வாராதாங் கவர்குணமே
 மேலாக நடக்குந் தானே!” (௨௫)

இதுவரை வாராதபுத்தி இனி நம் சொற்களால் வரப்போகின்றதா? எது நடக்கவேண்டியதோ அது நடக்கத்தான் நடக்கும்! (சிஷ்கிரமித்தல்)

முஜீஜ :—(எழுந்த உலாவிக்கொண்டே) ஆ ஆ! நம்முடைய எண்ணம் ஒன்றும் நிறைவேறாதுபோலும்! என் செய்வோம்? சும்மா இருப்பின் இராஜ்ஜியத்தை ஸ்திரப்படுத்துவது எங்ஙனம்? (பாடுதல்.)

(௫) இராகம் - அடாணை : தாளம், ரூபகம்.

பல்லவி.

சும்மாவிருந்தால் - சுகம்வருமோ?

அதபல்லவி.

சும்மாவிருந்தாலினி - யெம்மாத்திரஞ்சுகமும்

இம்மாநுடப்புலியில் - நம்மாலடைவதுண்டோ! (சும்மா)

சரணங்கள்.

எல்லாந்தெய்வீகமெனச் - சொல்லுவோரேவரேனும்

வெல்லா ரொருபொருளும் - நல்லா ரவர் உளரோ? (சும்மா)

தன்னால் முடியுமதை - முன்னாற் செய்மனிதற்கே

என்னாந் தினைமண்ணும் - பொன்னாய்க்குவியுமது! (சும்மா)

ஆகலின், நாம் தக்கயோசனைசெய்யவேண்டும். உனக்குப்பின் போஜன் ஆளுவனென்றார்! “உனக்குப்பின்?” அப்படி யெனில் என்ன பொருள்? நாமிறந்தபிறகா?—ஈஈ! அப்படியிராது. மேலும் இதனிற் பயனில்லை என்றுரைத்தார்! இதற்கென்ன செய்வது? (ஆசனத்தில் உட்கார்ந்த சற்றே நேரம் யோசித்த) போஜன் உயிருடனிருப்பினன்றே இவ்விராஜ்ஜியத்தை யாளப்போகின்றனன்? அவனைத் தொலைத்துவிட்டாலோ?—ஈஈ! என்ன எண்ணங்கொண்டோம்! ஒரு தீங்குமறியாவப்பாலகனையோ நாம் கொல்வது? ஐயோ! நம்மிடத்திலும் சன்பிசாவினிடத்திலிருப்பதுபோல் அன்பு பாராட்டி வருகின்றனனே! மேலும் எந்தமையார் இறந்துபோகும்பொழுது இவனை எம்மிடத்தில் நம்பி ஒப்புவித்தனரே! அப்படியிருக்க எவ்வளவு கொடிய துரோகம் புரியநினைந்தோம்!—(யோசித்த)ஆறும்போஜன்உயிருடனுள்ளவரும் நமக்கிந்நாடு நிலையாது. அவனோ நியாயமாய் இவ்விராஜ்ஜியத்திற் குரியவன்! நமது பிரஜைகளும் அவனது வெற்றியைக் கேட்டதுமுதல் அவனை அரசனாக வரவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர்கள்! நாமும் இராஜ்ஜியத்தைப் போஜனுக்கு ஒப்புவித்து விடுவதாகச் சபையில் வாக்குக்கொடுத்து வந்தோம்! இதற்கென்ன செய்யலாம்? தர்மசங்கடமாயல்லவோ முடிந்துவிட்டது!—(சற்றே நேரந்தலையீது கரத்தைவைத்து யோசித்த) ஆசனத்தைவிட்டெழுந்த) ஈஈ! ஒரு சுவற்பத்திற்கஞ்சினால் மகத்தான நஷ்டம் நேரிடும்! துணிந்து ஒரு காரியத்தைத் தொடங்கினால் நாம் நாமிகாறும் பிழைத்த பிழைப்பெல்லாம் வீணாய்விடும். ஆகலின், எவ்வீதமுயற்சியினாலாவது போஜனைத் தொலைத்து விடுவதேநலம்.—நல்லது! ‘மாளவதேசம் முழுதும் போஜன் ஆளுவன்’ என்றனரே! அஃதெப்படி? மாளவதேசத்தின் ஒரு பிரிவாகிய உஜ்ஜயினீராஜ்ஜியம் நம்மைச் சேர்ந்ததன்றே! விக்கிரமாரக்கனுடைய சந்ததியில் வந்தவனான ஆதித்தியவர்மனன்றே அதையாளுகின்றனன்! ஒருகால் இவ்வாறு சம்பவிக்குமோ? நம் தமயனாரும் ஆதித்தியவர்மனும் பாலிய

சினேகிதர்களாவரே! ஒருவேளை அதுபற்றித் தனது குமாரத் தியைப் போஜனுக்கு மணஞ்செய்வித்து, பிள்ளையில்லாமையி னால் இராஜ்ஜியத்தையும் அவனுக்கே கொடுப்பனோ? எவ்வழி செல்லினும் சங்கடமாயிருக்கின்றதே! (சுந்தித்தகனெண்டே யுட்காந்த) ஆகலின் அவனை எவ்விதம்தொலைப்பது?— (எழுந்த) சீ! தன்முயற்சியா லாகாத காரியமென்ன இருக்கின்றது?

* “உள்ளமுடையான்முயற்சி செய்யவொரு நாளே வெள்ளரிதி வீழும்விளை யாததனி னில்லை, தொள்ளையுணர் வின்னவர்கள் சொல்லின்மட நிற்பி னெள்ளுநருக் கேக்கமுத்தம் போலவினிதன்றே!” ()

எதற்கும் நாமிப்படிச் செய்வோம்! அவரும் ஸ்திரீயின் மணத் தைக்குறித்த விஷயம் நிறைவேறு மென்றுரைத்தனர். நமது சகோதரி சாரமதியின் மகள் விலாசவதியைப் போஜனுக்கு மணஞ்செய்விப்போம்! அன்றி வேறொருஇராஜகன்னிகையைப் போஜனுக்கு விவாகம் செய்வித்தால், அப்பெண்ணைச்சேர்ந்த வரசர்கள் போஜனுக்கு இவ்விராஜ்ஜியம் கிடைக்கும்படி முய லுவார்கள்.—ஒரு வேளை இச்சம்பந்தம் நமது குலாசாரத்திற்கு விரோதமென்பார்களோ! ஆயினுமென்னை? நம் சகோதரி நாம் சொல்லுகிறபடி நடப்பாளென்றே நம்புகின்றேன்!— ஆனால் அப்புத்திசாகரன் இச்சம்பந்தத்திற்குச் சம்மதியானே. அவன் முன்னரே தகுந்த ராஜகன்னிகையை விசாரித்துப் போ ஜனுக்கு மணஞ்செய்விக்கவேண்டுமென்று டொல்லிக்கொண்டி ருந்தான். போஜனும் ஐந்துவயது முதல் அவனிடத்திலே யே வித்தியாப்பியாசம் செய்துகொண்டிருப்பதனால் அவனது வார்த்தையைத்தான் கேட்பன் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆயினு மந்த யதீசுவரர்வாக்குத் தப்புமா? அதையுந்தான் பார்த்துவிடு வோம்!

* “விடாது தனுவிற் செய்முயற்சி
மேன்மேற் பொருளை மிகவளர்க்குங்

கெடாது சுற்று நட்பினர்தங்
கிளையுந் தாங்கு மியாவர்க்குந்

தடாத வுபகா ரமும்புரியுந்
தடந்தா மரையா னையுஞ்சேர்க்கும்

படாத ஆழ்வந் திருகாறும்
பயனே வினைக்கும் பழியின்றும்.” (உ௭)

ஆகலின், இதுவே சரியான யோசனை! எப்படியாகினும் விலா
ஸவதியைப் போஜனுக்கு மணம்புரிவித்துச் சமயம் பார்த்து
அவன் மூலமாகவே ஒருவருக்குந்தெரியாமல் அவனைத் தொலை
த்தல் வேண்டும். பாவபுண்ணியங்களை நோக்கின் நாம் மேற்
கொண்டகாரியம் முடியாது! இப்பொழுதே நம் சகோதரியினி
டம்சென்று, அவளது சம்மதத்தைப்பெறுவோம்! (ஆசனத்தை விட
ஹஸ்த கோக்ஷ)ஆ! நாம் கும்பிடப்போன தெய்வக் குறுக்கேவந்
தாற்போல் நமது சகோதரியே மதநமாலிநியுடன் என்னவோ
பேசிக்கொண்டிதோ வருகின்றாள். இதுவே நாம் நினைத்த
காரியங்கைகூடுமென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது!

(மேற்குறித்தபடி மதநமாலிநியுடன் பரபரப்பாகச் சாருமதி பிரவேசித்தல்.)

மதநமாலிநி:—ஆம்மணீ! இப்படி வாருங்கள்! மஹா
ராஜா அவர்கள் இடேகாவிருக்கின்றார்கள்!

சாருமதி:—அடி! மதநமாலிநி! அந்தச் சன்னியாசிகள்
இங்கே வந்தபொழுது எங்கள் அண்ணாவைக் கண்டார்களா?

மதந:—ஆம் ஆம்! அம்மணீ! நான் தான் அவரை
மஹா ராஜா அவர்களிடம் அழைத்துச் சென்றேன்.

* பின்னையார் புராணம்.

சாரு:—என்னவோ? நீ சொல்வதெல்லாம் எனக்கு உண்மையாகத் தோன்றவில்லை.

முஜீஃ—(சாரமதியின் முகத்தை உற்று நோக்கி, ஆன்மகதமாய்) ஆ ஆ! இல்தென்ன? இவள் ஒருவாறு பயம்மேலிட்டவள்போற் காணப்படுகின்றாள்! ஒருவேளை யிவள் குழந்தை விலாஸவதிக்கு ஏதாகிலும் தேச அசௌக்கியமோ? யாதுபற்றி இவள் இவ்வளவு பரபரப்புடன் வருகின்றாள்?

சாரு:—(முச்சன் அருகிற்சென்ற) அண்ணா! இதென்ன தாங்கள் பராமுகமாயிருக்கின்றீர்கள்? 'இப்பாவியின் கிருகத்துக்கு ஏன்வந்தோம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு பெரிய யதீந்திரர் நமது அரண்மனையினின்றும் போகின்றாராமே! அவரைத் தாங்கள் பார்த்துப் பிசூாவந்தனஞ் செய்யவில்லையோ? வந்தயதிகளை வணங்கிச் சென்றழைத்து விருந்து செய்வியாவிடில் வீடு நசித்துவிடுமென்பார்களே!

*“நீத்தவ ராகியோர் நெருப்பு யிர்த்திடிற்
காத்திடுங் கடவுளுங் கலங்கு மாதலால்,
ஏத்துவ தேகட னென்று மேநமக்
காத்தர்கள் பொறுப்பரென் றவம தித்திடேல்”!()

என்று பெரியோர்கள் சாற்றுவதைத் தாம் கேட்டதில்லையோ?

முஜீஃ—(ஆன்மகதமாய்) ஆ ஆ! நமது அவசரத்தில் அந்த யதீந்திரருக்குப் பிசூடி சொல்லக்கூட மறந்துவிட்டோம்! நல்லது! இப்பொழுது நடத்தவேண்டிய- காரியத்தைக் கருதுவோம். (பிரகாசமாய்) சாரமதி! என்ன வீணாய் பயப்படுகின்றாய்? அந்த யதீசுவரரைத்தான் நான் பார்த்தேனே! அவருக்குத்தக்கமரியாதையுஞ் செய்தேன்! இம் முத்துமாலையை

யும் அவருக்குக்கொடுக்கப்போனேன்! அதற்கவர் 'யாம்புற வியாவேம், அஃது எமக்கெதற்கு?' என்று மறுத்து விட்டார்! மற்றைப்படி வேறு விசேஷமொன்றுமில்லையே! அவர் யாரை ப்பற்றிச்சொல்லிப்போயினரோ? அது தெரியாமல் வீணாய்க் கலங்குகின்றாயே!

சாநு:—என்னவோ? என் மனத்திற்குச் சஞ்சலமாகத்தா னிருக்கிறது. நமது அரண்மனைவாயிலிலிருந்து இப்படி யவர் சொல்லிக்கொண்டு போவானேன்? இருக்கட்டும். அவர்களுக்குப் பிக்ஷாவந்தனஞ் செய்தீர்களோ அன்றோ?—

முநீஜ:—அதிருக்கட்டும்! நம் போஜன் பௌலகேசிகைய யுத்தத்தில்வென்று திரும்பிவருகின்றானே தெரியுமோ?

சாநு:—நம்மருமையண்ணாவின் குழந்தை போஜனா! மந் திரியாரிடம் வித்தியாப்பியாசம் செய்துகொண்டிருந்தானே! பாலகனாவனே! அவன் ஏன் யுத்தத்திற்குச் சென்றான்?

முநீஜ:—பாலகனென்ன? அவனுக்கும் பதினெட்டு வயது நிரம்பியது! தானேதான் யுத்தத்திற்குப் போகவேண்டுமெ ன்று சென்றான்! அதற்கென்ன? இப்பொழுது பகைவரை யெல்லாம் வெற்றிகொண்டு திரும்பினனே!

சாநு:—அப்படியாயின், நம் கண்மணி இப்பொழுதெங்கே யிருக்கின்றான்? அவனைப்பார்த்து வெகு நாளாயின. யுத்தத் தில் யாதொரு காயமுமின்றி கேஷமமாய் வந்து சேர்ந்தானோ?

முநீஜ:—நம் போஜனுக்கு கேஷமத்துக்கென்ன குறை? நமது நகரத்திற்கருகிற் சேனைகளுடன் இறங்கி யிருக்கின்ற னனாம். இப்பொழுது அவனை டரியாதையுடன் நகரத்துக்குள் அழைத்து வரப்போகின்றேன். இன்னொரு யோசனையுந் தோன்றியது.

சாநு:—அஃதென்ன? அவனுக்கு இச்சமயத்திலேயே பட்டங்கட்டப் போகின்றீர்களோ?

முநீயு:—அதுதான் ஒன்றிருக்கின்றதே! அதற்கு முன் இச்சபசமயத்திலேயே அவனுக்கொரு தக்க கன்னிகையை மணஞ்செய்விக்கலாமென்று நினைத்திருக்கின்றேன்! அவனுக்கும் விவாகோசிதமான வயது வந்துவிட்டதன்றோ!

சாநு:—ஆம்! அண்ணா! அப்படிச் செய்தால் மிகவும் அழசாயிருக்கும்.—ஆனால் சரியான ராஜகன்னிகை அசுப்பட்டிருக்கிறாளோ? போஜனுடைய அழகுக்கும் புத்திக்கும் பராக்கிரமத்துக்கும் தக்க வதூ எங்கே கிடைக்கப்போகிறாள்?

முநீயு:—(நகைச்ச) நம் குழந்தை விலாஸவதியைப் போஜனுக்குக் கொடுத்தாலென்ன?

சாநு:—விலாஸவதியையா! நன்றாயிருக்கிறது! இப்படிப்பட்ட சம்பந்தம் நம் குலத்திலேயே வழக்கமில்லையே! மாமன் மகனை மணந்தால் மானங்கெட்டு மாய்வரென்று மொழிவார்களே! அவனுக்கு வேறே எந்த ராஜகன்னிகையையாவது பார்த்து மணஞ்செய்யவேண்டும்!

முநீயு:—அடி பேதாய்! யாராகினும் வாய்க்கொழுப்பாய் ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் அதை யெல்லாம் ஸ்மிருதிவசனம்போல் நம்புகின்றனையே! மாமன் மகனை மணக்கக்கூடா தென்று எந்த சாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது?

சாநு:—இல்லை அண்ணா! சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாய் இல்லாமற்போனபோதிலும் நமது குலாசாரத்திற்கு ஒத்திருக்க வேண்டாமா? (பாதெல்).

(*) இராகம் - தோடி. தாளம். சாப்பு

பல்லவி.

தலதர்மமும் - விடலாகுமோ!

அதபல்லவி.

குலம்விளங்குவது - குடிமையல்லவா
நலம்தருவதும் - நல்வழக்கமன்றோ! (குல)

சரணம்.

தூயவம்சமேனுந் - தொல்லறத்தைவிடில்
நேயமார்க்கம்விட்டு - நீங்குவரே மாநர்!
காயசத்தியில்லாக் - கா முகிகளாகிக்
காபுநரகிற்பின் - கலங்கிவிழ்வரன்றோ! (குல)

முத்திர :—(கோபத்தடன்) ஆமாம்! குலாசாரம் உனக்கொரு
த்திக்குத்தான் தெரியும் போலும்! உன்குழந்தைக்கும் போஜ
னைக்காட்டினுஞ் சிறந்தவரன் கிடைக்கமாட்டானா? ஐயோ
பாவம் என்னை நம்பியிருக்கின்றாயே யென்று உன் குழந்தை
யின் நலத்துக்காகச் சொன்னேன்! ஆ ஆ! உனக்கினியிதைப்
பார்க்கினு முயர்ந்த சம்பந்தம் கிடைத்துவிடும்!

சார :—இல்லை அண்ணா! நானொன்று சொன்னால் நீங்
களொன்று நினைத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள்! போஜனுந் தக்கவரன்
அல்லனென்று சொல்வேனா? நம் விலாஸவதிக்கு அவனைவிட
உயர்ந்த வரன் எங்கே கிடைப்பன்? அப்படிக்கொத்த சம்பந்
தங்கூடமாகில், அதைப்பார்க்கினு மதிக சந்தோஷத்தைத்
தரத்தக்கது வேறொன்றிருக்கப்போகின்றதோ? ஆயினும் நம்
குலவழக்கத்திற்கு ஒத்திருக்கவில்லையே என்று அஞ்சினே
ன்! உங்களுக்கெப்படி யுத்தமாய்த்தோன்றுகிறதோ அப்படியே
செய்யுங்கள். உம்முடைய இஷ்டத்துக்கு அந்நியநாவாய்
நானொருபோதும் நடப்பவளல்லேன்.

முத்திர :—சாரமதீ! இப்படிச் செய்வதில் யாதோர் ஆ
கேஷமமுமிருக்கமாட்டாது. உன்னுடைய கணவனார் சூரஸேந
மஹாராஜர் உயிருடனிருந்திருப்பாராயின் உடனே இச்சம்பந்த
த்திற்கு வெகுசந்தோஷத்துடன் சம்மதித்திருப்பார்! மேலும்

இச்சம்பந்தம் உனக்கும் உன்குழந்தைக்கும் மேன்மையைத் தந்து, நன்மையைவிளைக்குமென்று, இப்பொழுது வந்திருந்த அந்த யதீசுவரரே சொல்லிப்போயினர்! இது சரியான சம்பந்தமென்பதில் நீ கொஞ்சமேனுஞ் சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை! என்ன? இச்சம்பந்தம் உனக்குச் சம்மதந்தானா? பின்னால் என்னுடைய கட்டாயத்துக்குச் செய்ததாகக் கூறவேண்டாம்!

சாநு:—என்ன அண்ணா! இப்படிச்சொல்லுகிறீர்கள்? கரும்புதின்னவுக்கூலியா? தேவாமுத்தைக்கொடுத்துத் தேவையா என்று கேட்பது போலன்றோ இருக்கின்றது. எனக்குப் பூர்ணசம்மதம்! இப்படிக்கொத்த கணவன் கிடைக்கவிலா சுவதி கொடுத்துவைக்கவேண்டாமே!

புஜீஜ:—அப்படியாயின், நீசுக்கிரம் விலா சுவதிக்கிதைத் தெரிவித்து மேலே என்ன செய்யவேண்டுமோ அவை யெல்லாம் முன்னதாகவே செய்துகொள்! நான் போஜனை நகரத்திற்கழைத்துவந்ததும் அதே கோலமாய்மணக்கோலத்தையும் நடத்திவிடலாமென்று யோசித்திருக்கின்றேன். உன்கணவனார் நாட்டிலிருந்து ஏதாகினும் சீர் வரவழைக்க வேண்டுமென்றாலும் அதையும் முன்னதாகவே வரவழைத்துக்கொள்.

சாநு:—அப்படியே செய்கின்றேன் அண்ணா! (இரண்டடி பரிசுமிரத்தி கால்நகை, ஆன்மகதாய்) ஐயோ! என்னநேரிடுமோ தெரியவில்லையே! விலா சுவதிக்கு இந்நற்செய்தியைச் சொல்லலாமென்றுபோரும்பொழுதே கால் தடுக்கின்றதே! அந்தோ! இப்புதிய சம்பந்தம் நன்மையை விளைக்குமோ? நம் குலத்தில் இதுவரை இப்படிக்கொத்த வழக்கமில்லையே! இதைச் சொன்னால் அண்ணாவுக்கு வாராத கோபமெல்லாம் வருகின்றது. இதைச் செய்யாவிடில் வீணாய் என் அண்ணாவின் கோபத்துக்குப் பாத்திரையாவேன். எதற்கு மீசுவரசங்கற்ப மெப்படியிருக்கின்றதோ அப்படித் தானே முடியப்பாடுகின்றது! ஈசா! உன்னையே நம்பினேன்! (ரிஷுமிரத்தல்)

முநீஜு:—மதநமாலிநீ ! நீயும் நம் சகோதரியுடன் சென்று இவ்விவாகம் சிக்கிரத்தில் நடக்குமாறு முயற்சி செய்யவேண்டும்.

மதந:—ஆ ஆ ! உத்தரவுப்படியே ! (நிஷ்கிரமித்தல்)

முநீஜு:—இவளுடைய சம்மதம் எப்படியுங்கிடைக்குமென்றே நினைத்தேன். அப்படியே சலபமாய்க் கிடைத்துவிட்டது. அப்பாதகன் புத்திசாகரனுடைய சம்மதம் எப்படிக்கிடைக்குமோ தெரியவில்லையே ! அவன் சம்மதித்துவிட்டாற்போஜனுடைய சம்மதமுங் கிடைத்துவிட்டது போலவே ! பார்ப்போம், அந்த யோகீசுவரர் தாம் சொன்னாரே இச்சம்பந்தங் கூடுமென்று ! பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டாற்பயன்படாமற் போகாது !

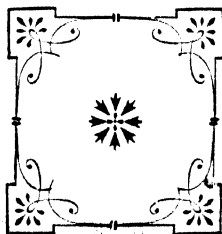
* “ மடியொன்றுளதேல் வல்விரைந்து
வகுக்குந் தொழிலை நீடிக்குங்
கடியு மறவி துயில்வினைக்குங்
கலதி தனைச்சேர்த் திடும்பகைவர்க்
கடிமை புகுத்துங் குடிகெடுக்கு
மதனை விடுப்பி னுண்மையினுங்
சுடிமையிடத்தும் வேறுளவாங்
குற்றம் பலவுமொழிக்குமே !” (உக)

ஆகலின், நயவஞ்சகம் பேசியாயினும் புத்திசாகரனுடைய சம்மதத்தையும் சம்பாதிப்போம். இதுவே அவனிடஞ்செல்வதற் குச் சரியானதருணம். (நாலடி பரிக்கிரமித்தத திரும்பி) ஓ ! என்ன புத்தியீனம் ! என்ன புத்தியீனம் !! யானை தன்தலையின்மீது தானே மண்ணைவாரி யிறைத்துக்கொள்வதுபோலன்றோ இருக்கின்

றது நாம் செய்யப்புகுங்காரியம் ! இவ் விலாஸவதியை நாமே மணந்து பூபாளநாடிக் கரசனாவோ மென்றெண்ணியிருந் தோமே ! இப்பொழுது அவளைப் போஜனுக்கு மணஞ்செய் விப்பதனால், போஜனல்லவோ அவளுடைய தந்தையின் ராஜ்ஜியத்துக்குரியனாவான் ! இதற்கென்ன செய்வது ? நமக்குநாமே கேடு விளைத்துக்கொண்டேமே ! (ஆசனத்திற் சற்றவீற்றி ஞந்தபடி யோசித்த) சரி ! இச்சமயத்தில் நமது காரியங்கககூடு வதற்காகப் போஜனுக்கே இவளைமணஞ்செய்விப்போம். பிறகு இவள் மூலமாகவே போஜனைக்கொன்று, இவளையும் மணந்து பூபாளநாட்டிற்கு மரசனாவோம். இதுவே தக்கயோசனை ! (எழுந்து நிவ்ரமித்தல்).

முதல் அங்கம்

முற்றிற்று.

இரண்டாம் அங்கம்.

முதற் களம்.

இடம்.— தாரைநகர்: ஒரு ராஜவீதி.

(காளிதாசன், பவபூதி என்னுமிரண்டு சஹபாடிக்களுடன் போஜன் பிரவேசித்தல்)

போஜன்:—நண்பர்களா! நாம் இன்று வாசித்த கிரந்தம் மனத்திற்கு எவ்வளவு ஆநந்தத்தையும் உற்சாகத்தையுங் கொடுக்கின்றது! காவ்யமென்றால் எல்லாம் ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணம் ஆகுமோ?

அமரரெலா மடிபணிபு மிராம காதை
ஆதியினு ரதமுனிவர் சொற்ற காதை
கமலபவ ரருள்புரிந்தே யுரைத்த காதை
கம்பிர மாம்பெரிய காவ்ய காதை
சமரசசித் தாந்தத்தின் சத்ய காதை
சாதுக்கள் மிகப்போற்றும் புண்ய காதை
அமுதரசம் பொழியுமொரு திவ்ய காதை
ஆதிகவி ஓன்மீகி வருத்த காதை! (க)

காளிதாசன்:—ஆமாம்! வால்மீகியின்திறம் இனி யாருக்குண்டாகும்? அவருடைய வாக்கே வாக்கு! அவர் இயற்றிய காவ்யத்தின் மகிமையை யெடுத்துரைக்க அவரே யல்லது ஸ்ரீவதி யொருத்திதான் ஸமர்த்தை!

சொன்னயம்பொருணயம்சொற்றசொற்றொடர்நயம்
நன்னடை நவரசம் நல்லணி நிரம்பிய
வின்னயம் பொருந்திய வீரரா மன்கதை
உன்னிய தெலாந்தரு மோங்கிய தாருவே ! (உ)

போஜ :—ஆன்மகோடிகளுக்கு அசாத்தியமானதொன்று
மில்லை என்னும் பழமொழிக்கு இச்சிறந்த கால்யமே பெரிய
நிதர்சனம். பாருங்கள் !

கணிகொண்ட முவ்வுல உணைத்தையும் வென்றுளோன்
காலனும் வெருவுவீரன்
கார்மிடற் றண்ணன்முதன் மூவரு மடங்கிடக்
கருதுமர சாட்சிபுரிவோன்
மணிகொண்ட கடலெனுங் காப்புடை யிலங்கையா
மாட்சிசேர் பதிவாழ்பவன்
மற்கொண்ட திண்புயக் கிரிகொண்டு கைலாய
மாமலை பெயர்த்தருரன்
அணிகொண்ட வித்துணைச் சீர்கொண்ட பகைவனும்,
அன்றடவி வாழ்க்கை யுற்றோன்
அரியகா தலிதனைத் தேடிமெலி வெய்தினோன்
அழிவா னரப்படையினோன்
பணிகொண்ட தயரதன் றனயனாற் கொல்லுண்ட
பகரருங் கதையைநோக்கிற்
பாருளோ ரெவரேனு மனவலிமை யொன்றினாற்
பலவினை முடித்திவெரே ! (ஈ)

பவபூதி:—இராஜ குமாரா ! நீ சொல்வது உண்மையே !
ஆயினுமிப்பழமொழிக்கு ஸ்ரீ அகஸ்திய பகவானுடைய சரித்
திரமே சரியான அத்தாட்சி !

சும்பத் திடைப்பிறந் தூற்றுளோ னன்னையின்
 கொங்கையமு துண்ணாதவன்
 கோரமாங் காட்டிடைக் காயிலை பறித்துண்டு
 கொல்பசி தணித்துவாழ்ந்தோன்
 வெம்புங் கடுங்கதூர்க் சும்பனிக் சும்புகுதும்
 வீடொன்று மில்லாமலே
 மேலாடை யின்றிமர வுரிதொடுத் துக்கானம்
 வீடெனக் கொண்டிநின்றோன்
 பங்கப் படுந்துயர் மெலிந்துளானாயினும்
 படுகடற் புனலையெல்லாம்
 பரிந்தொரு கரத்திடைக் கொண்டருந் திச்சுகம்
 பகர்வலா ரிக்களித்த
 துங்கப் பெருங்கதை யறிந்துளோ மாகையாற்
 ரொல்புவியின் மனவலிமையாற்
 ரொட்டுமுடி யானினைபு முள்ளதோ வில்லையே
 சூழ்ந்துற நினைந்திடிலரோ! (சு)

போஜ:—சகே காளிதாசா ! இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீ என்ன சொல்லுகின்றாய் ?

காளி:—நண்பர்கள் ! நீவிர் கூறுமுதாரணங்களெல்லாம் என் மனத்திற்கு ருசிக்கவில்லை, இராமரோ மகாதேஜஸ்வீ ! அகஸ்தியரோ மகாதபஸ்வீ ! இத்தன்மையானவர்கள் உதவியின்றி ஒரு காரியத்தைச் சாதிப்பது ஆச்சரியமன்று. இந்த லோகோக்திக்குச் சரியான நிதர்சனம் மன்மதனுடைய விக்கிரமமே ! பாருங்கள் !

கையினிற் பிடித்த வில்லினைக் காணிற்
 கணுவுடை முறிதருங் கரும்பே!
 காதலைத் தூண்ட விடப்படு மம்போ
 கரும்பிர சங்களுக்குழ் மலரே !

செய்யவின் னானை வடுக்குற நிமிர்ந்த
 சிறந்தமென் சிறகுடைச் சுரும்பே !
 சேனையோ சேலைத் திருத்துமை விழிச்செந்
 துவரிதழ்த் தெரிவையர் தாமே !
 மெய்யுற விளங்கும் வெண்குடை தானை
 விசம்பிடை யெழுதரு நிலவே !
 விளம்புமித் தகையன் மன்மத நென்பான்
 விறுகோ னுருவிலா னேனும்
 துய்வா னுள்ளோர் மண்ணுளோர் யாரும்
 தோல்விகொண் டோடிடச் செய்வன் !
 துகளற நினைக்கின் முயலுவோர்க் கரிய
 தொடர்வினை தானுமொன் றுளதோ! (௫)

போஜ.—சகே ! நன்குரைத்தாய் ! உனது திறமே
 திறம் !—நமது ஆசாரியர் புத்திசாகரரும் வெளியிற்சென்ற
 னர், நாம் இவ்வஸ்தமனை சமயத்தில் எங்கே செல்வோம் ?

காளி:—இதோ ! இவ்விராஜ மார்க்கத்தைப்பார்த்தாயா ?
 இப்பொழுது எவ்வளவு ரமணீயமாயிருக்கின்றது !

* “பத்தி மாட மணிக்கொடி பாநுவின்
 மெய்ந்த மும்புறத் தைவர வெங்கதிர்
 கைத்த லங்களிற் காளிந்தி யைம்மடி
 வைத்தி ருந்துதா லாட்டுதன் மாணுமே!” (சு)

ஆதலின் இவ்வழியே செல்வோம் !

பவ:—ஆம் ! இராஜகுமாரா ! அவ்வீடமே செல்வோம் !

போஜ:—நண்பர்களா ! இவ்வஸ்தமனை சமயத்தின் அழ
 கைப்பார்த்தீர்களா ?

* “புதைத்த காரிருட் படமொழித்
 தித்துணைப் போது
 முதித்த கீழ்த்திசை மகட்புணர்ந்
 தாயென ஆடிக்
 கொதித்து மேற்சிசை யணங்கலத்
 தகப்பதங் கொடுமே
 லுதைத்த தாலெனச் சிவந்தது
 வெய்யவ னுடலம்.”

(௭)

பவ:—இராஜகுமாரா ! நன்று வர்ணித்தனை ! இச்சந்தி
 ரோதயத்தின் அழகைப்பார் !

§ “சரிந்தவெங் கதிரோன் விழத் .
 தராபதி சந்தி செய்யப்
 புரிந்தசிற் தையனாப் போகப்
 பூங்குழன் மடவார் தம்மைப்
 பிரிந்தவர்க் கால மாகிப்
 பிரிவிலோர்க் கமிழ்ந மாகி
 விரிந்தவெண் ணிலவை வீசி
 வெண்மதி தோன்ற லுற்றான்!”

(௮)

போஜ:—காளிதாசா ! நீயுமிந்தச் சந்தியாகாலத்தை வர்
 ணிப்பாய் ?

காளி :—சகே ! அப்படியே வர்ணிக்கின்றேன்
 கேண்மோ!

விசன முள்ளவன் வித்தை போலர
 விந்தசோபை யொடுங்கவுஞ்
 சுசனரன்னிய நாட்டு வாழ்வென
 வண்டுகண்மிக சோரவும்

அசன லோபியி னர் த்தம்போல்விழி
நீவ்ஶ்ரயோஜன மாகவும்

அசலை யைக்கொடு மன்னர் போலிருள்
காணதோவதை செய்வதே !

(கூ)

போஜ:—காளிதாசா ! உன் புத்தியின் சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்! கொடிய அரசனைப்போல் இருள்பூமியைப் பாதிக்கின்றதென்று நீ வர்ணித்தது மிகவுஞ்சரியே ! அவ்வாறு பிரஜைகளை வருத்தியதனாலன்றோ அப் பேளலகேசியும் மடிந்தனன் !

காளி:—ஆமாம் ! பிறர் நாட்டின்கணுள்ள பிழைகள் புலப்படுமேயன்றித் தந்நாட்டில் நடக்குமக்கிரமங்கள் தெரியுமா? உனது சிறிய தந்தையார் ஆண்டுவருமிந்நாடு இப்போது எந்நிலையிலுளதென்று நீ யறிந்தாயோ ?

போஜ:—என் தந்தையார் ஆண்டாலென்ன ? வேறு யாராண்டாலென்ன? அக்கிரமமாய் நடக்குமரசர்களைக் கொலை செய்தல்கூடத் தோஷமன்று !

* “குற்றம் புரியா திருந்துபிறர்
குற்றங் களைக சிறிதேனும்
குற்றம் புரியிற் சிற்றெரிவைக்
குவையை யழிக்கு மாறேபோற்
பற்றும் பெருவாழ் வினையழிக்கும்
பகைவர்க் காக்க மிகப்பெருக்கு
முற்றும் பெருநோ யுழப்பிக்கு
முனியா ரானு முனிவிக்கும்!”

(கூ)

பவ :—நீயுரைத்தது மிகவும் சரியே !

* 'நஞ்ச மன்னவ ரைந்நலித் தாலது
வஞ்ச மன்று மதுவழிக் காசுமால்.' (கக)

காளி:—இராஜகுமாரா! அந்த ஏட்டுநியாயமெல்லாம்
பிறருக்கு உபதேசிக்கும்பொழுதுதான்! ஸ்வானுஷ்டானத்
தில் எல்லாரும் வழவழாத் தான்!—அது போகட்டும்! அதோ
பார்த்தையா!

உதித்துமறை போழ்திலே
புணவுகொண் டிதோமாடுகள்

மதித்துமடி பாலைபும்
வடியவிட்டுச் செல்கின்றதும்,

பதைத்திளைய கன்றுகள்
பழமைகொண் டுதன்தாயுடன்

குதித்து விளையாடலும்
குழலிசைத் தலும் நேர்த்தியே! (கஉ)

போஜன்:—ஆம்! வெகு ரமணீயமாகவே யிருக்கின்றது

தங்கியேபினமுஞ் சேய்கடாங்கியே
கொங்கை யோவெனக் குடங்களேந்தியே,
வங்கி யோசைபட மறுகு தன்னிலே
யங்கு மணிகள் போதல் அந்தமே! (கங)

காளி.—ஆம்! பிள்ளைகளின் அருமை பெற்றவர்களுக்
கன்றோ தெரியும். (முறைவாய்) ஆ ஆ! இராஜகுமாரா! இப்
பொழுது உன் பிதா உயிருடனிருப்பாராயின் நீ எங்களைப்
போல் இப்படிப் பரதேசியாய்த் திரிவாயா? ஐயோ! அந்தப்
பாவி முஞ்சன்—

போஜ.—என்ன! காளிதாசா! மறைவாய் உனக்குள் ஏதோ சொல்லிக் கொள்கின்றனை? யான் கேட்கப்படாத் ரகசியமோ?

காளி.—அப்படி யொன்றுமில்லையே! இராஜகுமாரா! அதோ பார்! இரண்டு ஸ்திரீகளை இரண்டு புருஷர்கள் மடக்கி க்கொண்டு பூஜை செய்கின்றார்கள்!

போஜ—(உற் ற நோக்கி) என்ன காளிதாசா! எல்லாம் உனக்கு வேடிக்கையாயிருக்கின்றது. எவர்களோ இரண்டு மகாபாதகர்கள் யமகிங்கரர்கள்போல் அப்பெண்மணிகளை மடக்கிக்கொண்டு அநியாயமாய் வருத்து கின்றார்கள்! அவர்களைப் பூஜை செய்கின்றார்கள் என்கின்றாயே!

காளி.—இந்நகரில் அதுவும் ஒரு பூஜைதான்! அதை வேறுவிதமாய்க் கொள்ளில் இராஜத்துரோகத்திற்காளாவோம்.

போஜ.—இவர்கள் யாவரோ? இப்பெண்களின் கணவர்களோ?

காளி.—பாவம்! இப்பெண்மணிகளின் கணவர்களா? ஹரி! ஹரி!!

போஜ.—பின் யாவர் இப்பாதகர்கள்? இக்கணமே இவர்களைத் தொலைத்துவருகின்றேன்.

காளி.—இவர்கள்தாம் உன் சிறிய தந்தையார் முஞ்ஜ மஹாராஜா அவர்களது பிரதான சேவகர்கள்!

போஜ.—என்ன! இவ்வளவு கொடுமையா என் சிறிய தந்தையார் ஆண்டுவருந் தலைநகரில் நடக்கின்றது?

காளி.—(சிறித நகைத்து) இதை யொரு கொடுமையென்று சொல்கின்றனையே! இதனை எவ்வளவோ சிறந்த மரியாதையென்றல்லவோ கொள்ளல்வேண்டும்!

போஜ.—இவ்வளவு அக்கிரமங்களையும் பார்த்து என் சிறிய தந்தையார். கேளாமலிருக்கின்றாரா?

காளி.—அப்பா! அவரா யிருப்பின் இந்நேரம் இப்பெண்மணிகளின் பிராணன் பறந்தோடியிருக்குமே!

போஜ.—(கோபத்துடன்) என்ன காளிதாசா! பெரியோர்களைப் பழிக்கின்றனை?

காளி.—பழித்தால் உன்னைப் பழிக்கவேண்டும்! யான் ஒருபோதும் பெரியோரைப் பழியேன்!

* “குரவரைப் பெரியரைக் கூறு மாகமம்
விரவுறு மறைகளை மேத கும்படி
பரவுத லலதவர் பாங்கர் நிந்தனை
கரவுற வுளத்தினுங் கருதொணாதே!” (சச)

போஜ.—என்ன! காளிதாசா! நீ சொல்வதெல்லாம் விந்தையாயிருக்கின்றன. என்னை எதற்காகப் பழிக்கவேண்டுமென்கின்றனை?

காளி.—நீ இவ்விரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னரே இவ்விராஜ்ஜியத்தின் பட்டத்திற்கு வந்திருக்கவேண்டுமே! உன்னுடைய கடமையன்றோ பிரஜைகளுக்கு யாதொரு தீங்கும் வாராமல் அவர்களைப் பரிபாலிப்பது?

* “உரைசெயு மறத்தி னைற்று
லொருகுடை நிழற்ற முந்நீர்த்
தரைமுழு தாள வேண்டிற்
றகைபெறு மமைச்சு நாடு
புரையறு முரணே மிக்க
பொருள்படை நுட்பென்றும்
வரைசெயப் படாத யாக்கை
யுறுப்பென மதித்துக் கோடி!” (கரு)

* பிள்ளையர் புராணம்.

போஜ.—இது விந்தையினும் விந்தையே! என் சிறிய தகப்பனார் ஆண்டுவரும்பொழுது யான் எப்படி இவ்விராஜ்ஜியத்தின் பட்டத்துக்கு வரக்கூடும்?

காளி.—ஆயின்! நீ படித்திருக்கும் சாஸ்திரங்களிற் பிதாவின் சொத்துக்குப் புத்திரனிருக்கும்பொழுது பிராதாதான் பாத்தியஸ்தனென்று படித்தாய்போலும்?

போஜ.—இல்லை! புத்திரன் தான் முக்கிய பாத்தியதையுள்ளவன்! ஆயினும் என் சிற்றப்பன் சொத்துக்கு யான் எப்படி உரியவனாவேன்?

காளி.—ஆம்! அவருடைய சொத்தாயிருப்பின், நீ சொல்வது வாஸ்தவமே!

போஜ.—பின் யாருடையது இத் தூரா ராஜ்ஜியம்?

காளி.—உன் பிதா சிந்துலமஹாராஜருடையது! அவர் இறந்து போகுங்காலையில் நீ ஐந்துவயதுப் பாலகனாயிருந்தனையாம்! அதுபற்றியே உன் பிதா உனக்கு வயது வருமளவும் இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பரிபாலித்துவரும்படி உன் சிறியதந்தையாரிடத்தில் ஒப்புவித்தனராம்!

போஜ.—என்ன! என் பிதா ஆண்டுவந்த ராஜ்ஜியமா இது?

காளி.—ஆம்! அதைப்பற்றிக் தான் இவ்வக்கிரமங்களுக்கெல்லாம் உன்னையே பழிக்கவேண்டுமென்று யான் கூறினேன்!

போஜ.—(சிந்தித்து) என் சிறிய தந்தையார் எதற்காக இவ்விராஜ்ஜியத்தை யின்னுமெனக்கு ஒப்புவிக்கவில்லையோ?

காளி.—அது விஷயம் உனக்கும் அவருக்குந்தாம் தெரியவேண்டும். அக்கிரமத்தையே அறநெறியாய்க் கொள்ளில் எம்போன்ற பிரஜைகள் என் செய்வார்கள்?

போஜ:—நல்லது ! இவ்விஷயங்களெல்லா முனக்கெப் படித் தெரியும் ?

காளி:—இது விஷயம் உன்னையன்றி மற்ற யாவருக்குந் தெரிந்ததே !

போஜ:—நமது ஆசாரியர் புத்திசாகரருக்குத் தெரியுமா?

காளி:—என்ன ! ராஜகுமாரா ! அப்படிக் கேட்கின் றாயே ? அவர் உன் பிதாவுக்குப் பிராணசினேகிதராவரே ! அது பற்றியே தான் உன் பிதா உன்னை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்தன ராம் !

போஜ:—இவை யெல்லாமெனக் கெங்நனம் தெரியும் ? யாராயினும் இவ்விஷயங்களை என்னுடன் சொல்லியிருந்தா லன்றே ? நமது ஆசாரியரும் உரைத்திலர் ! நீ சொல்வனவெல் லாம் எனக்குப் புதுமையாகவே யிருக்கின்றன.

காளி:—நல்லது ! இப்பொழுதாயினுந் தெரிந்துகொண் டனையே ! நீ யினிச் செய்வதைப்பார்ப்போமே !

போஜ:—(ஆம்மகதமாய்) ஆ ஆ ! இதுவரை நம் நிலைமை நமக்கே தெரிந்ததில்லை ! என் பிதாவுக்கு அவ்வளவு பிராண நேசரென்று சொல்லின அக்கிழவரும் சொன்னரில்லை. (உதட்டைக் கடித்தக்கொண்டு). ஐயோ ! இவராதினத்தில் இன்னு மெத்தனைநாள் இருக்கவேண்டுமோ ? இன்றே எனது குரு குலவாசத்தை முடித்தேன் ! இன்றே எனது படிப்பையும் விடுத்தேன் !—(ஈய்ச்சித்தல் பெருமச்செறித்த) ஆ ஆ ! யான் மிகக் கொடியன் ! மிகக்கொடியன் !! என் சொந்த அத்தை மகனையே மணந்து, இரண்டுவருஷகாலமாகியும், பரமத்துரோகியான யான் இக்கிழவருடைய தூர்ப்போதனையைக் கேட்டுக்கொண்டு அவள் முகத்தையும் பார்த்திலனே ! ஐயோ ! அப்பேதை என்னைப்பற்றி யானு நினைப்பள் ? என் அத்தை சாரமதிதான் என்ன வருந்துவள் ?

* “வருவாய்க் கியைய வாழ்தலுறு
மறுவில் கற்பின் மனையாள்போற்

பொருள்யா வுளவா மதுவன்றிப்
புகழும் பயனு மிகவுண்டாங்

கருதா ரெதிரே யிமிலேற்றுக்
காமர் நடையு முறுமசூ

லொருவா தவனோ டுவப்புறவே
யுற்று வாழ்த லறனாகும்!”

(கசு)

இனி எப்படியாயினும் இக்கிழவரிடத்தினின்றும் சுவாதீனம் பெறல் வேண்டும்! (பிரகாசமாய்) நண்பர்களா! யான் இப்பட்டணத்தை நாளைக்காலையிற் சுற்றிப்பார்க்க நினைத்திருக்கின்றனன்! நீவிருமெம்முடன் வருவீர்களா?

இருவரும்:—மிகவுஞ் சந்தோஷம்! அப்படியே வருகின்றோம்!

போஜ:—சகே! காளிதாசா! யானின்றே குருகுல வாசத்தை முடிக்க நினைத்திருக்கின்றேன்.—நமது ஆசிரியர் எப்படி எண்ணினாலும் சரி—

காளி:—அது நியாயமே! நமது ஆசிரியருமிதற்குச் சம்மதிப்பாரென்றே நம்புகின்றேன்!

பவ:—நண்பா! இதோ நமது ஆசிரியரும் வருகின்றார்! காம் வீட்டுக்குப்போவோம் வருக!

காளி:—ஆம்! என்னவோ யோசனை பண்ணிக் கொண்டு வருகின்றார்! (போசனை நோக்கி) இராஜகுமாரா! நாங்கள் போய்வருகின்றோம். நமது ஆசிரியரும் இதோ வருகின்றார்! அவர் சொல்லுமாத்திரம் நீ அவமதியாதே!

*“தந்தைசொன் மறுப்பவர்க டாயுரை தடுப்போ
ரந்தமறு தேசிகர்த மாணையை யிகந்தோர்
வந்தனைசெய் வேதநெறி மாறினர்கண் மாறூச்
செந்தழல வாயநிர யத்தினிடை சேர்வார்!” ()

(இருவரும் நிக்ரமித்தல்).

போஜ:—சரி ! இவர்களும் போய்விட்டனர் !
நமது ஆசிரியரும் வருகின்றார் ! நாம் எவ்விதத்திலேனும்
இவரிடத்தினின்றும் சுவாதீனம் பெறல்வேண்டும்.

(யுவேசெத்த)

புத்தீசாகாரி.—ஆஹா ! சிந்துல மகாராஜர் இறந்துபோ
கும்பொழுது என்ன சொன்னார் ! “ என் பிரியமுள்ள மித்தி
ரனே ! நம் தம்பி முஞ்ஜன் தூர்ப்போதனையால் என்செய்வனோ ?
ஆயினும், இராஜ்ஜிய பாரத்தை வகிப்பதற்குச்சாமர் த்தியமுள்ள
சகோதரனை விட்டுவிட்டுச் சிசுவான புத்திரனுக்குப் பட்டங்கட்
டினால் வீணாய் உலக நிந்தைக் காளாவேன். ஒருவேளை யவன்
இராஜ்ஜியத்துக் காதைப்பட்டுப் பாலகனான என் தனயனை
விஷம் முதலியன வைத்துக் கொன்றுவிட்டாலும் விடுவன்.
ஆகலின், என் கண்மணி போஜனுக்கு இராஜ்ஜியம் கிடைக்
காமற்போனாலும் போகட்டும். அவனை உயிருடன் காப்பாற்
றுவது உன் கடமை ! ” ஐயோ அவர் இப்படி யுரைத்திருக்க,
அச்சண்டாளன் நாட்டைக்கைப்பற்றிக் கொண்டது மன்றிப்
போஜனுக்கும் ஓகடு நினைத்திருக்கின்றனே ! இதுவுமன்றி
ஏதோகெட்ட எண்ணங்கொண்டு, தன் தங்கை மகளையே இவ
னுக்குப்பலவந்தமாக கிணஞ்செய்வித்தனன் ! இவளோ முஞ்ஜ
னுடைய ஆதினத்திலிருக்கின்றாள் ! என்னவென்றாலும் ஸ்திரீ
களின் புத்தி பேதைமையுடைத்தே ! யான் இதுபற்றியே தன்
க்கு இராஜ்ஜியங் கிடைக்குமளவும் போஜனை இவளுடன்

சேராதிருக்கும்படி கட்டாயப்படுத்திவருகின்றேன் ! ஆயினும் என்னை ஊரார் என்ன நினைப்பார்கள் ? அப்பெண்மணிதான் நம்மை எவ்வாறு பழியாதிருப்பள் ? எப்படி யிருப்பினும் போ ஜனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவது என்னுடைய முக்கியக் கடமையாயிருக்கின்றது. போஜனுக்கோ ஒன்றுந் தெரியவில்லை. விசேஷ வித்தை கற்றவனா யிருப்பினும் உலக நடக்கை தெரியாசவனா யிருக்கின்றனன் ! எதற்கும் சகலப் பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவரவர்களுடைய புத்திகளைப் பிரேரேபிப்பிக்கின்ற பரமாத்மா இருக்கின்றார் ! நானும் அவனது பிராணநேசன் காளிதாசனைக்கொண்டு போ ஜனுக்கு அவனது நிலைமையைத் தெரிவிக்கும்படி சொல்லியிருக்கின்றேன் ! அவனும் போஜனுடன் இந்நேரம் பேசியிட்டு இப்பொழுதுதான் நம்மைக்கண்டு பவபூதியுடன் வீட்டிற்குத்திரும்புகின்றான் ! போஜனும் ஏதோ நம்முடன் வசனிப்பதற்காகவே தனியாய் யோசித்துக்கொண்டு நிற்கின்றனன்போலும் ! நல்லது ! அருகிற் சென்று விசாரிப்போம் ! (போசனருகிற் சென்ற) குமாரா ! என்ன சமாசாரம் ? ஏன் ஒருமாதிரியாய் இருக்கின்றனை ?

போஜ:—என்னை இதுகாறும் படிப்பித்துப்பாதுகாத்து வந்த குருநாதா ! வந்தனம் ! (வந்தனஞ்செய்தல்).

புத்தி:—குழந்தாய் ! உனக்கு அமோகமாய் மங்கள முண்டாகுக !

போஜ:—அடிகாள் ! யான் தங்களிடத்தில் ஒரு சிறிய விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது !

புத்தி:—என் செல்வனே ! உன்னிஷ்டப்படி செய்கின்றேன் ! உரைத்திடுவாய் நின்கருத்தை !

போஜ:—யான் இன்றையதினமே குருகுலவாசத்தை முடிக்கலாமென்று நினைத்திருக்கின்றேன்—

புத்தி:—அதற்கென்ன ? இப்பொழுதேயனுமதிதந்தேன் !

போஜ:—மேலும், நாளைதினங் காலையில் என்பிதா சிந்துலமஹாராஜர் பரிபாலித்து வந்த இந்நகரைச் சுற்றிப்பார் த்துவருவதாக என் நண்பர்களுடன் சொல்லியிருக்கின்றேன். அதற்குந்தாங்கள் அநுமதிகொடுப்பீர்களென்று பிரார்த்திக்கின்றேன் !

புத்தி:—குமாரா ! அப்படியே வேண்டியனவெல்லாம் சித்தஞ்செய்து தருகின்றேன் ! இவ்வித உணர்வு உனக்கு எப்பொழுது உண்டாகுமென்றன்றோ. காத்திருந்தேன் !

போஜ:—அடிகளாள் ! யான் இன்னுமொரு விண்ணப்பஞ் செய்வேண்டியிருக்கின்றது.

புத்தி:—ஆஃதென்ன ? உன் இஷ்டப்படியே செய்கின்றேன் ! சிக்கிரம் அதையு முரைத்திடு.

போஜ—யான் விலாஸவதியினிடம் நாளை இரவு செல்வதாக எண்ணியிருக்கின்றேன் ! அதற்குந்தாங்கள் விடைத்தருளவேண்டும்.

புத்தி:—அப்பா ! அவ்வாறு செய்வதில் யாதோர் ஆகேஃபமுமில்லை. நின் அத்தை சாரமத்தேவியார் மகா பதிவிரதை ! விலாஸவதியும் விசேஷ வித்தைகற்றவள் ! ஆயினும் ஸ்திரீகள் பரதந்திரைகளானபடியாற் சாக்கிரதையாயிருத்தல்வேண்டும் ! சிறந்த விவேகிகள் கூட மதனெனுந்தீயினால் மனமெனுங்குடிசையைக் கொளுத்திவிட்டு யுத்தாயுத்தங்களை யறியார்களாயின் சுத்தப்பேதையரும் பரனுடைய ஆணைத்திலிருப்பவருமான ஸ்திரீகள் எவ்வாறு அறியப்போகின்றனர் ?

* “நாம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வருங்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனும்
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே !”

(கஅ)

ஆதலால், யான் இனி அதிகமாய் உனக்குக் கூறவேண்டிய தென்ன விருக்கின்றது! நீ பண்ணிய பிரதிஞ்சையை மாத்திரம் மறவாதே! அதை உனது நன்மைக்காகவே ஞாபகம் மூட்டுகின்றேன்.

போஜ.—ஒருபோதும் மறவேன்! யான் இன்றிரவு தனியாயிருக்க விடைதரல்வேண்டும்!

புத்தி.—இராஜகுமாரா! அப்படியே செய்! யானு மவசர நிமித்தமாய் அந்திரதேசத்துக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கின்றது. நான் வருவதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்கள் சென்றாலும் செல்லும்! இன்றிரவே உனக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் செய்துவிட்டுப்போகின்றேன்! சாக்கிரதையாக மாத்திரம் இருந்துகொள்!

* “நல்ல வினைக்கு நற்பயனுந்

தீய வினைக்குத் தீப்பயனு

மில்லை யெனும்வல் லீழுதையரு

மெள்ளும் விடருந் தூர்த்தர்களுஞ்

சொல்லு நடரு முதலாகத்

தொக்க குழுவைச் சேர்ந்தொழுகிற்

புல்லு மறிவைத் திரித்திருமைப்

பொருளுங் கெடுப்பர் புகழோடே!” (ககூ)

(இருவரும் நீஷ்டிரமித்தல்)

இரண்டாங்களம்.

இடம் - தாரைநகர் : விலாஸ்வதியின் அரண்மனை யில் சயனகீருகம்.

(மஞ்சத்தில் வீற்றிருந்தபடி சாருமதியும் விலாஸ்வதியும் பிரவேசித்தல்).

விலாஸ்வதி:—அம்மா! என் தந்தையார் தூரஸேன மஹாராஜர் பரிபாலித்துவந்த பூபாளநாட்டிற்கு என்னையுங்கூடவே யழைத்துப்போகலாகாதோ? ஐயோ! உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் எனக்கு யுகம்போல் வளருமே! யான் படுந்துயரங்களை யெடுத்துரைத்து ஆற்றாதல்செய்வதற்குக்கூட ஒருவருமில்லாமற்போய்விடுமே. அந்தோ! பாவியேன் என் ஜனித்தேன்?

சாருமதி:—(சமாதானஞ் செய்துகொண்டு) என் கண்மணி! உனக்குத் தெரியாததென்ன இருக்கின்றது. உன் தந்தையார் ஆண்டிவந்த பிராணகளைச் சந்தோஷிப்பதற்காகவே யான் அவ்விடம் இன்று அவசியமாய்ச் செல்லவேண்டியிருக்கின்றது. அன்றேல், உன்னை விட்டு ஒருகணப்பொழுதேனும் யான் பிரிந்திருப்பேனா? மேலும், குழந்தாய்! உனக்கு விவாகமாகா திருப்பின், உன்னையுமென்னுடன் அழைத்துச்செல்வேன். விவாகமான பெண்கள் புருஷனிருக்குமிடத்திலன்றோ இருக்கவேண்டும். அதற்காகவே யான் உன்னை இவ்விடத்திலேயே நின்மாமாவின் சம்ரக்ஷணையில் விட்டிவிட்டுச் செல்கின்றேன். இதற்கெல்லாம் நீ விசனப்படலாமோ?

விலா:—அம்மா! யான் விவாகஞ் செய்துகொண்டதன் பயன் இதுதானோ! ஐயோ! மணந்து இரண்டிவருஷமாகியும் இதுவரை என் பிராணநாதர் இங்குவந்திலரே! என்முகத்தையும் பார்த்திலரே! என் குறை தீர்த்திலரே! அத் தைமகளென்றும் யோசித்திலரே!—குருகுலவாசத்திலிருப்பதனால்

வரப்படாதென்று நினைத்தனரோ? அல்லது இவள் கொடியவ
 ளென்றெண்ணி என்னைக் கைவிடுத்தனரோ? ஐயோ ஒன்று
 மறிகிலேனே!—(இடப்பக்கத்தடிக்க) ஆ ஆ! இஃதென்ன! எனது
 இடது கண்ணும் இடது தோளுந் துடிக்கின்றனவே!
 (திடீரென்று வலக்காதிற் கைவைத்த) ஐயோ! இருந்தாற்போல் எனது
 வலச் செவியில் வண்டொன்றுவந் தூதுவதுபோல் ஒரு சத்த
 முண்டாகின்றதே! என் செய்வேன்? எவ்வாறு சுகிப்பேன்?

(பாடுதல்.)

(ச). இராகம் - ஏதருவகாம்போதி, தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

ஐயோ யானுமோர் - அணங்காய்ப் பிறந்ததை
 வையகத்தில் யார்க்கு - வரைந்திடுவேன்!

அநுபல்லவி.

கடல்புடைச் சூழமிந்த - காசினியி லெனக்கு
 அடைக்கலம் வேறுண்டோ-அரைந்திடுவாய் அம்மா!(ஐ)

சரணக்கர்.

மங்கைமார் மாலையிட்ட - மணவாளனைப் பிரிந்து
 மண்ணிலொரு கணமும் - வசிப்பாரோ?
 எங்கும் வசையாமே - இகழ்ச்சிக்கு மிடமாமே
 என்றும் பழியாமே - ஏதுயான் செய்குவேன்? (ஐ)

என்றுமே வாராத - என்றன் பிராணநாதர்
 இன்றிங் கெனைக்காண - இணங்கவருவாரோ!
 ஒன்றுமே யறியாமல் - ஒழுக்கமுந் செரியாமல்
 ஊக்கங் கொண்டென்மனம் - உருகுகின்றதம்மா! (ஐ)

காநு.—குழந்தாய்! நீ இப்படிப் பாமரரைபோல் விசனப்ப
 டுவது சரியன்று! எல்லாம் விதியின் செயல்? பிரமன் நம்
 தலையிலெழுதி யிருப்பதை யார் அழிக்கவல்லர்? சீதாதேவி
 யைப் பார்க்கினும் சிறந்த உத்தமி இப்பதினான்கு புவனங்களி
 லுமுண்டோ? (பாடுதல்.)

(உ). இரகம் - சங்கராபரணம். தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

அன்னை சீதை - அன்று பட்ட துயர்
என்னவென்று - எடுத்துரைப்பேன் |

அதுபல்லவி.

சுனகன் புதல்வி - தரணியின் செல்வி
அனலினில் மூழ்கி - அறநெறி நாட்டிய— (அன்னை)

ச ர ண ம் .

நகரினி லொருவன் - நவின்ற பழிக்காகச்
சகத்தினி லெங்குமே - சத்தியவானெனும்
மிகப்பெரும் ஸ்ரீராமன் - மின்னனையானைக்கான்
புகச்செய்ததைக் கேட்டும் - புலம்புதலேனோ நீ?— (அ)

ஆகலின், குழந்தாய் நம்மாலாகத்தக்கது ஒன்றுமில்லை.

* 'மாதவர்க ளடிபேணி
மற்றவர்கள் விதிமுறையே
யோதியநல் வழிவழுவா
துபவசித்திங் குன்னுடைய
காதலனை யெப்போழ்தும்
கருத்திடைவைத் துயர்தவஞ்செய்
யீதுனக்குக் கருமங்கா
னென்றுமென் கண்மணியே!' (உ0)

விலா:— அம்மா ! நி யிப்படிக்கூறுவதுஞ்சரியோ ?

§ “ தக்ககண வன்சீறத்
தன்னைக்கை விட்டகன்ற
புக்ககத்தார்கைவிடுவர்
பிறந்தகத்தார் போற்றார்க

ளக்கணமே பழியிடுவ
ரன்னியர்க ளிருவீனையேன்
மிக்கொரிடங் காண்கிலேன்
வீதியேயோ வீதியேயோ!" (உக)

(பிரவேசித்த.)

மதநமாலிநி:—அம்மணி ! வந்தனம் !

சாரு:—என்னடி ! மதநமாலிநி ! என்னசெய்தி ? என்
உன்முகம் ஒருமாதிரியாயிருக்கின்றது.

விலா:—தரங்கவதி எங்கேடி ! இன்று காலேமுதல் அவ
ளைக்காணவில்லை ?

மதந:—இன்று அவள் தந்தையாருக்குக்கவையாம் !
ஏதோ இக்கடிதத்தைக் தங்களிடத்திற் பத்திரமாய்க் கொடுக்
கும்படி சொன்னார் ! (ஒரு கடிதத்தை விலாஸவதியினிடம் நீட்டல்).

விலா:—(கடிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்துக் சந்தோஷத்துடன் ஆன்மகதமாய்)
ஆ ஆ ! இஃதென்ன ? என் கணவனார் எழுதியதோ ? (மீண்டும்
நோக்கிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொள்ளல்).

சாரு:—(விலாஸவதியை நோக்கி) என்னடி ! குழந்தாய் ! ஏதா
யினும் நம் போஜனைப்பற்றிய சமாசாரமோ ? நீ இக்கடிதத்தைப்
பிரித்துப் பார்க்கும்பொழுதே ஒருவித சந்தோஷக்குறி உன்
முகத்தில் தோன்றுகின்றதே ! என்னசங்கதி ?

மதந:—ஆகா ! அவ்வளவு இருந்தால் விலாஸவதிக்
கென்ன குறை ? அக்கடினசித்தன்கூட இவளை நினைப்பனோ ?
அங்கேதான் பூரணமாய்ப் போதனை ஏறியிருக்கிறதே ? நல்ல
செய்தியுமுண்டோ அம்மணி ? (பாடுதல்) *

(*) - இராகம் - பியாக், தாளம்-ரூபகம்.

கண்ணிகள்.

என்னென்றுரைப்பேன்முன்
சொன்னதைவிட இனி

உந்தன் கணவனென்னும்
அந்தகப் பாதகனை ! (க)

அன்று மணந்தவுன்னை
இன்றுதான் காணலிவன் ?
யாதென்றறிந்தாயோ
மாதர்பசங்கிளியே ! (உ)

அரசியே யுன்னையவன்
சரசமொழிகளினால்,
அடிமையாக்கிடுவானக்
கொடியவேசிக்கையோ ! (ங)

விலா.— (கொஞ்சம் சினந்து) என்னடி ! மதநமாலிநீ !
ஆடாத வார்த்தை யெல்லாம் அறைகின்றாய் ? எப்படி யிருப்பி
னும் ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷனல்லவோ முக்திய தெய்வம் !

தெரிந்து தன்னை வல்லபன்
தெருக்களிற் றனிக்கவிட்
டிருந்தபோதிலுங் கலந்
திழிந்தவேசி யோடுமே,
சிறந்த மன்னவர் குலத்
துதித்த தேவி மார்களுக்
கறிந்துதான் மணம் புரிந்த
நாத னல்ல வோகதி ? (உஉ)

ஆகவின், இனிமேல் அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை என் முன்
மொழியாதே ! உன்னை இம்முறை மன்னித்தேன்.

மதந.— (முகத்தை யொருவாறு சிடுத்தக்கொண்டு) எனக்கென்ன
அம்மணி ? ஏதோதங்களுடைய நன்மைக்காகச் சொல்லவந்தேன்
சிவ ! சிவ !! நீங்கள் இருவரும் சுகித்து வாழ்வதை நான்
தடுக்கவேண்டுமா !

விலா.—அதற்கன்று! மதநமாலிநீ! ஒரு நல்ல சமாசாரத்
தைச் சொல்லவிருந்தால் குறுக்கே அவமொழி யுரைக்கின்ற
னையே! இந்த அவசரந்தான் கூடாதென்கின்றேன்.

மதந.—என்ன அம்மணி! தங்கள் கணவனார் செய்தி
தானே?

விலா :—(இலச்சைபுடன்) ஆமாமடி! அஃது உனக்கெப்படித்
தெரியும்? இக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தாயோ?

மதந :—அம்மாடி! ஊரெல்லாம் தழுக்கடிபடுகிறது
என்ன ரகசியம்? என்ன ரகசியம்!!

விலா :—இதென்ன விந்தையாயிருக்கின்றதே!

மதந :—ஆமாம்! விந்தைதான்! அப்பொழுது இராஜ
குமாரன் செருப்படிப்பட்டதும் விந்தைதான்!

விலா :—என்ன! என் கணவனையா? அரசனில்லாத
காடா இது? (கண்கள் சிவக்க) என் மாமா அரசாளும்பொழுது
என் புருஷனையு மிவ்வாறு புகுந்தடித்தார்களா? (எழுந்த உதடு
தடிதுடிக்க).

*“எய்திய குற்றத் தோர்கள்

யாவரா யினுங்கண் ணோடா

தைநென நாடி நீதி

யறந்தலை பிழையாத் தண்டஞ்

செய்தலே செங்கோ லாகுஞ்

செய்யகோ லின்றே லென்னை

முய்திசெய் மழையான் மக்க,

ளுறுபய னுற்ற போலும்!”

(உட.)

இக்கணமே என் மாமாவிடஞ் சென்று அப்பாதகர்களுக்குத்
தக்கதண்டம் விதிப்பிக்கின்றேன்! (பரபரப்புடன் போக யத்தனித்தல்)

மதந்:—அம்மணீ ! செருப்பென்றற் செருப்பா ? அவு
மானமான சொற்களைக்கேட்டாற் போதாதா ? அதைத் தான்
சொல்லவந்தேன். நீங்கள் அவசரப்படுகின்றீர்கள் !

விலா:—மதநமாலிநீ ! போதுமிந்த அதிகப்பிரசங்கம் !
இதனுடன் நிறுத்துன்பேச்சை ! என் மனத்தைச் சஞ்சலப்படு
த்தவேண்டாம். யான் சொல்லவந்த சமாசாரமில்லதன்று.

மதந்:—அப்படியானாற் சொல்லுங்களேன் ! நல்ல சமா
சாரமாயிருந்தால் எல்லாருக்குஞ் சந்தோஷந்தானே !

விலா:—அதைத் தான் யான்சொல்லத்தொடங்கினேன்!
நீ அதற்குள் அவசரப்பட்டு அடாதவார்த்தையையெல்லாம்
வாய்க்குவந்தமட்டும் மொழிந்தனை ! உனக்கு ஒரு தடவை
சொன்னாற் போதாது—

மதந்:—ஆமாம் ! நான் அவ்வளவு செட்டவள் தான்.
எப்படியிருந்தாலும் நான் தரங்கவதியாவேனே ?

விலா:—(புன் சிசிப்புடன்) இல்லை ! மதநமாலிநீ ! இன்றை
யதினம் என் பர்த்தா இங்குவருவதாக எழுதியிருக்கின்றார் !
ஏதோ யான் செய்த பாக்கியவசந்தான்போலும்.

சாரு:—நம்போஜனு இங்கு வருவதாகச் சொல்லியனுப்பி
னன் ?

விலா:—ஆம் அம்மா ! இதோ பாருங்கள் (சடித்ததைச்
சாரமதியினிடத்தில் பிரித்தபடி கொடுத்தல்).

மதந்:—எதற்காக வருகிறாராம் தெரியுமோ ?

விலா:—அஃதொன்றும் விவரமாய்த் தெரியவில்லை !
அவர் எழுதியனுப்பிய தோரணியைப்பார்த்தால் அவருக்கு
என்மீது கிருபை புகுந்ததுபோலவே தோன்றுகிறது !

சாரு:—(சடித்ததை மூற்றம் பர்த்தலிட்டு). ஆம் ! வேறென்ன
இருக்கக்கூடும் ? மணஞ்செய்து இவ்விரண்டு வருஷகாலமாய்

வாராதவன் இன்றிங்கே வருகிறதென்றால் அவன் மனம் திரும்பியே இருக்கவேண்டும் !

மதந:—எனக்கொன்று மப்படித் தோன்றவில்லை ! அவன் மனமாவது திரும்புகிறதாவது ? எந்தப் பேதையைக் கெடுப்பதற்கோ ?

சாநு:—(சினங்கொண்டு) என்னடி பாங்கீ ! உன் நிலைமையை யறியாமல் தாறுமாறாய் குளறுகின்றாய் ! ஏது? வரவரக் கொஞ்சமேனும் மரியாதையில்லாமற்போயிற்று. சும்மா விருக்கின்றேனென்று மேன்மேலு மேறுகின்றனையோ? இனி உன்றாகையுள்ளடக்கிப்பேச ! பத்திரம் !

மதந:—அம்மணி, மன்னிக்கவேண்டும் ? ஏதோ தங்கள் விலாஸவதியின்மீது வைத்திருந்த அன்பினால் தெரியாமல் இவ்வளவு தூரம் சுவாசினமாய்ச் சொல்லிவிட்டேன். ஆம் ! மனத்திலொன்றெண்ணி வெளியிலொன்றுசொல்லுகிறவர்களுக்குத்தான் இது காலம். நான்போய்வருகின்றேன் அம்மணி ! உங்களுக்கேன் வருத்தத்தை யுண்டாக்கவேண்டும் ? (நிஷ்கிரமித்தல்.)

சாநு:—குழந்தாய் ! இனி உனக்கென்ன குறை? உன் புருஷனும் வருகின்றான் ! நாழிகையாகின்றது ! நான் போய்வர விடையளிப்பாய் !

விலா:—அம்மா ! நீங்களும் போய்விட்டால் இச்சமயத்தில் யான் என்செய்வேன் ?

சாநு:—என் கண்மணி ! நான் வெருசீக்கிரத்தில் திரும்பி வந்து விடுகின்றேன் ! நீ தடைசெய்யாதே ! உன் கணவனுடைய பிரியத்தைப் பெறுவதற்கு எப்படி யெப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமோ அப்படியெல்லாம் நடந்துகொள் ! நான் போய் வருகின்றேன் ! (சுருஷத்தடன் மருவி முத்தமித்த நிஷ்கிரமித்தல்.)

விலா:—ஐயோ ! என் மனத்திற்கு ஒன்றுந்தோன்றவில்லை யே ! என் கொழுநன் வருகிறானென்று மனம் ஒருவாறு களிப்படைந்தபோதிலும் என்னவோ சங்கடத்தை யடைகின்றதே ! உண்மையாய் என் பிராணநாதரையுமின்று யான் காண்பேனோ ? (பாடுதல்)

(ச) இராகம்-சாவேரி. தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

மன்னா! வாரீர் - என்னைப் பாரீர் !

அதுபல்லவி.

மாராபிராமனே !-மன்னுயிர்நேசனே !

பாராளும்வேந்தர்கள்-பயந்தோடு மீசனே ! (மன்)

சரணம்.

வருந்து மிவ்வேழையாள் - மடிவாளென்றொருகாலே

பிரிந்த கன்றைத்தேடித்-திரும்பும்பசுவைப்போலே ! (மன்)

ஏ கௌரீ! புண்ணியவான்களுடைய துயரைப்போக்குஞ் சங்கரீ ! இவ்வேழையின் மனம் இப்படிப் பரிதவிக்கும்படி பார்த்துக்கொண்டிருப்பது நின் கருணைக்கழகோ ? நின்னையே நித்தமும் நம்பியிருக்குமென்னை இப்படிச் சோதிப்பதும் நியாயமோ ? ஹா ! பக்தஸம்ரக்ஷகீ ! உன்னைத்துதித்து வணங்கவுமென்னுலாகுமோ ? (பாடுதல்).

(௫) இராகம்-காபி. தாளம்-ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

ம்ருகாங்க மௌளி காமிநீ !

ம்ருகேந்தர காமிநீ !

நகாதிராஜ புத்ரிகே !

நமோஸ்து தேம்பிகே !

(க)

புராரிதேவி ! சங்கர் !

புராதீச்வர் !

பரேசி ! யுன்னையேத்துவேன் !

பணிந்துபோற்றுவேன் !

(உ)

அந்தோ ! உத்தமவயதையடைந்தும் வந்ததைகள் வல்லபனைப் பிரிந்திருந்தால் உலகத்துளோர் என் சொல்வர் ? ஹேஜகதிச்வர் ! இவ்வவதூறையீக்கி நீ தான் என் மனோரதத்தைப் பூர் த்திசெய்விக்கவேண்டும் ! ஹே தேவி ! நின் கருணாகடாக்ஷ லேசமிருக்குமாயின் யாருக்குத்தான் என்னகுறை ?

* “பதியுண்டு ! நிதியுண்டு ! புத்திரர்கண்மித்திரர்கள் பக்கமுண் டெக்காலமும் !

பசவுண்டு ! தவிசுண்டு ! திட்டாந்த மாகவெம படரெனுந் திமிரமணுகா !

கதியுண்டு ! ஞானமாந் கதிருண்டு ! சதிருண்டு ! காயசித் திகளுமுண்டு !

கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மை ! நின் றுளிற் கருத்தொன்று முண்டாகுமேல் ;

நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர ஞானவா னந்தவொளியே !

நாதாந்த ரூபமே ! வேதாந்தமோனமே ! நாரெனு மகந்தைதீர்த்தேன் !

மதியுண்ட மதியான மாணிக்க வல்லியே ! மதுசூத னன்றங்கையே !

வரைராச னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலே வளர்காத விப்பெணுமையே !” (உச)

உன்னையே சந்ததமும் நம்பினேன் ! என்னையாட்கொண்டருள் வாய் ! (செவ்வொத்த) இதோ யாரோ மாடத்தின்மீது வரு

கின்றார்பாலும். ஒருவேளை நம்பர்த்தாதானோ? (குதூஉலத்தடன் எழுந்திருத்தல்.)

(பிரவேசித்த).

முஜீன்:—(ஆன்மதமாய்) இதுவே ஏற்றகாலம்!

* “ஆற்றல் மூன்று முபாயங்கு
 ணஞ்சு மிடத்தே தா டமைந்தியினும்
 போற்றித் தனக்கு வென்றியுறும்
 பொழுது தேர்ந்தே வினைபுரிவர்!
 ஏற்ற காலம் வருமளவு
 மெண்ணிச் சம்மா விருப்பதுவே
 வீற்றுச் சமர்க்குப் பின்வாங்கும்
 வெற்றித் தகரே யாகுங்கொல்!” (உரு)

ஆதலாற்றான், இவ்விரண்டு வருஷகாலமாய் நமது எண்ண
 த்தை முடிப்பதற்குச்சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்! அப்
 பயலுமின்று காலையில் நாம் செய்த பிரயத்தனங்களையெல்
 லாம் வீணாக்கி, நகரில் அமர்க்களஞ் செய்துவிட்டு, இப்பொழுது
 விலாஸவதியினிடம் வருவதாகக் கடிதம் எழுதியிருக்கின்ற
 னாம். அதை எப்படியோ நமது மதநமாலினி சமயத்தில் அறிந்து
 நமக்குத் தெரிவித்தனர்! இதுவே அவனைத் தொலைத்துவிடு
 வதற்குச் சரியான தருணம். (பாதல்)

(*) இராகம் - மத்தியமாவதி. தாளம் - அடதாளம்.

பல்லவி.

தருணந்தருணமிதுவே - வினைசெய்யத்
 தருணந்தருணமிதுவே!

அதபல்லவி.

தருணந்தருணமிது - தாராராஜ்ஜியத்தைத்
 கருதியவண்ணம்நாம் - கைவசம்செய்தற்கு. (தருணம்.)

சரணம்.

போசகுமாரனிங்கே-வாராதவன்

ராசகுமாரிசீனே

நேசத்துடன்காண-வருகின்றான்

ராசனைப்பால்மதித்து

ஆசைகொண்டுதீப-சோதியில்விழுவரும்

நாசமடையுமந்த-நெருப்புப்பூச்சியைப்போலத்

தேசமுழுதுமான-வாசயத்திலெண்ணி

மோசம்போவதற்கென்றன்-பாசத்திலகப்பட்டு!(தருணம்)

எதற்கும், போஜன் இங்கு வருவதற்கு முன்னரே விலாஸவதியின் மனத்தைக்கலைத்தால்தான் நமசெண்ணத்தை முடிக்கலாம். போஜனை இவள் பார்த்துவிட்டாற் பிறகு நமது தந்திரமெல்லாம் இவளிடத்திற் சாயாது! (மாடத்திலேறி விலாஸவதியினருகிற் செல்லல்).

விலா:—(கோக்கி) மாமா! வாருங்கள்! வந்தனஞ்செய்கின்றேன்! (வந்தனஞ் செய்தல்).

முஜீஜ:—திர்க்க சுமங்கலியாயிருந்து சகலராஜபோகங்களையு மதுபவிப்பாயாக! என்ன விசேஷங் குழந்தாய்?

விலா:—விசேஷ மொன்றுமில்லை! ஏது தாம் இந்நேரத்திலிங்குவந்தது?

முஜீஜ:—(விலாஸவதியுடன் சொல்லத்தகாததுபோல் நடித்து) ஐயோ! ஈசுவரா! இப்படிக்கொத்த குழந்தையுந் துன்பத்தை யடைவது நின் கருணைக்கமுகோ? (பீகாசமாடி) குழந்தாய்! ஒன்றுமில்லை! இன்று காலைமுதல் உன்னைக்காணவில்லையே யென்று வந்தேன்.

விலா:—இல்லை! தங்கள் முகத்தைப் பார்க்கும் பொழுதே ஏதோ விசேஷமிருக்கவேண்டுமென்று தோன்று

கிறது. (முஞ்சன் பெருமுச்செறிய) என்னை அன்புடன் வளர்த்து வந்த மாமா ! தங்கள் மனத்திற்கு என்ன சங்கடம் நேர்ந்தது? தாங்களதைச் சொல்லக்கூடாதென்றெண்ணியும் தமது செயல்களே ஏதோ பிரமாதத்தைக் குறிப்பிக்கின்றனவே ! என்னிடத்திலதை யுரைக்கலாகாதோ ?

முஜீஜ:—விலாஸவதீ ! உன்னை என் யான் அன்புடன் வளர்த்துவந்தேன் ? உன்னிடத்தில் இப்படிக்கொத்த பாசத்தைக் கூடவுள் கற்பிப்பானேன் ? கிளியைவளர்த்துப் பூனையினிடம் கொடுத்தவனைப்போலல்லவோ யான் ஆய்விட்டனன் !

விலா:—மாமா ! எனது தெளர்ப்பாக்கியத்திற்குத் தாங்கள் விசனப்பட்டு என்ன செய்யலாம் ? நான் கொடுத்து வைக்காதவள் ! (இலசசையுடன்) ஆயினும், மாமா ! இவ்வளவு பராமுகமாயிருந்தவர் இன்றிங்கே வருகின்றாராம்.

முஜீஜ:—(கேட்கப் பிரியமில்லாதவன்போல் நடித்த) அவன் இவ்விடத்திற்கும் வருகின்றானா ? ஆ ஆ ! யான் எப்படி வாஸ்தவத்தை யுரைப்பேன் ? அல்லது மௌனமாகத்தான் எப்படியிருப்பேன் ?

விலா :—(ஆன்மசுதாய்) ஐயோ ! எனக்காக மாமா எவ்வளவு பரிதாபப்படுகின்றார் ? உள்ளதைச்சொன்னால் நான் வருந்துவேனென்று நினைக்கின்றனரோ ? என்ன செய்யலாம் ? யாதிருக்கும் ? (பிரகாசமாய்) மாமா ! எது சம்பவித்தாலும் யான் அறுபவிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன் ! தாங்கள் என்ன செய்வீர்கள் ? எல்லாம் யான் செய்த பாவமே ! தங்கள் மனத்திவ்ருப்பதைச் சொல்லுங்கள்.

முஜீஜ :—(மிதவும் விசனமுள்ளவன்போல் நடித்த) ஆ ஆ ! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது போலாயிற்று! நாம் எடுத்து வளர்த்த குழந்தைக்கு நாம் செய்ததே தீங்காய் விளைந்ததே. குழந்தாய் ! இன்றுகாலையில் ஒரு கலகம் நேர்ந்ததே தெரியுமா !

விலா :—ஆம் ! ஏதோ ஒருவேசிக்கும் அவருக்கும் கலகம் நடந்ததாக மதநமால்நி கூறினள் !

முஜீஜ :—ஐயோ ! பாவிகள் அதையும் உனக்குத்தெரிவித்தனர்களா ?

விலா :—அப்படியாயின், நமக்கு நல்லது தானே ! அவளைப்பிரிந்துவிட்டால் அவருக்கென்மீது சிறிதேனும் தயையுண்டாகாதோ ?

முஜீஜ :—அடி முக்தே ! நடந்ததை முற்றிலுங்கேட்டாலன்றோ தெரியும் ! (மொதலாய்) ஐயோ ! இதை நாமும் இவருடன் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதே.

விலா :—(சங்கையுடன்) என்ன ? சொல்லுங்கள் !

முஜீஜ :—ஐயோ ! போஜன் உன்னை அவ்வேசிக்கு அடிமையாக்கிக் கொடுப்பதாகக் கூறினான். அதற்கவள் 'உம்மாலும் முடியாது, திரிமூர்த்திகளாலும் முடியாது' என்றனளாம்.

விலா :—அதன் மேல் !

முஜீஜ :—அதன்மேல் அவன் கோரமான சபதமொன்று செய்தனளாம் !

விலா :—(பயஸ்பிரமத்தடன்) ஆ ! அஃதென்ன ?

முஜீஜ :—அந்தோ ! உன்னையவ்வேசிக்கு அடிமையாகவாவது செய்கிறது, அன்றேல் உன்னைக்கொன்றாவது விடுகிறதென்று சத்தியஞ் செய்தனளாம். அதற்காகத்தான் அவன் இன்றுன்னிடத்தில் வருவதும் ! எனக்குத்தெரிந்து இவ்வக்கிரமத்தைச் செய்தால் யான் தண்டித்துவிடுவேனென்று பயந்து உன்னிடத்தில் நயமாயிருப்பவன்போற் சிலநாள் நடித்துப் பின்பு அவ்வேசியினிடத்தில் உன்னைத்தள்ளப் போகின்றான். அது முடியாமற்போனால், தன் சபதத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக உன்னைத் தெரியாமல் விஷம் வைத்துக்கொண்டு விட்டா

லும் விடுவன்!—(மொதவாய்) ஐயோ! இங்கொடியன் கையில் நீயும் கப்பபெம்படி நேர்ந்ததே! இவையெல்லாம் பார்த்து யானும் சகித்திருக்கின்றேனே! (ஒரு புறமாய்ச் சாய்ந்த பெருமூச்சு நிதல்.)

விலா:—(ஆன்மகதமாய்). ஆ ஆ! என்பர்த்தா இன்று வருகிற ருரென்று கடிதத்தைக் கண்டதும் எவ்வளவு ஆநந்தத்தை யடைந்தேன்! ஐயோ! என் சந்தோஷமெல்லாம் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் ஒரு நிமிஷத்தில் மறைந்துவிட்டதே! (பிரகாசமாய்) மாமா! இப்படியு முலகிலுண்டோ?

முநீஜ:—குழந்தாய்? அப்படியில்லாததன்றான் யான் இவ்வளவு பரிதவிக்கின்றேன்!

விலா:—இவையெல்லாம் வாஸ்தவமென்று தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமா?

முநீஜ:—விலாஸவதி! பொய்வார்த்தையை யு மென்னிடத்திலுரைப்பார்களா?

விலா:—(வெறுப்புடன்) மாமா! இதற்கென்ன செய்யலாம்?

முநீஜ:—இப்படிப்பட்ட புருஷனுடன் வாழ்வதைப்பார்க்கினும் இறப்பதே நலம்!—

விலா:—ஆ ஆ! என் கணவரும் இவ்வளவு கடினசித்தராயிருப்பரென்று யான் கனவிலும் நினைத்ததில்லையே! ஹா! தெய்வமே! இவையெலாங்கனவோ? அவருமிப்படிச் செய்யத்தகுணியவரோ?

* “கைகேசு, மனந்திரியக்
கற்பித்த கூனியைப்போன்

மையார்கண் மடவாரோ
மைந்தரோ மண்ணுலகி

ஐயோவென் காதலனை
யாரோவிக் காரியத்தைச்
செய்வாயென் றிப்பொழுது
சின்தையுறக் கற்பித்தாரா!" (௨௬)

ஐயோ! மங்கையர்கள் என்னைப் பழித்து நகைப்பர்களோ!
பெண்பிறந்தார் யான் படுந்துயரம் யார் படுவர்?

*“ அன்னேயோ! ஐயாவோ!
ஆருயிர்க் தோழியர்காள்!
தந்நேரி லாதவென்றித்
தொழுங்கணவர் தாஞ்செய்த
வின்தை விச்செயலைக்
கேட்டபோ தென்படுவீர்?
என்னேரிவ் வுலகத்தில்
யானேவிந் திவைபடுவேன்!” (௨௭)

(முடியில் முச்சிதது வீழ்தல்.)

முநீஜ:—(விலாவுதையைத் தாங்கிச் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு.) என்
கண்மணி! எழுந்திரு! எழுந்திரு!!

விலா:—(மெள்ள எழுந்த்சரிந்து) மாமா! தாங்கள் என்னை
இக்கொடியவேசியின் கையிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்!

முநீஜ:—குழந்தாய்! என்ன இப்படி விசனப்படுகின்றாய்?
நானுங்கூடியவரை தக்கவர்களைக்கொண்டு அவனுக்கு எவ்
வளவோ நற்புத்தியுரைப்பித்தேன்! அஃனோ எதற்கும் திரும்
புகிறவழியாயில்லை.—ஐயோ! இராஜகுலத்திற் பிறந்து இத்தா
ரா ராஜ்ஜியத்திற்கு மரசியாயிருக்கவேண்டிய உன்னை அப்பா
தகிக்குக் கீழ்ப்படுத்த அவன் மனமுந்துணிந்ததே! ஆஆ! இவ

* ஒட்டக்கூத்தராமரயணம்.

ளைப்போன்ற அழகுள்ள ராஜஸ்திரீயை மணந்தும் எவர்தா
மிப்படிச் செய்யத் துணிவர்? இவனுடைய இருதயம் இரும்போ!
இவனது கருத்துக் கல்லோ!—எப்படியிருப்பினும் நமக்குமாத்
திரம் அவன் மீதுள்ள அன்பு நீங்கவில்லையே!

விலா :—பெற்றவர்களைப்பார்க்கினும் வளர்த்தவர்களுக்
கன்றோ பாசமதிகம்! ஆயினும், தாங்கள் எப்படியாவது
என்னை இத்தருணங்காப்பாற்றவேண்டும்!

முநீஜ :—குழந்தாய்! உங்களிருவருடைய நன்மையைத்
தேடுவதன்றி வேறென்னவேண்டியதெனக்கு? இன்னுமவனை
நல்வழியில் திருப்புவதற்கு யானொருயோசனை செய்திருக்கின்
றேன்! அப்படிச் செய்வாயாகில் நீவிரிவருமும் சுகமாய்வாழ
லாம்.

விலா :—மாமா! தாம் எங்கள்மீது வைத்திருக்கு
மிவ்வளவற்ற அன்புக்கு யான் என்ன பிரதி செய்யப்போகின்
றேன்!

முநீஜ :—என் கண்மணி! நீயும் போஜனும் சேர்ந்து சுகி
த்து வாழ்வதைவிட வேறென்ன பிரதிவேண்டியது? அவனது
மனத்தைத்திருப்பவொருயோசனையுந்தோன்றாமல் ஜகதாந்த
பாஸ்கரரென்னும் ஒரு சாதுவினிடத்தினின்றும் எவ்வளவோ
பிரயாசைப்பட்டு ஒரு மூலிகை வரவழைத்திருக்கின்றேன்.—
ஆயினும் அதனில் ஒர் அபாயமிருக்கின்றது! அதைப்பற்றியே
யோசிக்கின்றேன்.

விலா :—அஃதென்னவோ?

முநீஜ :—இம்மூலிகையைக் கொடுத்தாற் பயனில்லாமற்
போகாது! ஆயினும் அவன் புத்தி மூன்று நாழிகைக்குள் நல்
வழியில் திரும்பாவிட்டால் அவன் இறக்கவேண்டியவருமென்று
சொல்லினர். ஆகலாற்றான், பின் சொன்னவாறு நடந்தால்
என்ன செய்வதென்று யோசிக்கின்றேன்!

விலா:—ஹரி! ஹரி!! இன்னும் புருஷனுமிறந்து யான் இருக்கவேண்டிமா! வேண்டாம்! வேண்டாம்!! யான் அவரைவிட்டுப் பிழைத்திரேன்.

முத்ஜ:—(மெதவாய்) ஈசா! என்னவிபரீதங்களைக் கூட்டி வைக்கின்றனே! இக்குழந்தையின் மனத்திற்கும் அக்கொடியனது அகத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! (உரத்த) குழந்தாய்! அதுபற்றியே எனக்கும் சிந்தனே. ஆயினும் தெய்வாநுசங்கற்பத்திற்கு விரோதமாய் நம்மால் நடக்கமுடியுமோ? விண்ணவரும் விதிப்பயனே வெல்லார்களாயின் நம்போன்ற மனிதர்களால் எவ்வாறதைத்தடுக்கமுடியும்? அவன் மரிக்கவேண்டுமென்றிருந்தால் நம்மாலதை விலக்கக்கூடுமோ? எதற்கும் ஸ்ரீமுகுந்தனுடைய கிருபையினால் அவன் இம்மூலிகையை யுட்கொள்ளிற் சீர்ப்படுவனென்றே நம்புகின்றேன்.

விலா:—மாமா! தாங்கள் வேறென்ன நினைக்கப்போகின்றீர்கள்? ஆயினும்—

முத்ஜ:—விலாஸுவதீ! இன்னுமொரு சங்கதிகேட்டையோ! யான் போஜனுக்கு இவ்விராஜ்ஜியத்தைச் சீக்கிரத்திலேயே ஒப்புவித்துவிட நிச்சயித்திருக்கின்றேன். அவனுக்கு, எப்படியிருந்தாலும் யுத்தவயது வந்துவிட்டது. இனி நான் இவ்விராஜ்ஜியத்தை வகித்து வந்தாற் பிரஜைகள் என்னை அக்கிரமமாய் ஆளுவதாக நினைப்பார்கள்!

விலா:—மாமா! உம்மையுமப்படி எண்ணுவார்களா?

முத்ஜ:—குழந்தாய்! எவரையுமுன்னேப்போலவே நினைக்கின்றாய்! நேரமாய்விட்டது! சங்கிரகமாய்ச் சொல்லுகின்றேன்கேள்! எப்படியிருப்பினும் போஜனுக்குச்சீக்கிரத்தில் இராஜ்ஜியத்தை ஒப்புவிக்கவேண்டியதே நியாயம். நானுமப்படியே ஒப்புவிக்க நிச்சயித்திருக்கின்றேன். அது பற்றியே அவ்வேசியும் உன்பதவியையடைந்து இராணியாகவேண்டுமென்று இவ்

வாறெல்லாம் முயலுகின்றான்!—ஐயோ! நீ இராஜகுலத்திற் பிறந்து இராஜகுலத்திற் புகுந்ததையுங்கூட அறியாமல் உன் கணவனைக்கொண்டே உன்னைத் தனக்குத் தாசியாக்க நினைத்திருக்கின்றாளே! இவ்வநீதத்திற்கென்ன செய்கிறது? அவள் மீது பழிசொல்வதற் பயனென்னை? போஜனுக்கு புத்தியில்லையே! பிறர் சொன்னாலுங்கேட்கிறதில்லை! எதற்குமிடமுலிகையைக் கொடுப்பதே நலமென்று தோன்றுகிறது.

விலா :—ஆயினும், அவர் இறந்துவிடில் என்செய்வது? புருஷனல்லவோ ஸ்திரீகளுக்கு கதி!

முஞ்ஜ :—குழந்தாய்! உன்னிவீட்டம். யான் ஏதோபலவந்தம்செய்வதாக நினைக்கவேண்டாம். உனக்கு நன்மையுண்டாகுமென்றே சொன்னேன். இனி என்மீது பழியில்லை. சர்வவிதத்திலுமிழிவான அவ்வேசிக்குத் தாசியாயிருந்து ஊழியம் பண்ணினாலும் சம்மதமே! இல்லை, முஞ்ஜனுக்கு மருமகரும் சூரஸேனமகாராஜருக்கு மகளுமாயிருக்க விரும்பினாற் கருணைக்கடவுளான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை மனத்தில் தியானஞ்செய்துகொண்டு இம்முலிகையை உன்கணவனுக்குப்பாலிற் கலந்து கொடுத்திச் சுகமாகவாழ்ந்திரு! (ஒரு பொட்டலத்தை நீட்டல்.)

விலா :—(ஆன்மகதையிற்) ஐயோ! எந்தவழிபோயினும் சங்கடமாயிருக்கின்றதே! இதற்கு யான் என்செய்வேன்? (பொட்டலத்தைக்கையில்வாங்கிப் பிசிந்துக்கொண்டே) இம்முலிகையைக் கொடுப்போமா? (முலிகையைப்பார்த்த) ஐயோ! காலகூடவிஷம்போலிருக்கின்றதே! இதைக்கொடுத்து ஒருவேளை என் கொழுநன் இறந்துவிட்டால் என்செய்கிறது?— ஐயோ! பாவியேன் ஏன் ஜனித்தேன்! ஏதேவீ! ஒன்றுந்தோன்றவில்லையே! (பரதெல்).

(எ) இராகம் = பதமலகம்போதி - தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

பெண்ணாய்ப்பிறப்பதே - பெருந்துயர்க்கிடந்தேவீ!
எண்ணம் நினதுயாதோ ?

அநபல்லவி.

மண்ணிலிச் சன்மம்போல் - மற்றொன்றுண்டோ கேடு ?
புண்ணியவந்தர்கள் - புருஷர்களே திண்ணம் !— (பெ)

சரணங்கள்.

போதுமிப்பெண் பிறவி - பொருந்தியானெடுத்தது!
தீதிணுந் தீதி.துவே !

ஏதுயான் செய்வேன் ?-எங்குண்டிவ்விபீதம் ?
யாதென்றுரைப்பேன்யான் ?-எப்படிச்சுகிப்பேன் ? (பெ)

பாரினின் மங்கைபை - பார்த்தா விவ்வாறு செய்தால்
யாருமே யென்செய்வார் ?

பாருமம்மா ! இந்தப் - பாவிமீதருட்கொண்டு
தீருமென்றன் குறையை - தீநஸம்ரகூகீ ! (பெ)

முஜீஜ:—குழந்தாய் ! நீ சிந்தையுறுவதைப் பார்த்தால்
எனக்கும் மனத்திற் சஞ்சலமுண்டாகின்றது ! என்னவோ ?
உணக்கெப்படியுத்தமாய்த் தோன்றுகிறதோ அப்படி செய் ! என
க்குராழிகையாகின் து ! நான்போகவேண்டும்.

விலா:—(யோசித்த) சரி ! மாமா சொல்வதே தகுந்தயோ
சனை !—ஈ என்ன நினைக்கின்றேன் ? இக்கொடிய பாவத்தையு
யும் யான் புரியவேண்டுமோ ! (முச்சனை நோக்கி) மாமா ! இதற்கு
வேறு உபாயமொன்றுமில்லையோ ?

முஜீஜ:—யான் முன்னமே கூறினேனே ! இதையன்றி
வேறு உபாயம் என்புத்திக்குத்தோற்றவில்லை. உன்னிஷ்டம் !
செய்தாற் செய் ! விட்டால் விடு !! யான் சொல்லவேண்டிய
தைச் சொன்னேன் ! நான் போய் வருகின்றேன் (எழுந்திடு
த்தல்.)

விலா:—மாமா ! தாங்களே அப்படிச் சொல்லவிட்டாற்
பேதையான யான் என் செய்வேன்? உம்முடைய தைரியத்
திலன்றோ இதுவரை உயிர்தரித்தேன் ! அப்பாசுகிக்குப் பலி

கொடுப்பதற்காகவோ தாங்கள் என்னை அவருக்கு மணஞ் செய்வித்தீர்கள்? என்னை இக்கணம் கைவிடலாகாது! தங்களுக்கு எப்படி யுத்தமாய்த் தோன்றுகிறதோ அப்படியே செய்கின்றேன்! தம்மையன்றி எனக்கு வேறு கதியுமுண்டோ?

முநீஜ:—அடிபேதாய்! நான் சொல்வதில் உனக்கு விசுவாசம் வரவில்லையே! “ஐம்பது மைந்தாண்டும் அறுமாத மூன்றுநாள், இம்மாநிலன் முழுது மின்னரசு செய்வானால்” என்று அந்த யதீசுவரர் சொன்னவார்த்தை பொய்ப்போமா? என் வீணாய்ச் சஞ்சலப்படுகின்றாய்? இம்மூலிகையைக் கொடுத்தால் உனக்குச் சுகமுண்டாகுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. போஜனுக்கும் மங்கள்முண்டாகும். நீ யோசனை செய்யாமலிதனைக் கொடு!

விலா:—அப்படியாயின், இதை எப்படிக் கொடுக்கிறது?

முநீஜ:—உன் கணவன் குடிப்பதற்காக வைத்திருக்கும் பார்சொம்பிற் கலந்து விடு! பிறகு பாலேப்போலவே சுகமாய்க் குடித்துவிடலாம்.

விலா:—யாதேனுங்கெடுதி நேரிடில்—

முநீஜ:—ஒரு கெடுதியும் நேரிடாது! நான் சொல்வதை நம்பு! (நான்கடி பரிக்கிரமித்த, ஆன்மகதமாய்) ஸ்திரீகளின் நெஞ்சம் இவ்வளவு தான்! இல்லாமலா, ‘பெண்களின் நெஞ்சம் பேதைமையுடைத்து’ என்று பெரியோர்கள் மொழிந்தார்கள்! நாம் சொல்லியவற்றை யெல்லாமிவள் வேதவாக்கியம்போற் கொள்ளுகின்றாள்! இவ்விஷத்தையும் நாம் சொன்னபடி யவனுக்குக் கொடுப்பாளென்பதிற் சந்தேகமில்லை! நல்லது! புத்திசாகரரே! நின் புத்தியின் வல்லமையைப் பார்ப்போம்! (சிஷ்கிரமித்தல்).

விலா:—(சந்தேகம் போகித்தப் பெருமூச்செறிந்த) ஆம்! மாமா சொன்னதே சரி! ஆசையில்லாக் கணவனை யடைந்துதான் பயனென்னை? இம்மருந்தை என் கணவருக்குக் கொடுப்பத

னல் தீங்கென்ன? அவருக்கு என்மீது ஆசையுண்டாக்குவதற்காகவே மாமா இவ்வப்பாயத்தைச் சொன்னார். அவ்வேசியோ இவ்வளவு வேசாய் என்னை ஜெயித்துவிடுவள்? ஆ ஆ! நான் பிறந்த குலமென்ன? நான் வளர்ந்த செல்வாக்கென்ன? யானே இவ்வேசிக்குக் தாசியாயிருந்து ஊழியஞ்செய்வது? நானே கூடித்திரிய வம்சத்திற் பிறந்தவளாயிருப்பின் இவ்வலகமழிந்தாலும் என் மாமா சொன்னவாறே செய்வேன்! ஆகையால் இம்மூலிகையை இப்பாலிற்கலந்து (அப்படியே செய்த) என் கொழுநனுக்குக் கொடுப்பதே சரி! மாமா சொன்னதுபோல், இதனால் அவருக்கு மரணம் விதித்திருக்குமாயின் அவை யாவரால் தடுக்க முடியும்?—(சுற்றி நோக்கித் த) சீ! எவ்வளவு கொடியவனாயிருப்பினும் கட்டிய கணவனுக்குக் கொடியமருந்திடுவர்களோமாதர்கள்? சீ! என்ன கொடுத்தொழிலைச் செய்யத் துணிந்தேன்! (கையிலிருந்த பார்சொம்பை அங்கனே ஒருபுறம்வைத்தவிட்டு) இதனால் எனக்கு எவ்வித கஷ்டம் நேரிடினும் யானெப்பொழுது மித்தகைய காரியத்தைச் செய்யப்படுகேன். (செவிகொடுத்த, பரபரப்புடன்) காலோசை ஏதோ கேட்கின்றதே! (நோக்கி) என் பார்த்தாதான் வருகின்றார்! ஐயோ இவருடன் பேசுவதுதான் எப்படி? எதற்கும் இக்கட்டிலின்மீது படித்துறங்குவதுபோலிருப்போம்! அதற்குமேல் என்ன நடக்கின்றதோ பார்த்துக்கொள்ளலாம்! (வேகமாய்ப்பிரிக் கிரயித்துச் கட்டிலின்மீதுபடுத்தித்திரைசெய்யபவன்போல் கடித்தல்).

(பிரவேசித்த).

போஜன்:—(ஆன்மகதமாய்) ஆ ஆ! இன்றையதினங்காலையில் நம்உயிர் தப்பியதே ஆச்சரியம்! நகரைச்சுற்றிவரும்போது அப்பாதகன் என் சிற்றப்பன் வேலையாட்களைக்கொண்டே எனக்கு எவ்வளவு அவமானத்தைச் செய்வித்தனன்!

(அ). இராகம் - தோடி; தாளம் ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏதுயான்செய்வேன் - எங்குண்டிவ்வநியாயம்?
யானென்றுரைப்பேன்யான்-எப்படிப்பொறுப்பேன்?

அநுபல்லவி.

போதும்போதமிச்சன்மம் - புயில்நானெடுத்தது
வாதுசெட்கின்ருடன - வஞ்சகச்சிற்ற்ப்படன் ! (ஏது.)

சரணங்கள்.

உடுக்குமுத்திரியமே - உரகமாய்க் கடித்தாற்போல்
முடிக்கு மகுடஞ்சூட்டி - முடிக்காமல் மோசஞ்செய்தான்!
கொடும்பாவி போலென்னைக் - கொலைபாதகரைக்கொண்டு
அடிக்கவுஞ் செய்வித்தான்-அவமானம் புரிவித்தான்! (ஏது.)

மாதுடர்நினைப்பதை - மாற்றுந்தெய்வமென் றுற்போல்
யான் செய்தீவினை தானே-யாதுமறிகிலேனே !
சேனைகள் புகழுமென் - செல்வத்தந்தையராண்ட
மானிலனாள்வது - வகுத்திடேனென்னாளோ ? (ஏது.)

ஐயோ ! இவனே இப்படி என்னுட்டைத் துராக்கிரமமாய் கைப்
பற்றினன் ! அக்கிழவரோ எனது யெளவனாதுபவங்களுக்
கெல்லாம் தடையாய் வாய்த்தனர் ! எப்படியாயினும் இவ்விரு
வரிடத்தினின்றும் நாம் சுவாசினம் பெறல்வேண்டும் ! (மூடத்தின்
மீத சென்ற) ஆ ஆ ! இஃதென்ன இங்கு ஒருவரையுங்கானே
மே ! நாம் எழுதியனுப்பிய கடிதம் சேர்ந்ததோ இல்லையோ ?
அவள் தோழி தூங்குவதியினிடங் கொடுத்தனுப்பினேனே !
அவள் கொடுத்துத்தானிருப்பள் ! விலாஸவதிபின் எங்கே
சென்றிருப்பள் ? யான் எண்ணிவருங் காரியங்களெல்லாமிப்
படியே வீணாய்ப்போகின்றனவே ! (சாங்கு பக்கங்களிலும் கோக்கி) ஆ
ஆ ! இஃதென்ன ? அம்மூலையில் தோஜோமயமாய் ஒன்று
விளங்குகின்றது !

ப்ரத்நமா மொளிவிசு ரத்நமோ வறிகிலேன்
ப்ரபைபோல் விளங்குமிப் பவ்ய வடிவம் !

துங்கமா மேருமலைத் தங்கமோ வறிகிலேன்
சோதியா யெங்கணுந் தோற்று முருவம் !

வீணைகொண்டின்பமுறு வாணியோ வறிகிலேன்
மின்னலைப் பழிக்குமீவ் விந்தைவடிவம்!

மங்கையோ மதநனது நங்கையோ வறிகிலேன்
வலியவந் தெனையாள வந்த வடிவம்! (௨௮)

(அருவிற் சென்று உற்றுநோக்கிச் சந்தோஷத்தடன்) ஆ ஆ! நம்முயிர்க்
காதலி விலாஸவதியே இசோ மஞ்சத்தின்மீது சயனித்திருப்
பதுபோற் காணப்படுகின்றது!

வண்டினங் கருங்கூந்தலோ? மதன்
வாட்டுவில்லிவள் புருவமோ?

கண்டமே யருஞ்சங்கமோ? முகம்
காந்திசந்திர பிம்பமோ?

கண்டதுங் சுவலைத்தொலைக்குடுமன்
காதலாள் தனியாயிதோ

அண்டர்பூபதிவனிதைபோலிவள்
ஆழந் துறித்திரைபுகிராள்! (௨௯)

பாவி! யானேன் சத்தியங்கூறிவந்தேன்? இவ்வளவழ
கமைந்த மாதரசைக்கூடுவோமென்பதில்லாமற் போயிற்றே!
(சமீபஞ்சென்று) என் கண்மணீ! விலாஸவதீ!—(சற்று உற்றுநோக்கி)
என்ன! எழுப்பியும் பேசாமலிருக்கின்றாள்! நான் இத்
தனைநாளாய் வரவில்லை என்னும் வருத்தமோ? ஆகா!
இஃதென்ன? என்று மறியாத ஒரு விகாரம் என்னைப் பரவச
ப்படுத்துகின்றதே! ஈதென்ன? சுகநுபவமோ? துக்கா
நுபவமோ? அம்ருதரசமோ? ஆலகாலவிஷமோ? இவளைப்
பார்க்கப்பார்க்க என்மனத்திற்கு ஒருவித ஸ்பூர்த்தியும் ஆர்த்தியு
முண்டாகின்றதே!. என் பிரியநாயகீ! விலாஸவதீ! (அவளுக்க
முத்தம் கொடுக்கச்சென்று திடீரென்று பின்வாங்கி) சீ சீ! என்ன காரி

யத்தைச் செய்யத்தொடங்கினேன்? இவருடன் சேருகிற தில்லையென்று வாக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பின்வாங்குகிறதா? பிறகு நம்மைப் புத்திசாகரரென்ன நினைப்பர்? நம் நண்பர்கள் தாம் என்ன சொல்வார்கள்? இவ்வற்ப சுகத்துக்காசைப்பட்டோ நாம் பண்ணின பிரதிஞ்சையினின்றும் பிறழுவது?

(அ) இராகம் - கல்யாணி: தாளம். சூபகம்.

பல்லவி.

சுத்திய நிகர்தரமமும் - சுகத்தினிற்
சற்றுமே கண்டதுண்டோ?

அநுபல்லவி.

சுத்தியமே வேதம்! - சுத்தியமே தர்மம்!
சுத்தியமே மோகூதம்! - சுத்தியமே ப்ரும்மம்!—சுத்திய.

சரணங்கள்.

பண்ணிய பிரதிஞ்சைய - பழுதுபடாவண்ணம்
பண்புடைவேதியர் - பகரென வளர்க்கருங்
கண்ணினையே பெற்றுக் - கருத்துடன் கொடுக்கவே
விண்ணவருகத்தை - விருதுடனடைந்தனர்!— சுத்திய.

பாராளும் சிபிமன்னன் - பன்னியதெண்ணியே
பூரித்துத்தேகத்தைப் - புகழ்புறவுக்கிட்சி
சீராரும் பதம்பெற்றுச் - சிறந்த பெருமையைத்
தாராளமாக்கொண்டு - சற்கதிபெற்றனன்!— சுத்திய.

ஆகலின் நாம் நீர்க்குமிழிபோல் கூணபங்குரமான இக்காம சுகத்துக்காசைப்படலாகாது. வேறே எங்கேயாகினும் செல்வோம்!—ஆயினும் இவ்விராத்திரியில் நாமெங்கே போவது? அரண்மனைக்குச் சென்றாற் பரிகாசத்திற்கிடமாகும். இன்றி ரவை, வெளியிற்சென்று நகரில் நடக்கும் விசேஷங்களையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே கழித்துவிட்டு, காலையில் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்! (கொஞ்ச தூம்பரிக்கிரமித்து) ஆ! என்ன இது?

என்று மில்லாத சாபமொன்றுண்டாகின்றது! (சுந்திப்பார்த்து) இப்பொற் செம்பில் என்ன வைத்திருக்கின்றது? நீரோ? பாலோ? (கலசத்தைக் கையிலெடுத்த) பால்தான்! நாம் குடிப்பதற்காகத்தான் விலாஸவதி வைத்திருப்பான்! (குடிப்பதற்காகக் கலசத்தை முகத்தண்டை கொண்டுவரப் போகக்) ஆ ஆ! இஃதென்ன? இது விருந்தபாலையெல்லாம் யாரோ குடித்துவிட்டு மிகுதியை வைத்திருப்பதுபோலிருக்கின்றது. (உற்றுக் கோக்கி) இதென்ன பா லுங்கொஞ்சம் கறத்திருக்கின்றது? (பக்கத்தில் ஒரு பூனையைக்கண்டு) ஐயோ! இப்பூனையேன் சுழலிடுகின்றது? இதன் வாயில் ஏன் படிந்திருப்பானேன்? இப்பாலத்தான் அருந்தியதோ? ஓஓ! என்னவோ அவஸ்தைப்படுகின்றதே! என்ன? இருந்தாற் போலிருந்து கீழே விழுந்துவிட்டதே! (பூனையைத்தொட்டு) அந்தோ! இறந்தே போய்விட்டது! இப்பாலில் என்னவோ மோசமிருக்கவேண்டும்! இங்கிருப்பதே நமக்கு அபாயம். நாம் சிக்கிரம் வெளியிற் செல்வதே நலம். (பாற்செம்பைக்கீழே வைத்துவிட்டு வேகமாகப் ஓடுகிரமித்தல்).

விலா:— (திடீரென்று கண் விழித்துக்கொண்டு, உட்கார்த்து) ஆ ஆ! இஃதென்ன நிச்சயமாயிருக்கின்றது? இப்பொழுது தான் என் பிராணநாதருடைய இனிய சொற்கள் காதில் அம்ருத தாரைபோல் விழுந்தனவே! அவர் இங்கே வந்தனரன்றோ? (கோக்கி) இஃதென்ன விந்தையாயிருக்கின்றது! ஒருவனாய் மிக்குக் காண்கிலேனே! ஆ ஆ! என் கொழுநருடைய பிரிய வசனங்களைக்கேட்டுக் களிப்பினால் மெய்மறந்து யான் தூங்கி விட்டேனோ? ஏ கண்காள்! நீங்கள் என் கணவரரது மாசற்ற வடிவத்தைக்காண இன்னுங் கொடுத்துவைக்கவில்லையோ? ஒருவேளை என் பிராணநாதர் என்னைப் பரிகை செய்வதற்காக எங்கேயாகினுமிங்கு மறைந்து நிற்கின்றனரோ? (எழுந்த) என்னவோ வாக்குக் கொடுத்ததாக வுரைத்தனரே? அஃதெதைப்பற்றியோ? ஒருவேளை நம்முடைய மாமா அவர்கள் சொன்னவிஷயமோ? (யோசித்த) சீ! என்ன வீணெண்ணந்

தோன்றுகிறது. அவர் தனியே மொழிந்தவசனங்களே என்மீது அவருக்கு அன்பு வாஸ்தவமாய் இருக்கின்றதென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றனவே! அவரது நிர்மலமான ஆகிருதியே அவரது ஆசயத்தின் தூய்மையைக் காட்டுகின்றதே! (நான்கடி பரிக்கிரமித்து, கால்தடுக்க மேனோக்கி) இஃதென்ன? ஒரு பூனை யிங்கே படித்துறங்குகின்றது? (காலநெற்றளிக்கொண்டு) இதென்ன? எழுப்ப வெழுப்ப அசையவில்லை! இறந்துவிட்டதுபோலிருக்கின்றது! (உற்றனோக்கி) இதனுடையவாய் ஏனோ துரைத்திருக்கின்றது? ஒருவேளை என் கொழுநருக்குக் கொடுப்பதற்காக வைத்திருந்த பாலைக் குடித்துவிட்டித் தான் இப்பூனை இறந்து விட்டதோ? (மீண்டும் மேனோக்கி) ஐயோ! இங்கே வைத்திருந்த பாற்செம்பைக் காணோமே! (பயஸம்ப்ரமத்தடன் சூற்றோக்கி) ஆ ஆ! இஃதென்ன? இங்கே வைத்திருந்த பாற்செம்பு அவ்விடத்தில் வைத்திருக்கின்றதே? அங்கேயார் அதை வைத்திருப்பார்? ஒருவேளை அதில் வைத்திருந்த பாலை என் கணவனார் அருந்தியிருப்பாரோ? (பரபாப்புடன் பரிக்கிரமித்துப் பாற்செம்பைக் கையெடுத்து நோக்கி) அந்தோ! இதிலிருந்த பால் ஒரு பொட்டாயினுங்காணோமே! என் பிராணநாதர் தாம் இதைக் குடித்திருக்கவேண்டும். (பரபாப்புடன் நான்கு பக்கங்களிலும் பிராந்திகொண்டவள்போலோடிக்கொண்டு) ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா!! எங்குற்றீர்? இவ்வேழையைக் கண்ணெடுத்திப் பாரீரோ? (விஷாத ஸம்ப்ரமத்தடன்) அந்தோ! இங்கே எவ்விடத்திலும் என் கணவரைக்காணோமே! என்ன நேரிடுமோ அறிகிலேனே! என் பிராணநாதர் பிழைத்திருப்பாரா? (வெறப்புடன்) ஐயோ! எவ்வளவு கழன சித்தையானேன்! அவர் தாமே வருவதாக முன்னரே சொல்லியனுப்பியும் அவரை யான் மதித்திலேனே! ஐயோ! என்றும் வாராதகொழுநன்வந்தால் ஆவலுடன் எழுந்துவந்தெதிர்கொண்டு உபசரிக்காமல் பாசாங்கு நித்திரைபூண்டு பேசாமலிருப்பாரோ பெருந்தன்மையுள்ள வநிடையரும்? ஒருவேளை இவ்வவமானம் பொறுக்க

முடியாமற்றான் போய்விட்டனரோ என்கணவர்?—அன்றேல் இவ்வளவு சீக்கிரமாய் அவர் வெளியிற் செல்வதற்குக் காரணமென்ன? (பாற்செம்பைமேந்த) ஆ ஆ! இதனை மோக்கும் பொழுதே மயக்கம் வருகின்றதே! இதனையுட்கொண்டே யிருந்தால் என் பிராணநாதர் எக்கதியாவர்? ஐயோ இதனைப்பார்க்கும்பொழுதே என்னுள்ளம் நடுநடுங்குகின்றதே! என் அன்பினையும் யான் இனி உயிருடன் காண்பேனோ? அந்தோ! இந்நடு ராத்திரியில் வேதனைபொறுக்கமாட்டாமல் வெளியிற்சென்று எங்கே தவிக்கின்றனரோ என் பிராணநாதர்? ஆ ஆ! எவ்வித கொடுஞ் செயலைப்புரியலானேன்! பாவியேன் மனத்திற்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே! ஏ பரமேசுவர்! ஏ சுருணசாகர்! யான் செய்தவிற்பெரும் பிழையைப் பொறுத்து என் கொழுநனை நீதான் இத்தருணம் காப்பாற்றவேண்டும்.

உனதுபெய ரொருதரஞ் சொன்னபேர் யமராஜன்
ஊரிலொரு நிமிஷமுமிரார்!

நினதுதிரு வடிவையொரு போதுகண்டவர்கள்பின்
நெடும்பவச் சலதிகாணார்!

கனமான தையபுடன் கவலைதனை நீக்கியென்
கணவனைக் காத்தருளுவாய்!

ஸனகாதி முனிவிறுத சமநாரிநாயகி!

ஸாதுஜந ஸம் ரகூதகி!

(௩௦)

ஏ தேவி! உன்னையன்றியுமெனக்கு வேறுகதியுண்டோ? இப்பாவியேன்மீது கருணைகூர்ந்து அபயஞ்சந்து என்றன் கணவனைப்பாதுகாப்பது நிற்பாரம்? (தண்டம்.)

ஐய! ஐய!! ஐய!!! ஸர்வலோகேச்வரி!

ஸர்வகுஹ்யேச்வரி! ஸர்வதேவேச்வரி!

ஸர்வமந்த்ரேச்வரி! ஸர்வதந்த்ரேச்வரி!

ஸர்வயந்த்ரேச்வரீ ! சர்வஹ்ருத்யேச்வரீ !
 கௌரீ ! வாசீச்வரீ ! பாஸ்வரீ ! ஸந்தரீ !
 சங்கரீ ! ப்ரீகரீ !!

அயனெழுதிய தாயினும் நின்க்ருபா
 லேசமுண்டாகுமேல்வ்ருத்திகொண்டோங்குமே
 யாவிடுயன்றென்றுமே! புத்ரபௌத்ராதிஸம்
 பத்துமுண்டாகுமே! பக்தரைநித்தமும்
 பாதுகாத்தாட்கொளும் பாவநாசீதமே!
 ப்ரும்மமே! தர்மமே!!

நயமுடனரு ண்டகங் காட்டிமாங்
 கல்யாணிக்ஷுகொடுத் தென்றனை தேவி! நீ
 நாதனோடின்பமாய்க் கூடியிப்பூமியிற்
 பூண்டசெங்கோலுடன் வாழவேநற்றுணை
 செய்துவாய் யாந்தொழும் காலகாலன் புகழ்ப்
 பாரியாய்! ஆரியாய்!!

பயசயபவ பந்தமெல் லாமுமே
 நின்க்ருபாந்ருஷ்டியாற் பானுமுன்மாசுபோற்
 பற்றறப்போக்கியிப் பாவியேனோங்குவென்
 நாதனுந்தீர்க்கமா மாயுளோடுய்யவே
 தேவி! சர்வாணி! தா க்ஷாயணீ! பாஹிமாம்!
 பாஹிமாம்! பாஹிமாம்!! (௩௧)

(பேசுதித்த.)

மதநமாலிநி:—(ஆன்மகதமாப்) இவ்விடத்திலென்ன நடக்
 கின்றதோ அவையெல்லாமறிந்து அப்போதைக்கப்போது தம
 க்குத் தெரிவிக்கும்படி மஹாராஜா அவர்கள் எனக்குக் கட்டளை
 யிட்டிருக்கின்றார்! போஜ குமாரனும் இப்பொழுதுதான் இவ்
 விடத்தினின்றும் பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் விரைந்து
 செல்கின்றான்! இங்கு நம் விலாஸவதியின் அந்ரகப்புரத்திற்கு

மதாமகோபாத்தியாயி
 டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
 ஈஸ் நிகையம்,

வந்துதானிருக்கவேண்டும் ! என்ன செய்தியோ விசாரிப்போம். (அருகிற்சென்ற) ஏனோ விலாஸவதி வருத்தத்தையடைந்தவள்போலிருக்கின்றாள் ! ஏதோ விசேஷம் நடந்து தானிருக்கவேண்டும் ! (பரசாசமாப்) அம்மணி ! நமஸ்காரம் !

விலா:—ஓ ஓ ! தரங்கவதியா ? தரங்கவதி ! என் பர்த்தாவைப் பார்த்தாயோ ?

மதந:—அம்மணி ! நான்தான் மதநமாலிநி ! என்ன விசேஷம் அம்மணி ! (கோக்கி) ஆ ! இதென்ன தங்கள் தேகம் இப்படி நடுங்குகின்றது !

விலா:—மதநமாலிநி ! என் பர்த்தாவை எங்கேயாகினும் இப்பொழுது கண்டாயோ ?

மதந:—என்ன அம்மணி ! இராஜகுமாரரா ? அவர்வந்து தம்முடன் வார்த்தை சொல்லவில்லையோ ?

விலா:—ஐயோ என் தெளர்ப்பாக்கியத்தை யான் என்ன சொல்லப்போகின்றேன் ! நான் செய்த காரியத்தை நினைத்துக் கொண்டால் எனக்கே பயமாயிருக்கின்றது !

மதந:—என்ன அம்மணி ? என்ன அம்மணி ?

விலா:—ஐயோ ! சொல்வதற்குக்கூட நாவெழும்பவில்லையே !

மதந:—அப்படிப்பட்ட சங்கதியா திருக்கக்கூடும் அம்மணி ?

விலா:—(கண்ணீர்சொரிய) என் பர்த்தாவுக்கு நானே மிருத்யுவானேனடி !

மதந:—என்ன அம்மணி ! தாங்கள் சொல்வது ஒன்றும் புரியவில்லையே ! இப்பொழுது தான் ஒரு நிமிஷத்திற்கு முன் தங்கள் கணவனான நான் பார்த்தேனே! அவருக்கென்ன கேடு!

இல்லாத சஹபாடிகளையெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு இராத்திரி முழுதும் வேசிகள் வீட்டில் திரிவது தானே அவர்வேலை!

விலா:—அடி பேதாய்! அவர் ஒருபொழுதுமப்படிப்பட்ட வரல்லர்! நான் செய்ததையறிந்தால் நீயே பயப்படுகாய்!

மதந:—(குதூஸலமுள்ளவள்போல் நடந்த) அஃதென்னவோ?

விலா:—இப்பாற் செம்பைப் பார்த்தாயோ?

மதந:—(கோக்கி) என்ன அம்மணி! ஒன்று மில்லையே! ஏதோ ஒரு மூலிகை போட்டிருந்ததுபோற் காணப்படுகிறது!

விலா:—மூலிகையா! முழுமோசம்போனேனடி! அதோ பார் அப்பூனையை!

மதந:—(கோக்கி) என்ன இறந்துபோய்விட்டது போலிருக்கின்றது!

விலா:—இதிலிருந்த பாலைக்குடித்துத் தானடியிறந்து விட்டது!

மதந:—அதற்கென்ன இப்பொழுது?

விலா:—இவ்விஷப்பாலைப் புத்திமயங்கி என் கணவரருந் தும்படி வைத்தேனடி! அவரை இனியான் உயிருடன் பார்ப்பேனா?

மதந:—(பாற் செம்பைக் கையிலவாங்கி கோக்கி) என்ன பேதைமைத்தனம் அம்மணி! எல்லாராயும் உங்களைப்போலவே சுத்தமென்று நினைக்கின்றீர்களே! அவராவது இப்பாலைக் குடிக்கிற தாவது! அப்பூனை ஏன் இறந்துவிட்டது தெரியுமா?

விலா:—வேறென்ன? இப்பாலையருந்தித்தான் இறந்திருக்கவேண்டும்! அதனது வாயில் ஏதும் துரையும்படிந்திருக்கின்றதைப் பார்க்கவில்லையோ?

மந:—ஆம்! அதெப்படி நேர்ந்தது தெரியுமா?

விலா:—எப்படி யென்று சொல்வேன்?

மந:—உன் கணவர் பெருஞ்சூதுள்ளவரானதனால் உன்னைச் சோதிப்பதற்காக இப்பாலை யப்பூனைக்குவைத்துப் பரிகை பாத்திரக்கேண்டிம்.

விலா:—ஐயோ! என் கொழுநரும் அப்படிச்செய்வரோ?

மந:—அம்மா அவரது கபடம் உங்களுக்கென்ன தெரியும். அவர் சொல்வதெல்லாம் பொய்! அவர் இப்பொழுது அவ்வேசிக்கு வாக்குக்கொடுத்தவிஷயம்தெரியுமா?

விலா:—ஆமாமடி! அவர் இங்குவந்தபோழுது ஏதோ வாக்குக்கொடுத்ததாகச் சொன்னார்!

மந:—அம்மம்ம! அவரது செயலை என்ன கண்டீர்கள்? சூதும் வாதுங் குடிகொண்டிருக்கின்றனவன்றோ அவரிடத்தில்! (பாடுதல்)

(ஃ0) இராகம் - ஆரபி - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

எவருக்குத்தான் தெரியும் - அவர் வன்மை!

குவலயத்திலுமினி - யுளதோ கொடுமை!

அறபல்லவி.

பேதை நீ மணந்ததே - பெருங்கொடுந்தொல்லை

பாதகரவரது - பாழ்மனங்கல்லே!

(எ)

சரணம்.

யோசித்திடிலவர் - பேசிய சபதங்கள்

காசைப்பறிக்கும்பொதுக் - காரிகை செயலே!

மாசிலாதவுன்னை - மாயவார்த்தைகள் சொல்லி

வேசிக்கடிமையாக்கி - வீழ்த்திடப்பார்த்தாரே!

(எ)

விலா:—(சினஃச) துடுக்காய்ப் பேசுவதே உனக்கு எப்பொழுதும் ஸகஜமாயிருக்கின்றது! அவரது மனத்தை யான

றிவேன்! அவருக்கு என்னிடத்தில் வாஸ்தவமான அன்பு இருக்கின்றதென்பதற் சந்தேகமில்லை! மேலும் அவர் எனக்கு உறவினரன்றோ?

மதந:—ஆமாம்! காரியமாகிறவகைக்கும் உறவினர்தாம்! ஆ ஆ! இப்படிப்பட்ட பாதகர்களையும் உறவினரென்று மெய்ச்சுகின்றாளே! ஆஹா! அவரது வஞ்சனையே வஞ்சனை!

(கக) இராகம் - ஆகந்தபரவி - நானம் - ஸபகம்.

பல்லவி.

ஓகோ! மைந்தரை - யுறவினரெனலேனோ!

போகார்த்தமே யாவர் - பூவையர் புருடற்கு!

அதபல்லவி.

ஏகச்சத்திரத்தின் கீழ் - இருந்தாளத்தக்கவரும்

காகத்தைப்போன்ற வேசி - கையில் தவிப்பதேனோ? (ஓ)

சரணம்.

இணங்கி யிறுமாப்புள்ள - இடம்பர்கள் பேச்சுக்கு

வணங்கியடிபணிந்து - வருந்தியழைக்கின்ற

மணந்தமனையாட்டி - மனையிற்றவிக்கவே

றணங்கையடைந்தவர் - அழிந்துபோவதேனோ! (ஓ)

விலா:—அடி மதநமாலிநீ! எல்லாப் புருஷர்களும் உனக்குச் சமானந்தான்! கர்ப்பூரவாசனை கழுதைக்கென்ன தெரியும்? நான் செய்த காரியத்தை நினைக்க நினைக்க என் மனம் புண்ணாய்த் தவிக்கின்றதே. ஐயோ! என் கொழுநன் உயிருடனிருப்பரா?

மதந:—(சிரித்த) ஐயோ! அம்மணீ! நானென்ன சொல்வேன்! உங்கள் வீண்கவலையை நினைத்துக்கொண்டால் எனக்குச் சிரிப்பு வருகின்றது! அப்படியே விஷமாயிருப்பினும், அதையவர் அருந்தியிருந்தால் அவரால் வெளியிற் செல்லவுங்

கூடுமோ? இப்பூனையின் கதி அவருக்குமுடனே நேர்ந்திருக்குமன்றோ?

விலா:—ஒருவேளை இப்பாலைக் குடித்துவிட்டுத்தான் மயக்கங்கொண்டு வெளியிற் சென்றிருக்கலாகாதா?

மதந:—அவர் இவ்வளவு கீக்கிரமாய்ப் போனதற்குக் காரணம் செரிந்ததா? இதிற் போட்டிருக்கும் மூலிகையைக் காட்டியுன்றீது பழிபோடுவதற்காகவே புத்திசாகரர் முதலியோரை யழைத்துவரச்சென்றிருக்கீரார். அதுபற்றிதான் அவர் சஹபாடிகளுடன் கூடிக்கோலாகலத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்! நீ இப்பொழுதிங்கிருப்பதே தகுதியன்று!

விலா:—(ஆம்மகதமாய்) அப்படியுமிருக்குமோ? மதநமாலிநி சொல்வதும் நியாயமாகத் தானிருக்கின்றது.

மதந:—அம்மணி! நாமிப்பொழுதே மஹாராஜா அவர்களிடஞ் செல்வோம் வாருங்கள்! அவர்தாம் இச்சமயத்தில் தக்க யோசனை சொல்வார்!

விலா:—ஆம்! அப்படியே செய்வோம்! (இருவரும் கொஞ்ச தூரம் பரிகிரமித்தல்)

மதந:—(இரும்பி நோக்கி) அம்மம்ம! இப்படியும் பேதைமை கொண்டிருக்கலாமோ? அப்பாற்செம்பை அங்கேயே வைத்து விட்டீர்களே! அஃதங்கிருந்தாற் பிரமாதம் நேரிடுமே!

விலா:—ஆயின், அதையெடுத்துக்கொள்! நம் மாமாவிடம் நேரே செல்வோம்.

மதந:—இதைமாத்திரமன்று! இப்பூனையையும் தூர எறியவேண்டும். (பரிகிரமித்தல் பார்ப்பை ஒரு கையிலும் பூனையை மற்றொருகையிலுமெடுத்துக் கொள்ளல்.)

விலா:—ஆம்! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே! அதையுந் தான் எடுத்துச் செல்லவேண்டும். (இருவரும் நிகிரமித்தல்)

மூன்றாங் களம்.

இடம்.—தாரைநகர்: ஒரு வீதி.

போஜன் சிந்தித்துக்கொண்டே பிரவேசித்தல்.

போஜன்:— (ஆக்மகதமாய்) ஆ! ஆ! என்ன மோசம்! என்ன மோசம்!! யான் வெளியிற் புறப்படுமுன் எண்ணிய தென்ன? இப்பொழுதுண்டாகு மெண்ணமென்ன? இன்று காலையில் என் சிற்றப்பனுடைய சேவகர்களால் அவமானப்பட்டது போதாதா? ஐயோ! அப்பாவி விலாஸவதியினிடம் யான் என்சென்றேன்? யான் முன்னரே வருவதாகச் சொல்லியனுப்பியும், அவள் என்னை ஒருபொருட்டாயெண்ணினளா? மணந்த மனைவியே யிப்படி யவமதிக்கும்போது மற்றவர்கள் செய்வது என்ன ஆச்சரியம்?—இதுவும் நமக்கு நற்காலமென்றே கொள்ளல்வேண்டும்! ஆ! ஆ! அப்பாலைக் குடித்திருந்தால் நமக்கு மப்பூனையின் கதிதானே நேரிட்டிருக்கும்! (போசித்த) விலாஸவதியே இவ்வளவு துணிந்து நமக்கு விஷம் வைத்திருப்பளா? ஒருவேளை இதுவும் நம் சிற்றப்பனுடைய போதனையாற்றான் இருக்குமோ?—ஆம்! மற்றவர் யார் அவளிடத்திற் செல்லக்கூடும்? அன்றேல் நாம் சொல்லியனுப்பியும் பேசாமலிருப்பளா? ஏதோ யிதில்மோசம் இருக்கவேண்டும். நமது ஆசிரியர் சொன்னதுபோல் இவளும் நம் சிற்றப்பனுடைய போதனையில் அகப்பட்டிருப்பளோ? (ஆவேசித்தது பெருகுச்செறிய) ஆம்! நமது நிலைமை யோசித்திடில் யார் தாம் நம்மை மதிப்பர்? எவனுக்குப் பணமிருக்கின்றதோ அவன்தான் பெரியவன்! அவன்தான் பண்டிதன்! அவன்தான் புருஷன்!

*'குணமிருந் தாலுங் குலமிருந் தாலுங்
கொழுங்கலைஞர்

மணமிருந் தாலும் மதியிருந் தாலும்
வழுத்திடுவங்

கணமிருந் தாலும் பணமிலேல் யாருங்
கருதலரப்

பணமிருந் தாலவர்க் கெல்லாரு மஞ்சலி
பண்ணுவரே!' (கூஉ)

ஆகலின் கையில் தனமு மதிகாரமு மெவனுக்கு இருக்கின்ற
தோ அவனுக்குத்தான் கௌரவமும். (பாடுதல்.)

(கூஉ) இராகம் - மோழனம்; தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

பணமுமதிகாரமும் - பாங்குடனில்லாதான்
பிணமெனலும் பொய்ப் - பேச்சோ ?

அருபல்லவி

காசங்கனமுமில்லேல் - காசினியிலெவனும்
மாசில்லாதிருந்தாலும் - தாசமவன்பொருள்! - பண.

சரணம்.

தனமுடையோனெய் - தாங்குவர்யாவரும்
கனமுடையோருக்கே - கண்யமும் புண்யமும்
தனமில்லையேயாயின் - தாசனும்சொற்கௌரன்
முனியாதாருங்கூட-முனிந்துகொள்ளுவரையோ! - பண.

அன்றியும், அவள் என்னிடத்தில் வாஸ்தவமான காத
லுள்ளவளாயின், இவ்வண்ண மிருந்திராள்! (செவ்வொடுத்த)
யாவரோ கருணமாய்ப்பாடிக்கொண்டு இவ்வழியே வருகின்றார்
கள்! (கோக்கி) எவரோ ஓர் எளிய பிராமணர்போலிருக்கின்
றார். சம்சாரத்தை அழைத்துக்கொண்டு எங்கேயோ போகி
ன்றார்போலும்! ஏனோ இவர்களது முகங்களெல்லாம் வாடி
யிருக்கின்றன! இவ்விரவில் இச்சிறுபிள்ளைகளை யெல்லாம்

அழைத்துக்கொண்டு எங்கே செல்கின்றனரோ? பாவம்! இவர்களுக்கும் என்ன சங்கடம் நேர்ந்ததோ! என்னசெய்தியோ ஒருபுறமாயிருந்து கேட்போம்! (ஒருபுறமாய் கிற்றல்).

(மேற்சொன்னபடி கோவிந்த பண்டிதர் என்னும் ஒரு பிராமணர் தன் பத்தினி சுந்தரியுடன், இராமகிருஷ்ணன், ஜாநகி, ஸ்ரீநிவாசன் என்னும் சிறு பிள்ளைகளையழைத்துக்கொண்டு பிரவேசித்தல்).

கோவிந்த பண்டிதர்:—இதுகாறும் நாங்கள் தங்கியிருக்க இடமளித்த ஏ சூடரமே! நாங்கள் போய்வருகின்றோம்! இதுவரை எங்களைப் பாதுகாத்துவந்த ஏ கிருகதேவதைகாள்! நாங்கள் வேறு நாடுசெல்ல விடையளிப்பீர்! மாளவதேசத்தின்கண் மத்திய நாயகம்போல்விளங்கும் ஏ தூரைநகரே! யான் இனி எக்காலம் உன்னைக் காண்பேனோ? ஏ ஆபத்பாந்தவா! அநாதரகூடகா! கீயே எங்களை வழியிற் காத்தருளவேண்டிம்?

(கூ) இராம-தஞ்சரி: நான் - சாப்பு,
பல்லவி.

நசா எம்மைக் காவாயோ - ஹேஜக
நசா எம்மைக் காவாயோ!

அநபல்லவி.

ஆசாயிசாசத்தை - அடக்கியாளும் வேந்தே!
தாசாநுதாசன்யான் - தவிப்பதுமழுகோ?— நசா.

சரணங்கள்.

அழைமறையாகமம் - அக்கிரிஹோத்திரம்
முறைவமுவாமல்யான்-முடித்ததன் பயனென்றோ?—நசா.

வறுமையினுஞ்சிறுமை - மற்றுமுலகிலுண்டோ
அறிந்துன்னைத்துதிக்கவும்-ஆற்றலிலையே யந்தோ!—நசா.

சுந்தரி:—இதோ! உங்களைத்தான்! இப்படி எத்தனை நாளாய் நாம் பட்டினியாயிருக்கிறது! ஐயோ குழந்தைகளெல்லாம் பசி பொறுக்கமாட்டாமல் வாய்வறண்டு, கண்ணிருண்டு,

காதடைந்து, கைசோர்ந்து, மெய்தளர்ந்து, எலும்புகளெல்லாம் எண்ணும்படி தூரும்புபோல் இளைத்துக்களைத்துக் குய்யோ முறையோவென்று அழுகிறதாகுளே! வெறுமையிப்படி அக்கிரி ஹோத்திரமும் ஓளபாசனமும் பண்ணிக்கொண்டு லோகாபிராமமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தாற் சாப்பிடுவதற்குச் சாதங்கிடைக்குமோ? உடம்பு சோற்றுவெடுத்த சுவரென்று சொல்லுவார்களே! உங்களுக்குத் தெரியாததென்ன இருக்கிறது. தேன் ஓடுகுவதுபோல் முத்துமுத்தாய்க் கண்ணீர்சொரிய மழலைச்சொல்லைச்சொல்லி யழுகிற நம் சிறு குழந்தைகளுக்கு அன்னமளிப்பது உங்கள் கடமையன்றோ?

இராமகிருஷ்ணன்:—எங்கே! அப்பாபோறே? பசிபிராணம்போறதே! (முகத்தை கடுத்துக்கொண்டு தலையைச் சொரிதல்).

ஜாநகி:—அம்மா! தாகம் ஒட்டிக்கிறதே! ஆத்துக்கு வந்து கொஞ்சம் தூத்தமாளுகொடேன்! (தணியையிழுத்தல்).

ஸ்ரீநிவாசன்:—அம்மா! பூவா! பாச்சி! பாச்சி! (மர்ப்பில் போர்த்திருக்கும் வஸ்திரத்தைத் தட்டல்).

சுந்தி:—(கண்ணீர் சொரிந்து, மேலடையைச் செம்மையாப்ப போர்த்துக் கொண்டு)நானென்னடாப்பா செய்வேன்! இருந்தா உங்களுக்கு வருசனையாடா! உங்களப்பா கொண்டுவந்துபோட்டாத் தானே நான் உங்களுக்குப் போடுவேன்!

இராம:—அம்மா! நம்ப சூச்சுவாத்திலே என்னமோ சிடை உருட்டினாலாமேடி? அது எப்படியிருக்கும்?

சுந்தி.—(ஆன்மகதமாய்) ஐயோ! இது தின்கிறபண்டமென்றால் அதைக் கொடுக்கச்சொல்லி அழுங்களை பசங்கள்! இவாளுக்கு நானென்ன சொல்வேன்? (மிகாசமாய்) அப்பா! அது ஆத்திலே குண்டிகுண்டா யிருக்கும்! அதைப் பசங்களுக்கு விளையாடக் கொடுக்கிறது.

ஜாந.—அம்மா! நம்ம கால்வாங்கரை மணவிலே குண்டு குண்டா யிருக்குமே கூழாங்கல்லு அதுவா?

சுந்த.—(ஆனமகதமாய்) ஐயோ! இப்படியே இதுகளுக்கு தினந்தினம் போக்குச் சொல்லிவருகிறேனே! ஒரு பாழ்ந் தெய்வத்துக்கும் கண்ணில்லையே!

* ‘அற்றதலை போக வருததலை நான் கிணையும் பற்றிக் திருகிப் பறியேனோ?—அற்ற மரமணையாட் கிந்த மக்ணைவகுத்த பிரமணையான் காணப் பெறின்!’ (௩௩)

ஸ்ரீநீ.—அம்மா! அப்பிச்சி! அப்பிச்சி!

இராம.—அம்மா! வயறெல்லாம் பசிக்கிறதே! என்ன வாளு தின்றத்துக்காவது கொடேன்!

ஜாந.—அம்மா! கொஞ்சம் பழையதானு போடேன்!

(௧௨) இரகம் - மூகாரி. தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

பசி பொறுப்பேனோ - அம்மா!

புசியா திருப்பேனோ?

அதபல்லவி.

போக்குக் காட்டுறும்-பொழுதுதோறும்

நாக்கு வாட்டுதே - நடக்க நடக்க! (பசி)

சரணம்.

பழையதேனுந்தா - பசிதணிக்கக்

கழுநீரேனும்வார் - கலக்கிக் குடிக்க! (பசி)

கோவிந்த.—(இராமவருஷணைக் கையிற் பிடித்து, ஜாநவையத்தோலில் வைத்துச் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு) என் செல்வர்களே! நீங்கள்

* ஓவையார்.

அழாதீர்கள் ! இதோ செம்பில் வேண்டிய தீர்த்த மிருக்கின்
றது, குடியுங்கள் ! (செம்பிலிருக்கும் சலத்தை இருவருக்கும்கொடுத்தல்).

இராம.—அப்பா ! இன்னம் பசிக்கிறதே ! ஐயோரொம்பப்
பசிக்கிறதே ! எங்கேயானா கொஞ்சம் சாசம் வாங்கிக்கொ
டேன் ?

கோவி.—(அவனை மடியி லிணைத்துக்கொண்டு) பையா ! சற்றுப்
பொறு ! இதோ பக்கத்தாருக்குப்போய் வேண்டிய சாசம்
வாங்கித்தருகிறேன்.

சுந்த.—அதுக்குள்ளே நம்முடைய பிராணனை போய்வி
டுமே ! பசங்களின் பிராணன் என்னமா நிற்கும் ?

கோவிந்த.—என்ன ? நீகூட இப்படி விசனப்படுகின்
றாய் ! நாள்சோறும் பாகவதம் பகவத்கீதை முதலிய கதா
புறவணம் செய்வதன் பயன் இதுதானோ ? முன் ஜன்மத்
தில் தானதாமிஞ் செய்திருந்தால், இஜ்ஜன்மத்தில் அதன்
பயனை யனுபவிக்கலாம். ஜன்மாந்தரத்தில் அவரவர்கள்
செய்த இருவித வினைகளுக்குந் தக்கபடியேபாக்கியசாலிகளாக
வோ தரித்திரர்களாசவோ பிறக்கின்றார்கள் ! சிந்தை நொந்து
வருந்துவதனால் என்னபயன் ? நம்மைப் படைத்த ப்ரும்மதே
வன் தலையில் எப்படி எழுதியிருக்கின்றானோ அப்படியேதான்
முடியும் ! அதை மாற்ற யாவராலாகும் ?

சுந்த.—ஆம் ! வெறுமை யிருந்தால் வினையென்ன செய்
யும் விதி யென்ன செய்யும் ? எங்கேயாகிலும் போய்க் கஷ்ட
ப்பட்டாலல்லவோ பொருள் கிடைக்கும் ! பேசாமல் ஆத்தி
லுட்கார்ந்து மூக்கைப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தாற் பொருள்
சானே வந்து முனைக்குமோ ? உழுது விரை விரைத்தாலல்ல
வோ நிலம் பலனைத்தரும். யத்தனஞ் செய்யாமல் வெறுமை
யிருந்தால் செய்வமே சாத்தை யள்ளி வாயில் ஊட்டுமோ ?

கோவி.—அடி பேதாய்! அவனன்றி யோரணுவு மசையுமா? “தேந விநா த்ருணமபி ந சலதி” என்று நீ கேட்டதில்லையோ? நாம் அதுபவிக்கின்ற சுகதுக்கங்களெல்லாம் இம்மையில் நாம் செய்யும் இச்சிறு முயற்சியினாலென்று நீ சிறுதேனுங் கொள்ளவேண்டாம். அடி முக்தே! மைந்தர்களை ரக்ஷிக்கப் பொருள்வேண்டுமென்கின்றாயே! வானத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பறவைகளும் காட்டில் திரியும் மிருகங்களும் தமக்கொரு ரக்ஷகனைத் தேடுகின்றனவோ? கல்லினுள்ளிருக்கும் சிறு தேரைக்கும் சருப்பையிற் சுட்டுண்டு கிடக்கும் ஜீவனுக்கும் உணவு அளித்துக் காப்பவன் யார்? எல்லாம் கடவுளுடைய செயலன்றோ? அப்படியிருக்க, நீ ஏன் இச்சிறுவர்களைக் குறித்து விசனப்படுகின்றாய்? கற்பித்தவன் காவாது கைவிடுவனோ? விடான்! விடான்!! ஆதலால் நாம் அக்கருணைக் கடவுளை நம்பி வேறே எங்கேயாகினும் போவோம் வா! நானுமென்ன, பிரயத்தனஞ் செய்யாமல் வீணாகவாகாலத்தைக் கழிக்கின்றேன்? அஃதித்தவயமும் சாங்கோபாங்கமாய் வேதாத்யயனஞ்செய்திருக்கின்றேன்! ஆறு சாஸ்திரங்களையும் அணுமாத்திரமும் விடாமல் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றேன்! கல்வியின் அருமையை இப்பொழுது கவனிக்கிறவர் யார்? இப்பாவி முன்னுன் இராஜ்ஜியாதிகாரம் அடைந்ததும் கற்றவர்களுடைய காலம் போய்விட்டது!

* ‘அட கெடுவாய்! பலதொழிலு மிருக்கக் கல்வியதிகமென்றே கற்றுவிட்டே நமவியில் லாமல், திடமுளமோ உனமாடக் கழைக்காத் தாடச் செப்புவித் தைகளாடத் தெரிந்தே னில்லை! தடகுசவே சையராகப் பிறந்தே னில்லை! சனிபான மறையைவிட்டுத் தைய லார்தம் மிடமிருந்து தூதுசென்று பிழைத்தே னில்லை! என்னசென்மமெடுத்தலகிலிரக்கின்றேனே!’ (நட்ச)

* படிக்கரசத்தம்பிரான்.

ஐயோ ! இக்கொடுங்கோல் மன்னனது அரசாட்சியில், உயிர்க் கொலை புரிந்து, உண்ணு முணவில் மாறூட்டஞ்செய்து, சிறிது மையமில்லாமல் நண்புடையாரிடத்து வஞ்சனைசெய்து, நல்லவர்களை நசிங்கும்படி யுதாசினமாய்ப் பேசி, நன்னடத்தை யுடையவர்களைத் தீயநடத்தை யுள்ளவர்களென்று சொல்லியும், அறிவில்லாத அற்பரை ஒழுக்கமுடையோரென்றுரைத்தும், தேவாலயத்திலுள்ளசொத்துக்களை மறைத்தும், தம்மாதர்களைப் பிறருக்குக் கொடுத்தும், இழிவான வேசியர்களை யுத்தமர்களுக் குறவுபடுத்தியும், நற்பிற சிறந்த பிறர்மாதர்களுகி கல்வி செய்யக் கருத்துக்கொண்டும் இருப்பவரான கயவர்களுக்கே இதுகாலம்! அவர்களுக்குத்தான் ஸதல உத்தியோகங்களும் பட்டங்க ளுங்கிடைக்கும்! கற்றவர்கள் தங்கள் சுவடிகளைக்கட்டிக்கொ ண்டி கதறவேண்டியதுதான் ! தர்மப்பிரபு ! அந்த சிந்துல மகா ராஜ்யராடேகற்றவர்களது கௌரவமும் போய்விட்டது! அவர் இராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்து வரும்பொழுது எந்த வர்ணத்திற் பிறந்தவரானாலுங் கற்றவர்களுக்குக் குறைவேயில்லை. ஒருசங் கிராந்தி அமாவாசைதோறு மவர்கொடுக்குந் தட்சிணையே ஒவ்வொரு பிராமணருடைய வருஷாந்தர காலகூடிபத்திற்கும் போதுமானதாயிருந்தது !

* 'நபாத புல்லரிருந்தென்ன ?

போயென்ன ? எட்டிமரங்

காயா திருந்தென்ன ? காய்த்துப்

பலனென்ன ? கைவிரித்துப்

போயா சகமென்றுரைப்போர்க்குச்

செம்பொன் பிடிபிடியா

போயாம லீபவன் சிந்துல

ராஜ நொருவனன்றே !'

(௩௫)

இப்பாவியின் அரசாட்சியிலோ, ஆன்மீறுவதே அதிகமாய்த் தோன்றுகிறது. ஒருகால் போஜனானும் பட்டத்திற்கு வந்தால் வித்வான்களுக்கு நல்லகாலம் பிறக்குமென்று எண்ணியிருந்தேன்! இன்று அந்த ஆசையும் நிராசையாய்விட்டது! இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னரே இவ்விராஜ்யத்தின் பட்டத்திற்கு வந்திருக்கவேண்டிய போஜனுக்கே நாசம் நேரிடும்தோல் உதான்றுகின்றது. இன்று காலையில் அந்தப் பாவியெய்த சூழ்ச்சியினின்றும் போஜன் தப்பிப்பிழைத்ததே செய்வசங்கற்பம்! ஆதலால், இனி ஒருகூணமும் இம்மகா பாபியினுடைய நாட்டில் நாமிருக்கத்தகாது!

* “ தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே! திருவற்ற தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே!—தீயார் குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே! அவரோ டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது! ” (௩௦)

போஜ:—(ஆண்டகனாய்) ஆ ஆ! இவ்வாறு இவர்கள் கஷ்டப்படுவதைக் கண்ணாற்றண்டும் இவர்களது குறையைத் தீர்க்க முடியாதவனா யிருக்கின்றேனே! அப்படி உலகமெல்லாம் புகழ்த்துகொள்ளப்பட்ட சிந்துலருக்கு நான் புத்திரனாய்ப்பிறத்ததன் பயனென்னை? இன்னுமிவர்களைப்போல் இருக்கவிடமில்லாமலும், உண்ணச் சோறில்லாமலும், உடுக்க உடையில்லாமலும் கலங்கித் தெருக்களில் திரிகின்ற ஏழைகள் எவ்வளவினரோ? இப்பிராமனோத்தமரைப்போல் உயர்குலத்திலுதித்து, ஈனத்தொழில் செய்யத்தெரியாமல், இரப்பதைவிட இழிவானது ஒன்றுமில்லையென்றெண்ணி, பிணை எடுக்கத் தணியாமலும், அரசர்களுடைய ரக்ஷணையில்லாமலும், வீட்டிற்குள்ளிருந்துகொண்டு, பசியினால் தாய் முகத்தைப் பிள்ளைகள் பார்க்க, புருஷன் முகத்தை மனைவிபார்க்க,

அவர்கள் முகத்தை யிவன்பார்க்க, இவர்கள் முகங்கனையெல்லாம் பார்க்க ஒருவருமில்லாமல், ஆதரவற்று வருந்துங்குடிகள் எத்தனைகோடியோ? இம்மாத சிரோமணியைப்போல் தாம் புசிக்காமலே, அகப்பட்ட அன்னத்தையெல்லாம் தம் புருஷருக்கும்பிள்ளைகளுக்கும் படைத்துவிட்டுத், தாம் நித்தியோபவாசமாயிருக்கும் பதிவிரதைகள் எத்தனைபெயரோ? அந்தோ! இதென்ன பரிதாபம்! இந்த ஏழைகளும் ஈசனார் சிருஷ்டித்த ஜீவர்கள் தாமே! இவர்களுக்காகவும் மழை பெய்யவில்லையோ? அப்படியிருக்க, கோடாநுகோடி ஏழைகள் இப்படி வருந்துவதற்குக் காரணமென்ன?—இவர்களை யரசாளும் அரசர்களுடைய பேராசையும் பொருமையுமேயன்றி இதற்குக் காரணம்கேடுன்ன? இவர்கள் தின்றுபாழாய்ப்போகும் பொருள்களைப்புகிர்ந்து கொடுத்தாலே எண்ணிறந்த ஏழைகள் பிழைப்பார்களே!

(புகழ்கம்)

புண்ணியவா னிவ்வுலகி லறத்தை நாடிப்
பொருட்டேடிச் சத்திரத்தைப் பொருந்த வைத்தே
யெண்ணிறந்த நாடுகளை யதனுக் காக்கி
யேழைகளுக்கன்னமிட வதனைக் கொண்டு
விண்ணவரும் விஞ்சையரும் புகழ்ந்து போற்ற
விருந்திட்டு வானதனில் விருப்பத் தோடு
கண்ணியமா யதனைப்பன் னாளுங் காக்கக்
கருதிக்கூர் யஸ்தார்களை யமைக்கு மாறே: (௩௭)

பண்ணவனில் வுலகென்னும் சத்திரத்தைப்
பாங்குடனே செய்வித்துக் கருணை யாலே
மண்ணிலுள்ளோ ரெல்லோருந் தாம்பிழைக்க
மருவியொரு வருக்கொருவர் நேயமாக
நண்ணியவோர் தருமத்தைப் பாதுகாக்க
நரபதியை நியமித்த முறையை யந்தோ!

எண்ணாத வரசர்களினியற்கை தன்னை

யெனசொல்வேன்? தண்டனைதான்யாதிவர்க்கோ?

கந்த:—(சுற்றேரம் யோகித்தவிட்டு) அப்படியானால் நாம் எந்த ஊருக்குப் போகலாம்?

கோவி:—எந்த நாட்டில் நமது யோக்கியதை யறியப்படுமோ அந்த நாடே நமது காலகேட்பத்திற்குத் தகுந்தது!

போஜ:—(ஆனந்தமாய்) நல்லது! இவர்களுடைய கஷ்டத்தை முற்றிலும் நீக்க இப்பொழுது முடியாமற்போனபோதிலும், நம்மாற்கூடிய உபகாரத்தை யிவர்களுக்குப் பண்ணுவோம்! நாமின்னாரென்று தெரிவிக்காமலே இம்முத்தமாலையை யாயினும் இவர்களுக்குத் தந்து வழி யனுப்புவோம்! (அவர்கள் அருகிற் சென்று, பிரகாசமாய்) சுவாமி! நமஸ்காரம்! தாங்கள் இவ்வேளையில் ஏங்கே போகின்றீர்கள்? இவர்களெல்லோரும் மிகவும் களைப்படையுந் திருக்கின்றனர் போலிருக்கின்றனரே! இன்றிரவு இங்கேயேயிருந்து ஏதாயினும் ஆகாரஞ்செய்து கொண்டு, வேண்டாமாயிற் காலையிற் செல்லலாமே! போஜனத்திற்கு வேண்டாமாயின் தருகின்றேன்.

கோவி:—(சுநந்தமாய்) இவன் யாரோ இந்த ஊரில் ஒருவன் நல்ல மனமுள்ளவன்போல் தோன்றுகின்றான்! (பிரகாசமாய்) அப்பா! நாங்கள் ஜீவநார்த்தமாய் வேறு நாடு செல்கின்றோம்! பார்த்த நாழிகை ஆய்விடுகின்றது! இனித் தாமசிக்கலாகாது!

போஜ:—அப்படியாயின், இதைத் தாங்கள் எடுத்துக் கொண்டு செல்லுங்கள்! (முத்தமாலையைப் பிராணன் கையிற் கொடுத்து) இதை விற்றுத் தாங்கள் வழிச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ளுங்கள்!

கோவி:—(வாக்கிக்கொண்டு, வெகு சந்தோஷத்தடன்) அப்பா! நீ தீர்க்காயுஷ்மானாய் ஸகலேசுவரியத்தையும் பெற்றுச் சக்கிரவர்த்தியாய் விளங்கவேண்டும். உன்னுடையதாந்ருத்வத்திற்குத்

தராதிபர்களும் நிகரல்லர்! (கோக்ஷ) நீ யாரோ அறிவேன்! ஆயினும் உன் முகத்தில் ராஜதேஜஸ்ஸு ஜ்வலிக்கின்றது! உன்னைப்பான்றவர்கள் ராஜாவாயிருந்தால் என்னைப்போன்றவர்களுக்கென்னகுறை? இந்த சமயத்தில் ஈசுவரத்தாம் எங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக உன்னைக்கொணர்ந்து விட்டனர்!

சுந்த:—அப்பா! நீ மஹாராஜாவாயிருந்து நீடுழிகாலம் வாழவேண்டும்!

போஜ:—அம்மணி! எல்லாத் தங்களாகிர்வாதத்தினாற் கிடைக்கும்!

கோவி:—அப்பா! நாங்கள் போய்வருகின்றோம்! உனக்கு அமோகமாய் மங்களமுண்டாகும்! (ஐந்தாடி நூல் பரிக்கிரமத்த ஆன்மகதைய) இம்மகாபுருஷன் யாரோ? இதுவும் ஈசுவராதக் கஹமே!

ஹரியே! ஹரணே! சுரணே! பரணே!
அருவே! யருணே! திருவே! தெருணே!
கிரிஜா ரமணை! கருணை பரணை!
அருணை டகணை! கருணை புரிவாய்! (நூல்)

(ஸ்வஸரத்தடன் நீடுகிரமத்தல்)

போஜ:—ஆ ஆ! எந்நிலைக்கு நம் நாடுவந்துவிட்டது! சிஷ்டர்கள் நடுநடுங்கியோடவும், துஷ்டர்கள் தழைதழைத் தாடவும் வாய்த்ததே காலம்! அந்தோ! எத்தனைபெயர் இப்பிராமணேத்தமரைப்போல் அன்னமென்பது இன்னதென்றே தெரியாமல், நீரைக்குடித்து வயிற்றைநிரப்பிக் காலத்தையக் கழிக்கின்றார்களோ? இவர்களெல்லாம் இப்படி வருந்திக்கஷ்டப்படும்பொழுது நாம் மாத்திரம் சுகமாய் ஜீவித்திருப்பதில் பயனென்னை? பரோபகாரமில்லாத தேகமிருந்தென்ன போயென்ன?

§ “கற்றவர் கடவுட் டானஞ்
 சேர்ந்தவர் களைக ணில்லா
 ரற்றவ ரந்த னுள
 ரன்றியு மவர்கள் போல்வார்க்
 குற்றதோ ரிடுக்கண் வந்தா
 லுதவுதற் குரித்தன் ருயிற்
 பெற்றவின் வுடம்பு தன்னாற்
 பெறும்பய னில்லை மன்னே!” (௪0)

ஆகலின், இவ்விராஜ்ஜியத்தையடைந்து, ஒன்று இப்பிரஜைக
 ளைக்காப்பாற்றும் வழியைத்தேடவேண்டியது! அன்றேல் இந்
 திவ்ஷ்ப்ரயோஜனமான உயிரைத்தறக்கவேண்டியது! ஜெயம
 டைந்தால் எத்தனையோ உயிர்களைக் காப்பாற்றலாம்! அன்றே
 ல் நம்முடைய ஜீவனென்றுக்குத் தானே நஷ்டம்!

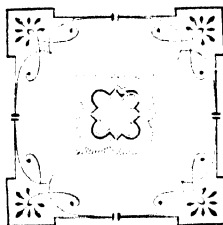
* “ஊருணி நடுவூர் நின்ற
 வொண்பழத் தருவும் போலப்
 பேருறு முபற்சி தன்னாற்
 பெருக்கிய பொருள்க ளெல்லாஞ்
 சீருற யாவர் மாட்டுஞ்
 செலுத்தியொப் புரளி னிற்றி
 யாருமொப் புரவாற் கேடுண்
 டாயினு மதுவு நன்றே!” (௪௧)

நல்லது! இவ்விராஜ்ஜியத்தைப்பெற நம்மாலான பிரயத்தனத்
 தைச் செய்வோம்! ப்ரமேசுவரர் பரமதயாளுவானதனால் கிரு
 பைபுரிவாரென்பது நிச்சயம்! எதற்கும் நாம், நமது நகருக்கு
 அதிதெய்வதமான விநாயகர் கோயிலுக்குச்சென்று ப்ரணதார்
 த்திறாரென்று யசார்த்தநாமத்தோடு விளங்கும் அம் முதற்

கடவுளை வணங்கி, தியானஞ்செய்து விட்டுப் பின் நடத்தவேண்டியதை யோசிப்போம் !

(சிவ்.இரமித்தல்.)

இரண்டாம் அங்கம்
முற்றிற்று.

மூன்றாம் அங்கம்.

— 100 —

முதற் களம்.

இடம்.—தாஸநகருக்கருகில் ஒரு விநாயகர் கோயில்.

(புகேஷ்சுவரர்களும் ஒருபிரமணன் கைவேத்தியங்கொண்டி வைக்க, சீவராமன், சந்திரசேகரன், கருணாகரன், பரமசிவன் முதலியோர் சுவாமி தர்சனஞ் செய்யவந்த கைலாசகுருக்கள் என்போர் பூசைமணியை அசைத்துக்கொண்டு விநாயகர்சுக்கிதிக் கருவைத்திறந்துபூர்வீராராம் செய்துகொண்டி பிரவேசித்தல்).

கைலாச குருக்கள் :—(புகேஷ்சுவர்கடவேதமே:த) “ஓம் !

ஸோமோ வா ஏதஸ்ய ராஜ்யமாசத்தே, யோ ராஜா ஸன்
ராஜ்யோ வா ஸோமேந யஜ்தே, தேவஸுவாமேதாநி ஹவீ
ம்வஹி பவந்தி, ஏதா வந்தோ வைதேவாநாம் ஸவர: , தவா
ஸ்மை ஸவான் ப்ரயச்சந்தி, தநம்புநஸ்ஸுவந்தே ராஜ்யாய
தேவஸூ ராஜா பவதி.” ஓம் ஸ்ரீமஹாகணபதியேநம: ,

பூர்வ நீராஜநம் தர்சயாமி, நீராஜநாநந்தரம் ஆசமநீயம்
ஸமர்ப்பயாமி, (சுபூர தீபாராதனை செய்துவிட்டுத் தட்டைவெளியிற்காட்டிக்
கொட்டிவிட்டுப் புஷ்பங்களை எடுத்து அர்ச்சனைசெய்யவாரம்பித்தல்.) “ஓம் ஸுமு
காயநம: , ஏகதந்தாயநம: , கபிலாயநம: , கஜகர்ணிகாய

நம: , லம்போதராயநம: , விகடாயநம: , விக்ரராஜாயநம: ,
 தாமகேதவே நம: , கணாத்யக்ஷாய நம: , பாலசந்த்ராயநம: ,
 கஜாநகாய நம: , வக்ரதுண்டாய நம: , சூர்ப்பகர்ணாய நம: ,
 ஹேரம்பாய நம: , ஸ்கந்தபூர்வஜாய நம: , விக்நேச்வராய
 நம: ”, ப்ரணதார்த்திஹரஸ்வாமிநே நம: , நானாவிததிவ்ய பரிம
 னாமந்த்ர புஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி.

சிவராமன்:—(அநேசமயத்தில்)

“ ரஜோகுணபரம் விதிமரீசி பசுபி: க்ருத
 சராசரகணம் ப்ரதமத: ,
 தமோருணாயுதம் சிவயமா நிஷ்டு கைர்நிஹ
 தலோக நிஷ்டம் லயவிதௌ ;
 ஸஸ்த்வகுண மர்யுத மநுப்ரப்ருதி பிர்த்ருத
 ஸமஸ்த புவநம் ததநுவை,
 நமாம் பகில லோக பிதரம் ஸுககரம்விதி
 சிவாச்யுதபதும் கணபதும் ! (ஃ)

(பிராரதனே பண்ணத்தொடங்கியதும்) ஹர ! ஹர ! ஹர ! ப்ரணதார்த்
 திஹர ! ஸர்வாபரா தாந் க்ஷமஸ்வ !

கருணாகரன்:—(அநேசமயத்தில்)

தங்கு தாவமுஞ் சங்க மங்களையுந்
 தயைய யுடன்படைத் தீருளின
 த்நுஜ யக்ஷசர நரர்கள் போற்றலு றும்
 தந்தை யாமுதற் கடவுளைப்
 பொங்கு பாற்கடலி னின்று தித்தமகள்
 போற்ற வண்ட மனைத்தையும்
 பொறுத்திசூழியினிற் பாதுகாத்தருளும்
 புண்ட ரீக தளாக்ஷணை,

அங்கு மெங்குமொரு சச்சி தாக்குதியு
மந்த காரியை யண்ணலை

ஆதி மத்யமுடி வேது மின்றியரு
ளாகி நின்ற தூரியனை,

எங்கு முள்ளபல ஜாதி யர்க்குமுய
ரீச னுயிலகு ஜோதியை

யென்று மேயெமது நாத னைத்தொழுது
மேத்தி யஞ்சலி செய்குவாம்! (உ.)

(தீபராஜனை தொடங்கும்பொழுது) அர! அர! அர! விநாயக! நீயே
சரணம்!

கந்திரசேகரன் :—(பிரதக்ஷணஞ் செய்துகொண்டே அதேசமயத்தில்)

பாலார்கத்புதி கோடி கோடி நிகரம்
பாலேந்து சூடாத்மஜம்,

ஸ்ரீமத்கும்பஜ ஸத்குரும் பவஹரம்
ஸ்ரீதம் குமாராக்ரஜம்,

விக்நேசம் ஸ்ரீத பக்தரக்ஷணபரம்
வித்யேசமாசாபுஜம்,

ஸ்தளமித்வாம் சிரிஜாஸூதம் சுபகரம்
ஸம்ஸார ஸத்பேஷஜம். (11.)

(தீபராஜனை நடக்கும் பொழுது) மஹா கணபதே! ரக்ஷமாம்!

பரமசிவன் :—(பிரதக்ஷணஞ்செய்துகொண்டே அதேசமயத்தில்)

சித்தி விநாயக! சரணஞ் சரணம்!

செந்தாமரைமலர்ப்பாதா! சரணம்!

பத்த ஜநேஷ்டத! சரணஞ் சரணம்!

பார்வதீ நந்தந! சரணஞ் சரணம்!

முத்தி யளிப்போய்! சரணஞ் சரணம்!

முருக சகோதர! சரணஞ் சரணம்!

புத்தியுஞ் சத்தியுந் தந்தருள்வோனே!

புனிதா! சரணஞ் சரணஞ் சரணம்! (ச)

(தீபாராதனை பண்ணும்பொழுது) அர! அர! அர! சித்திவிநாயக! எங்
களைக் காத்தருளும்!

கைலாச :— (முன்போற் பிஷேபுவன் வேதமோத) “ராஜாதி
ராஜாய் ப்ரஸற்றய ஸாஹிநே, நமோ வயம் வைபூவணய குர்
மஹே, ஸமே காமான் காம காமாய மஹ்யம், காமேச்வரோ
வைபூவனோ த்தாது, குபேராய வைபூவணய, மஹாராஜாய
நம:” ஓம் ஸ்ரீ ப்ரணதார்த்திஹரஸ்வாமிநேநம: உத்தர நீராஜநம்
தர்சயாமி, நீராஜநாநந்தரம் ஆசமநீயம் ஸமர்ப்பயாமி! (கற்பூ
ஷமாரத்தி செய்துவிட்டு வில்வநளங்கனையும் விபூதியையும் தட்டில்வைத்து யாவருக்கு
மளித்தல்).

(அதேசமயத்திற் போஜன் மிரவேசித்தல்).

போஜன்:—(ஆன்மகதமாய்) ஆஆ! நாம் வருவதற்கும் சுவாமிக்
குக் கற்பூரதீபாராதனை நடப்பதற்கும் சரியாயிருக்கின்றது!
இவ் விநாயகர் கிருபையினால் நமக்கொன்றும் குறைவுவாராதெ
ன்றே நம்புகின்றேன்! ஆயினுமிச்சமயத்தில் இவர்களுக்கு
நாமிய்கு வந்திருப்பது தெரிவது தகுதியன்று! இராத்திரி
காலபூஜையும் முடிந்தபடியால் இவர்கள் சீக்கிரத்திலேயே
வெளியிற் செல்லுவார்கள்! அதுவரை நாம் ஒரு பக்கமாய்
மறைந்து நிற்போம். (போசன் ஒரு மூலையில் மறைந்துநிற்க, குருக்களும்
மற்றவர்களும் பிரதக்ஷண நமஸ்காராதிகளைச் செய்துவிட்டு சந்தித்தக்கநவை மூடிக்கொ
ண்டு ஒருவர் பின் ஒருவராய் வெளியில் நிகிரமிக்க) யாவருஞ் சென்றனர்!
(முன்வந்து) இப்போது நாம் கதவைத்திறந்து ஏகாந்தமாய்
சுவாமி தர்சனஞ்செய்வோம்! (சந்தித்தக்கநவைத்திறந்து) மகாகண
பதியே! பிரணதார்த்திஹரா! உம்மையேசரணம் புகுந்த
னன்! என்னை யெக்காலத்திலுங் காத்தருள்வீர்! (பாடுதல்)

(௧) இராகம் - நாட்டை: தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

கணபதியே சரணம்!—காவாயென்னைக்
கஜமுகனே சரணம்!

அநபல்லவி.

இணையல்லாதோனே!—இமையவர்
இடுக்கண்களைந்தோனே!

கணபதியே.

சரணங்கள்.

மறைப்பெருஞ் சோதியனே!—ஆதி
ஆழிகைக்கொண்டவனே!
பொறுத்தருள்வாயென்னை!—புரிதா
புகழ்வேய்யானுன்னை!

கணபதியே.

அநாதரகூடனே!—அரசுத
ஆநந்தகாத்திரனே!
விநாயகனையயம்!—விச்வ
விநாயகனையயம்!

கணபதியே.

விநாயகா! உம்மையே நம்பினேன்! (கபோலங்கள் லடித்துக்கொண்டு
கமஸ்கரம் புரிதல்).

(நேபத்தியத்திற்கானம்.)

‘கோண்டலாராடேயோ! கோடலாராடேயோ!
டிண்டடிண்டிடேயோ! டேயோ! டேயோ! டேயோ!’

போஜ:— (கேட்டு எழுந்து) இந்த கானம் எங்கிருந்து
வருகின்றது! யாராவது இடையர் மாடுகளை யோட்டிக்கொ
ண்டு போகின்றனரோ?

(மறுபடியும் நேபத்தியத்தில்)

‘இத்தரோய்! நம்ப மாடுங்கள்ளாம் இங்கேவந்திடுச்சுபோலிக்
குதுடோய்!’

போஜன்:— (கோக்கி) ஆம் ! யாரோ மாட்டிடையர்கள் தாம் இருவர் இவ்வழியாய் வருகின்றார்கள் ! நாமொப்பக்கஞ் சென்று மறைந்து நிற்போம் ! (அப்படியே செய்தல்).

(கோபாலன், கிருஷ்ணன் என்னுமிரண்டிடையர்கள் பிரவேசித்தல்).

கோபாலன்:—இத்தரோய்! இங்கே எங்கேயும்நம்பமாடு களைக்காணண்டோய்!—இப்பொ மணியோசை சேட்டுச்சே யின்கே தானே அண்ணே ?

கிருஷ்ணன்:—இந்நெயல்லடா தம்பீ! இந்நகக் கோயிலுக் குள்ளே பூசை சேஞ்சாங்கபோலிருக்குது ! அதுதாண்டா மணியோசை சேட்டிருக்கும் !

கோபா:— (ஆச்சரியத்துடன்) ஏன் அண்ணே! பூசை சேஞ் சாக்கே மணி ஓசை கேய்குமோ ?

கிரு:—ஆமாண்டா ! பாப்பாருங்க பூசை பண்ணும் போது மணிபடிப்பாங்கோ !

கோபா:—(குதூறலுடன்) ஆ! அந்த மணியை எங்கெ கட்டுவாங்க ? சாமியார் கழுத்திலே கட்டுவாங்களோ?

கிரு:—(சிரிப்பு) எடையனென்பது உனக்குதாண்டா சரி யான பேரு ! சாமியார் கழுத்திலேயாடா மணியைக்கட்டு வாங்கோ!

கோபா:—பின்னே எங்கே கட்டுவாங்க ?

கிரு:—இல்லையடா மடையா ! குருக்கமாருங்க இருக்கி ருங்களே அவங்க சாமியாருக்கு நேயித்தியம் பண்ணச்சே கையிலே மணியை எடுத்துகிட்டு நண நண நண என்று அடிப் பாங்கோ? அது என்னுத்துக்கென்றோ? சாமியார் முழுச்சிக்கு வாராம் !

கோபா:—ஏன் அண்ணே ! நேயித்தின்னா பலிபோடு வாங்களோ ?

கிரு:—நம்பவளங்க பூசாலிங்களென்னுடா பலிபோடு வாங்கோ ! பாப்பாருங்க இருக்கிறாங்களே அவங்க கொழ கட்டே, வடே, சுண்டல், பாயவதம், பழம் இதெல்லாம் நேயி ச்சியம் பண்ணுவாங்கோ !

கோபா:—(தலையைத் தடவிக் கொண்டு) இப்போதான் ஒருசே திமண்டையிலே வருசண்ணே ! எங்க அய்யா பெஞ்சாதயிக்கி ராங்களே—இக்கிராங்களோ இல்லையோ ?—அவங்கமெய்த் த நல்லவங்க அண்ணே ! ஒருநா எனக்குரவை கொயக் கட்டை குடுத்தாங்கோ ! (கொட்டையிடக்கொண்டு) ஐயோ ! என்ன மாயிருந்திச்சுன்றே ! (ருசியையபிவித்த) பிளியம்பயம் செட்டுப் போயிடுச்சுப்போ !

கிரு:—ஏண்டா ! அதுங்குள்ளே நூல் வெச்சிருந்தாங்களோ இல்லையோ ?

கோபா:—(ஆசாரியத்தையடைந்த) ஆமாண்ணே ! அதிலேந்து இசுக்க இசுக்க நூலு நீள சும்மா வந்திச்சின்றேன் ! அது உனக்கு எப்படி தெரிஞ்சிச்சு அண்ணே ? சோஷியம்மா ?

கிரு:—சரி ! ஏதாவது ஊசக்கொழக்கட்டை உங்க அய்யா வீட்டிலே மீந்துபோயிட்டிருக்கும். குப்பையிலே கொட்டுவா னேன்னுட்டு உனக்கு கொடுத்திருப்பாங்கோ ! பாப்பாருங்க கூட நல்லாயிருந்தா கொடுப்பாங்களா ?

கோபா:—இல்லை ! அண்ணே ! மெய்த்தவும் நல்லா யிருந்துச்சு ! நீ துண்ணிருந்தான்னு தெரியும் ! வேஷாஷியம் !

கிரு:—ஆமாண்டா ! தம்பி ! நான் கொழக்கட்டை எப்ப வாளு தின்னிருக்கலு ?

கோபா:—அது எப்படியானு போயிட்டுப்போவது அண்ணே ! ரவை பொவலைக்காம்பிருந்தா கொடேன் ! வாலுறுது !

கிரு:—ஐயோ ! இப்பொதான் ஒரு காசுக்கு பொகலை வாங்கிப்போட்டுக்கிட்டு மீதியை யிந்த தோயித்தியிலேகட்டியா

முடிச்சி வைச்சிருந்தேன் ! அந்தப்பக்காளியையன் வந்து ஓரே வாயா வாங்கிப்போட்டுக்கிணு பூட்டான் தம்பி!

கோபா:—போய்டிப்போறான் ! அந்த கோயிலுக்குள்ளேபோனா என்னமாறா துணரத்துக்குக் கிடைக்காது ?

கிரு:—வேண்டிய பூசை கிடைக்குந்தம்பி ! வேணுமாறா நீ போய்ப்பாரேன் !

கோபா:—(கோயிலுக்குட் சென்று மெள்ளக் கதவைத்திறந்து நோக்கி) அண்ணே ! எவனோ ஒத்தன் வண்ணஞ்சாலாட்டம் வவுத்தைச் சாத்திக்கிணு கொட்டாயினியாட்டம் குந்தகினுயிருந்தா இங்கே!(நோக்கி ஹிஹிஹிஹி ! (வெடியனாகப் பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்தல்).

கிரு:—என்னடா உருண்டுருண்டு சிரிச்சிரே ! என்னடா அதிவயம் !

கோபா:—அய்யே ! மூஞ்சியைப்பார்ரோய் ! ஹி ! ஹி ! ஹி ! ஓடியாண்ணே ! ஓடியாண்ணே ! இங்கே ஒத்தனுக்கு மூஞ்சியிலே வாலுதொங்குது !

கிரு:—எங்கேடா ! எங்கேடா ? (சுற்றித்கு வருதல்)

கோபா:—(விராயகரைக் காண்பித்த) இதோ தெரிலே. வாயிலே ஒரு கொம்புகூட முளைச்சு தொங்குது பாரண்ணே !

கிரு:—அடட்டடா ! குடிசெட்டது ! நீ பூட்டே !

கோபா:—என்ன ? என்ன ?

கிரு:—அடமுண்டமே ! அவங்காதூண்டாதெய்வம் !

கோபா:—இத்யென்னதெய்வம் அண்ணே ! கங்கம் மாவா ? மன்னரசாமியா ? என்ன தெய்வமண்ணே யிது ?

கிரு:—அதெல்லா மல்லடா ! இவர்தாண்டா பிள்ளையார் ! இவரைத்தாண்டா பாப்பாருங்க விசினேசுவரரென்று சொல்

றாகோ! பயித்தியக்காரா ! பாப்பானண்டை இத்தனை நாளாய் வேலையிலிருந்தும் இது தெரியவில்லையேடா ?

கோபா:—ஏன் அண்ணே ! பிள்ளையாரின்னுட்டுக்கூட ஒரு தெய்வமிருக்குதோ ? நம்ப கங்கம்மாதிருணைரம்போது எத்தனையோ தெய்வம் காப்புக்கட்டிக் கும்பிடுவமே, அதிலே பிள்ளையாரின்னுட்டு நான் கேட்டதில்லையே !

கிரு:—பின்னே எந்த தெய்வத்தையடா கேட்டிருக்கை?

கோபா:—எத்தனையோ தெய்வம் ! கணக்கா வயக்கா ! நம்பளுக்குத் தெரியாதென்னு பாத்துக்கிணையோ ? நம்ப ஒருதரம் கங்கம்மா கொடம் எடுத்திருக்கோம் அம்மா! அப்போ அந்தப் பாட்டெல்லாம் கத்துக்கிணைன் !

கிரு:—என்ன பாட்டுடா அது ? சொல்லுடா கேட்போம் !

கோபா:—ஓ ஓ ! கொடம் வாண்டாமா ! சும்மா பாடுவனோ ? நீ கத்துக்கிணையானா ? சோஷியம் சொல்லித்தரையா பார்ரேன் !

கிரு:—சோஷியத்துக்கென்னடா ? அல்லாம் உனக்குத் தாண்டா கத்துக்கிண்டேன் ! நீ பார்ரா கேட்போம் ! இதுவரைக்கும் உன்னைப் படையிலே பார்க்கலேடா !

கோபா:—ஆனா கொடங்கொண்டுவந்தையானா பார்ரேன் !

கிரு:—தலையிலே யிருக்குதுன்னிட்டு ஏண்ணிக்கோயே !

கோபா:—ஆனா பார்ரேன் ! கேளண்ணே ! (கங்கம்மா கொடத்துக்கி ஆடுகிறவர்களைப், அடித்தகொண்டு).

சூரன் கருப்பன் கருப்பண்ணன் !

சொக்கன் நொண்டி நல்லண்ணன் !

தூற்றித் தூண்டி சாமுண்டி !

தோட்டிய சின்னன் காட்டேரி !

மாரி முனியன் மன்றான் !
 மரடன் சங்கிலி பாவாடை!
 மயான வாசி வழிபறித்தான் !
 மலையன் பக்கிரி மின்னடியான் !
 சேரிமின் ஞான் குழியிரிசி !
 சிறுகாட் டுடையான் பணைமரத்தான் !
 செல்லன் இருளன் பெத்தண்ணன் !
 செல்லிச் சடையன் சத்தகன்னி !
 வீரன் மோகினி யேகாத்தா !
 வெறியன் பித்தன் படையாச்சி !
 வெள்ளி முருகன் வெட்டுண்ணி !
 விரி பிடாரி கங்கம்மா ! (௫)

ஏ கங்கம்மா ! ஏ கங்கம்மா ! ஏ கங்கம்மா ! (புரக்கொண்டே குறி ததல்).

கீரு :—(ஒரு பெருஞ்சிறப்புடன்) அடே ! பயித்தியமே ! இதை ல்லாம் நம்பளவங்க தொழப்பட்ட தேய்வம்டா ! பின்னையார் தானேடா பாப்பாருங்களுக்கு முதல் தேய்வம் ! மின்னே தவ டையிலே போட்டுக்கொள்ளடா ! இல்லாட்டா உன்னை யிந்த ராவிக்குள்ளே தேன் கொட்டிம்படி செய்யும் ! நீ வேணுமானா பாத்துக்கோ !

கோபா:— (பயத்த) ஐயோ ! என்ன சேரது அண்ணை ! அம்மாடி ! இப்பவே தேன் கொட்டராப்பலே இருக்குதே ! (வீரவிக் தேக்கொட்டப்பட்டவர்களைப்போல் உத்ததல்).

கீரு :—நான் சொன்னனே ! பாத்துக்கிண்டையா ? இந்த சாமியார் ரொம்ப சத்திடா ! பேசாமல் இப்பவே தோப்பணம் போட்டு தவடையிலே தெரியாமல் செய்தேன்னிட்டிப் போட் டுக்கோ ! ஒன்னுமிருது ! இல்லாட்டா வாயடச்சிப் பூடும் !

கோபா:—(வாயடைபட்டதபோல்மனதில் நிலைடைந்த) வா - வா வா - வா - வா யெல்லாம் நோவுது அண்ணே?

கீரு:—பயப்படாதேடா! இந்த சாமியார் பத்தியச்ச தெய்வமடா! நான் சொன்னபடி செய்! மன்னிச்சிடுவார்.

கோபா:— (கொஞ்சணுக்கெதிரில் சிந்த) சாமீ! தெரியாமல் சேஞ்சிடங்கோ! பொறுத்துக்கணம்! பொறுத்துக்கணம்! (கொஞ்சணுக்குத் தோப்பணம் போதெல்).

கீரு:—அடே மடையா? எனக்கல்லடா! சாமியாருக்குப்போடா ஆறு தோப்பணம்!

கோபா:—ஆமாம்! ஆமாம்! புத்தி! புத்தி!! சாமி! உனக்குத் தோப்பண்ணம் போர்ரேன்! மன்னிச்சிடுங்கோ! லாபம்! இயண்டு! நாலு!

கீரு:—என்னடா! ஒன்னுவிட்டுட்டே! மூணு சொல்லடா!

கோபா:—ஆம் அண்ணே! கணக்கு எப்படியோ மறந்துபூடுச்சு! எங்க அய்யா வீட்டிலே படி கொடுப்பாங்கோ! அதை அளந்தளந்து கணக்கு மெய்த்தநல்லா தெரிந்திருந்துக அண்ணே! பத்து வரைக்கும் தண்ணியாயிருந்துச்சு! இப்போ எப்படியோ தப்பி போயிடுச்சு! இதோ திரியுஞ்சொல்லரேன் கேக்கறையா? லாபம்! இயண்டு! முணு! அஞ்சு! (சொக்கைம் சொக்கைதமம் தாத்தில் சேக்கி) ட்றியோ! ட்றியோ! ட்றியோ! (சேக்கைவாடம் எடுத்த விகைத்தோதெல்)

கீரு:—அட்டடா! எங்கடாப்போறே? எங்கடாப்போறே! நில்லடா! நில்லு! கொறையும் போட்டுட்டு போடா! (அவள் போனபக்கம் உத்திரேக்கி) அய்யய்யோ! பையனுக்கு என்னமோ வந்திடுச்சு!

கோபா:—(திரும்பி எகரக்க எகரக்க ஓடிவந்த) அண்ணே! அந்த சங்கண்மாடு நம்ப ரங்கய்யர் பயிரை யெல்லாம் சாடா மேஞ்சிடுச்சு! ஒரு கதிர்கூடயில்லை!

கீரு :—போய்ட்டுப்போவுது ! அந்த அகம் பிடிச்ச பாப் பாணுக்கு வேணுண்டா ! நீ போயிடா மெத்த தோப்பணத்தை யும் ! இல்லாட்டா சாமியாருக்கு கோவம் வந்துடுண்டா !

கோபா :—ஆமாண்ணே ! அந்த கோணக்கொம்பு மாடு வந்து நம்பளை இசத்துக்கினுபோயிச்ச ! இல்லாட்டா—தோப் பணமா போற்றது அண்ணே ! ஆனா நீயே எண்ணிக்கோ ! (பரபரவென்ற பத்ததோப்பணம் போடுதல்).

கீரு :—ஒன்னு ! ரண்டு ! மூணு ! போறுண்டா போறுண்டா ! தவடையிலே போட்டுக்கினு சாமியாரை கும்பிடா !

கோபா :—சாமீ ! போட்டுக்குணைன் ! (பரபரவென்ற தவ டையிலே போட்டுக்கொண்டு) இகினேசரா ! தண்டம் ! தண்டம் ! தண்டம் ! (கோணலும் மாணலுமாப் சமஸ்காரம்பணை) சாமீ ! இகினேசரா ! பின்னையாரே ! இனிமே கோவிச்சிக்கக்கூடாது ! அல்லாஞ் சேஞ்சிட்டேன் ! (சவரம்மைய உற்றகோடு செலிக்கொடுத்த) அண்ணே ! சாமீ என்னமோ கிச்சிக்கிச்சென்னு பதில் சொல்லுது !

கீரு :—(செலிக்கொடுத்த) இல்லைடா ! இல்லை ! பல்விபேச ரதடா ?

கோபா :—ஆ ! ஆ ! ஆனா உன்னை பல்வி சோஷியத்திலே மெய்த்த கட்டிக்காரன் றாங்களே, அது என்னு பேசிக்கொல்லு பாப்போம் !

கீரு :—அதுவா தம்பி ! சோல்றேன் கேளு ! (வேசிக்க) இராஜ பயந்தப்பி !

கோபா :—அதெப்படி ?

கீரு :—ஜோஷியத்திலே இப்படி சொல்லியிருக்குது தம்பி !

கிச்சிக்கிச்சென்றொருகாற்

கிழக்குமுக மிரண்டுதரம்

பேச்சுகளைத் தான்பல்லிப்

பெருக்கிடிற்காண் ராஜபயம் ! (சு)

கோபா:—(பயத்த) அப்பாடி! நான் ஓடியேபூட்டேன்!
ராசா என்ன செய்வனோ பயமாயிருக்குதே!

கீரு:—நமக்கல்லடா தம்பி! அப்படி அது பேசினு ராஜனு
க்குப் பயம் என்னு சொல்லுவாங்கோ! பாவம் நம்ப ராஜா
மகன் இருக்கிறானே அவனுக்குதாண்டா பயம்!

போஜ:—(ஆச்சரியம்) ஆஹு! இஃதென்ன விபரீதம்! என
க்கென்ன பயம் நேரிடப்போகின்றது? யான் இங்கிருப்பது ஒரு
வேளை யிவர்களுக்குத் தெரியுமோ? (சுருப் மறைந்த விழைவு)

கோபா:—நில்லண்ணே! (செவ்வொத்த) திரியும் என்
னமோபேசுது? பாரண்ணே!

கீரு:—(சேட்டு) தம்பி! நாமினிமேல் இங்கிருக்கப்படாது!
அந்தத் துரோகி முஞ்ஜராஜன் இருக்கானே அவனும் இன்
னொத்தனும் நம்ப ராஜா மகனைக் கொல்றத்துக்கு யோசனை
செய்ய இங்கே வரப்போறாங்கோ! இங்கே இனிமேலிருந்தா
நம்ப தலையே போய்விடும்! பேசாத நம்ப போயிடலாம் வா!
சாயி இருக்கிறான்! ராஜா மகனை பாத்துகாதே போவனா!
போவோம் வா! (இருவரும் லிங்கிமித்தல்)

போஜ:—(மனநிலை சங்கையுடன் முன்வந்த) இவ்விடையர்
சொல்லிப்போனது உண்மையாயிருக்குமோ? ஆஹு! இப்போ
தன்றோ நாம் குருகுலத்தைவிட்டு வெளியிற் புறப்பட்டதன்
பயன் விளங்குகின்றது! வீணாய் புத்திசாகரரை வெறுத்துக்
கொண்டேனே! இப்பொழுதன்றோ நமது ஆசிரியருடைய
நல்லெண்ணம் தெரியவந்தது!

*“ஆபத்துக் குதவாப்பிள்ளை,
அரும்பிசிக் குதவா வன்னம்
தாபத்தைத் தீராத் தண்ணீர்,
தரித்திர மலியாப் பென்டிர்

கோபத்தை யடக்கா வேந்தன்

குருமொழி கொள்ளாச் சீடன்

பாபத்தைத் தீராத் தீர்த்தம்,

பயனில்லை யேழுந் தானே!"

(எ)

ஐயோ ! இக்காலையில் யான் புறப்பட்டவேளை என்ன வேளை யோ? ஒன்றின் மீதொன்றாய்ச் சங்கடங்கள் வருகின்றனவே! இச்சமயத்தில் நாம் எப்படி யிக்கொடியவன் கையிலிருந்து தப்பித்துச் செல்வோம்? ஏ! கணேசா ! என்னைக் கைவிடலா காது ! உன்னையே சரணமடைந்தேன் !

முன்னறியேன் பின்னறியேன் மாதர் பாலென்

முடமன மிழுத்தோடப்பின் சென்றெய்தேன்,

நன்னடையும் நற்குணமும் பொருந்து மென்றன்

நற்குருவை நம்பாது நாச மானேன் !

என்னறிவின் மடைமையையான் யாது ரைப்பேன்?

ஏரம்ப ! என்மீது கருணை செய்வாய்

என்னரசே ! என்னமுதே ! நிற்பா லன்றி

எவர்க்கெடுத்தென் குறைதன்னையியம்புவேனே!

ஏ ! ப்ராணதார்த்திஹர ! உமது அவ்வியாஜமான கருணையை யான் என்னென்று சொல்லுவேன் ! அவ்விரண்டிடையர்கள் மாத்திரம் இரகக்மில்லாதவர்களா யிருப்பின் என்கத்யென்ன வாகும் ? (செவ்சொடுத்த) ஓ ஓ! இஃதென்ன ! பேச்சுக்குரல் தானே! வேறு யாவராய்னுமிங்கே வருகின்றனரோ? (கேக்கி) சரி! இடையர்கள் சொல்லியது உண்மையாகவே முடிந்தவி ட்டது! நமது சிற்றப்பன் தான் அதோ வருகின்றான் போலும்! இப்போது நாமென்செய்வோம்? எங்கே புகுவோம்?—எதற் கும் நம்மை இத்தனைச் சங்கடங்களினின்றும் காத்தருளின கருணாநிதியான கடவுள் இருக்கின்றார் ! இங்கு நடக்கப்போ கிற விசேஷத்தையும் மறைந்து நின்று கேட்போம் !

“வருந்தியழைத்தாலும் வாராத வாரா !
பொருந்துவன போமினென்றூற் போகா!” (கூ)

(ஒருபுறமாய் ஒளித்திற்பல்.)

(பிரவேசித்த.)

முஜ்ஜராஜன்:—(ஆசனமேறிய) ஆ ஆ! இந்நாட்டை நம் கைவ
சஞ்செய்வதற்காக என்னென்ன காரியங்களை யெல்லாம் செய்ய
லாயினோம்! ஒன்றும் பயன்படாதுபோல் தோன்றுகின்றதே !
இத்தனைநாளாய் புத்திசாகரனுடைய வீட்டிற் பூனைபோல் அட
ங்கியிருந்த போஜன் இன்று வெளியிற் கிளம்பியதை யோசித்
திடில் ஏதோ விசேஷ மிருக்கவேண்டுமென்றே தோன்றுகிறது.
இத்தனை நாளாய் விலாஸவதியினிடம் வாராதவன் இன்று அவ
ளிடம் வந்ததன் கருத்தென்னே? எல்லாம் ஆச்சரியமா
யிருக்கின்றன!—இந்நகரத்தாரிலும் சிலர் அவனை அரசனெ
ன்று மதித்து மரியாதை செய்தனர்! சிலர் இன்று அவ
னது தர்சனங்கிடைத்தற்காகவே தத்தங்குல தேவதைகளுக்கு
விசேஷ ஆராதனம் புரிந்தனர்களாம்! இவையெல்லாம் தீர
விசாரித்திடற் சீக்கிரத்திலேயே போஜன் நம்மை எதிர்க்கவும்,
பிரணைகள் அவனுக்குதவி செய்யவும், இவ்விராஜ்யம் நம்
கைவிட்டகலவும் நேரிடுவதன்றி, நம் தலைக்கும் குடும்பத்திற்
குமே நாசம் வருமென்பதிற் சந்தேகமில்லை ! ஆம் !

§ ‘பொன்னெடு மணியுண் டாறாற்
புலையனுங் கிளைஞ னென்று
தன்னையும் புகழ்ந்து கொண்டு
சாதியின் மணமுஞ் செய்வார் !
மன்னரா யிருந்த பேர்கள்
வகைகெட்டுப் போவா ராயின்
பின்னையு மாறோ வென்று
பேசுவா ரேசுவாரே!’

(கூ)

ஆயினுமிப்பொழுது மென்ன? முயற்சியாலாகாதது மொன்றிருக்கின்றதோ! நமது ராஜாங்க நிர்வாஹகர்களை எல்லாம் நம் கைவசம்செய்து விட்டோம்! அப்பாதகன் புத்திசாகரன் ஒருவன் தான் நம்வலையிலகப்படவில்லை! அவனையும் மந்திரிப்பதவியினின்றும் நீக்கிப் பத்திரநாராயணனையே நமது முதன் மந்திரியாகச் செய்து விட்டோம். எப்படியிருப்பினும் அவன் ஒருவன்தானே! அல்லது சிவர் போஜனுக்குதவியாகவே யிருக்கட்டும்! அவர்களால் என்ன செய்யக்கூடும்? இராஜ்ஜியம் நம்கையில் இருக்கும்வரை நமக்கொருபயமுமில்லை! எவ்வித தந்திரத்தினாலாவது அவனை இன்றிரவுக்குட் கொன்றவிடவேண்டும்! அவனும் நகரத்திற்குள் இல்லை யென்பதாகத் தெரியவருகின்றது! புத்திசாகரனும் தெய்வாதீனமாய் நகரில் இல்லை! அவனை ஒருவருக்குத் தெரியாமல் தொலைத்துவிடுவதற்கு இதுவேசமயம்! தாட்சிணியம் பார்க்கிறவர்களும், அடிக்கடி சங்கைகொள்ளுகிறவர்களும், பிறர் சொல்லும் அபவாதத்துக்கஞ்சுகிறவர்களும் ஒருபோது முருப்படார்!

மித்திரன் போல்வரும் சத்துரு தன்னையும்
உடன்பிறந் தேகொலு மடர்ந்த நோயையும்
கண்டதட் சணமே துண்டஞ் செய்க!

அன்றேற் பலத்தவை நின்றே கொல்லும். (கக)

ஆகலின், நம்மாலான பிரயத்தனங்களை எல்லாம் செய்தேவிடுவோம்! நமது சேனைத்தலைவன் வத்ஸராஜனையு மிங்கே வரச் சொல்லியிருக்கின்றேன்!—நல்லது நாமெப்படி யவனைப்போஜனைக்கொல்லும்படி சொல்வது? ஒரு காரணமுமின்றி யவன் போஜனைக்கொல்லச் சம்மதியானே! (போசுத) நல்லது ஓர் உபாயம் முன்னரே தோன்றியது! அப்படியே செய்வோமாகில் இன்றிரவே போஜனைத் தெரியாமல் தொலைத்துவிடலாம். தெரிந்தாலும் பயமில்லை! சரி இதோ வத்ஸராஜனும் வருகின்

ரூன்! இதை அவனிடத்தில் வெகு தத்திரமாய் வெளியிடல் வேண்டும்!

போஜ:—(ஆசனம்) அடே! பாவி! நீயோ என்சிற்பப் பன்? என்னைக்கொல்லுவதற்கு என்னென்ன வழிகளெல்லாம் தேடுகின்றாயடா!

(மாவேசத்த.)

வத்ஸராஜன்:—மஹாராஜா! வந்தனம்! தாங்களடியேனை இந்நேரத்தில் இங்கு வரும்படி ஆஞ்சயாபித்ததன் காரணமென்னோ?

முநீஜ:—(உதவாசனம் கோபிஷ்டம்) வத்ஸராஜா! யாமிப்பொழுது இங்கு உன்னை வரவழைத்ததன் காரணம் உனக்கே தெரிந்திருக்கலாம்! யாம் அவ்வளவு சொல்லியிருந்தும் போஜனை யிவ்வளவு ஆடம்பரத்துடன் வெளியிற்புறப்பட விட்டுவிட்டீர்களல்லவா?

வத்ஸ:—மஹாராஜா! தாங்கள் அடியேன் உரைக்கும் வசனங்களைச் சற்றுக் கவனிக்கவேண்டும்! இரண்டுவருஷங்களுக்கு முன்னரே தாங்கள் இவ்விராஜ்யத்தைப் போஜனுக்கு ஒப்பித்திருக்கவேண்டும். ஆயினும் போஜன் தம்மை அதைக்கொடுக்கும்படி கேட்டவனல்லன்! அப்படியிருக்க அவன் ஏதோ வேடிக்கையாய் வெளியிற்புறப்பட்டதனால் தமக்கென்ன அபாயம்? அவனிடத்திற் பொருளிருக்கின்றதா? படையிருக்கின்றதா? அஃதொன்றுமில்லையே! ஒரு குற்றமுஞ் செய்தறியானே! அறியாத சிறுகுழந்தைபோலல்லவோ யிருக்கின்றான்! அவனுக்கெப்படித் தீங்கிழைப்பது?

முநீஜ:—மூடா! எமக்கோ நீ புத்திகூறுகின்றாய்! இன்று நடந்தசமாசாரமுனைக்குத் தெரியுமா?

வத்ஸ:—மஹாராஜா! தம்மிடத்திலுள்ள அன்பினால் ஏதோ சிறுதெடுத்தாரைக்கலாயினேன்! அதைத்தாங்கள் பொ

றுத்துக் கேட்கவேண்டும்! தாங்கள் செங்கோல் செலுத்திவரும் பொழுது போஜனூல் என்ன செய்யக்கூடும்! மகீமண்டலத்துதித்த மகேந்திரன்போலும் வடிவெடுத்துவந்த மன்மதன் போலும் உருவெடுத்துவந்த உலகமாதாபோலும் உள்ள நிரப ராதியான அத்திவ்யசந்தர குமாரனைத் தாங்கள் ஒருகாரணமுமின்றிக் கொல்லத்தலையிட்டீடுக்கொள்வது நியாயமோ? தங்களுடைய தர்மபரிபாலனத்திற்கழகோ?

தைலம் நிறைந்த தடாவிள் சுவாலை

மாலைக் காற்றில் மழுங்கு மாறே

நூலனைத்தினையும் துகர்ந்தவ ராயினும்

சீலமொன் றின்றேற் சிதைந்துபோ வாரே! (௪௨)

மேலும், எதைச்செய்யப்புகினும் அதன் பலாபலத்தை நன்று அறிந்து செய்யல்வேண்டும்!

* 'வலியே கால மிடமிவற்றான்

மாற்றான் றனக்குந் தமக்குமுள

பலவா நிலையும் வினைதொடங்கும்

பண்பு மதற்கா மிடைபூறும்

விலகா ததனை விலக்குவதும்

வெல்லு மாறும் வென்றதனால்

உலவாப் பயனு முதலனைத்து

மோர்ந்து தெளிந்தே வினைசெய்க!' (௧௩)

ஆகலின் மகாதயானாவும் தர்மஞ்ஞானமான சிந்துல மஹாராஜருக்குவகுத்திரான போஜனைக்கொன்றுவிடிவ், அவரிடத்தில் அதிகப்பிரீதிவைத்திருந்த இந்நாடு நகரத்தார் யாவரும் தமது ராஜதானியை யல்லோலகல்லோலமாகச் செய்துவிடுவரே!

அன்றியும் 'அழிம்ஸாபரமோதர்ம:' என்று தாங்கள் கேட்ட தில்லையா?

* "தேங்குவின் போகமும் சிறந்த முத்தியு
மீங்குறு மாக்கமு மினிது நல்கலா
லோங்கிய வறத்தினை யுளமுன் மூன்றிலும்
பாங்குற நித்தலும், பரிந்து செய்தியால்" (கச)

ஆகலின், அந்நிரபராதியான சிசுவைப்பற்றித் தாங்கள் வீணாய் க்கவலைகொள்ள வேண்டாம்

முஜீஜ:—அடே துஷ்டா! பிருத்தியாதமா? நீயோ எமக்குத் தர்மோபதேசஞ் செய்யத்துணிந்தனை? நீ யொருவன் தான் தருமத்தை யறிந்தவன்போலும்! போஜன் இன்று காலை யில் வெளியிற் புறப்பட்டதற்கோ ஒருவன் அவனைக்கொல்லச் சொல்லுவான்! சங்கதியறியாமலே அதிகப்பிரசங்கஞ்செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகின்றனையே! இச்செம்பைப் பார்த்தாயா? இதில் தங்கியிருப்பது யாதென்றுனக்குத் தோன்றுகின்றது? (வதலாசவகரு சீட்டல்)

போஜன்:—(சோகம் ஆக்மகதமாய்) ஆ ஆ! இஃதென்ன? இப்பாற்செம்பு விலாஸவதியினந்தப்புரத்திலல்லவோ யிருந்தது. அதை யிவன் இங்கே எடுத்துக்கொண்டு வந்ததற்குக் காரணம் யாதோ?

வத்ஸ:—(செம்பை உற்ற சோகம்) ஏதோ விஷத்தைச் சேர்ந்த வஸ்து போல் தோன்றுகின்றது! இப்பொழுதிதைப்பற்றி என்ன?

முஜீஜ:— (முத்ததைக் கோபத்தினூற் கெத்தக்கொண்டு) நம் குழந்தை விலாஸவதி இன்று பிழைத்ததே ஆச்சரியம்? போஜன்

அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்கு வந்து என்னென்ன வெல்லாம் செய்தனன் அறிந்தாயோ?

வத்ஸ :—எல்லாம் புதுமையாயிருக்கின்றது ! போஜன விலாஸவதியின் அந்தப்புரத்திற்குச்சென்றனன் ? என்ன விசேஷம் நடந்தது ?

முநீஜ :—என்ன விசேஷமா ! அதை வாயினாலும் எடுத்துரைக்கவேண்டுமோ ? ஒரு குற்றமும் புரிந்திராத நம் விலாஸவதியை, எம் சகோதரி சாரமதிகூட இல்லையென்றறிந்து, இவ்விஷத்தைப்பாலிற் கலந்து வைத்துக்கொல்லவல்லவோ பார்த்தான் ! இவனிடத்தில் தனக்கிஷ்டமில்லாதிருப்பின், வேறொத்தியைச் சுகமாய் மணந்து கொள்ளட்டும் ! அதில் எமக்கு யாதோர் ஆக்ஷேபமுமில்லை ! மணந்த மனைவியை நெஞ்சுகொடுத்துக் கொல்லப்புகுவதுகூடநியாயமோ ? அரசன் ஒருவன் இருக்கின்றனென்று அவன் எண்ணியிருப்பானாகில் இப்படியொருபோதும் செய்யத்துணிவானா ?

போஜ :—(ஆச்சரியம்) ஆஹா ! என்ன ? என்ன ? நானே இவ் விலாஸவதிக்கு விஷங்கொடுத்துக் கொல்லப்பார்த்தனன் ? என்ன சாமர்த்தியம் ! என்ன சாமர்த்தியம் ! நம்மை இப்பாலைக் கொடுத்துக் கொல்லப்பார்த்ததுமன்றி தன்னையே யான் கொல்லப் புகுந்ததாகச் சாற்றினளே ! ஆஹா ! என்ன மோசம் ! என்ன மோசம் !! அசுவகமனத்தையும், மேககர்ஜனையையும், புருஷர்களின் பாக்கியத்தையும், ஸ்திரீகளின் சித்தத்தையும் தேவர்களேயறியார்களாயின் மானுடர்கள் எப்படி யறியப்போகின்றனர் ?

ஆல கால விஷத்தைபு முண்ணலாம்
ஆற்றி லோடுங்கராக்களைக் கொள்ளலாம்
காலனிலை வருங்காலை செப்பலாம்
கரடி வெம் புலி வாயை யடக்கலாம்!

நீல மாமுசி லண்ட வெளிக்குளே
 நிகழும் பட்சி களையும் பிடிக்கலாம்
 சேலை கட்டிய மாதர்க ளின்மனச்
 செயலை யோர்ந்தவ ரெங்கணு மில்லரே! ()

வதீல:—மஹாராஜா! தாங்கள் கூறியவிஷம் வாஸ்தவமோ? இதைப்பற்றித்தாங்கள் போஜனையழைத்து விசாரித்தீர்களா?

முஜீ:—குற்றவாளியுந்தான் குற்றஞ்செய்ததாக ஒத்துக் கொள்வனோ! நம் குழந்தை விலாஸவதி கதறிக்கொண்டு தேகம் நடுநடுங்க, நம்மிடம் ஓடிவந்து முறையிட்டழுதனள்! நம்மரண்மனைப் பெண் மதநமாலிநியும் அதைப் பார்த்ததாக நேரிற் கூறுகின்றனள்! இன்னுமென்ன சாக்ஷியம் வேண்டிம்?

போஜ:—அடே துஷ்டா! இப்படிப்பட்டப் பெண்ணையாடா எனக்கு மணஞ் செய்துவைத்தனை? ஆஹா! இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினிடத்திலல்லவா நம்மை உல்லாசமாயிருக்க விடுகிறதில்லை யென்று என் தந்தையின் பிராணநேசரும் எனது பரமாசாரியருமான புத்திசாகரரைப் பழித்தேன்! என்ன புத்தியினம்! என்ன புத்தியினம்! நானின்றிறந்ததை புத்திசாகரரெத்தனை நாட்களுக்குமுன் அறிந்தனரோ? 'மூத்தோர் சொல்லும்வார்த்தை யமுத' மென்பதும் பொய்யோ? அஹோ! ஸ்திரீகள் மிகவுங் கொடியவர்கள்! அவர்கள் ஒருவரிடத்தில் அதுராக முள்ளவரென்பது வெறும் பொய்யே!

ஒருவனுடன் தேன்பொழிய வுரைப்பள் பின்வே
 ரொருவனுடன் சாடையா யுதட்டை யசைப்பள்!
 ஒருவனைக்கண் ணைக்கத்தால் உருக்குவள்மற்
 ரொருவனை நினைந்து மனமுருகு வாளே (கக)

எவன் இந்த ஸ்திரீ தன்னிடத்தில் ஆசையுள்ளவளென்று நினைக்கின்றானே அவனிலும் பெரியமூடன் உலகவில்லை. அவர்கள் புண்ணியப்பாவங்களுக்குப் பயந்து நடந்தாலுண்டு. அன்றேல் அவர்களையடக்க வேறு உபாயமில்லை.

வதீஸு:—மஹாராஜா! இவ்வித விஷயத்தில் தாங்கள் ஒன்றும் தீரவிசாரிக்காமற் செய்யலாகாது! புத்திமாண்கள் ஸ்திரீகளின் வார்த்தையைமாத்திரம் நம்பி ஒரு காரியமுஞ் செய்யத்துணியார்கள்.

* “அத்தியின் மலரும் வெள்ளை
யாக்கைகொள் காக்கை தானும்
பித்தர்தம் மனமு நீரிற்
பிறந்தமீன் பாதந் தானும்
அத்தன்மால் பிரம தேவ
னாளை விடப்பட்டாலும்
சித்திர விழியார் நெஞ்சந்
தெரிந்தவ ரில்லை வேந்தே!” (கௌ)

முநீஜு:—(கேட்பதட) என்ன? நம் விலாஸவதியையும் ஒரு சாதாரண ஸ்திரீபோல் நினைத்துவிட்டனைபோலும்! ஊழியனென்பது கொஞ்சமேனு முன் மனதிலில்லை, இச்சொல் ஒன்றுக்கே முன்னருன்னைக்கொன்று மறுகாரியம் பார்க்கவேண்டும். பிரபு சொல்லுகிறபடி நடவாத பிருத்தியனும் பிருத்தியனா? ஆட்டின் கழுத்தில்தொங்கும் குசம்போல் அவனது வாழ்க்கை வியர்த்தமே! நல்லது! இதனுடைய பயனை விடியமுன்னரே நீ யறிவாய்! (கேசரங்க பரிக்கிரமத்தல்)

வதீஸு:—(ஆசைதராய்) இக்காலம் எப்பொழுதும் முகஸ்துதி பண்ணுகிறவர்களுக்கே யடுத்தது! கெடுதியை யெடுத்துக் காட்டி நன்மையை யுரைப்பவற் கிதுகாலமன்று!

“* அரவினை யாட்டு வாரு மருங்களி தூட்டு வாரும்
இரவினிற் றனிப்போ வாரு மேரிநீர் நீந்து வாரும்
விரைசெறி சூழலி யான வேசியை விரும்பு வாரும்
அரசனைப்பகைத்திட்டாரு மாருயிரிழப்பர் தாமே!”

நல்லது ! காலத்திற்குத் தக்கபடி நடப்போம். (பிரகாசமாய்) மஹா
ராஜா ! இதற்குத்தாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறீர்
கள் ?

முநீஜ:—(பெருமூலம் நிரம்பி) வத்ஸராஜா ! ஜாக்கிரதை !
நானே சூரியோதயத்திற்குமுன் போஜனைக் காளிகாபரமேசு
வரி வனத்திற்குக் கொண்டுபோய் ஒருவருக்குந்தெரியாமற்
கொன்றுவிட்டு அவனது தலையை என்னிடங்கொண்டுவந்து
ஒயிப்பக்கவேண்டும். தப்பினால் உன்தலை போய்விடும் !
இதோ சாசன பத்திரிகை ! எடுத்துக்கொள். (பத்திரிகையைக்
கொடுத்தல்)

போஜ:—ஈசா ! இத்தனை சங்கடங்களி னின்று மென்
னைக் காப்பாற்றினீர் ! ஹே ப்ரணதார்த்தஹரா ! அநாதனாயிரு
க்குமென்னை இன்னும் கிருபைகூர்ந்து காப்பாற்றுவது நன்பா
ரம் !

§ “ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவில்லை யோகொடிய
வாலமமு தாகவிலையோ
அக்கடலின் மீதுவட வனனிற்க வில்லையோ
வந்தரத் தகிலகோடி
தாழாம னிலைகிற்க வில்லையோ மேருவுந்
தனுவாக வளையவிலையோ
சப்தமே கங்களும் வஜ்ரதர னுணையிற்
சஞ்சரித் திடவில்லையோ

வாழாது வாழுவே ராமனடி யாற்சிலையு
மடமங்கை யாகவிலையோ

மணிமந்தர் மாதியால் வேண்டிசுத் திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ

பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக்கருமையோ

பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர னூந்தமே” (கக)

நல்லது ! இன்னுமென்ன நடக்கின்றதோ பார்ப்போம்.

வதீஸு:—(சனக்கிபபடிபே பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு) மஹா
ராஜா ! இச்சிறிய குற்றத்திற்கு இவ்வளவு கொடியதண்டனை
யேன்? மேலும் போஜன் தம்முடைய தமையானாருக்கு ஒரே
குமாரனாயினனே ! அவனானே அவ்வம்சம் விளங்கவே
ணடம் !

முஜு:—யாவரா யிருப்பினும் நிர்த்தாட்சிண்ணியமாய்
விசாரித்து நியாயப்படி சிக்குத்தலன்றோ அரசர்களின் முறை!

*“கருவிநஞ் சாதி தம்மாற்
காமரா ருயிரைக் கொல்வோர்

வெருவுறச் சூறை கொள்வோர்
மேவியா றலைப்போர் கள்வர்

உருவளர் பிறனில் வேட்போர்
உவர்முத லோரைக் கோறல்

பருவரு பாவ மன்று
பயிர்க் களை களைதல் போலாம்!” (௨௦)

இப்படிக்கொத்த கொடிய பாதகனைக் கொல்லாமல்விட்டுவிட்டால் இன்னுமென்ன வெல்லாஞ் செய்யத்துணியான்? ஆதலின் இவனை நீ யின்றிரவே நான் சொன்னபடிக்கொன்றுவிட்டு வரவேண்டியது.

வதீஸ:—(ஒன்றந் தோன்றும்)சரி! மகாராஜாவின் ஆஞ்சயை!

முநீஜ:—இந்தப்படி செய்வதாக யிப் பிள்ளையார் முன்னடியிற் பிரமாணஞ்செய்!

வதீஸ:—அப்படியே செய்கின்றனன். (செய்தல்)

முநீஜ:—இனி பத்திரம்! பிரமாணமுஞ் செய்துவிட்டனை! போய் உடனே சொன்ன காரியத்தை நடத்திவா! போஜனும் நகரத்திற்குள்ளில்லை. நான் தண்டிப்பேனென்று பயந்து வெளியிற்றான் சென்றிருக்கவேண்டும். அவனை யொருவருமறியாமற் கொல்லுவதற்கு யிதுவே சரியானதருணம். ஜாக்கிரதை! இச்சமாசாரம் ஒருவருக்காயினும் தெரியப்போகின்றது! இக்கட்டளையைச் செய்யத்தப்பினால்உன் சிரத்தைக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கவேண்டும்.

வதீஸ:—ஆஞ்சயை! மகாப்பிரபு! (கொஞ்சதூரம் பரிசீலித்தது. ஆன்மகதமாய்) சரி! காலத்துக்குத் தக்ககோலம்! யான்! எவ்வளவு நற்புத்தி கூறினும் கேட்கவில்லை.

* “ தூம்பினிற் புதைத்த கல்லூந்
துகளன்றிச் சுடர்கொடாது,
பாம்புக்குப் புல்வார்த் தென்றும்
பழகினு நன்மை தாரா
வேம்புக்குத் தேன்வார்த் தாலுங்
வேப்பிலை கசப்பு மாறா

தாம்பல நூல்கற் றுலுந்
துர்ச்சனர் தக்கோ ராகார்.” (உக)

எல்லாம் செட்டகாலத்திற்குத் தக்க புத்திதான்! (நிஷ்கிரமித்தல்)

முஜ்ஜு:—பயலே ! என்னையாரென்று நினைத்தனை? உன் ஆசையாலேயே நீ யழிந்தாய் ! புத்திசாகரணே ! உன் சத்திர மெல்லா மென்னவாயின !!—நல்லது நேரமாயிற்று, விலாச வதியினிடஞ் செவ்வோம் ! (நிஷ்கிரமித்தல்).

போஜு:—(முன்னே உத்த) ஆஹா ! விலாசவதியைக் கையிற் போட்டுக்கொண்டு எவ்வளவு காரியஞ் செய்யத்துணிந்தாய் ! பாவீ ! நீயோ யென் தந்தையாருடன்கூடப்பிறந்தவன் ? சீ ! உன்னைத் தூவுதிப்பதிற் பயனென்னை ? மணந்த மனைவியே முனியும்போது பங்காளிகள் பாவத்துக் கஞ்சுவார்களா ?

(உ) இரகம் - முகரீ: தாளம் - சூபகம்.

பல்லவி.

நம்பவுங்கூடுமோ - நங்கையரைக்கூட
நம்பவுங்கூடுமோ !

ஆபல்லவி

அம்புலிபோன்மிக - வழகானமுகமுள்ள
அம்புஜதளநேத்ர - ஆரணங்காளு லும் நம்ப.

சரணங்கள்.

சேன்மத்திற் பிறந்தது - செருப்பாலடித்தாற்போமோ
வன்மையேபொருந்திய - வனிதைகள் நெறிதப்பி
மன்மதனைப்பழிக்கும் - மணவாளனையடைந்தும்
துன்மார்க்கர்களைக்கூடுந் - துவட்டத்தனந்தானென்னோ?—நம்ப.

காமுறமழகிலும் - கரையாயெளவனத்திலும்,
ஏமமாய்ப்புருஷர்கள் - இச்சைவைப்பதுவீணே !
காமன்மனத்திலெதைக் - கருதுகின் றுனேசெய்ய
வாமமேகலைமாதர் - வழுவாதனைச்செய்வர் !— நம்ப.

எதுவரையிற் புருடர்கள் மாதர்களின் கடாஷுமாகிற பாணங்
களுக்கு இலக்ஷியமாகவில்லையோ அதுவரையிலேதாம் அவர்
களுடைய புத்தியும் தைரியமும்! விவேகிகளைக்கூட வனிதை
கள் மந்திரமின்றி தத்திரமின்றி வினயமொன்றினாலேயே வஞ்ச
சனைசெய்து விடுகின்றார்கள் !

என்றோ வனிதை ! என்றோ விவாகம் !
பிறப்பதே புருடனாய்ப் பெருந்துயர்க் கிடமாம்!
உலகமோ அழியும் உடலமோ அழியும்!
விலகிநாழிருந்த வீடெலா மழியும் !
ஆகலின் வனிதைமேல் ஆசையை யொழித்துச்
சாகா திருக்கச் சகத்தினீங் குவரே!
சொற்பனம் போன்ற அற்பமாம் வாழ்வில்
ஒருவர் பெரியராம் ஒருவர் சிறியராம்!
ஒருவ ரரசராம் ஒருவளுழியராம்
என்றோ உலகம் ! என்னசம் சாரம் !
சலனமே நிறைந்த உலகம் யாவும்
தோற்றமே யன்றி வேற்றுமை யாது ?
அவையெலா மென்ன ? அறித்திய மலவோ ?
மன்னவர் தமக்கும் மற்றையோர் கட்டும்
என்ன பேதம் ? இராஜ னுக்கோ
எப்பொழு துந்துயர் இப்புவி தலத்தில் !
என்னவோ வெறும்பெயர் ! ஏந்திய செங்கோல்
பூணுமா பரணங் காணும் பரிசு !
எவரா யிருந்தென் ? எவர்துறந் தவரோ
அவர்தா மின்பம் அடைவருண் மையிலே ! (உஉ)

(சிஷ்கிரமீத்தல்).

இரண்டாங்களம்.

இடம்.—தாரைநகர் : புவநேசுவர் வளத்தீர்த்துச் சேல்லும்
ஒரு கோடி வழி.

(காளிதாசன் யேகிபோற் காலியங்கி தரித்த, கையில் ஒரு தடி
பிடித்துக்கொண்டு பிரவேசித்தல்).

காளிதாசன்.—ஆ! ஆ! இன்று காலையில் நம் நண்பனது பிராணன் தப்பியதே ஆச்சரியம்! அப்பாதகன் என்ன பெருமோசஞ்செய்ய எண்ணினான்! அவனது புத்தியின் வல்லமையே வல்லமை! போஜன் இன்று காலையில் வெளியிற் புறப்படுவானென்று எப்படியோ அறிந்து, அவனுக்கு மரியாதை செய்ய நிர்மித்ததுபோல் மேலுக்கு வெகு அழகான ஒரு கோபுரத்தையும் தோரணத்தையும் ஒர் இரவிற்குட் செய்வித்து நமது நண்பனையும் நம்மையும் ஒரே தடவையிற் கொல்லப் பார்த்தனனே! நாம் சிறிது ஒதுங்கி வந்திராவிடில் அக்கோபுரம் நம்மீது வீழ்ந்து இந்நேரம் நாம் பொடிப்பொடியாய்ச் சிதைந்துபோயிருக்கவேண்டுமன்றோ? ஆ ஆ! அச்சிறிய்க்ருத்திரிம கோபுரத்துக்குள் என்ன சூழ்ச்சிகளெல்லாம் செய்து வைத்திருந்தனன்! ஒரு புறத்திற் கற்குவியல்களும், ஒரு புறத்திற் சாணிக்குடங்களும், ஒரு புறத்தில் ஆயுத சன்னத்தர்களான கொலைபாதகர்களும், இன்னு மென்னவெல்லாம் அதில் மறைத்து வைத்திருந்தனன். நாமின்று உயிர் பிழைத்தது இப் புவனேசுவரியின் கிருபையே யன்றி வேறென்ன?

(*) இராகம் - இத்தல்தாளி - தாளம் - சசதாளம்.

பல்லவி.

பாஷி! ஜகஜ்ஜநநி - தாக்ஷாயணி
பாஷி! ஜகஜ்ஜநநி!

அதபல்லவி.

ஏஹி நிரஞ்ஜநி - மோஹ விபஞ்ஜநி!
 ஈச மரோரஞ்ஜநி - தாக்ஷாயணி! (பாஹி)

சரணங்கள்.

மாதவஸோதரி - மாமவ சங்கரி!
 மஹிஷாஸுரமர்த்தநீ - தாக்ஷாயணி! (பாஹி)
 வாசாமகோசரி - வாஞ்சிததாயகி!
 வரணி தமோஹநி - தாக்ஷாயணி! (பாஹி)

தேவி! எல்லாம் நின் கருணை கடாக்ஷமே! இன்னும் எனது நண்பன் போஜனைப்பட்டத்துக்குக் கொண்டுவருவது நிற்பாரம்! (கொஞ்சதூரம் பரிக்கிரமித்துச் செவிகொடுத்த) ஆ ஆ! இஃதென்ன? ஏதோ ஓர் அவமொழி கேட்கின்றதே! விலாஸவதியின் அரண்மனைக்குச் சென்ற நமது நண்பன் என்ன வாயினனே? ஒருவேளை யப்பாவி முஞ்ஜன் அங்கும் நம்மிளவரசனுக்கு ஏதாயினுங்கேடி விளைக்கக்கூடும்! இப்பொழுது நாமெப்படி இராஜ குமாரனைச் காண்பது? இரவேர இரண்டு ஜாமமாய்விட்டது! ஜனங்களுடைய சப்தமுஞ் சுத்தமா யடங்கிவிட்டது! புஷ்ணேச வரிகோயிலும் இந்நேரம்சாத்தப்பட்டிருக்கும். இனி யானைக்கே போவது? வீட்டிற்குத்தான் செல்லவேண்டும்.

(சேபத்தயத்தில்)

ஆ! தெய்வமே!

காளி.—(சேடல) ஆ ஆ! நம் போஜனது குரற்போலவே யிருக்கின்றதே! நம் நண்பன் இவ்வளவு தைநயத்தையடைவதற்குக் காரணமென்ன? (சேரகல) ஆம் போஜன்தான் வருகின்றான்!

(போஜன் விஸைகாரத்தையப் பிரவேசித்தல்)

போஜன்.—(பெருமூச்செறிய) ஹா! தெய்வமே!

* “ மருந்தமியேன்! மணியமியேன்!
 மந்திரமொன் றமியேன்!
 மதியமியேன்! விதியமியேன்!
 வாழ்க்கைநிலை யமியேன்!
 திருந்தமியேன்! திருவருளின்
 செயலமியேன்! அறந்தநன்
 செய்தமியேன்! மனமடங்குந்
 திறத்தினிலோ ரிடத்தே
 யிருந்தமியேன்! அறிந்தோரை
 யெத்திடவு மமியேன்!
 எந்தையிரான் மணிமன்ற
 மெய்தவறி வேணை?
 இருந்ததிசை சொல்வமியேன்!
 எங்குநான் புகுவேன்?
 யார்க்குரைப்பே னென்னசெய்வேன்?
 ஏதுமறிந் திலனே!” (உ.க)

காள்.—(போசனருகிற் சென்று) என்ன! இராஜகுமாரா! இந்நெராத்திரியில் அரண்மனையைவிட்டுத் தனியாய் எங்குச் செல்வீன்றனை? (போசன் பேசாமலிருக்க) நண்பா! என்ன ஒன்றும் பேசாமலிருக்கின்றனை? (உ.ந.நேரக்க) ஜில்லென்ன? சந்திரஹாரத்தினின்றும் முத்துக்கள் அறுந்து சொரிவதுபோல் நின் கண்களினின்றும் பாஷ்பபிந்துக்கள் தாரைதாரையாய் பூமியில் வீழ்ந்து ஓடுகின்றனவே! நின் மனத்தை யறுக்குமித் துயரத்தை நீ மறைக்க முயன்றும், நினது அதரநாஸாபுடங்களே தாம் துடிப்பதனும் பிறருக்கதை வெளிப்படுத்துகின்றனவே! என்ன சமாசாரம்? நினக்கு நேர்ந்த துயரம் யாது?

போஜ.—நண்பா! ஒன்றமில்லை! நின் காரியத்தைக் கருதிச்செல்!

காளி.—என்ன ? என்னிடத்தினும் மறைக்கின்றனையே ! இன்று காலையில் நடந்ததை நினைந்து விசனப்படுகின்றனையோ ?

போஜ.—அஃதொன்றுமில்லை ! (மகவுந் தையத்தடன்) ஹா ! தெய்வமே !

காளி.—நண்பா ! இப்பொழுது தெய்வத்தை நோவதற்குக் காரணமென்ன ? என்ன துன்பம் நேர்ந்தது ?

போஜ.—அந்தோ ! பாவியேன் மாள்கின்றேன் ! முடிவெய்துகின்றேன் !!

காளி.—என்னருமை நேசா ! நினக்கு வந்த அபாயத்தைச் சொல்லாயோ ?

போஜ.—சகே ! அதையேன் நீ அறிய விரும்புகின்றாய் ? ஹா ! விலாஸவதீ ! (முர்ச்சித்த வீம்தல்).

காளி.—(போசனைக் கீழே விழவொட்டாமற் குங்கிகொண்டு) ஐயோ ! இப்புது நோய் மிசவும் பயமா யிருக்கின்றதே ! நண்பா ! என்ன இப்படி விசனப்படுகின்றாய் ! கண் விழித்துப்பார் ! நான் உயிருடனிருக்கும்வரை நீ யொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் ! இப்பொழுது விலாஸவதியைப்பற்றி யென்ன ? நீ யவளது அரண்மனைக்குச் சென்றனையோ ?

போஜ.—சகே ! யான் என்ன சோல்வேன் ? என் புராதனமான குலத்தின் பெயர் அழிந்ததே ! இதுகாறும் பரிசுத்த மாயிருந்த எனது வம்சத்திற்கே இன்று ஒரு பெரிய அவதூறு நேர்ந்ததே !

காளி.—அஃதெப்படி ? உன் தந்தையார் மகாதர்மசீலரென்பது உலகமெல்லாம் பரவி யிருக்கின்றதே !

போஜ.—அதுதான் என் வருத்தத்தை யதிகப்படுத்துகின்றது.

காளி.—இஃது ஆச்சரியத்தினு மாச்சரியமே !

போஜ.—நண்பா! இன்றிரவில் நடந்த விஷயங்களை யா
னென்னென்றுரைப்பேன்! ஆஆ! எனக்கு மணஞ்செய்விக்கப்
பட்ட பெண்ணைக்கொண்டே என் கீற்றப்பன்—ஹா! இதைப்
பார்க்கினும் என் வம்சத்திற்கு வேறு அவதூறுவேண்டுமோ?

காளி.—என்ன விந்தையாயிருக்கின்றது! அம்மாதரசி
யைப்பற்றியோ இவ்வாறெல்லாங் கூறுகின்றாய்? சரியன்று!
சரியன்று!!

போஜ.—நண்பா! அவளது செய்கையை நீ சிறிதேனூ
மறிந்திலாய்! அன்றேல் அப்பாதகியையும் நீ இவ்வாறு புகழ்
வையோ?

காளி.—இளவரசே! நீ யிவ்வாறு யோசியாமல் மொழி
வது தகுதியன்று! அப்பெண்மணி சுத்தப்பேதையாவளே!
அவளைப் பெண்கள் நாயகமென்று சொல்லவேண்டுமே!
வேண்டாம்! வீணாய் அவசரப்படவேண்டாம்!

போஜ.—நண்பா! உனக்கு விவாகமாகாதசனால் இன்
னும் பெண்களின் சுவபாவம் தெரியவில்லை! ஸ்திரீகளை நம்ப
லாகாது! நம்பலாகாது!!

‘ படியினப்பொழு தேவதைத்திடு
பச்சைநாஷியை நம்பலாம்
பழிநமக்கென வழிமறித்திடு
பழையநீலியை நம்பலாம்,
கொடுமதக்குவ டெனவளர்ந்திடு
குஞ்சரத்தையு நம்பலாம்
குலுங்கப்பேசி நகைத்திடுஞ்சிறு
குமரர்தம்மையு நம்பலாம்,

கடைவிலக்கமு மெழுதிவிட்ட
கணக்காதம்மைபு நம்பலாம்
காக்கைபோல்விழி பார்த்திடுங்குடி
காணியாளரை நம்பலாம்,
நடைகுலுக்கியு முசுமினுக்கியு
நகைநகைத்திடு மாதரை
நம்பொணுது மெய் நம்பொணுதுமெய்
நம்பொணுதுமெய் நண்பனே !' (உச)

காளி:—நண்பா ! இவையெலாம் மேன்மேலும் விந்தையாயிருக்கின்றன ! நீ யுரைப்பது சிறிதேனும் என் மனத்திற்குப் புலப்படவில்லை ! நீ இப்படிப் பழிக்கும்படியாய் அப்பெண்மணி புரிந்த செயல்தான் என்னோ ? அவள் அந்நியபுருஷர் முகத்தை யணுவேனும் நிமிர்ந்து பாராளே !

போஜ:—ஆஹா ! அச்சிறுக்கி செய்த காரியத்தையும் யான் மறுபடியும் சொல்லி என் வாக்கை அசுத்தப்படுத்த வேண்டுமா ? என்னை விஷம் வைத்துக் கொல்லப்பார்த்தது மன்றி அவளையே நான் விஷம்வைத்துக் கொல்லப்பார்த்ததாகவன்றோ வறைந்தனள் ! அப்படிப்பட்டவள் இன்னுமென்ன வெல்லாஞ் செய்யத்துணியாள் ? அப்பாதகிக்குப் புருஷனென்னும் சொல்லொன்று போதாதா ? இவையெலாமறிந்தும் நான் உயிர்வைத்திருக்க வேண்டுமா ?

காளி:—(வீல்மயத்தடன்) என்ன ! என்ன ! கற்பிற்சிறந்த வக்காரிகையோ இத்தகைய காரியத்தைச் செய்யப் புகுந்தனள் ! ஆச்சரியம் ! ஆச்சரியம் !! இதனில் ஏதோ மோசமிருக்கவேண்டும் ! நல்லது நண்பா ! நீ இவ்வாறு செய்ததாய் யாருடன் அவள் சொன்னாள் ?

போஜ:—என் சிற்றப்பன் முஞ்ஜனிடத்திலேயே !

காளி:—சரி! சரி! விஷயம் விளங்கிவிட்டது. இப் படி மோசம் நடக்குமென்று முன்னரே யூகித்தன்றே உன்னை அவளிடங் கொஞ்சகாலம் செல்லவேண்டாமென்று கூறினர்? சரிதான்! இதுவும் அப்பாதகன் முஞ்ஜனது வஞ்சனைச்செயல் தான். ஆஹா உன்னைக் கொல்வதற்கு என்னென்னவெல்லாம் உபாயஞ்செய்கின்றனன்.

போஜ:—நண்பா! வாஸ்தவமாய் என் சிற்றப்பன் அப் படிப்பட்டவனாயினும், விலாஸவதியின் ப்ரோத்ஸாஹமின்றி யிவையெலாஞ் செய்யத்துணிவனா?

காளி:—அவர் எதற்குத்தான் அஞ்சுவர்? அப்பெண் மணிக்கு அம்மாதிரி சாக்குக்காட்டி, உன்னையு மதனைக்காரண மாய்க் கொண்டு கொலைபுரிவனை! அவனது கொடுமையை யும் வஞ்சனையும் நீ என்ன கண்டாய்!

போஜ:—ஆம்! நீ சொல்லுவது உண்மையே! ஆயினும் உலகத்தோர் என்னை என்ன சொல்வர்? இதுவுமன்றி இப் பொழுது விநாயகர் கோவிலில் நடந்த விஷயத்தை யான் என்ன சொல்லப் போகின்றேன்.

* ‘அக்கோ வெணுங்கொடியோன்
அறைந்தகுற் றங்கொலாம்
ஒக்க நினைக்கிலெனக்
கூடுருவிப் போகுதடா!’ (உரு)

* ‘தேர்ந்த மனக்கொடியோன்
செப்பியவன் சொல்லையெல்லாம்
ஓர்ந்து நினைக்கிலெனக்
கூடுருவிப் போகுதடா!’ (உசு)

* ‘தோன்றி விரியுமனத்
துட்டனே நென்பிழையை

ஊன்றி நினைக்கிலெனக்
கூடுருவிப்போகுதடா! (உஎ)

* 'பற்று நினைத்தெழுமிப்
பாவிமனப் பேதைமையை
உற்று நினைக்கிலெனக்
கூடுருவிப் போகுதடா!' (உஅ)

நண்பர்! யானினிப்பிழைத்திரேன்! நீ உனது நன்மையை
காடிச்செல்!

காளி:—இளவரசே! நீயிவ்வாறு மனோதஸாகத்தை
யிழக்கலாமோ?

ஊக்கமுனோர் கைப்பொருளை யொழிந்தா ரேனும்
ஆக்கமுனோ ரவரேயாம்! அசைவி லாத
ஆக்கமிலா ரேதுமிலர்! உள்ள மில்லோர்க்
கேற்கும்புகழ் நற்பெயரி யாது முண்டோ?' (உகூ)

நின் மனத்திற் சங்கிப்பதை யானறிந்தேன்!

போஜ:—சகே! நீ இதை யெப்படி யறிந்தாய்?

காளி:—கைப்புண்னுக்குக் கண்ணாடியும்வேண்டுமோ?
(எதிரில் ஒரு வெளிச்சத்தைக் கண்டு) இஃதென்ன ஒரு வெளிச்சம்
தோன்றுகின்றது! நண்பர்! யாவரோ இருவர் கையில் விளக்
கையேந்தி இவ்வழியே விரைந்துவருகின்றனர்!

போஜ:—(கோக்கி) அவர்கள் யாவராயிருக்கக்கூடும்? இக்
கொடிவழில் இவ்வர்த்தூரத்திரியில் இப்பயங்கரமான விடத்
திற்கு இவர்கள் வருவதற்குக் காரணமென்ன?

காளி:—ஒருகால் அத்துஷ்டன் அனுப்பிய கிங்கரர்களா
யிருக்கக்கூடும்! எதற்கும் நாமிக்வேயிருப்பது தகுதியன்று.

நாமிதனைவிட்டு எங்கேயாகினுந் தனிமையான விடத்திற்குச் செல்வோம் வா ! (இருவரும் கொஞ்சநூல் பரிக்கிரமித்தல்).

(மேற்கூறியபடி பீமன், பைரவன் என்னுமிரண்டு இராஜகங்கர்கள் பரவே சித்தல்).

பைரவன்:—விமர்! அதோ யாரோ இரண்டுபேரு இங்கே பேசிக்கொண்டிருந்திட்டு, நம்பிளப் பார்த்திட்டு அப்படி நழு வராங்கடா !

பீமன்:—ஆம்டா ! நான் ஓடிப்போயி அவங்களை மடக் கட்டா ?

பைர:—ஓட்ரா ! ஓட்ரா !!

பீம:—(கொஞ்சநூல் ஓடி) அட்டே ! ஓடியாடா !! நம்ப ராசாமவன் போலதாண்டா யிருக்கு !

பைர:—ஆமண்டா ! இன்னொருத்தன் யாருடா ?

பீம:—அவனாடா ! (கோக்கி) நம்பராசாமவனோடேகூட எப்பப்பார்த்தாலும் படிச்சுகிட்டுருப்பானே, அந்த பாப்பாரப் பயலாதாண்டாயிருக்கணும்.

பைர:—(விக்கைக்காளிதரசனுடைய முகத்தக்கு கேரேநிருப்பகோக்கி) ஆம்டா ! ஆம்டா !! அந்த ஐயன் தாண்டா !

பீம:—அவனைத் தாண்டா காளிதரசனென்றாங்க! அவன் மெத்த படிச்சுட்டானேமேடா ?

பைர:—அட்டேட்டே ! அவங்க எங்கையோ புறப்பட்டுப் போராங்கடா ! ஓடிப்போயி மடக்கீடா ?

பீம:—ஆம்டா ! (ஓடிப்போய் அவர்களை மடக்கல்)

போஜ:—யாரடா நீ? எங்கே வந்தாய்? (பீமன் சமீபத்தில்வர) அட்டே ! விலகிவில்லடா !

பீம:—இல்லை மாராசா ! உங்களண்டே தாம் வந்தோம்.

போஜ:—எதற்காக வந்தீர்கள் ? யார் உங்களை யனுப்பியது ?

பைர:—(அருகிற் சென்ற) ஆமாம் ! மாராஜா ! சேனாதிபதியவங்க யிருக்கிறாங்களே அவங்க உங்களைக் கூட்டிக்கிட்டி வரச்சொன்னாங்கோ ?

போஜ:—நாம் வருகிறதில்லையென்று சொல்லுபோ ?

பீம:—இல்லை மாராசா ! எங்களுக்கப்படியில்லை உத்திரவு ! பேசாமே வந்துடுங்கோ ! (மெளனப்போசன் கையைப்பிடித்தல்.)

போஜ:—(கையை உதறிக்கொண்டு) சீ ! விடு !! உனக்கென்ன காலங்கிட்டிக்கொண்டதோ ? மூடா ! நீயோ என்னைப்பிடிக்க வல்லவன் ? (பின் தவடையில் ஓரையைறைதல்.)

பைர:—(முகத்தைக் கடுத்துக்கொண்டு) என்ன மாராசா ! அவனைப்பூந்து அடிக்கிறீங்க ! சும்மா சூரியா வந்துட்டா நல்லது. (போசனூடைய தோள்களையும் மார்பினையும் சேர்த்துக்கட்டேல்.)

போஜ:—(ஒரு விசிறுவீசிற் பைரவனைத் தூக்கித் தள்ளிவிட்டு) சீ!சீ! மடையர்களே ! நம்மையாவது நீங்கள் கட்டுவதாவது ! ஏதோ சும்மா இருக்கின்றேனென்று பார்க்கின்றீர்களோ ?

பைர:—(அழுதகொண்டே எழுந்த) மாராசா ! பொறுத்துக்கிறவேணும் ! நாங்க என்னசெய்வோம் ? உங்களைப் பிடிச்சுக்கிட்டிப் போகாவிட்டால் எங்கதலை போய்விடும். இதோ பாருங்கோ ! சேனாதிபதியவங்க அப்படித்தான் உத்திரவு பண்ணி யிருக்கிறாங்கோ ? (மடியிற் சொருகிவைத்திருந்த பத்திரிகையை எடுத்த சீட்டல்.)

போஜ:—(பின் வெளிச்சங்காட்டப்பத்திரிகையை வார்பிப்படித்துவிட்டு) பாவம் ! இவர்கள் என்ன செய்வார்கள் ! வத்ஸராஜா தாம்

என்ன செய்வார்? சொன்னதைச் செய்பவர்கள் தாமே சேவகர்கள்? (பாகாசமாய்) சரி! இப்பொழுது என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறீர்கள்?

கிங்கரர்கள்:—மாராசா! தாங்கமன்னிக்கணும்! சேனாதிபதியவங்க உங்களைக் கூட்டிக்கிட்டு வரச்சொன்னாங்கோ! நீங்கதான் எங்க உயிரைக் காப்பத்தணும்!

போஜ:—சரி! கூடவரவேண்டுமா? அப்படியே வருகின்றேன்! நீங்கள் விலகி நில்லுங்கள்! (அவர்கள் அப்படியே விலகி, காளிதாசனை நோக்கி) சகே! யான் வத்ஸராஜரிடம் அவசியமாய்ச்செல்லவேண்டியிருக்கின்றது. உனக்கு நித்திரைக்காலமாகின்றது! நீ வீட்டிற்குச்செல்? யான் போய்வருகின்றேன்!

காளி:—இராஜகுமாரா! நீ தனியே செல்வதில் அபாயமிருக்கின்றது! நானுமுன்னுடன் வருகின்றேன்!

போஜ:—நண்பா! நீ வருவது தகுதியன்று! வத்ஸராஜர் எதற்காக என்னை யழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னாரோ? தடைசொல்லவேண்டாம்!

காளி:—இராஜகுமாரா! வேறென்ன யிவ்வேளையில் இருக்கப்போகின்றது! நிச்சயமாய் உன் தலைக்கே கேடுநேரிடுமென்று தோன்றுகின்றது.

போஜ:—எப்படியிருப்பினும் யான் போகவேண்டும். பாவம்! என்னிமித்தமிவர்களேன் உயிரிழக்கவேண்டும்? நான் சீக்கிரத்தில் திரும்பிவருகின்றேன். நீபோ!

காளி:—என்னவோ! எனக்கொன்றும் யுத்தமாகத் தோன்றவில்லை!

போஜ:—சகே! நீயிதைப்பற்றிக்கவலைப்படவேண்டாம். யான்போய் வருகின்றேன்! (கிங்கரர்கள் நோக்கி) வாருங்கள், போவோம்! (அவரும் நீடிவிரித்தல்).

காளி:—சரி ! ஏதோ கேடு சம்பவிக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. எதற்கும் நாமும் இவர்களுடன் மறைந்து செல்வோம். வத்ஸராஜர் போஜனுக்குத் தீங்கிழைப்பாரென்று யான் நினைக்கவில்லை. எசற்கும் ஈசனிருக்கின்றான். யானும் தெரியாமல் அவர்கள் பின்னேயே செல்கின்றேன் ! (சிவகிரமித்தல்.)

மூ ன் று ங் க ள ம்.

இடம்.—காளிகாபரமேசுவரி வனத்தில் ஒரு வத்தியஸ்தலம்
வத்ஸராஜர் ஒருபுறம் நிற்க இரண்டு இங்குரங்களால் நடத்தப்பட்டு போஜன் பிரவேசித்தல்).

பைரவன்:—மாராசா ! சேனாதிபதியவங்க இதோ இருக்கிறார்களோ !

பீமன்:—இப்படி வாங்க மாராசா !

போஜன்:—(வத்ஸராசன் அருகிறொன்று) வத்ஸராஜரே ! நீர் எம்மை யிவ்விருளில் இக்கிங்குரங்களைக்கொண்டு இந்நிர் ஜ்ஜனமான வனத்திற்கு வரவழைத்த காரணம் யாது ?

வத்ஸராஜன்:—இளவரசே ! இதோ இப்பத்திரிகையைப் பிரித்து வாசித்துப்பாரும் ! (சாஸநபத்திரிகையை நீட்டல்).

போஜன்:—(அதைவாங்கி) என்ன ! என்சிறிய தகப்பனார் எழுதியனுப்பியதோ ?

வத்ஸ:—ஆம் ! இளவரசே ! (தலையசைத்தல்).

போஜன்:—அப்படியா ? (கடிதத்தைப் பிரித்துப்படித்தல்).

வத்ஸ:—(விசனத்துடன், ஆன்மகதமாய்) ஐயோ ! என்னகொடுஞ்செயல் புரியும்படி வாய்த்தது.

போஜ:—(தையத்தடன், ஆன்மகதமாய்) ஆ! தெய்வமே! இதயான் சிந்துலருக்குப் பிள்ளையாய்ப்பிறந்ததன் குற்றமோ? ஆ! சிற்றப்பா! உன் தந்திரமே தந்திரம்!! இவ்வற்ப ராஜ்ஜியத்திற் காசைப்பட்டு என்னென்ன வெல்லாம் செய்யத் துணிந்தனை? யான் கொலையுண்டு இறப்பதற்காகச் சிந்திக்கின்றேனல்லேன்! விஷங்கொடுத்து விலாஸவதியையான் கொல்லமுயன்றதாக நீ என் மீது குற்றம் சாட்டின தற்கொன்றுக்கே வருந்துகின்றேன். ஐயோ! இவ்விராஜ்ஜியத்தை நீயே ஆளவேண்டுமென்று ஒரு வார்த்தை வெளியிடில் இப்பரசுகண்டம் முற்றும் உனது சாசனத்துக்குள் அடங்கியதாகச் செய்வேனே! அப்படியிருக்க, இவ்வாறு அநியாயமாய்ப் பொய்க்குற்றஞ்சாட்டி என்னைக் கொல்லத் துணிந்ததே உன்மனம்! ஆ ஆ! என்னவன்மை! என்ன கொடுமை!

*“ மன்னுபுகழ் பெற்றுமுதல் யுகத்தி லாரந்த
மாந்தாதாவெங்கேநீர்க் கடலடைத்துத்
தென்னிலங்கை மேவியிரா வணனைச் செற்ற
தோர்க்கதிரோன் குலத்திலக ராம நெங்கே?
இன்னுமிகற் பாண்டவரே முதல யாரு
மெய்தினரவ் விண்ணுலக மிறந்து மன்னா!
அன்னவரோ டிவ்வவனி சென்ற தில்லை
யாயினுமிஃ துன்னுடனே போகுமெய்யே!! ()

வதீஸ்:—இராஜகுமாரா! இக்கடிதத்தை முற்றும்படிக்கவல்லையோ?

போஜ:—(செறப்புகொண்டு) இக்கடிதத்தையா? (பெருசுசெறந்த) ஆ ஆ! படித்தனென்! என் தலையைவெட்டி விடுவதற்காகத்தான் தாமென்னை இவ்விடத்திற் கழைத்துவரச் சொன்னீர்போலும்?

வத்ஸ :—ஆம்! அக்கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறபடியே தான் யான் நடக்கவேண்டியிருக்கிறது.

போஜ :—வத்ஸராஜரே! என்னையோ ஒருவன் தலைவாங்கிவிடத்துணிவன்? இவ்விராஜ்யத்திற்குரியவனும் சிந்து மஹாராஜருடைய ஏகபுத்திரனுமான என்னை இந்நடுராத்திரியில் இக்கோரமான வனத்திற்குத் தனியாய்க்கொண்டு வருவதற்கும் ஒருவனுக்கு வல்லமையுண்டோ? (சேரத்தடக்) அஹஹ! என்னுடைய பிராணனை வாங்கத்தக்க சக்தியுள்ள வீரனும் இவ்விலகிலிருக்கின்றனளே?

* “கூய வேழத்தைக் கொன்றிழி சோரிபே
முாய வாய்மடுத் தல்கந்திச் செம்மதிச்
சீய வாயிற் செறிபற் பிடுங்கிட
மேய சிந்நை, விரும்புநன் யார்கொலோ?”

அஹோ! என்ன காலத்தின்மகிமை! என்றுங் காணாதது காணப்படுகின்றது! என்றுங் கேளாதது கேட்கப்படுகின்றது!

* ‘கோனந்த் ரன் குலக் கானம் கொளுத்துமென்
மான மார்சின வானெரி யூடுபோய்க்
தானந் தம்முற்றுச் சாவுஞ் சலபம்போ
லான மெய்துமா றுள்விழை மூடன்யார்?’

வத்ஸ :—இளவரசே! யான் என்செய்வேன்? இராஜாஞ்சயைக்கு இணங்கி நடக்கவேண்டியரல்லரோ சேவகர்கள்?

போஜ :—ஸர்வேசுவரனுடைய ஆஞ்சயையிருப்பினும் நீரென்னைக்கொல்ல ஆடன்படுவது நியாயமோ? உமக்கு யான் செய்த பேருதவியையும், என் பிதா சிந்துல்மஹாராஜர் செய்த நலத்தையும், நீர் மறந்துவிடுவீரென்று யான் கனவிலும் நினைவேன்.

* முத்திரை எட்டெம்.

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

வத்ஸ:—இளவரசே! உமது சிரத்தை இன்றிரவிற்குள் வாங்கிவிடுவதாக மஹாராஜாவினிடம் வாக்குக்கொடுத்துவிட்டேன். அதைத் தப்பாமற் செய்தேதீரவேண்டும்!

போஜ:—அடே! மூடா! என்னைத் தொடுவதற்கும் உனக்குச் சக்தியுண்டோ? (வத்ஸராஜரைக்காலாறுதைத்தல்).

வத்ஸ:—(போஜனதகரலை வணக்கமாய்ப்பிடித்தக்கொண்டு) இளவரசே! என்னை மன்னிக்கவேண்டும்! அப்படிச்செய்யாவிடில் என் தலை போய்விடும்.

போஜ:—எப்படியிருப்பினும், என்னைக் கொலைசெய்ய உமதுமனமுக்குணியுமோ?

வத்ஸ:—இளவரசே! ஸகல நியாயங்களையும்றிந்த தமக்கு யானென்ன சொல்லப்போகின்றேன்!

“ஸ்வாம்யுக்தே யோ ந யுக்தே

ஸ ப்ருத்யோ ப்ருத்யபாசக:,

தஜஜீவந மபி வ்யர்த்தம்

அஜாகள குசாவிவ!”

என்று தாங்கள் கேட்டதில்லையோ?

போஜ:—ஆயின், என்ன செய்யவேண்டுமென்கின்றீர்?

வத்ஸ:—இறப்பதற்குச் சித்தப்படுத்திக் கொள்வீரென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

போஜ:—(ஆனந்தமாய்) ஹா! ஹா! வத்ஸராஜருமா என்னைக்கொல்லத் துணிந்துவிட்டனர்! (பெருமூச்செறிந்த சந்தர்ப்பெடுத்த வராக்ஷியங்கொண்டு) ஹா தேய்வமே! நினது குடிலமான சக்தியை யானென் சொல்வேன்!

கடல் நிலமாக நிலம் கடலாக

அணுமலையாக மலையணுவாக

திருணம் குலிசமா குலிசந்திருணமா

நெருப்புத் தண்ணிதாத்தண்பனிவெப்பமா

அன்பரைப் பகைஞரா வறவோரல்லரா
ஆக்கு நின்குடில வற்புதலீயால்
மாக்களிப் பெய்தும் வன்பரம் பொருளே!
உன்வலி நினைத்த பே ருள்ளமு நடுங்குமே!

நல்லது! எனது கெட்டகாலத்திற்கேற்றபடி இவரது மனமு
மென்னைக் கொல்லத்துணியும். (பிரகாசம்) வத்ஸராஜரே!
உமக்கே என்னைக் கொல்லுவதற்கு மனம்வரும்பொழுது யான்
கொலையுண்டிறப்பதற்கஞ்சேன். இதோ கற்பதுமைபோல்
அசையாமல் நிற்கின்றேன். வெட்டிவிடும்! இக்கிங்கரர்கள்
மாத்திரம் என்னைத்தொடாமல் விலகி நிற்கட்டும்.

வத்ஸ:—அடே! நீங்கள் அப்புறஞ்சென்று நில்லுங்கள்!
நானே இக்காரியத்தை நடத்திவிட்டுவருகின்றேன்!

கீங்கரர்:—(மறைபடி) இங்கே நடக்கப்போகிற கொடுஞ்
செயலை நேரே நின்று பாராமல் அப்புறம் போவதே நலம்.
(இரவரும் மிகுமித்தல்)

வத்ஸ:—ராஜகுமாரரே! நேரமாகின்றதே!

போஜ:—(மீதவர்ப்) இதற்கு வேறு பரிகாரமொன்று
மில்லையோ?

வத்ஸ:—என்தலையைப் பதிலாகக்கொடுப்பதைவிட வே
றுபரிகாரம் யாதும்மில்லை.

போஜ:—ஈசா! இதுவும் நின்கருணாவிலாசமோ?

* “அங்கண் விசம்பி என்கனிலாப் பாரிக்கும்
திங்களுந் தீங்குறுதல் காண்டுமால் - பொங்கி
அறைப்பா யருவி யணிமலை நாட
உறற்பால யார்க்கு முறும்.”

* “பண்டுருத்துச் செய்த பழவினை வந்தெம்மை
இன்றொறுக் கின்றதெனநினையார்-துன்புறுக்கு

மேவலரை நோவதென்? மின்னேர் மருங்குலா
யேவலா னுருஞ் சுடும்.”

* “மலைமிசைத் தோன்று மதியம்போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர் - நிலமிசைத்
துஞ்சினு ரென்றெடுத் தூற்றப்பட்ட டாரல்லா
லெஞ்சினு ரிவ்வுலகத் தில்.”

* “நார்த்சொடுத்தீர்க்கிலெனன்றாய்ந்தடக்கிலென்?
பார்த்துழிப்பெய்யிலென் பல்லோர்பழிக்கிலென்
தோற்பையு ணின்று தொழிலறச் செய்தாட்டுங்
கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்.”

(தரீயத்தடன்) வத்ஸராஜரே! நடத்திவிடலாம் ராஜாஞ்சயை
யை! உமக்காக இறப்பதற்கு யானிதோ சித்தமாகவே யிருக்
கின்றேன்! (தலையைக் குனிந்தகாட்டல்)

வத்ஸ :—(கத்தியையுருவப்போகப் பிரமித்த ஆதனை கழுவிட்டு) ஆ ஆ!
பிராணத்தியாகஞ் செய்யும்பொழுதுகூட வாடாத முக
காந்தியும் ஓடாத வீரசக்தியுமுள்ள நயனாபிராமனான இப்
போஜகுமாரனை யான் எப்படிக் கொல்வேன்?

(பரவேசித்தது.)

காளிதாசன் :—(பரபரப்புடன்) வத்ஸராஜரே! இஃதென்ன
காரியம்? கேவலம் அசேதனமான பொருள்கள்கூட இக்கொ
ஞ்செயலைப் புரியத் துணியாமலிருக்க, சகல தர்மங்க்கீரையு
மறிந்த தாமே இதைச் செய்யப்புகுதல் நன்றே? கல்லினுங்
கடினமான இக்கடகத்திற்கே உம்மைவிட இரக்கமதிகமாயிரு
க்கின்றதே! கடித்திரிய வம்சத்திற்சனித்தும் தாமிப்படிச்
கொலைசெய்யப் புகுவது சரியன்று. ஒரு நிரபராதியான சாது

வைக்கொல்வது தமது பராக்கிரமத்துக்கும் பிரக்யாதிக்கும் முகோ? தமது பரிசுத்தமான வம்சத்திற்கெடுக்குமோ? அபகாரம் புரிந்தவர்களுக்கும் உபகாரஞ்செய்வதன்றோ தம்மைப் போன்ற பெரியோர்களுக்கிலக்கூணம். ஒரு குற்றமுஞ்செய்சறியாத இவ்விராஜகுமாரனைக்கொன்று விடுவதனால் தாம் அடையும் பயன்யாது? ஆஹி! கம்பாதத்தின் விருத்தாந்தத்தைத் தாம் கேட்டிலரோ? அறிவில்லாத பறவைகள் கூடத் தமக்கப்பகாரியான சத்துருவையே சம்பிராணனைக்கொடுத்தாயினுங் காப்பாற்றும்பொழுது, பகுத்தறிவுள்ளவர்களாயும், இராஜவம்சத்திற் பிறந்தவர்களாயும், புண்ணியபூமியில் வசிப்பவர்களாயும், சகல தர்மங்களையுமறிந்தவர்களாயுமுள்ள தம்போன்றவர்கள் புத்திரன் போன்ற நிரபராதியான இவ்விராஜகுமாரனைக் கொல்வது தக்கதன்று?

* “கற்றவர் கடவுட் டானஞ்
சேர்ந்தவர் களைகலையில்லா
ரற்றவரந்த னை
ரன்றியு டவர்கள் போல்வார்க்
குற்றதோ ரிடுக்கண் வந்தா
லுதவுதற் குரித்தன் றாயிற்
பெற்றவிவ் வுடம்பு தன்றாற்
பெரும்பய னில்லை யன்றோ!” (௩௧)

ஆகலின், தாம் ஒருவேளை, இக்கொடுங்கோலரசனுக்குப்பயந்து மோகத்தினாலாவது அவிவேகத்தினாலாவது, நிரபராதியான இப் போஜகுமாரனைக் கொன்று விடுவீராயின் தமக்கு மகா கோரமான பாதகங்கள் நேர்ந்துவிடும்.

மானியைக்குற்ற மிவ்வி

மாய்ப்பவர் நரசுந் தன்னில்,

வானமுள்ளளவும் வீழ்ந்து

மலம்வெந்து தனிக்கிற்பாரே! (௩௨)

என்று தர்மசாஸ்திரங்களெல்லாம் முறையிடுகின்றன வல்லவோ? இக்கொலைபுரிவதானது தம்மை யழிப்பதுமன்றித் தம்குலத்தையும் பலத்தையும், இகத்தையும் பரத்தையுங்கூட நாசஞ்செய்துவிடும்.

(௨) இராகம் - சரகேரி - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

விடும் விடும் கொடுமையை! வினையேனையா
படுகரகில்வீழ்ப் - பார்க்கின்றீர்!

அதபல்லவி.

அடுக்குமோ தமக்கிந்த-அறியாத பாலகனைப்
பிடித்துவரச்செய்துப்-பெருங்கொலைபுரிவது? — விடும்.

சரணம்.

இறந்தபின் நம்முடன்-எவைவருமறமின்றி?
அறத்தினும் மேலான - ஆப்தனுண்டோ சொல்லீர்!
தருமொன்றே நம்மைத் - தாங்குத்தலை கார்க்கும்
அருமை நேசனைப்போல - அங்குமிங்குமெங்கும்!-விடும்.

ஆசலின் தாம் எப்படியாவது இக்கொடிய காரியத்தை நீக்க இளவரசரைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

போஜ:—சகே! காளிதாசா! நீ ஏன் இத்துக்கத்தைப்
பார்க்கவந்தனை? இது இவருடைய பிழையன்று! எல்லாம்
விதியின் செயல்!

(௩) இராகம்-பயாகடை - தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

விதியின் செயலன்றோ - வீரர்களழிவது!
விதியைவெல்லவும்போமோ?

அதபல்லவி.

பதியாம் கண்ணனைக்கொண்ட - பாண்டவர் கொந்ததும்
மதியிற் சிறந்தபலி - மாலாற்கட்டுண்டதும்— விதியின்.

சரணங்கள்.

இராமன் கானகஞ்சென்று - இனியானையிரிந்ததும்
இராவணனடியோடே - இலங்கையிலழிந்ததும்— விதியின்.
நளமகாராஜன் - நாட்டையிழந்ததும்
களங்கமில்லாச் சந்திரன் - கட்டழிந்திருந்ததும்— விதியின்.
கேனைத்தலைவரீது - சிறிதேனுங் குற்றமில்லை
போனஜன்மத்தில் யான் - புரிந்தவினை எது ! விதியின்.
(வத்ஸராசனாரேக்கி) வத்ஸராஜரே ! ஏன் இன்னுந்தாமதம் ?
உமது கடமையை நடத்திவிடும். (திரும்பிப் பதையைக்குனிந்த காட்டல்.)

வதீல:—(ஆன்மகதமாய்) ஆ ஆ ! என்னதோரமான பாவத்
தைச் செய்யத்துணிந்தேன். அதற்கென்றேகொண்டுவந்த
இக்கட்கங்கூட இக்கொடுஞ்செயலைப் புரிமவஞ்சி என் கரத்தி
லிருந்து என்னை வேண்டுக்கொள்வது போற் கீழே வீழ்ந்து
வணங்கும்பொழுது, யான் எவ்விதக்கொடும் பாசகத்துக்குடன்
பட்டேன். புத்தத்தில் ஒருமுறை என் பிராணனையேகாப்பா
ற்றின இம்மகானுபாவனையோ கொல்லத்துணிந்தேன் ! என்னைச்
சுடவேண்டும் ! இனி என்னுயிர்போயினும், இந்நிரபராதியான
இராஜகுமாரனைக்கொல்லேன் ! (போசனை சேக்கிப் பிரசாராய்) இள
வரசே ! என்னை மன்னிக்கவேண்டும் ! இதே சட்கத்தினால்
உன்னைக்கொன்றுவிட்டு, உன் தலையைக்கொண்டுவந்து ஒப்புவி
ப்பதாக அச்சண்டாளன் முஞ்சனுக்கு யான் உறுதிமொழி
கொடுத்தவந்தபோதிலும், அவன் தனதாஸ்தியெல்லாமெனக்
கே கொடுக்கின்றேனென்று சொன்னபோதிலும், யானினி
உன்னைக்கொல்லேன் ! அபயந்தந்தேன் ! எழுந்திரு ! எழுந்
திரு !!

காளி:—இப்பொழுது தான் உம்மைப்பார்த்தால் வத்ஸ
ராஜரென்று தோன்றுகின்றது. இவ்வளவு கந்தரம்வரை யாரோ
ஒரு கொடிய கொலைபாதகன் போலிருந்தீர் !

போஜ:—வத்ஸராஜரே ! இதுசரியன்று ! பேசாமல் ராஜாஞ்சயையை நடத்திவிடும். பிற்பாடு உமது தலைக்கே கேடுசம்பவிக்கும். எனக்காக நீர் உயிரிழப்பது தகுதியன்று !

வத்ஸ:—இளவரசே ! உனது நற்குணத்தையான் எவ்வாறு புசழ்வேன்? நீ யொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். என் தலைபோனபோதிலு முன்னைக்கொல்லேன். இது நிச்சயம். எழுந்திரு! எழுந்திரு !!

போஜ:—நீர் இறக்க யான் உயிர்த்திரேன் ! முடித்து விடும் அரசனது கட்டளையை ! கீணாய் இராஜதண்டனைக் கிடமாவீர் !

வத்ஸ:—ஐயோ ! இத்தர்ம சங்கடத்திற் கென்னசெய்வேன் ? ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே !

காள்:—வத்ஸராஜரே ! ஒரு சங்கடமுமில்லை ! யான் சொல்லும்படி செய்வீர்களாயின் ஒருவருக்குங்கெடுத்திபுண்டாகாது !

வத்ஸ:—அஃதென்ன ? அஃதென்ன ?

காள்:—நீர் போஜகுமாரரைக் கொன்றவிட்டதாகவே ஒரு கிருத்திரிமமான சிரசைக்கொண்டு காட்டி அரசனிடத்தில் மெய்ப்பித்துவிடும். இளவரசரும் மாறுவேஷங்கொண்டு சில நாள் வெளியிற்சஞ்சரிக்கட்டும். நாமதற்குப்போஜகுமாரரை இராஜ்ஜியத்தில் ஸ்தாபிக்கத் தகுந்த போசனைசெய்வோம்.

வத்ஸ:—காளிதாசா ! இது தகுந்தயோசனையே ! இப்படிச் சிலநாள் நம்மிளவரசர் மறைந்த ரூப்பாராயின் யானும் சீக்கிரத்திலேயே அவரை இந்நாட்டில் நிலைநாட்ட நன் முயற்சி செய்கின்றேன்.

காள்:—இராஜகுமாரா ! நீ இவ்வாறு செய்வது நலமெனத்தோன்றுகின்றது. நீ யொன்றுக்கும்ஞ்சவேண்டாம்.

நான் உயிருடனிருக்கும் வரையில் அப்பாதகன் முஞ்ஜனைத் தண்டிக்காமல் விடுவதில்லை.

வத்ஸ:—இராஜகுமாரா ! உனது நண்பன் சொன்ன வாறே முடித்துவைக்காவிடில் யான் வத்ஸராஜனில்லேன்.

போஜ:—இத்துர்ப்பாக்கியனான என்னிமித்தமாய்நீங்கள் வருத்தமடைவது நியாயமன்று. எனக்கீவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பெறவேண்டுமென்னுமவா எப்பொழுதுமிருந்ததில்லை. என்சிற்றற்பெனே இவ்விராஜ்ஜியத்தை யாளட்டிம். யான் எங்கேயாகினும் வேறு நாடுசென்று என் வாழ்நாட்களைத் துறவியாய்க் கானகத்திற்கழிச்சுகின்றேன். என் சிறியதந்தையாருக்கொருகெடுதியும் செய்யவேண்டாம் ! யான் போய்வருகின்றேன் ! உங்களிருவருக்குமேனெகவந்தனம்.

காளி:—சகே ! யானுன்னை எப்படிப்பிரிந்திருப்பேன்? நீ எங்கே சென்ற போதிலும் உன்செய்தியை மாத்திரமெனக் கடிக்கடி தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். நான் அதிசிக்கிரத்திலேயே இவையெல்லாம் நமதுஆசிரியருடன் சொல்லி, உன்னை இவ்விராஜ்ஜியத்தில் ஸ்தாபிக்கும்படி தக்க முயற்சிசெய்கின்றேன். எதற்கும் நீ இவ்வேஷத்துடன் செல்வது தகுதியன்று. இதோ இக்காவியங்கியைமேலே தரித்துக்கொள் ! (நான் போர்த்திருந்த காவியங்கியைப் போசனிடல்கொடுத்தல்.)

போஜ:—நண்பா ! என்னை இம்முறையும் நீயே காப்பாற்றினாய் ! இப்பேருதவிக்கு யான் என்னகைம்மாறு செய்யப் போகின்றேன். உனக்குஎன்னுயிரையே அர்ப்பித்துசெய்தாலும் போதாது. யான் இந்நாட்டிற்குள்வராமலேயே வேறு எங்கேயாகினும் சென்று சிலநாள் கழிக்கின்றேன். (கண்களில் நீர் பெருக, காளி தாசனத்தமூலி) காளி தாசா ! பிராணநேசா ! யான் போய்வருகின்றேன் ! வத்ஸராஜரே ! யான் போய் வருகின்றேன் !! (கஷ்டிரமத்தல்)

காளி:—(சிறித நேரம் கண்ணீர் ததம்ப, பேசும்போதும் வழமை போல) வத்ஸராஜரே ! போஜகுமாரரை இவ்விராஜ்யத்தில் நிலைநாட்டத்தாம் தக்க உதவிகள் புரியவேண்டும். யானும் புத்திசாகரரிடஞ்சென்று இதைப்பற்றியோசிக்கின்றேன்.

வத்ஸ:—(மனம் சொத்த) காளிதாசா ! நம்மிளவரசருக்காக எவ்வித உதவிகளையுஞ்செய்ய யான் சித்தமாயிருக்கின்றேன் ! அதற்கத்தாட்சியாக இதோ என் கையடைகொடுத்தேன்.

(இளவரும் நீலகிரித்தல்.)

நான்காங் களம்.

இடம்.—தாரைக்கர் : லாவித்தீர் தேவியின்
அரண்மனை வாயில்.

லாவித்தீர் தேவியார் தரங்கவதியுடன் பேசிக்கொண்டு மென்மடத்
திரிசுத்தபடி பிரவேசித்தல்.

தரங்கவதி:—(லாவித்தீர் தேவியாரை போல) அம்மணி ! தங்கள் அருமைப்புதல்வர் நேற்றிரவு விலாஸவதி தேவியின் அந்தப் புரத்திற்குச் சென்றனராமே ? என்ன செய்தியோ ?

லாவித்தீர்:—(சந்தேஹத்தடன்) ஆமாமடி ! நேற்றுத்தான் அவனுக்கு இந்நம்புத்தி தோன்றியது. இதுவரை அப் புத்திசாகரர் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு என் கண்மணி விலாஸவதியைக் கொஞ்சமேனுங் கவனித்தானல்லன். அப்படியிருந்தும் அப் பெண்மணி அவன் மீது விரோதமாய் ஒருவார்த்தை சொல்லுவாளல்லன் ! அவளைப் பொறுமையிற் பூமிதேவி யென்றே சொல்லவேண்டும்.

தரங்க:—ஆமாம் அம்மணீ ! அவர்களைத் தர்மதேவதையென்றே கொள்ளவேண்டும். கபடமென்பதே அவர்களுக்கின்னதென்று தெரியாதது. ஆ ஆ ! அப்புண்ணியவதிக்குச் சமானமாக யாரைச் சொல்லலாம் ! கல்வியிற் கலைமாசே ! அறநெறியில் அருந்ததியே ! கருணையிற் கோரியே ! எழிலில் இந்திராணியே ! அப்பெண்மணியின் நன்னடக்கை மற்றவர்களுக்குத் தவஞ்செய்தாலும் அமையுமா ? அவர்கள் பத்தரை மாற்றுத்தங்கம் ! பதிவிரதா சிரோமணீ ! யஹூலகூழிக்கும் இவர்களுக்குமென்னபேதம் ?

* “மண்மடந்தையர் தம்முளும்

வாசவனுறையும்

விண்மடந்தையர் தம்முளும்

நிகரிலா விறல்வேற்

கண்மடந்தையர் தண்துழ

லருந்ததி சம்பிற்

செண்மடங்கு கற்புடையளிந்

திரையினு மெழிலாள் !”

(௩௩)

ஸாவி:—அசற்கு மையமுண்டோ ? என் செல்வ மருமகளைப்போலத் தேடக்கிடைக்குமா ? அம்மாதரசியை யான் மருமகளாய்ப் பெற்றது என்னுடைய பாக்கியமே ! அவளுடைய விநயத்தையும் ஸௌஜந்நியத்தையும் யான் என் சொல்வேன் ? அவள் எங்களுக்கு மருமகளா ? அன்று அன்று ! எங்கள் குலதெய்வதமே இப்படி உருவெடுத்து வந்திருக்கின்றது !

தரங்க:—ஆமாம் அம்மணீ ! அவர்கள் தீண்டா நெருப்பு ! அவர்கள் மீது ஈஷத்தாயினும் தோஷமுரைக்க முடியுமோ !

ஸாவி:—இவள் மீது தோஷஞ்சொன்னால் நாவழகிப் போமே ! இவள் மழையை நோக்கிப் பெய்பென்றும் பெய்யும் !

வெயிலை நோக்கிக்காயென்றற் காயும் ! அவளுடைய சொன்னயத்தையானென்ன வர்ணிப்பேன் !

* “பயிர்கரிந்தனவும் பட்டமாமரமும்
பண்டைநாளுக்க வெள்ளென்பு
முயிர் பெறற் பொருட்டுப்பளிதமும்பாலு
மொழுகிய தேனுமா ரமுதுங்
சூயிலினிற் சூரலுங் கிளியினின் மொழியுங்
சூழலும்பா முங்குழைத் தழைத்து
மயிலியற் சாயல் வாணுத றனக்கு
மலரயன் வகுத்ததேன் மொழியான்!” ()

இத்தனை நாளாய் இப்படிப்பட்ட வந்திரத்தந்தை மணந்தும் பார்க்கக்கூடத் தோன்றாமற் போயிற்றே என் போஜனுக்கு!

தரங்க:—அவர் என்ன செய்வார்? எல்லாம் நம் மந்திரியார் செய்யுங் காரியந்தான் !

ஸாவி:—ஆம்! அவர்தாம் இச்சம்பந்தத்திற்கு ஆதிமுதல் ஆகூபமாய் நின்றார் ! செய்வாதீனம் ! என் மைத்துனரே இதனை முன்னின்று முடித்துவைத்தார்.

(பேத்தியத்திற்குட் கலகலப்பதம்).

தரங்க:—(செவ்வொத்த) இருங்களம்மணி ! நமது அரண்மனைவாயிலண்டையில் எதோ சப்தமொன்று கேட்கின்றது !

ஸாவி:—(செவ்வொத்த) ஆமா மடி ! இதென்னவோ திடீரென்று பெருங்கூச்சலாயிருக்கின்றது !

தரங்க:—(கேள் நோக்கி) அம்மணி ! இதோ ஒரு பெருஞ் ஜனக்கூட்டம் இறைச்சலிட்டுக்கொண்டு இவ்வழியேவருகின்றது பாருங்கள் !

ஸாவி:—(தரங்கவதியுடன் மேன்மாததின் வெளித்தரங்கவரத்திற்குச்சென்ற உத்தரோகம்) இதென்னவோ பெருங்கோலாகலமாயிருக்கின்றதே ! இப்பெளரர்களிற் சிலர் கட்கத்தையும், சிலர் பல்லத்தையும், சிலர் தோமரத்தையும், சிலர் பிராசத்தையும், சிலர் குந்தத்தையும், சிலர் பரசுவையும் கையிலெடுத்து வருகின்றனர் ! என்னவோ அமர்க்களம் நேர்ந்ததுபோல் தோன்றுகிறது !

தரங்க:—ஆம் அம்மணி ! இவர்களது மத்தியில் வஜ்ஜிரத்தாலடியுண்டவர்போலும், பேய் பிடித்தவர்போலும், கண்ணீர் தளும்பு, தேகம் வெயர்க்க, கண்டம் கலங்க, ஆழ்ந்தகுரலுடன் என்னவோபேசிக்கொண்டு நமது மந்திரியார் புத்திசாகரர் பரபரப்புடன் இவ்வழியே வருகின்றார் பாருங்கள் !

ஸாவி:—என்ன செய்தியோ தெரியவில்லையே ! என்னருமைச் செல்வன் இராத்திரி விலாஸவதியின் அந்தப் புத்திற்குச் சென்றவன் உதித்து ஜாமப்பொழுதாகியும் இன்னுமிங்குத் திரும்பிவரவில்லையே ! ஏனோ என் மனம் இவர்களைக் கண்டதுஞ் சஞ்சலப்படுகின்றது !

(பின் மேற்சொன்னவாறு அகே பெளரீகர் சந்தித் தொடர்ந்துவர புத்திசாகரர் பரபரப்புடன் பரவேசித்தல்).

புத்திசாகரர்:—அந்தோ ! இவ்வநியாயம் எங்கே அடுக்கும் ! ஐயோ நான் நகரில் ஒருநாளிராமற்போய்விடில் எவ்வளவு காரியம் நடந்துவிடுகின்றது ! பாவியான் இந்நகரை விட்டு ஏன் சென்றேன் ? என் கண்மணி போஜனில்லாமல் இவ்வரண்டனை பாழாய்க் காணப்படுகின்றதே !

* 'சுந்தரப்' போஜனில்லாத்

தொல்லரண்மனையின் வாழ்வு

சந்திரனில்லா வானந்

தாமரை யில்லாப் பொய்கை

மந்திரி யில்லா வேந்தன்
மதகரி யில்லாச் சேனை
தந்திகளில்லா வீணை
தலையில்லா மங்கைபோலாம். (௩௫)

ஆ ஆ! என்ன நேரிடினும் போஜனை ஒருபொழுதும் கைவிடேனென்று சிந்தலமஹாராஜருக்கு வாக்களித்தேனே! இப்போதுயான் என்செய்வேன்? என் வாக்குக்கு லோபம் வந்துவிட்டதே! சுவாமித் துரோகத்துக் காளாய்விட்டேனே! ஐயோ அப்பொழுதே அவனை விலாஸவதியினி டந் செல்லவேண்டாமென்று சுட்டாய்ப்படுத்தாமற் போய்விட்டேனே! ஒருவேளை போஜன் எங்கேயாகினுந் சென்றிருப்பனோ? சீ! இதென்ன வீண் மயக்கம்? அவன் செல்லத்தக்க இடமு மொன்றுண்டோ? நிச்சயமாய் அப்பாடகன் அவனைக் கொன்றுதான் இருக்கவேண்டும்! ஹே ஈசா! போஜன் பட்டத்துக்கு வருவானென்று நம்பியிருந்த இப்பேதையை இப்படிப்பரிசுவிக்கச் செய்வது நின் திருவருளுக்கழகோ? ஆபத்பாந்தவன் அநாதரகூன் என்னும் நினது ஸார்த்தகமான பெயர்கள் நிரர்த்தகங்களாகவாயினவோ?

பொளரீ:—ஐயா, என்ன? என்ன?

புத்தீ:—ஐயோ! தர்மமென்பதே போய்விட்டதே! இனி இருள் மூடிவிடும்! உலகம் அழிந்துவிடும்! ஹரி! ஹரி! அப்படிப்பட்ட உத்தமனுக்கே அக்கதிநேரிடில்—ஹா! (பெருமூச்சு செறிதல்)

பொளரீ:—ஐயா! என்ன செய்தியோ? நம் நகருக்கு ஏதாயினுங் கஷ்டகாலம் நேர்ந்ததோ?

புத்தீ:—கஷ்டகாலமா! இராஜவதம்! ஸத்தியவிநாசம்! அதர்மவிஜயம்!

ஸாவி:—(சேடல்) ஐயோ! இவரது வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் என் மனத்திற் புதிதுபுதிதாய்ச் சங்கடங்களை யுண்டிபண்ணுகின்றதே! என் செல்வன் க்ஷேமமாயிருப்பனா!

பௌர:—அந்தணர்சிகாமணியே ! தாம் உரைப்பது எங்களுக்கொன்றும் புலப்படவில்லையே ! தம்முடைய முகத்தைக் காணும்பொழுதே ஏதோ பெரும் பீரமாதமொன்று நேரிட்டிருப்பதாய் விளங்குகின்றது !

புந்தி:—(கண்ணிர் சொரிய ஆழ்ந்தரவூடன்) ஏ ராஜகுமாரா ! உன்னைவிட்டு மிந்நகரத்தினோர் உய்ந்திருப்பரோ ?

ஸாவி:—(விசனத்தடன்) அந்தோ ! என் கண்மணி போஜனைப்பற்றி தான் இவர் கூறுகின்றனரோ ?

தரங்க:—அம்மணீ ! அமங்களமுரையாதீர்கள் !

பௌர:—நம்மிளவரசர் போஜகுமாரரா ? அவருக்கு வந்த ஆபத்து என்னவோ ?

புந்தி:—(துக்கத்தினால் கத்தகரத்தடன்)

* “இன்றுதாரை யிழுந்தது காப்பினை !
துன்றுநாமகள் சோர்வினளாயினள் !
ஒன்றுபாவலரி யாவரு முன்றிலர் !
என்றுபோஜனம் விண்ணினைப்பித்தவே !” (நடகு)

ஸாவி:—(கேட்டுச்சோகாகிரித்தையால்) ஹா ! சிந்துலராஜ குலதிலகா ! நீயோ விண்ணுலகம் புக்கனை? (முச்சித்தந்த தங்கவதி கைபிற்றங்கப்பட்டு வீழ்தல்).

தரங்க:—தேவீ ! ஆற்றுதலடைவீர் ! ஆற்றுதலடைவீர் ! !
(ஒடிச்சென்று விசிற்கொண்டு வீசுதல்).

பௌர:—ஹா! ஹா!! ஹா!!! என்ன! என்ன!! என்ன!!!
எப்படி! எப்படி !! எப்படி !!! என்ன கொடுமை ! என்ன
கொடுமை!! என்ன கொடுமை !!! சீ ! தெய்வத்திற்குக் கண்ணி
வீலை!

நரங்க:— இதுவும் வான் தவமாயிருக்குமோ ? நேற்றுக்கூட யான் அவரைப் பார்த்தேனே ! தேக அசௌக்கியங்கூட வொன்றுமில்லையே ! இப்படித் திடீரென்று இறப்பதற்குக் காரணமென்ன ? இதில் ஏதோ மோசமிருக்கவேண்டும் !

பொள:—அவர் எப்படி இறந்து விட்டனரோ ?

ஸாவி:—(பிரமை கொண்டவன்போல் எழுந்து) ஹா ! புத்திரகா ! புத்திரகா !! புத்திரகா !!! நீ இம்மாநிலம் முழுதும் ஆளுவாயென்று எண்ணியிருந்தேனே !

புத்தி:—அந்தோ ! அவர் இறந்தவிதத்தை நீங்கள் அறிவீர்களாயிற் சும்மாவிரீர்கள் ! கொலையுண்டன்றோ பரதேசியாய் இறந்தனர் !

பொள:—ஹா ! ஹா !! என்ன விந்தை ! என்ன அநீதம் ! நம்மிளவரசருக்குந் திங்கிழைக்கத் துணிந்தவன் யாவன் ? நாங்கள் இக்கணமே அவனைக் கொன்று பழிதீர்க்கின்றோம் ! அன்றேல் எம்முயிர்சனையும் மாய்த்துக்கொண்டு அவருக்குத் துணையாய் விண்ணுலகம் செல்கின்றோம் !

புத்தி:—அவசரப்படுகின்றீர்களே ! இதுபற்றியே யான் தனியாயிருக்கவேண்டுமென்பது ?

பொள:—எதற்கும் நாங்கள் அஞ்சோம் ! இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்த கொலைபாதகனை நாங்கள் துண்டம் துண்டமாய் வெட்டிவிட்டுத் தார் வீட்டட்டிற்குட் செல்வோம் !

புத்தி:—ஐயோ ! பேதையர்காள் ! ஏனிந்த வீண்சபலம் ? உங்களுடைய நன்மைக்காகவே சொல்கின்றேன் ! பொல்லாத ராஜாஞ்சயைக்குள்ளாவீர்கள் ? இது தர்மத்திற்குக் காலமன்று ! பேசாமற்செல்லுங்கள் !

பெளர:—அப்படிக்கொத்த சிந்துல மஹாராஜரின் புதல்வரே கொலையுண்டு சாகும் பொழுது, ராஜாஞ்சயை எங்களை என்ன செய்யக்கூடும்!

புத்தி:—ஆணையைப் பூனைகள் வெல்லுமா? அரசனே அநியாயஞ்செய்தால் அவனை யடக்கயாவராலாகும்?

பெளர:—நல்லது! நம்மளவரசரைக் கொலைசெய்தவன் எவனே!

புத்தி:—அவனது பெயரைச் சொல்வதற்குக்கூட அருவருப்பாயிருக்கின்றது! நமது மஹாராஜர் அவர்களே இப்படிச் செய்தால்—

பெளர:—ஹா! ஹா! ஹா! அட பாவீ? கூத்திரி யாதமா! எதற்காகவடா அவ்விளங்குமரனைக் கொன்றாய்!

புத்தி:—வேறெதற்கு? அவனது நாட்டைக்கைப்பற்றுவதற்கே!

ஸாவி:—ஹா! வாத்ஸா! சிற்றப்பனால் எக்கதியடைந்தனை? நின் பொருட்டு யான் அநுஷ்டித்துவந்த நியமங்களும் உபவாசங்களும் நிஷ்பலமாய்ப் போயினவோ? இனியாரைவேண்டி உயிர் வாழ்வேன்? ஆ குமாரா! உனது திருமுகத்தையானென்று காண்பது?

* “ நல்லோர் வகுத்த முறையா மறங்கு
 னாலெட்டி லொன்று குறையேம்
 இல்லோரை யற்ப மிகழே மிலுக்கு
 மிறையன்மி யேற வுகவேம்,
 சொல்லேர மறுத்துமுரையோயுரைத்த
 துறவோர்கள் புத்திகடவேம்,
 எல்லோர் தமக்கு மினிதேவினைப்ப
 மேதாகவந்த திதுவே!” (௩௭)

* “ மறைநீதி யுற்ற புறநாடழித்து
வருசேனை யாழ்வதறியேம்,
அறைநீதி முற்று முணராவமைச்சை
யணிவாயில் வைத்து மறியேம்,
ருறையேயிழைத்து வினையே வினாத்த
குடிவைத் திருந்து மறியேம்,
இறையே தவத்தின் வினையே யெமக்கு
மிதுவோ விதித்த விதியே!” (௩௮)

அந்தோ! இன்னமுமென் சச்சஹிருசயம் பிளந்துபோகவில்
லையே! ஹா ஆர்யபுத்திரகுலதிலகா! ஹா அரவிந்தாக்ஷா!
ஹா அப்ரதிமப்ரபாவா! ஹா அகிலஜகசரண்யா! மூடையா
யாம்போய்விட்டேன். மைத்துனனை நம்பி முழுமோசம்
போய்விட்டேன்! ஆகுழந்தாய்! உன்னைவிட்டு யான் கூண
மேனும் பிரிந்திருப்பேனோ? இதோ உன்னுடன் கூடவேவந்
துவிட்டேன். (நிசென்ற ஸ்ச்சித்த வீந்தல்.)

தரங்க:—ஆ ஆ! என்ன சங்கடம்! என்ன சங்கடம்!!
எப்படிச்சுகிப்பதிதை! (விசிந்நிலை காவத்திர தேவியாருக்குபசரித்தல்.)

பெர:—ஹா! ஹா! என்னகாலம்! அவ்விளங்கு
மரனை இம்பாவி முஞ்ஜராஜனே கொன்றான்! இசையறிந்
தும் நாம் சும்மாவிருக்கலாமா? இக்கொலைபாதகனை அதஞ்
செய்து விட்டல்லவோ நாம் மறுகாரியத்தைச் செய்யவேண்
டும்.

புத்தி:—நண்பர்காள்! இதுவே நம்முடையமுதற்கடமை.
இப்படிச் செய்தாற்றான் நாம் சிந்துலடஹாராஜருடைய ருண
த்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். அவர் உயிருடனிருக்கும்பொ
ழுது நமக்குச் செய்த நன்மைகள் நம்மாற்கணக்கிடமுடியா!
இத்தரோகி ராஜ்ஜியத்திற்கு வந்ததும் நியாயமே போய்

விட்டது ! களவும், கொலையும், கலவியுமே எங்கும் நிறைந்தன ! இராஜ்ஜியத்திற் காசைப்பட்டு நமது தர்மப்பிரபு சிந்துவ மஹாராஜருடைய ஏக புத்திரனும், தைரியமும் தர்மமுமே வடிவெடுத்த வந்தாற்போலிருந்த போஜகுமாரனையே கொன்றுவிட்டான் ! தர்மத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக ஏற்பட்ட அரசரே இப்படிச் செய்யப்புகின் இனி உலகில் எதுதான் நிலைபெறும் ! ஆயினும் 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்' என்பது மாத்திரம் பொய்போகாது ! அதர்மம் இப்பொழுது விருத்தி யடைந்தபோதிலும், அதற்கும் ஒரு காலத்தில் க்ஷீண சைவரும் ! எப்பொழுதும் கிருஷ்ணபக்ஷமே தழைக்குமா ? ஆயினும் பொறுமையுடன் எதையுஞ் செய்யவேண்டும்.

பெளர:—இனிப்பொறோம் ! பொறோம் !! பொறோம்!!! இப்பொழுதே அப்பாசகனைக் கொன்றுவருவோம்.

புத்தி:—(ஆன்மகதரம்) ஆகா ! நாம் அவசரப்பட்டுவிட்டோம் ! ஆயினும் இவர்கள் பழிதீர்த்தே விடுவார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

பெளர:—(கடகத்தை யுருவிக் கொண்டு) இக்கடகத்தினால் அப்பாவியை இக்கணமே கண்டதுண்டஞ் செய்துவருவேன் ! (பல்லத்தை சீட்டிக் கொண்டு) இப்பலத்தினால்வளை இப்பொழுதே பரலோகமோட்டிவருவேன் ! (தோமரத்தை எடுத்துக் கொண்டு) இத்தோமரத்தினால்வளைத் தொலைத்துவருவேன் ! (பரசத்தைக் கையிலேத்தி) இப்பிராசத்தினால்வளைப் பிளந்துவருவேன் ! (குந்தத்தைக் கையிற் பிடித்த) இச்சுந்தத்தினால்வளைக்குத்திவருவேன் ! (பரசவைக் கையிலெடுத்த) இப்பரசவினால்வளைப் பறக்கடித்து வருவேன் !

(பிரவேசித்த).

காளிதாசன்:—(பரபரப்புடன்) நண்பர்கள் ! இது சரியன்று ! சரியன்று ! வீணாய் நுங்களது பிராணனைத் துறக்கவேண்டிவரும் ! பொறுத்துச் செய்யுங்கள் ! பொறுத்துச் செய்யுங்கள் !!

புத்தி:—காஸிதாசா ! எப்படி நாம் பொறுப்பது ! போஜகுமாரன் போயும் நாம் பிழைத்திருக்கவேண்டுமா ? இத்தரம் யுத்தத்தில் நம் முயிரை யிழந்தால்தானென்ன ?

காஸி:—அடிகாள் ! அதைப்பற்றி யான் சிந்திக்கவில்லை ! என் பிரிய நண்பன் போஜனுக்காக என் பிராணனைக் கொடுக்க யான் சர்வசித்தனாயிருக்கின்றேன் ! ஆயினும், நாம் தக்க யோசனை செய்து பிறகு இப்படிப்பட்ட காரியத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். திடீரென்று கை வைத்துக்கொண்டால் தடாலென்று விழவேண்டியதுதான் ! அப்படியாவதிற்பலன் யாது ?

புத்தி:—ஆம் ! ஆயினும் நாம் சும்மாவிருப்பது தர்மமா ? நம் ஸாவித்திரீதேவியார் இதைக்கேட்டால் என் செய்வள் ?

பௌர:—அடாடா ! பாடீ ! என்ன கொடுஞ்செயலைப் புரிந்தாயடா ? இன்னுமுன் தலைமீது இடிவிழவில்லையே ! அத்தர்மதேவதை ஸாவித்திரியம்மா இச்செய்தியைக் கேட்டால் எப்படி உயிர்தரிப்பள் ?

காஸி:—நண்பர்களா ! நீங்கள் செய்யப் புகுங்காரியம் மிகவும் சிலாக்கியமானதே ! ஆயினும் இவ்விஷயத்தைத் தீரவிசாரித்தீர்களா ? போஜகுமாரர் கொலையுண்டு இறந்தாரென்பது உங்களுக்கெப்படி நிஷ்கரிஷையாய்த் தெரியும் ? அப்படித்தான் இறந்திருப்பினும், அவரைக் கொன்றவன் இன்னுனென்று நிச்சயித்தீர்களா ? அவசரப்படுவதிற் பயனென்னை ? இவைபெல்லாம் முற்றுந் தெரிந்துகொண்டல்லவோ இவ்விஷ காரியத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். இவற்றையெல்லாம் கண்ணாற்கண்டவர் இங்கு எவராயினுமுளரோ ? வெளியிற் போகிறவர் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டும் ஒரு வினையுரியலாமா ? ஆகலின், எல்லோரும் தத்தமிடத்திற்குச் செல்லுங்கள் !

புந்தி:—என்ன சாக்ஷியம் வேண்டும்? நம்மிளவரசரைக் கொலை செய்யக்கொண்டுபோன இராஜ சேவகர்களே இவ்வகியாயத்தைப் பார்த்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்! வத்ஸராஜன் தான் அவனைக் கொலைசெய்தனனாம்!

காளி:—அடிகாள்! தாமே இப்படி அவசரப்பட்டால் மற்றையோர்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்! வத்ஸராஜருடைய நடத்தை முற்றுந் தெரிந்திருந்தும் தாங்கள் இப்படிமொழிவது தகுதியன்று!

பௌரி:—அவனது நடத்தைதெரிந்தேதானிருக்கின்றது! நம்மிளவரசரைக் கொலைசெய்யத் துணிந்தவன் எதற்குத்தான் அஞ்சுவான்! எல்லாம் அரசனுக்குத் தகுந்த சேனைத்தலைவன் தானே! இவ்விருவரைபுமே செக்கில்வைத்தாட்டவேண்டும்

காளி:—நண்பர்களாள்! பின்பு துங்கையே நொந்துகொள்வீர்கள்? வத்ஸராஜர் அப்படிப்பட்டவரல்லர்! இவ்விஷயம் முற்றும் சந்தேகத்திற்கிடமாயிருக்கின்றது!

புந்தி:—ஆயின், நீ என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்கின்றாய்?

காளி:—அடிகாள் எதைச் செய்தாலும் நிதானித்துச் செய்யவேண்டும்! எது எவ்வழியாய்ச் செய்தாற்பயன்படுமோ அதனை யறிந்து செய்வதன்றோ நன்மையை விளைக்கும்!

புந்தி:—உடனே செய்தாலன்றோ எதுவும் பயன்படும்?

காளி:—அடிகாள்! தாமரைப்பது வாஸ்தவமே! ஆயினும், நாம் இவ்வளவு அவசரப்பட்டுச் செய்வது தகுதியன்று! பொறுப்பதனால் ஒன்றும் மிஞ்சிப்போகாது? ஆகலின், தாமிவர்களைத் தத்தமிடங்களுக்குச் சத்தமிடாமல் இச்சமயம் அணுப்பிவிடுங்கள்! பிறகு வேண்டும்பொழுது இவர்கள் உதவிசெய்யச் சித்தராகவே யிருப்பர்.

பௌர:—நாங்கள் உதவிசெய்ய எப்பொழுதும் சித்தரா கவே யிருக்கின்றோம்.

காளி:—இதுதான் தங்களைப்போன்ற தர்மிஷ்டர்களுக்கழகு! இதுவே நாங்கள் காரியங்கைகூடுமென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது!

புத்தி:—நண்பர்கள்! அப்படியாயின் நீங்கள் இச்சமயம் செல்வீர்கள்! உங்களுடைய உதவிவேண்டிய பொழுது யான் தெரியப்படுத்துகின்றேன்!

பௌர:—சரி (நீங்கிரமித்தல்).

காளி:—(புத்திராகாரை நோக்கி) அடிகளா! இப்படிக்கொத்த கோலாகலத்தையும் தாங்களே பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா? இவ்வமர்க்களமெல்லாம் தேவியாருக்குத் தெரியவந்தால் அவர்களது பிராணனைவ்வாறாகும்? தேவியாரின் அரண்மனைவாயிலுக்கெதிரிலேயே இவ்வளவு காரியத்தையுஞ்செய்து விட்டீர்களே. இவ்விஷயமெல்லாம் தேவியாருக்குத் தெரிந்து தானிருக்கவேண்டும்.

புத்தி:—ஆம்! நாமொரு நிமிஷமுந்தாமசிக்கலாகாது! இக்கணமே தேவியாரிடஞ்சென்று அவர்களைச் சமாதானப்படுத்துவோம்வா! (இருவரும் பரீகிரமித்தல்.)

தரங்க:—ஐயோ! அப்பொழுது சென்ற மூச்சு இன்னுந்திரும்பி வரவில்லையே! என்செய்வது? இத்தருணம் காளிதாசரிடஞ் சென்றால் தான் இவர்களது பிராணனைக்காப்பாற்றத்தக்கவழிதேடலாம். (செவ்கொடுத்த) இதென்ன காலோசை கேட்கின்றது? மாவரிங்கே வரக்கூடும்? (நோக்கி) தெய்வானம்! காளிதாசரே நமது மந்திரியாருடன் இதோவருகின்றார்! (காளிதாசனும், புத்திராகாரும் மேன்மாடத்திற்குவர, அவர்களுகித்சென்று காவில் விழ்த) ஐயா! நீங்கள் தான் இத்தருணம் தேவியாரைக்காப்பாற்றவேண்டும்.

புத்தி :—ஆஹா ! இதென்ன பரிதாபம் ! நாம் நினைத்தது போலவே சேவியார் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்திருக்கின்றனரே ! இவர்களுக்கு நாம் என்ன சமாதானஞ்சொல்வோம்.

தரங்க :—(தேவியாரைப்பனிசீர் நெளித்தெழுப்பிக்கொண்டு) அம்மணீ ! இதோ நமது மந்திரியாரும் தங்கள் புதல்வரின் நண்பர் காளிதாசரும் வந்திருக்கின்றனர் பாருங்கள் !

ஸாவி :—(கண்விழ்த்துக்கொண்டு) ஹா ! வத்ஸா ! நீயும்வந்தாயோ ? (கோக்கி) ஓறா கஷ்டம் ! கஷ்டம் !! பாவியேன் ஏன் விழித்துக்கொண்டேன் ? ஹா ! புத்திரா ! உன்னைப் பறிகொடுத்தும் யான் உயிருடனிருக்கின்றேனே !

காளி :—தாயே ! அமங்களமறையாதீர்கள் ? யான் சொல்வதை முற்றும் கவனித்துக் கேளுங்கள் !

ஸாவி :—காளிதாசா ! என்ன சமாசாரம் ? நினது நண்பனெங்கே ?

காளி :—அம்மணீ ! அதைப்பற்றித்தான் சொல்வதற்குத் தங்களிடம் வந்தேன். நேற்றிரவு பதினைந்து நாழிகைக்கு முன்னுராஜர் நமது சேனைத்தலைவர் வத்ஸராஜரை யழைத்துச் சென்று, அவரிடத்தினின்றும் போஜனைக் கொன்றுவிடும்படியாய் ஒர் உறுதிமொழி வாங்கிக்கொண்டனராம் !

புத்தி :—ஹா ராஜகுமாரா ! நீ இறப்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு மேதாவியாய் வளர்ந்தனையோ ? ஐயோ ! நான் கொடும்பாவியாய்விட்டேனே !

காளி :—அடிகாள் ! தாங்கள் இப்படி அவசரப்படலாகாது !

புத்தி :—பிற்பாடு என்ன நடந்தது ? வத்ஸராஜனும் இதற்குடன்பட்டனனோ ?

காள்:—ஆம்! அப்படி யுடன்படும்படி நேரிட்டது. அசற்குள் நம்மிளவரசரும் ஏசோ எதிர்த்தையாய் விலாஸவதி தேவியாரின் ஆண்மனைக்குச் சென்று, தம்மிடம் தான் செய்த பிரதிஞ்சையைய நினைத்துக்கொண்டு, வெளியிற் சென்று, நகரத்தில் நடக்கும் விசேஷங்களை யெல்லாம் அறிந்துகொள்வதற்காக நமது பிரணதார்த்திஹரர் கோவிலுக்குச் சென்றனராம்.

புத்தி:—பிற்பாடு! பிற்பாடு!!

காள்:—பிறகு, நம்மிளவரசர், இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததை யெல்லாம் கேட்டு மனம் பொறுக்கமாட்டாமல், தனியாய்த் தன்னுடைய மாய்த்துக்கொள்ளுவதற்காகப் புறநகரிலுள்ள சுவரிலுயர்த்திற்குச் செல்லும் சொடியழியே பைத்தியம்பிடித்தவர்போற் போய்க்கொண்டிருந்தார். நான் அப்பொழுது கோவிலுக்குச் சென்று திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தபடியால் அவரை எதிர்த்தையாய்ச் சந்திக்கலாயினேன்.

புத்தி:—மேலே என்ன நடந்ததோ? இராஜகுமாரன் இப்பொழுதெங்கேயிருக்கின்றான்?

காள்:—நான் அவரைச் சமாதானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது வத்ஸராஜருடைய சிங்கரர்கள் இருவர் அவரது உத்தரவைக்காட்டி நம்மிளவரசரைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றனர்! அவ்விடத்திற்கு நானும் அவர்களுக்குத் தெரியாமலே பின் சென்றேன்.

ஸாவி:—என்ன? என் செல்வனை அவ்விடத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் கொன்றுவிட்டனரோ?

காள்:—அம்மணி! ஏனிப்படி அமங்களமான மொழிகளை யடிக்கடி யுரைக்கின்றீர்கள்! இராஜ குமாரர் கேட்காமாயிருக்கின்றனர்!

ஸாவி:—அப்பா! என் வயிற்றிற் பாலுவார்த்தனை!

புத்தி:—(சந்தோஷத்துடன் குதித்துக்கொண்டு)

*“இன்று தாரை யிபைந்தது காப்பினை
துன்று நாமகள் சோர்வில ளாயினள் !
ஒன்று பாவல ரியாவரும் மூன்றினர்
என்று போஜனிம் மண்ணினை யெய்தவே!” ()

ஆயினும் அவ்விடத்தில் என்ன விசேஷம் நடந்ததோ அதை யுரைப்பாய் !

காவி:—வத்ஸராஜரும் அவ்விடத்தில் முன்னதாகவே நம்மிளவாசரைக் கொன்றுவிடுவதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு உருவின கத்தியுடன் கரையாத சித்தத்துடன் வந்திருந்தனர் ! பிறகு எப்படியோ அவருக்கும் மனமிதங்கிற்று! நானும் அச்சமயத்தில் அவ்விடஞ் சென்றேன். பிறகு நாங்கள் யோசனை செய்து இராஜகுமாரரைச் சிலநாள் மாறுவேஷத்துடன் நகரத்திற்கு வெளியிலிருக்கும்படி சொல்லி யனுப்பினோம் !

ஸாவி:—ஹா! புத்திரா ! நீ இப்பரதகண்டம்முற்றும் ஆளுவாயென்று நினைத்திருந்தேனே! நீ இப்படிப்பரதேசியாய்ப் பரிசுப்பிப்பதையறிந்து நான் எப்படிச்சகிப்பேன் ? (பாடுதல்).

(சு) இராகம் - பரவ: தாளம் - சரப்பு.

பல்லவி.

மைந்தா ! உனைக்காண்பேனே - இனிநான்
மைந்தா ! உனைக்காண்பேனே !

அறபல்லவி

மகிமையாய் ராஜ்யத்தில் - வாழ்ந்ததெல்லாம் போச்சோ?
மன்னர்வந்து பணிந்து - மகிழ்ந்ததெல்லாம் போச்சோ?—மை.

சுரணங்கள்.

ராஜாதி ராஜனாய் - ரயித்திருந்த நாட்போய்

தாசானு தாசனாய் - தவிப்பது மழுகோ?— மை.

என்னென்று சொல்வேன்யான் - என்றன் கதியையிப்போ

தேற்கவனந்தனில் - இருக்க விதியோ புத்ரா!— மை.

ஐயோ! இவையெல்லாம் எண்ணவும் ஆற்றிலேனே! எப்படியான் பொறுப்பேன்.

காளி:—அம்மணி! சகலமுமறிந்ததாமே இப்படித் துயரமுறுதல் தங்கதன்று! நமது அடிகள் இருக்குமளவும் தாங்கள் ஒன்றுக்கு மஞ்சவேண்டியதில்லை! இனி இராஜகுமாரரைத் தங்களிடம் கேட்காமாய்க்கொண்டு ஒப்பிப்பது எங்கள் பாரம்.

புத்தி:—அம்மணி! இன்றுமுதல் இரண்டு மாதத்திற்குள் தங்கள் செல்வனை இவ்விராஜ்யிய சிம்மாசனத்தில் ஸ்தாபிக்காவிடில் யான் புத்திசாகரனல்லன்!

ஸாவி:—அஃதேது? அசாத்தியம்! அசாத்தியம்!! நானும் என் செல்வனை அந்நிலையில் இவ்வுடலத்துடல் பார்க்கப்போகின்றேனோ? வீண் மனோரதம்! அந்தரத்தில் அரண்மனையமைப்பதேயாம்! இன்னும் எவ்வளவு துன்பங்கள் ஒன்றின் மீதொன்றாய் வரக்காந்துக் கொண்டிருக்கின்றவோ?

காளி:—தாயே! ஏனிவ்வாறு வீணுச்ச்சஞ்சலப்படுகின்றீர்கள்? ஈசனருள் இருப்பின் எது தான் கிடையாது? (பாடுதல்.)

(எ) இராகம் - ரோகனம் - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

ஏனுங்கட்கிக்கவலை? - ஏனிந்தப்பாமரமும்?

அறுபல்லவி.

ஆனந்தனருளிருப்பின் - ஆகாதது மொன்றுளதோ?

சரணங்கள்.

சித்தரடி நித்தமுமே - பத்தியாய்ப் பணிபவற்கு
சித்திக்குமே எவ்வினையும் - சித்தந்திடங்கொள்வீர்— ஏ.
சிட்டர்பதந் தொட்டணைவோர் - கெட்டாத தோரிட்டங்களும்
கட்டாயமாய்க் கிட்டிவரும் - திட்டாந்திரமட்டாகூரம்— ஏ.

ஸாவி :—செல்வனே ! நீவிர்தாம் என் புத்திரனைக் காப்
பாற்றவேண்டும் !

காளி :—அம்மணி ! அவருக்கு யாதொரு குறையுமில்லை !
இனி விட்டுவிடுங்கள் கவலையை !

ஸாவி :—இப்பேருசவிக்கு யான் உங்களிருவருக்கும்
என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேனோ ?

புத்தி :—இது எங்களுடைய கடமை ! இனி அம்முன்னு
னைக் கொண்டு போஜனை ராஜ்ஜியத்தில் ஸ்தாபிப்பது எங்க
ளுடைய காரியம் ! தாங்க ளிதைப்பற்றிச் சிறிதேனும் கவலைப்
படவேண்டியதில்லை.

ஸாவி :—எல்லா முங்களுடைய அறுக்கரகமே ! (சரங்க
வதியுடன் நீஷ்கிரமித்தல்).

புத்தி :—(காசிதரமே நோக்கி) அப்படித்தலைவாங்கிவிடும்படி
யான குற்றம் யாது செய்தனன் நம்போஜன் ?

காளி :—எல்லாம் பொய்ச்சுற்றமே ! அப்பாதகன், நம்மள
வரசர் விலாஸவதிக்கு விஷங்கொடுத்துக் கொல்லமுயன்ற
தாகக் குற்றஞ்சாட்டினான்.

புத்தி :—சரி ! நான் நினைத்ததுபோலவே முடிந்தவிட்
டது. அதற்காகவல்லவோ இராஜகுமாரனைப் பட்டத்திற்கு
வருவதற்குமுன் விலாஸவதியினிடஞ் செல்வவேண்டாமெ
ன்று சொன்னேன். யான் சொல்லித்தான் என்ன பயனாயிற்று.
போஜன் அதை அலட்சியஞ்செய்து விட்டனனே !

காளி :—அடிகாள் ! மற்றதையுங்கவனமாய்க் கேட்கவேண்டும் ! பிற்பாடு வத்ஸராஜரும், தாம் முஞ்ஜராஜனுக்கு வாக்குக்கொடுத்தபடி ஒரு கிருத்திரிமத்தலையைப் போஜனுடைய தென்னு காட்டிவிட்டு, இளவரசரைக் கொன்றுவிட்டதாகவே இராஜனுக்கு மெய்ப்பித்துவிட்டனன் ! முஞ்ஜனும் அதை மெய்யென்று நினைத்து இராஜ்யந்தனக்கு நிஷ்கண்டகமாய்க் கிடைத்து விட்டதென்று பெருமைபாராட்டி வருகின்றனாம் ! இராஜகுமாரரென்னவோ கேஷமாயிருக்கின்றார் ! இதுதான் சமாசாரம் ! இகற்குமேல் தங்களுக்குத் தெரியாததொன்று மில்லை.

புத்தி :—(சற்ற யோசித்த) நல்லது ! இதுவும் நமக்கு ஹிதமாகவே முடிந்தது. இதைக்காரணமாய் வைத்துக்கொண்டே முஞ்ஜனை எதிர்க்கும்படி பிரஜைகளைத் தூண்டிவிடுகின்றேன் ! காளிதாசா ! நீ யொரு உபகாரஞ்செய்யவேண்டும்.

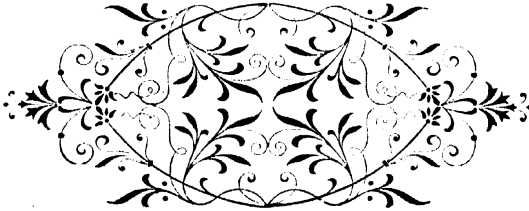
காளி :—எது உவண்டுமாயினுஞ் செய்யக்காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். ஒரு பூர்வீடிகையு மில்லாமற் சொல்லுங்கள் !

புத்தி :—அப்படியாயின், நீ உடனே உஜ்ஜயிநீ நகரஞ் சென்று, அந்நகரத்தையாண்டுவரும் ஆதித்தியவர்ம மகாராஜரிடத்தில் நானுரைத்ததாக இவையெல்லாம் தெரிவித்து, எப்படியாயினும் இப்பாதகன் முஞ்ஜன்மீது படையெடுத்து வரும்படி செய்யவேண்டும் ! நானும் அதற்குள் இவ்விடத்திலிருந்து தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்து பிரஜைகளை யெல்லாம் முஞ்ஜனுக்கு விரோதமாய் எதிர்க்குதெழும்படி செய்விக்கின்றேன் ! நீ சீக்கிரஞ்செல்லவேண்டும்.

காளி :—இதுவே நம் சேனைத்தலைவர் வத்ஸராஜருடைய அபிப்பிராயமும். அவரும் சமயத்தில் நம்முடன் சேர்ந்து கொள்வதாக வாக்களித்தனர் ! எல்லாந் தெய்வானு கூலத்தாற் சுகமாகவே முடியுமென்று நினைக்கின்றேன் !

புத்தி:—வத்ஸ ராஜரே ! இப்பொழுதுதான் உமது குணங்களையுள்ளபடி அறிந்து மெய்ச்சுகின்றேன் ! நல்லது! காளி தாசா, நீ சீக்கிரம் வீட்டுக்குச்சென்று, வேண்டியவற்றைச் சேகரப்படுத்துக்கொண்டு, விரைவாய் உஜ்ஜயிநீ நகரஞ்செல்! நானும் மேல் நடக்கவேண்டிய விஷயங்களை யாலோசித்து நடத்துகின்றேன் ! இனியொரு நிமிஷமேனுந் தாமதித்திருக்கலாகாது.

(இருவரும் நிஷ்கிரமிதல்).

நான்காம் அங்கம்.

— (கருணமாய்ப் பாடிக்கொண்டு) —

முதற்களம்.

இடம்.—நாரைநாட்டுக்கும் உஜ்ஜயீநீ நாட்டுக்கும்
மத்தியில் ஒரு பயங்கரமான வநாந்தரம்.

(போஜன் தயார்ப்பட்டுக்கொண்டே வீதிவெளியைப் பிரவேசித்தல்.)

போஜன்:—(கருணமாய்ப் பாடிக்கொண்டு).

(க) இராதம் - பூரிகல்வியாணி, தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

அபயம் சிவனே !

ஆபத்தாந்தவனே !

அஹல்லவி.

உபயப்பிராஷ்டனாகி - ஒன்றியாய்ப்போகின்றேன்

அபயந்சந்தென்றினே - ஆபத்தினீக்குவாய்! அபயம்.

சரணங்கள்.

நாடு நகரும்விட்டு-நடக்கச்சுதிரையற்றுக்

காடுமலைகளின்று - காலாற்கடக்கலானேன் ! அபயம்.

பதியும்சதியுமென்றன்-பங்காளி கைக்கொள்ளக்

கதியற்றுக் கசடன்போற் - கானகம்புகலானேன் ! அ

தீனசரண்யனே - தேவாதிதேவனே !

தீனன்யான்படுந்துயர்-தெரியாதோ நினக்கின்னும்? அ.

வேற ஈசா! நான் இப்படி நாடிழந்து, நகரமிழந்து, காட்டிலே
வந்து, பனியால் நனைந்து, வெயிலா ஊலாந்து, தனியாய்க்கிட

ந்து, மெய் சோர்ந்து மலிந்துபோதல் நின் கருணைக்கழகோ ?
காலமுதலிதுவரையிலும் இக்கொடுங்காட்டிலலைந்து திரிகின்
றேன்! ஒரு மனுஷப்பிராணியையும் இப்பயங்கரமான பிர
தேசத்திற் காண்கிலேனே! இரவோ கொடியவர்களின் இருத
யம்போல் மிகவும் பயங்கரமான இருளுடன் வந்து விட்டது!
அப்படியே,

செந்தழற் கதிரோன் சோர்ந்து
சிந்துவி னலையின் முழுக,
பந்தமென் றுடுக்கள் தோன்றப்
பறவைக ளடங்கக் கூட்டில்,
மந்தமா யடித்த காற்றும்
மரங்குளி லயர்ந்து நிற்க,
அந்த மிருளாற் சூழ
வடங்கின வோசை யாவும்! (க)

ஐயோ! பசிதாகம் மேலிகின்றவே! எங்கேயாகினுஞ் சென்று
ஒரு கை தண்ணீர் குடித்துத் தாடிசாந்தியாயினுஞ் செய்யலா
மென்றால், கண்ணுக்கெட்டியவரையில் ஒருபொட்டு நீராயினு
ங்காணப்படவில்லையே! ஆந்தோ! இப்பயங்கரமான காட்டில்
யாரைக்காண்பேன்? எவ்விதம் பிழைத்திருப்பேன்? இச்சம
யத்தில் யாரெனக்குதவி பண்ணுவார்கள்? எல்லோரும் பல
வானுக்குத்தானே அதுகூலஞ் செய்வார்கள்! யாருக்கென்ற
ன் குறைகளையுரைப்பேன்! எப்படி நான் இக்கஷ்டங்களை
யெல்லாம் பொறுப்பேன்? யான் இன்னொன்று பிறருடன்
சொல்வதற்குக்கூட வெட்கமாயிருக்கின்றதே! ஆ சிற்றப்பா!
உனது தந்திரமே தந்திரம்! இவ்வற்ப ராஜ்ஜியத்திற்காசைப்
பட்டு என்னை எவ்வித ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டனை?
யான் உனக்கு யாது தீங்கிழைத்தேன்? ஆறா! நின் ஆசை
யின் மயக்கமே மயக்கம்!

தாயென்றுந் தந்தை யென்றும்
 தம்பிமார் தமைய ரென்றும்
 சேயென்றுஞ் சுற்ற மென்றும்
 சேர்ந்தவ ரென்று மெண்ணார்!
 மாயமா மாசை யென்னும்
 மாதுகை வலையிற் சிக்கிற்
 தீயன யாவுஞ் செய்வார்
 சிறிதுமஞ் சாரே தற்கும்! (உ)

அடே துரோகி! நான் பதியைப் பறிகொடுத்ததற்காகத் துயர
 ப்படவில்லை! எனது ஆசை நாயகி விலாஸவதியைவிட்டுவந்த
 தற்காகவும் விசனப்படவில்லை! இப்பாசகண்டம் முற்றுக்கும்
 யான் ஏகசக்கிராதிபதியாய் வருவேனென்று பெரியோர்கள்
 சொல்லினரே, அதற்கும் யான் ஆசைகொள்ளவில்லை! நிர்
 மலமாகிய யசோவர்மனுடைய வயிற்றிலுதித்து, என்னைப்
 பத்து மாதஞ்சுமந்து, நானொருமேனியும் பொழுதொரு வண்
 ணமுமாய் வளர்த்த என் தாயைக்குறித்து மாத்திரம் விசனப்ப
 டுகின்றேன்! அம்மா! ஸாவித்தரி! இப்பாவியேன் ஏன் உன் வயி
 ற்றில் ஜெனித்த்தன்! நீ என் கதியைக்கேள்விப்படுவாயாயின்
 உன்மனம் எவ்வாறு பரிதவிக்கும்! ஐயோ உன்னை யார் சமா
 தானஞ்சொல்லி ஆற்றுதலடைவிக்கப் போகின்றனர்! ஹா!
 ஹதவிதி! ஹதவிதி!! என்னகாலம் நேர்ந்துவிட்டது! ஜ்யா!
 நான் எதற்கென்றமுடேன்? என்னேயே பந்துவாக நினைத்தரு
 ந்து இப்பொழுது இக்கொடுங்கோல் மன்னனிடத்திலிருந்து
 கஷ்டப்படும் என் தந்தையார் ஆண்டுவந்த பிரஜைகளின்
 பொருட்டு அழுவேனோ? என்னிடத்தில் உள்ளன்பு பாராட்டி
 மேலுக்கு மாத்திரம் கண்டிப்பாயிரூப்பவர்போல் காட்டிவந்த
 எனது பரமாசாரியரான புத்திசாகரரை நினைத்து அழுவேனோ?
 எனக்குக் கண்ணுக்குக் கண்ணாய் என்னுடல் போல் என்றும்

பிரியாதிருந்த எனது நண்பன் காளிதாசனைக்குறித்து அழு
வேனோ? ஒரு கஷ்டமும்றியாத எனதருமைத்தாய் இச்செய்தி
யைக் கேட்டுப் படப்போகின்ற வருத்தத்தை நினைந்து
அழுவேனோ? அல்லது இவ்வளவு கஷ்டடங்களையெல்லாமடை
ந்தும் சுற்போலக் சுரைந்துருகாத என் பொருட்டுத்தான் அழு
வேனோ? அந்தோ! உயிரை மாய்த்துக்கொள்வோ மென்ற
லும் மகாபாதகம் நேர்ந்துவிடுமே! ஆன்மஹத்தி செய்கிறவர்
கள் அந்த தாமிஸ்ர நரகங்களில் விழுந்து இடைவிடாது தவிப்
பரன்றோ?

“அஸூர்யா நாம தே லோகா
அந்தேந தமஸா வருதா:!

யாம்ஸ்தே ப்ரேத்யா பிரச்சந்தி

யேகேசா, த்மஹேனோநா:”

(௩)

என்றல்லவோ மறைகளெல்லாம் முறையிடுகின்றன! ஐயோ
யான் என்செய்வேன்? எவ்விடஞ் செல்வேன்? ஒன்றுந்தெரிய
வில்லையே! ஈசா! உன்னைத்தவிர எனக்கு வேறு கதியுமுண்
டோ? நீதான் இவ்வேழையை இத்தருணமுங்காப்பாற்றவேண்
டும். (பாநெல்)

(௨) இராகம் - கமால், தாளம் - ருபகம்.

கண்ணிகள்.

கருணைபுரிந்தென்றன் - கவலைத்திராயோ

தரையிற்றவிக்குமெனைத் - திரும்பிப்பாராயோ? (க)

அடவியிலழுமென்மீ - தன்புவைப்பாயோ

படமுடியாதென்றன் - பசியைத்திரீப்பாயோ? (உ)

ஐயோ! என்னவோ மயக்கம் வருகின்றதே! இதோ இம்மரத்
தடியிற்சென்றுசுற்றுச்சயனித்துக்கொள்வோம்! (அப்படியே மரத்தடி
விற்பென்ற) ஈசா! நீதான் இவ்வேழையின் கஷ்டத்தை நீக்கிக்
காத்தருளவேண்டும்! (சயனித்துக்கொண்டு)

*“கடலமுதே! தேனே! என் கண்ணே! கவலைப்
படமுடியாதென்னைமுகம் பார்நீபராபரமே!” (ச)

*“என்புருகிரெஞ்சம் இளகிக்கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய்நிற்க வலைந்தேன் பராபரமே!” (சு)

*“இன்று புதிதன்றே? எளியேன் படுந்துயரம்
ஒன்றுமறியாயோ வுரையாய் பராபரமே!” (சு)

(சேர்ந்து நித்திரைபோதல்.)

ஜயபாலனைச் சேர்ந்த வீரன், தூரன் என்னுமிரண்டு பில்லர்கள் பரம
சித்தல்).

வீரன்:—(ஒரு கட்பாண்டத்தைக் கைக்கொண்டு) அடா அப்பா!
இன்னிக்கிப்பட்ட பாடு போதும் போதும்! இனிமேலே சூய
சுக்கும் வேண்டாம்!

தூரன்:—காடெல்லாம் சுத்தியடிச்சாண்டா அந்தப் பாவி!
கை கால் எல்லாம் ஜிவ்ஜிவ்வென்று வலிக்கு தூறு!

வீரன்:—போரது! எவனாவது ஆப்பட்டானா! இவ்வளவு
கஷ்டப்பட்டத்துக்கு இப்போதென்ன வாயிலடிச்சிக்கிறது?

தூரன்:—சாமீ! போரும் போரும்! இன்னிக்கி எவன் முக
த்திலே முழிச்சனோ? காலமே முதல்கொண்டு ஒரு பருக்கை
கூட கிடையாது!

வீரன்:—பின்னை என்னடா வயித்தெரிச்சல்! (கையிலிருக்கும்
கட்பாண்டத்தை நோக்கி) இது இராத பூட்டாக்கே நம்ப சத்துதா
ண்டா போகணும்.

தூரன்:—வயித்தெரிச்சலா? பின்னெயும் வயித்தெரிச்சலா!
எங்கப்பன் அந்த சாராரப்பய்யன் நல்லாயிருக்கணும்! (வீரனிட
த்திலிருந்து கட்பாண்டத்தைக்கையில் வாங்கிக்கொள்ளுதல்).

* தாயுமானவர்.

வீர:—ஆம்மா! அவன் இருக்கானே மெத்த நல்லவண்டா? இன்னிக்கி நாம் ப பாடுபட்டுவந்ததைப் பார்த்துவிட்டு அவனே ரொம்ப கள்ளு ஊத்திக்கொடுத்தாண்டா !

தூ:—(சுப்பாண்டத்தை வாய்ணை - கொண்டுபோய்) அடே மினுக்குதடா ! (பூண்ட நுழைபை ஊதி) கள்ளுக்குச் சமானமென்னடா யிருக்குது. இத்தைதாண்டா அந்த பாப்பாருங்க அமுதமென்றாங்க ! (கொஞ்சமுட்கொண்டு) தம்பீ ! என்னாப்போ ? (பற்களைக் கடித்தகொண்டு) பிளிக்குதுடா ! பிளிக்குது !!

வீர:—அண்ணே ! இந்த முளகாயே கடிச்சிக்கிண்டை யான நல்லா யிருக்கும் (மடியிலிருந்த மிளகாயை வெடுத்தகொடுத்தல்) .

தூ:—(மிளகாயை வாங்கிக் கடித்தகொண்டே மதபடியும்கொஞ்சம் கர் அருசி) ஆமாந்தம்பீ ! (நிலையை யசைத்து ருசியை அபிவித்த) என்னமாயிருக்குதென்றே ? (ஆட்டம் ஆடிக் கொண்டு) வெகு சொகுசு ! (மதபடியும் கொஞ்சம் கொட்டையிடக்கொண்டே கர் அருசி மயக்கக் கொண்டு) அண்ணே ! நாம் ப எங்கே யிருக்கோம் ?

வீர:—(சிரித்த) ஆம்மா ! மானத்திலே யிருக்கோமடா !

தூ :—(பாய்க்கடித்தவீட்டு) என்னு வெல்லரே ! என்ரு (எப்பம் வீட்டு) எங்கேரா ? மா மா மானத்திலேயா ? ஏழ்மீழ் (சிரும்பியும் எப்பம்வீட்டு) மா மா மா மானத்திலே சூசூசூசூசூரியன் தம்பீ.

வீர:—எண்டா ஜாஸ்தியா குடிச்சிட்டையோ ? (சுப்பாண்டத்தை நிரித்த பர்த்த) ஈம்ஹூ ! சரிதான் ! பூராவிட்டுட்டே !

தூ:—யாரார்ராவன் நம்மளண்டே ஷாஸ்தியா பேஷரது ! என்னம்மா ! பப்பப்பத்திரம் ! நம்பனாயாரென்னு பாத்துக்கிணே ! நாம்யவ்யவ்யவ்யவ்யவ்யமான் ! ஷேஷேஷேஷேஷேவகன் !!

வீர:—என்னடா குடிச்சிட்டி உளற்றே ! எண்டா அல்லா த்தையும் குடிச்சிட்டையோ ?

சூர:—யார்ரரா குடியன்? நீ குறியனாடா நான் குகுகு குற்றியனாடா? (வீரனைப் பிடிக்கப்போய்க் கீழே விழுதல்).

வீர:—(குரனைத் துக்கிப் பிடித்தக்கொண்டு) அடே! இந்த மொட்டைப் பசங்கதனத்தை நம்பளண்டே காட்டாதேன்னு எத்தனைவாட்டி சொல்லியிருக்கேன்.

சூர:—(வீரனை ஒருமரம் என்று நினைத்தக்கொண்டு கையால் ஆட்டிக்கொண்டு) மரமா தம்பி! மார்ர்மா யிது?

வீர:—என்னடா மொட்டைப்பயலே! ஒதைக்கிரேன் பார்! விடுடா !! (குரனைத் தரே உதைத்தத் தங்கூடல்).

சூர:—(மெச்ச எழுந்த உட்கார்த்த) அழே! மொழ்மே கிழ்மே எண்ணையோ பப்பப்பயல்லை தட்பிப் போழுவேன்! நநநம் பனை என்னுன்னு பாபாபாபாழ்த்திண்டே! வெர்வொவொவொருகுத்து!(முன்னுக்குக் கை கீட்டுவதுபோல் நினைத்து பின்னுக்குப் போதல்).

வீர:—(ஆக்மகதராய்) நமக்கு வவுத்தெல்லாம் நிறைய பசியாயிருக்குது! இந்தப் பட்டி மவளுடே நமக்கென்ன வீம்பு! தண்ணி சொகுசாதான் இருக்குதுபோலத் தோணுது! நம்பளுங் கொஞ்சங் குடிப்போம்! (கீழே மருக்கும் கப்பாண்டத்தை எடுத்துப் பார்த்தல்).

சூர:—ஹஹஹஹ! அட்ட்ராவுக்கே!

வீர:—வடுவாப்பயல் அல்லாததையுங்குடிச்சிட்டாண்டா! அத்தான் தாக்கியடிக்குது பயலை. (மிகுதி கண்ணை ஒரு பொட்டெம் விடாமல் குடித்தக்கொண்டு) ஏண்டா! என்னடா கனைக்கிரே! மூக்குமட்டும் ஏத்திட்டகொழுப்போடா? அவ்! (மெச்ச எப்பம் விடுதல்).

சூர:—ஆம்ம்மண்டா! ஹா! ஹா! ஹா! ஹா! பூழ்ச்சியே குழிச்சேம்! (பாடிக்கொண்டு) அம்மாயி! அம்மாயி!!

வீர:—பட்ட கஸ்டங்களுக்கெல்லாம் இதுதாண்டா நல்ல மருந்து! ஆத்தாடி! கால் வவுருகூட ரொம்பலை! அதுக்குள்ளே பூயியெல்லாம் உருளைப்போல சுத்துது!

சூர:—ஹீ! ஹீ! ஹீ! ஹீ! ஹூ! ஹூ! ஹூ! ஹூ!
(பாடிக்கொண்டு) அம்மாயி! அம்மாயீ !! அம்மாயி அம்மாயி அம்
மாயீ அம்மாயீ !

வீர:—என்னடா ! அம்மாயியை நினைச்சிக்கிட்டையோ!
நேத்திராத்திரி ரொம்ப மலப்புதானோ ?

சூர:—ஓ டீர்ரா ! சூ! சூ! சூ! சூ! புசும் ! (முக்கால் வீரன்
பெரில் எச்சில் தெறிக்கத்தம்புதல்).

வீர:—என்னடா ! மேலே எச்சிலை மூயரே! வேணு
மோடா பூசை !

சூர:—தூ! தூ! தூ! தூ! (திரும்பியும் வாயவெச்சிலைத் தெறித்தல்).

வீர:—என்னடா ! சும்மாயிருக்கேன்னிட்டு மேலே மேலே
ஏர்ரையோ? பார்த்துக்கோ! இதோ உன்னைக் காலையாரி யிரு
த்துப்போட்டுர்ரேன் ! (உருவையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு கைகலந்து
புரளுதல்).

(காலபாசன், விநுபாசுடன் என்றும் ஜயபாலனைச் சேர்ந்த

வெள்ளை பூல்லர்கள் பரபரப்புடன் பிரவேசித்தல்.)

காலபாசன்:—தம்பி! இவ்வளவு நேரமாச்சே ! அவங்க
வந்திட்டிருப்பாங்களோ? இன்னிக்கி ராசாமவன் பட்டணத்
திலே யில்லையாம்! அங்கே தான் போய்க் கொள்ளையடிக்கவே
ண்டுமாம் !

விநுபாசுடன்:—ஆமாண்ணே! அந்தப் பயங்க இருக்காங்
களே வீரனும் சூரனும், நமக்கு முன்னே வந்தாங்களே! எங்
கே போயிருப்பாங்கோ ?

கால:—அந்தத் திருட்டுப் பயங்களா? சாணங்கடைதான்
ஒண்ணு இருக்குதோ இல்லையோ? வேதே எங்கே போயிருப்
பாங்க !

விநு:—ஆமாண்ணே ! அங்கேதான் போயிருப்பாங்கோ ! அதிலெயும் அந்தப்பயணிக்குரானே தூரன் ! அவன் மொடா குடியன் எங்கிரேன் !

காலா:—போடா ! போடா ! மொடாகுடியனா ? பிப்பாகுடியண்டா ! அவன் சம்பாதிக்கிற அட்டெல்லாம் பின்னே எங்கே போவதுன்னு பாத்துக்கிட்டே ! அந்தத் தண்ணிக்குதான் எல்லாம் போவது !

விநு:—(சேக்க) தில்றண்ணேநில்லு ! இங்கேவங்களோ ஒத்தன்மேலே ஒத்தன்விழுந்து கட்டிக்கிட்டு சண்டை போர்ராங்க ! (இருவரும்பார்த்தல்).

தூ:—ஏண்டா ! போடா ! இனிமே நம்பளண்டே வாயாடினையோ மண்டையை ரண்டாய்ப் பளந்துடுவேன் ! (வீணைக் கீழே தள்ளியடிக்காதல்).

வீர:—அடே ! உனக்கு ஏதோ கிட்டிக்கிண்டதின்னிக்கி ! என்னக் குரியாய் விட்டிடு ! இல்லாட்டா— (எழுந்திருப்பதற்குப் பிடித்தனப்படுதல்).

தூ:—இல்லாட்டா என்னடா மெருசிடவே ! இன்னமே என் சோலிக்கி வராதே ! வராதே!! வராதே!!! (முறியில் தள்ளியடிக்காதல்).

வீர:—ஐயோ ! பூட்டேன் ! அம்மாடி பூட்டேன்!!

கால:—அடே ! அந்தத் திருட்டுப் பசங்கதாண்டா இங்கே குடிச்சிட்டு சண்டை போர்ராங்கோ !

விநு:—அடே திருட்டுப்பயங்களா ! இங்கே என்னடா பண்ணீங்க ? விடுங்கடா ! நம்பயசமான் மெத்த கோவித்துக் கொண்டிருக்கிறாடா !

தூ:—(வீணை விட்டுவிட்டு) அடே ! நீ சத்தே கோவித்து கோடா பார்ப்போம் ! என்னமோ பலை பேசரையே ! வீரனுக்கு விழுந்த உண்டே உனக்கு வேணாமோ ?

வீநு :—அடே முட்டாள் ! என்னடா எசுமான் கோவித்துக்கொள்ளுகிறாரென்றால் நீ கோவித்துக்கொள் பார்ப்போமென்கிறையே !

சூர :—பின்னே என்னடா ? நாங்கன்தான் சோறு தண்ணிகூட யில்லாமல் அப்போபிடிச்ச அலைஞ்சிட்டு இங்கே விழுந்து நடக்கிறோமோ ! அதுக்குள்ளே கோவமென்றோ !

கால :—போயிட்டுப்போவது ! அவனாரடா கீழே ! வீரனா ?

சூர :—ஆமாண்டா ? அந்த ஊளைப்பயல் நரப்பளண்டை வாலாட்டப்பார்த்தாண்டா !

கால :—அல்லடா ! அவனைப்பத்தி சொல்லலைடா ? அதோ அந்த மரத்தின் கீழே யாரோ படுத்திக்கொண்டிருக்கிறாப்பலையில்லை ?

வீர :—(எழுந்த உட்காந்த, உடம்பைத் தடவிக் கொண்டு) ஆத்தாடி ! இப்போதான் உயிர்வந்தது !

சூர :—இந்தக் காட்டிலே எவங்கடா யிருக்கப்போறாங்கோ ! ஏதானா புலி கரடி படுத்திருக்கும் ! வேறென்ன இருக்கப்போவது ?

கால :—இல்லையடா ! நீ வேணுமானா எழுந்திருச்சுப்பாரேன் ! அதோ என்னமோ செகப்பா தெரியுமா ?

வீர :—(சொல்லி) என்னமோ மூச்சுக்குரல்கூட கேட்குதடா !

வீநு :—இல்லையடா ! இந்த மரத்தில் இரத்தக் காட்டேரி யிருக்கு மென்பாங்க ! ஒருவேளை அதுவாதாண்டாயிருக்கும் ?

சூர :—அம்மாடி ! அதுவாயிருந்துச்சுனா நம்பனை பாத்தாடாக்கே விடுமா ? அத்தோடே ஆள் பைசல்தானே !

வீர:—(செங்கெட்டுண்டு) என்னாழ்ழா? ழுழ்ழ்ழ்ழ்ழ்
தக்காட்டேரியா? ஐயோ நானாநாநா பத்திரம் (உதெல்).

கால:—இல்லையடா! இது என்னமோ வேறெதாண்டா
படித்து யிருக்குது! (அருகிற்சென்ற கோக்கி)

(*) இரகம்-காதலம்-கிரியை. தாளம்-அடசாப்பு.

நில்லுங்கள் வருமிங்கே காசு!—(பயந்த பின்வாங்கி) அல்ல
கொல்லும் பருத்துக் கொழுத்தபிசாசு!
அப்பப்பா! இது என்ன ரூபம்—ஐயோ!
தப்பிப்பிழைப்பதே மெத்தப்பரதாபம்!— அப்ப!

சூர:—(வெகு தைரியத்துடன் அருகிற்சென்ற).

அடியுங்கள்! பிடியுங்கள்! தாவி—(பயந்த பின்வாங்கி) அம்மா!
குடியைக் கொடுக்கும் கொடியமூதேவி!— அப்பப்பா.

வீர:—(கொபத்துடன் விரைந்து சமீபஞ்சென்ற).

நீருட்டுப்புரட்டுப் பசாரி!—(பயந்த பின்வாங்கி) சத்து!
இருட்டில்விரட்டு மிரத்தக்காட்டேரி!— அப்பப்பா!

விந:—(வெகுதையிடுவான் போல் ஈடித்த முகவத்து)

அடபோடா! இவளாரோ நீலி!—(பயந்த பின்வாங்கி) பூசப்
படைகுழப் பவணிபோம் படபத்தரகாளி!— அப்பப்பா!

எல்லோரும்:—(பயந்த பத்தியுடன்)

அம்மா! அக்கா! ஆயே! தாயே!—(கைகூப்பி) எம்மைச்
சும்மா விட்டுச்செல்லும் வந்தனந்தாயே!— அப்பப்பா!

சூரன்:—(சுற்ற யோசித்த) ஆடே! இல்லையடா! இது என்
னமோ பேசாமெ படித்துக்கிணுயிருக்குது. அப்பா! நம்பகூ
சப்போட்டத்துக்கு பிசாசு காட்டேரி காளியாயிருந்தாக்கே
நம்மனை இந்நேரம் சும்மா விட்டிருக்குமா? அப்பவே எழுந்தி
ருச்சு அல்லாரையு மொரேயறையாயரைஞ்சிட்டிராதா? இது

வேதே என்னமோடா! (பேசனருகிற் சென்ற கோக்கி) அடேடேய்!
இது யாரோ ஒரு பொம்பளை தள்ளாதெ படுத்திக்கிட்டிருக்
கிருப்போலதோணுதடா!

வீர:—(தரைய்கொண்டு தரத்திலிருத்தபடியே) என்னும்மா!நான
ப்பவே சொல்லலே! அவதாண்டா நம்ப அம்மத்தாயி! உங்
களைச் சும்மாங்காட்டிக்கும் பயங்காட்ட ஒடினேன்!

விநு:—ஆம்டா! எவளோ அசந்து தூங்கிருப்போலெ
தாண்டா இருக்குது! (சமீபம் பரிக்கலயித்தல்)

சூர:—அடே! எனக்குக்கெட்ட சோபம்வரும்! கிட்டே
போகாதே! அவளை யாரென்னு பாத்துக்கிணை! எம் பெஞ்சா
திடா! (உடடே சென்ற) அடியே! அடியே! அடி அம்மாயி!

கால:—அடே மொட்டைப்பசங்களா! என்னடா வெட்
டிவார்த்தை பேசரைங்கோ! அந்த சோப்பு புடவையை
பார்க்கச்சையே தெரியலை! இவ எம் பெஞ்சாதி அவுருபமாச்
சேடா! அடி அவுருபம்! (சமீபஞ்சென்ற)

(ச) இராகம் - கவரோஸ், தாளம் - ஆதி.

எழுந்திருடி—நீ
பழந்தருகிறேன்,
விழுந்தாளைக் கூப்பி—மருவுவோம்
மொழிந்து மனமொப்பி!

கேடாத அமுதே!
தொடாத அரும்பே!
விடாமலுனைவேண்டி—சொகுசுள
முடாயி தருவேண்டி!

சூர:—(தட்டிக்கூதித்த காலபரசனைத் தள்ளிக்கொண்டு முள்வந்து)

பாவாய்! நானுன்னிடம்
ஆவல்மிகக்கொண்டேன்!

காவாய்நீ இத்தருணம்—பூஜிப்பேன்
பூவாலெ யுன்சரணம்!—கெடாத.

வீர:—(இருவரையுந் தள்ளிக்கொண்டு)

மஹாதனவானெனைச்
சஹாயமாய்க்கொளில்
விஹாரம் நியடைவை—தருவீ!
மஹாதேவனைப் புகழ்வை!—கெடாத

விந:—(இம்மூவரையுந் தூரேதள்ளிவிட்டு தான் முன்சென்ற)

காடுமுழுதுஞ்சுற்றி
ஒடிவந்தேனிடேநா
நாடியுனைப்பெண்ணே!—சுகம்பெறக்
கூடுவோம் நாம் கண்ணே!—கெடாத.

நால்வரும்:—(இருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு)

கெடாத அமுதே
நொடாத அரும்பே
கிடாம ஹைவேண்டி—சொருசொ
,, பலேபலே
,, ருசியுள்ள
,, நல்லநல்ல
முடாயி தருவேண்டி!

தூர:—(எல்லரையுந் தள்ளிவிட்டு) அடே! நீங்கள் கிட்டெவந்
தைகளோ காலே ஒடிச்சி விடுவேன். (சமீபஞ்சென்ற பேசனைத்தட்டி
எழுப்பதல்)

வீர:—அடே! உனக்கு மூஞ்சியிலே மீசை யிருந்தாலென்
னோடே நில்லடா! (குணைப் போசன்மீது தள்ளிக்கொண்டு கைகலத்தல்)

போஜ:—ஐயோ இஃதென்ன? (எழுந்த கண்களை விழித்துக்கொ
ண்டெழுந்ததாய்) யார் நம்மை இங்கே இத்தருணத்தில் தட்டி
எழுப்பக்கூடும்? ஒருவேளை நம் சிற்றப்பனுடைய வேலையாட்

களோ? (சுற்றி நோக்கி) ஓகோ! இவர் யாவரோ நம் நாட்டைச் சேர்ந்தவர் அல்லர்! இவர்கள் உடையைப் பார்த்தாலேபயங்கர மாயிருக்கின்றது. இங்காட்டிலிவ்வேளையில் இவர்கள் இங்கு வந்ததென்னோ? (பேசாமாய்) ஐயா! நீவிர் யாவர்? எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்? ஏனிப்படி மேலே விழுநீர்கள்?

குர:—எண்டி! இதுக்குள்ளேயே மறந்துட்டையோ? (பேசன் நொண்டி கைபோடல்)

போஜ:—(குரன்கையை விசிறித்தள்ளிவிட்டு) என்ன குடித்தவன் போல் மேலே விழுநீர்றாய்! தூரத்தில் நில்லடா?

வீர:—ஆம்! போருமாடா மொட்டைப்பயலே! பார்த்து க்கிட்டையா? எம் பெஞ்சாதி அம்மத்தாயி என்னுட்டு நான் அப்பவே சொல்லலே? (பேசனைக்கட்டியனைதல்).

போஜ:—(வீரனையும் விசிறித்தள்ளிவிட்டு எழுந்து நின்று) யாரடாமுழு மக்கள் களா? உங்களுக்கு மூளையிருக்கின்றதாயில்லையா? ஸ்திரீ புருஷனென்பதுகூடத் தெரியவில்லைபோலும்? சி! குடிகாரப் பயல்களே! விலகினில்லுங்கள்! (இவ்வீரவரையும் ஒவ்வோரொரு பக்கமேசீட்டல்).

கால:—ஆமாண்டா! குரலைப்பார்த்தால் புருசன்போல தாண்டா யிருக்குது?

விந:—ஆம்! எவனோ கொழுத்த ஆசாமிதான்! இவனைப் பிடிச்சாக்கே என்னமனா கிடைக்கும்.

கால:—அடே! அப்படியானு நீ மெள்ளப்போய் பிடிச்சுக் கோடா! நானுங்கூடவரேன்.

போஜ:—(ஆன்மகமாய்) இவர்கள் கிராதர்கள்போலிருக்கின்றனர்! ஏதாயினும் கொள்ளையடிப்பதற்கு வந்திருக்கலாம். இவர்களிடத்திலிருந்து மெதுவாய்த் தப்பித்துக்கொண்டு செல்வதே நலம்! (எத்தப்பக்கமாய் பேசலாமென்று பார்த்தல்.)

கால:—(போசனை மடக்கிக்கொண்டு) அப்பேன்! எங்கே போக
லாமென்னு பார்க்கே? நம்மையுமந்த சொத்தப் பசங்களென்னு
நினைச்சிட்டையோ?

போஜ:—அப்பா! நீ பெரிய மனுஷந்தான்! உனக்
கொரு நமஸ்காரம்! யான் அவசரமாய்ப் போகவேண்டியிருக்
கிறது. மறிக்காமல் வழியைவிட்டுச் செல்! (ஒரு புறாய்ப்போகப்
பார்த்தல்)

கால:—நானுந்தானப்பேன் அவசரமாகப் போகவேண்
டும்! சத்தே பொறுத்துக்கொள்! (மார்பில் கைகொடுத்துக் கட்டுதல்)

போஜ:—(அவனை தள்ளிக்கீழே நீட்டிவிட்டு) யான் யாரென்று
நினைத்தாயடா? இனியாகிலும் புத்தியுடன் நடந்துகொள்!
(நிரம்பிப்போகும்பொழுது காலபாசன் போசனது இடதுகாலக் கட்டியாய்ப்பிடித்
தக் கொள்ளல்).

விந:—(பின்னேவந்த மடக்கிக்கொண்டு) அடே திருட்டுப்பயலே!
இவ்விருளில் எங்கேடா போகின்றாய்? நில்லுடா நில்லு!
போனயோ சிண்டியைக் கீழித்தவிடுவேன்! (போசனுடைய இர
ண்டு கைகளையும் சேர்த்துக் கட்டுதல்).

போஜ:—(காலையுதறி வாங்கிக்கொண்டு பின்பக்கமாய்த் திரும்பி) அடே
பேசாமல் இப்பொழுதே என்னைவிட்டகலு! வீணாய் மடிவாய்
(ஒரு கையைவாங்கிக்கொண்டு).

கள்ளாருந்தின கோலமோவிது
காட்டி. டென்னை மடக்கினாய்?
கள்ளன்போலுமே பின்னர் வந்துநீ
காட்டி. வல்லமை துள்ளினாய்!!

விந:—(போசனது வலதுகையைக் கட்டியாய்ப் பிடித்தக்கொண்டு)

தொல்லையா மெமதெல்லைவந்து நீ
தூரமேகுவதெங்கடா?

பில்லராஜனின் மல்லன் நானடா
பின்னெதிர்த்தெனை வெல்லடா! (எ)

போஜ:—(கோபத்துடன் வலதுகையையும் நிமிச்சகொண்டு)
விட்டுநில்லெனை வெட்டுவேனுனை
வெட்டிவார்த்தை யிதேனடா?
மட்டியே யெமை யாவென்றுநீ
மதியிற்சொண்டனை கூறடா!

விந:—(கோபத்துடன் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு).
கெட்டதேளுங் கொடுக்க றுந் திடிற்
கிட்டுமோ விஷங்கொட்டுமோ?
கட்டியானுனைக் குட்டுவேனடா
கட்டடா அரைக்கச்சையை! (அ)
(போசனுடைய அம்பியைப் பிடித்துக்கொள்ளுதல்).

சூர்:—(எழுந்து அடியைத் தடைத்துக்கொண்டு) அகப்பட்டுக்கிண
டாண்டா துமிட்டிக்கா பட்டன்! இத்தாண்டா சமயம்! எழு
ந்து ஒடி யாங்கடா! கட்டியா பிடிச்சிக்கலாம்! (நால்வரும் போசனை
ப்பிடிக்கவர போசன் ஒருவரையும் கிட்டெ வரவொட்டாமலடித்தல்).

(கரவநனை, தண்டபாணிஎன்றும் இரண்டு பில்ல ஸ்திரீகளுடன்
ஜயபாலன் பிரவேசித்தல்).

ஜயபாலன்:—(பரபரப்புடன்) கரவதனா! இதென்ன கூச்
சல்? யாரிங்கே சண்டை செய்வது?

கரவநனை:—மஹாப்பிரபு! நம்மவருடைய சூர்தான்
கேட்கின்றது.

தண்டபாணி:—(சோக்கி) யாரோ வேறொருவனுடைய
சூரல்கூட கேட்கிறது.

ஜய:—(விரைந்த அருகிறசென்ற) என்னடா ! செய்தி ? இதென்ன சண்டை ?

சூர:—யசமான் ! இங்கே ஒரு மனுசன் அகப்பட்டிக்கொண்டான் ?

ஜய:—எங்கே? எங்கே ?

சூர:—இதோ நிற்கிறான் பாருங்கள் !

ஜய :—இச்சிறுவனா ?

வீர:—சிறுவனா ? அப்பாடி ! அவன் கொடுக்கிற ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு லோகம் பொருமே ! நல்ல சிறுவன் ? நீங்களே அவனைக்கொஞ்சம் பிடிச்சுக்கொள்ளுங்கள் பார்ப்போம்!

ஜய :—(பேசனை உற்றநோக்கி, ஆன்மகதமய)ஆம் ! சிறுவனாயிருப்பினும் மகாபலசாலிபோல்தோன்றுகின்றான் !

சர்வலோக பலத்தை யுந்த்ருண
மாய்க்கொளுந் திருநோக்கமும்

பர்வதேந்திரன்போலுமே பெருந்
தன்மையும் மனஊக்கமும்

சர்வனோவிவன்? சார்ங்கியோவிவன்?
சந்த்ரனோ விவனிந்த்ரனோ ?

கர்வமேயுருக்கொண்டதோ ? கன
வீரமே வடிவாயதோ ?

(க)

அன்றேல், இந்நால்வருக்குமிவன் ஈடுகொடுப்பனா ? முகம்வாடியிருப்பினும் இவனது காமபீர்யம் மாத்திரங் கொஞ்சமேனும் வாடவில்லை. இப்படிப்பட்டவன் ஒருவன் நமக்குக் கிடைப்பானாயின் நமது தொழிலுக்கு யாதொரு குறையும்வாராது! (பேசுவாய்) அடே ! அவரைவிட்டுத் தாரே நில்லுங்களடா !

(அப்படியே சால்வரும் போசனைவிட்டுவிட்டு மரியாதையுடன் தூமாய் சிந்த) யார
ப்பா நீ ! எங்கிருந்து வருகின்றாய் ? நீ சிறு பிள்ளையாயிரு
ந்து இம்மல்லர்களுடன் சண்டை போடுகின்றாயே ! நீ யிங்கு
வரக்காரணமென்ன ? நீ யிருக்குமிடம்யாது ?

போஜ:—(ஆன்மகதமாய், சயபாலனை சேர்க்க) சரி ? இவன் தான்
இப் பில்லர்களுக்கெல்லா மரசன்போலும். இப்பொழுதிவ
னுக்கென்ன உத்தரந் தருவது ? நம் நிலைமையை எவ்வாறு
வெளியிடுவது? (சற்ற யோசித்த) எதற்கு மிவ்வாறுரைப்போம் !
(பிரகாசமாய்) ஐயா ! யான் ஒரு பரதேசி ! தேசசஞ்சாரஞ் செய்
யலாமென்று புறப்பட்டுவந்தேன் ! வழிதெரியாமல் இக்காட்டி
லகப்பட்டுக்கொண்டு, பசிதாகத்தினால் களைத்து இம்மரத்தடி
யிற் படுத்திருந்தேன் ! இவர்கள்வந்து என்மீது வீழ்ந்து இவ்
வாறா யுபத்திரவம் செய்கிறார்கள் !

ஐய:—(ஆன்மகதமாய்) ஆ ஆ ! பசிதாகத்தினால் வருந்தியிரு
யிருந்தும் இவனுடைய காம்பீர்யத்தையுந் தைரியத்தையும்
பார்க்குமளவில் மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. இவனை எப்
படியாயினும் சாமோபாயத்தினால் நம்மல்லரில் ஒருவனாய்ச்
செய்யவேண்டும். (பிரகாசமாய்) அப்பா ! மெத்தவும் பசிதாகத்
தினால் வருந்தினவன்போல் தோன்றுகின்றாய் ? இதோ சிற
ந்த மதுவிறுக்கின்றது ! (கன்சாடைகாட்டக் காவனைபுந் தண்டபாணியும்
ஒரு தக்கத்தட்டிநுபழவர்க்களையும், இரண்டு வெள்ளிக்கலசங்களில் மதுவையும் கிரப்
பிக்கொண்டு வைக்க) இப்பழங்களை யருந்தி, இம்மதுவையுண்டு
தாகசாந்தி செய்துகொள் ! (மதுகலசங்களிலொன்றைப் போசனிடம் கீட்
டல்).

போஜ:—(பழங்களிலுள்ளதை மரத்திரம்மரியாதைக்காக எடுத்துக்கொண்டு)
ஐயா ! இவ்வித உபாகாரத்திற்காக யான் தங்களுக்கு
மிகவும் வந்தனஞ் செலுத்தத்தக்கவனா யிருக்கின்றனன் ! ஆயி
னும் நம் குலத்தில் மதுபானஞ்செய்வது வழக்கமில்லை ! தாகமு

மதிகமாயில்லை. தங்களுக்கேன் இக்கவந்தம்? (மதகலசத்தைத் திருப் பவிடுதல்).

ஐய:—அப்பா ! இதை யருந்துவதனால் ஒரு கெடுதியு மில்லை.

உலகினி லுயர்நல முடையது மதுவே
புலவரருந்திடும் புனலுமிம்மதுவே
கலைபுறுமறையவர் கடவுளும் மதுவே
பலவித சுகத்தையும் பயந்திடும் மதுவே! (க0)

இதைத்தான் அமுதமென்றும் பிரும்மாநந்தமென்றும் தேவர் களும் துறவிகளுங் கொண்டாடுவார்கள் ! வேதங்களிற்கூட தெய்வங்களுக்குள் முதல் செய்வம் மதுவென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மேலும், இம் மது சாதாரண மதுவன்று! உயர்ந்ததேனுடன் சேர்க்கப்பட்ட திராகூடாரஸம் தவிரவேறொ ன்று மிதிற் சேர்க்கப்படவில்லை. தேகத்திற் சிரமமுண்டா கும்பொழுது அதை நீக்கி யானந்தத்தைக் கொடுப்பது மது வல்லவோ? நீ சும்மா இதைச் சாப்பிட்டுப்பார் !

போஜ:—ஐயா ! இது எம் சாதியாருக்கடுத்ததன்று. மேலும்பாவருக்குமே மதுபானஞ் செய்வதனால் விளையுங்கெடு திகளனேகம் !

*“ அழிவையழிக்குஞ் செயலழிக்கும்
அழியாமானந்தனையழிக்கும்
செறிவுமறிஞர் மதியாத
செருக்கைவினைக்கு மீன்றாளும் !
முறியும் வெறுப்புமிகவினைக்கும்
முனிவுவினைக்கும் பகையஞ்சாக்
குறிகள்வினைக்கும் நகைவினைக்கும்
கொள்ளேல் மதுவுண்டலைவேந்தே”! (1)

ஐய:—நல்லது! உனக்கிவ்வுடமில்லா திருப்பதனால் இப்பழங்களை யாயினுமருந்து! (இன்னுமிரண்டு பழங்களை எடுத்துக்கொடுத்தல்).

போஜ:—(பழங்களை வாங்கிக்கொண்டு) தங்கள் அன்புக்கு யான் என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றேன்?

ஐய:—அப்பா! யானின்னானென்றுனக்குத் தெரிந்ததோ! என்னைத் தான் இப்பில்லர்களுக்கெல்லா மரசனென்று சொல்லுவார்கள்.

போஜ:—ஐயா! யான் முன்னரே தெரிந்துகொண்டேன்.

ஐய:—எங்களுடைய தொழிலுனக்குத் தெரியுமோ? பிறர் பொருளைக் கொள்ளை யடிப்பது தான்! (சரவணை வெள்ளிகல சத்தை சம்பாலவிடம் நீட்ட, வாங்கிபுருந்தல்)

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) ஆகா! மிகவும் பரிசுத்தமான தொழிலே! (பிரகாசமாய்) யான் அப்பொழுதே அறிந்து கொண்டேன்.

ஐய:—(முதலின் ருசியை அபிநயித்துக்கொண்டு) ஆஹு! இதனுடைய ருசியையானென்ன சொல்லப்போகின்றேன்! நீ கொடுத்துவைக்கவில்லை! அது போகட்டும்! நானொன்று சொல்லுகின்றேன்! நீ யப்படி நடப்பாயாகில் உயிருள்ளவரும் உனக்கு யாதொரு கஷ்டமும் தேரிடாது.

போஜ:—ஆஹு! அப்படியே செய்யச் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்! சொல்லுங்கள் தங்கள் மனத்திலிருப்பதை!

ஐய:—அப்பா! உன்னையே இப்பில்லர்களுக்கெல்லாம் பிரதானியாய் நீயமிக்க விரும்புகின்றேன். உனக்குச் சம்மதமா?

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) ஆ! இஃதென்ன விபரீதம்! இத்தொழிலுக்கும் நாம் உட்படவேண்டுமோ? இச்சபயம் நாம் இவன் சொல்லுகிறபடி சம்மதிக்காவிடில் யாது நேரிடுமோ?

இதற்கென்செய்வாம்? (யோசித்த) சரி! இப் பில்லர்களுடைய திருட்டுவழிகளை யறிவதும் கூத்திரியர்களுக்குரியதன்மையே! (பிரசாசாய்) அப்படியே! தங்களிஷ்டப்படி!

ஐய:—அப்பா! மிகவுஞ் சந்தோஷம்! நீ இதுமுதலெனக் குச் சிறந்த மித்திரராய் விட்டனை! உன் பெயர் என்ன? நீ வசிக்கும் நாட்டின் பெயர் யாத?

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) இவனுக்கென்ன விடைகூறுவது? எப்படி நமது வாஸ்தவப் பெயரை யுரைப்பது? நல்லது இவ்வாறுரைப்போம். (பிரசாசாய்) ஐயா! என்னைச் சைந்நூலன் என்றுரைப்பார்கள்! யானிருப்பது மாளவநாடு!

ஐய:—ஆஹா! உன் பெயரைக் கேட்கும்பொழுதே அச் சிந்துல மகாராஜருடைய ஞாபகம் வருகின்றது. உன் வீரத்தன்மைக்குச் சரியான பெயரே! இதோ இக்கட்கத்தைப் பரிசாகப் பெற்றுக்கொள்! இது முன்னொருகாலத்தில் மகாவீரனான ஓரசசனுடைய கரத்தை யலங்கரித்தது.

போஜ:—(வணங்கி) எல்லாம் தங்களனுக்கிரகம்! (வாக்கெகொள்ளல்)

ஐய:—நண்பா! இப்பொழுது வெளிச்சமுனக்கிங்கு நன்றாய்த் தெரிகின்றதா?

போஜ:—அவ்வளவு நன்றாகத் தெரியவில்லை!

ஐய:—(ஒருவீத மைய்யப் பேசுந் கண்ணிலிட்டு), நல்லது! இப்பெர்முது பார்! என்னவாயிருக்கின்றது?

போஜ:—(ஆச்சரியக்கொண்டு) ஆ ஆ! இஃதென்ன? பகல் போற் பிரகாசமாயிருக்கின்றதே!

ஐய:—நண்பா! நீ என்னுடைய பிரதானியாகி விட்டபடியால் உனக்கினி யாதொரு துன்பமும் நேரிடாது. நாங்கள் இன்றையதினம் தாராநகரத்த இராஜகுமாரனுடைய அரண்

மனையைக் கொள்ளையடிப்பதாகப் புறப்பட்டோம். அவ்விராஜ குமாரனை அவனது சிற்றப்பன் கொன்றுவிட்டதாக நமது தாதர்கள் மூலமாய் இன்று கேள்விப்பட்டேன். இப்பொழுது அவ்விடம் செல்லுவதற்காகவே நாங்கள் இவ்விடத்தில் ஒன்று கூடினோம். நீயும் எங்களுடன் வரும் பகஷத்தில் வேண்டிய ரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் கொண்டுவரலாம். நாங்கள் சொற்பமான பொன் வெள்ளி முதலியவற்றுக்கு ஆஸைப்படுவதில்லை. அற்பர்கள் வீட்டிற் பிரவேசியோம்! அரசர்கள் அரசன்மனையிற்றான் புகுவோம்! இரத்தினபரணங்களைத்தாம் தொடுவோம்! இதுவரை என் பாலிய சினேகிதனாகிய அச்சிந்துலமகாராஜரது புதல்வனுக்கஞ்சி அப்பட்டணத்திற் பிரவேசித்ததில்லை. அவனது சிற்றப்பன் அவ்வாபரணங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னரே நாமங்குச் செல்லவேண்டும். ஆகலின் சீக்கிரம் செல்லுவோம் வருகிறையா (பேரணதநெற் பியல் ஒரு பெட்டி) இப்பொட்டின் மகிமையால் நீ யொருவர்கண்ணுக்கும் புலப்படாமலே எவ்விடத்திலுஞ் சஞ்சரிக்கலாம்.

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) ஆஹா! என்ன காலம்! நம்மைக் கொண்டே நம்மரண்மனையைக் கொள்ளையடிக்கப் பார்க்கின்றனர்! என்ன செய்வோம்? இதற்கு எவ்விதம் நாமுடன்படுவது? (சுற்ற ஆலோசித்த) காலம் இப்படி நேரிட்டுவிட்டது. இனி நாம் பின் வாங்குவது சரியன்று. எதற்கும் நம்மரண்மனையைத்தானே கொள்ளையடிக்கப்போகின்றனர்! இசைல் இதரருக்கு நாமொரு தீங்கு மிழைக்கப்போகிறதில்லை. இது நமக்குத் தெரிந்து நடந்தாற் பின்னொரு சமயத்தில் நமக்கே பயன்படும். இவர்களுடைய இரகசிய வியாபாரங்களையு மறியலாம். (பேரணமாய்) ஆகா! அப்படியே வருகின்றேன்.

ஜய:—அப்படியாயின் சீக்கிரம் போவோம் வாருங்கள்! (ஆன்மகதமாய்) இன்று நமக்கு வேண்டிய திரவியம் கிடைக்கு

மென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதற் கத்தாட்சியாகவே கடவுள்
நமக்கு இம்மகாவீரனைக் கூட்டிவைத்தனர்!

(யாவரும்பிடிக்கொழித்தல்)

இரண்டாங் களம்.

இடம்:—விலாஸ்வதியீனரண்மனையீல்

ஒரு சோகாகாரம்.

(எகவேனிதரையாப்த தலைது கைவைத்து விசைப்பட்டுக்கொண்டே தன்னக்
தனிபாய் வீற்றிருந்தபடி விலாஸ்வதி பிரவேசித்தல்).

விலாஸ்வதி :—(மெலிந்த குரலுடன்) ஹா! பிராணநாதா! உம்.
மைக்கொன்றும் பாவியேன் யான் ஜீவித்திருக்கின்றேனே!
உலகத்தில் வரிதையருள் தம்புருஷரையும் மருந்து கொடுத்துக்
கொல்பவருண்டோ? ஐயோ என் அன்பர் நலம் பெறுவாரெ
ன்று நம்பியன்றோ அம்மருந்தையான் அப்பாலிற் கலந்துவை
த்தேன்! அதே எனக்குப் பிரதிகூலமாய் முடிந்ததே! இனி
என்னிலும் மகாபாதகி இவ்வுலகில் ஜனிக்கப்போகின்றனளோ!
(பாடுதல்).

(ரு) இராகம்-பியாகடை. தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

ஈசா! யான் என்செய்வேன்? -எவன்சகிப்பேனிதை
மோசம்போனேனையோ!

அறுபல்லவி

ஆசையுடன்வந்த- ஆருயிர்நேசரை
நேசமில்லாப்படி-நீலியான் கொன்றேனே! —

சாணம்சர்.

ஓகபோகமாக - என் பிராணநாதரின்
 தேகசுகத்தையான் - தேடியிக்கொடுமையை
 மோகத்தாற் புரிந்தவிம் - மூவடயினுயிரின்னும்
 போகவில்லையேயந்தோ - பொல்லாவுடலேவிட்டு!— ஈ.
 மோசக்காரி இவன் - முகம் பார்க்கலாகாதென்று
 ஓசைசெய்யாமலே - ஓடியிறந்தாரோ ?
 காசினியிலிவள்போற்-கடினைவேறில்லையென்று
 கூசினமம்நொந்து - சூத்திக்கொண்டிறந்தாரோ?— ஈ.

ஹா பிராணநாதா ! இப்பொழுதுதான் மலர்ந்து வருகிற
 செந்தாமரை யிதழ்போல் அகன்று நீண்டு கடைப்புறம் சிவ
 ந்து கருவிழிபொருந்தி கருணரஸம் பொழிகின்ற நுமது
 திருக்கண்களினழகையும், மத்தகஜத்தையரித்துப் பர்வதாக்
 தத்திலுலாவும் ஆண் சிங்கம்போல் நடக்கிற நுமது காம்
 பீர்யமான நடையினழகையும், சந்திரிகைபோற்குளிர்ந்தும்
 அமிருசம்போல் மதுரமுமான நுமது பிரியவசனங்களினு
 னந்தத்தையும், புண்ணியசீலரான எந்த விண்ணுலகத்து
 மாதர்கள் பார்த்துங்கேட்டு மானந்திக்கப் போகின்றனரே ?
 ஹா பிராணேசுவரா ! என்னுடைய தெளர்ப்பாக்கிய வசத்தி
 னால் யானே உம்மைக் கொன்று, காற்றினுலடிபட்டுக் கடலி
 லாழ்கிற நாவாய்ப்போல் இதோ துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி நசிக்கின்
 றேன் ! ஹா பிராணநாயகா ! மூடையான யான் செய்த பிழை
 களாலேயே லோகோத்தரமான ஸௌந்தரியமுள்ள நம்மைக்
 காணாமல், அலைகளால் மோதப்பட்டுக் கரைந்து கழிவிக்கிற
 கதிதீரம்போல் விசனத்திற் கரைந்தழுகின்றேன் !

(பரவேசித்த)

நரங்கவதி:—(ஆன்மதராய்) இன்றாயினும் நம்மைக்காண
 விடைதருவனோ ? இத்தனைகாளாய் என்னுடன் பிரியமாய்ப்

பேசிக்கொண்டிருந்தவன் என்னைப் பார்க்கக்கூட மாட்டே
 னென்பதற்குக் காரணம் யாது? (செவ்வொருதே) ஏதோ மெலி
 ந்தகுரல் ஒன்று கேட்கின்றது! (சேரகூ) அந்தோ! நம் விவாஸ
 வதீ தேவியாரின் குரலே! தெய்வாதீனம் கதவுதிறந்திருக்கி
 ன்றது! நல்லது! ஒருபுறமாய் மறைந்துநின்று இவள் சொல்லி
 க்கொள்வதைக்கவனித்துக்கேட்போம். (அப்படியே மறைந்து நிற்கல்).

விலா:—ஹா! கஷ்டம்! கஷ்டம்!! அநந்த கல்யாணகுண
 ங்களால் அலங்கிருதரான அந்த ராஜீவாகூரைப் பறிகொடு
 த்து இனி எப்படி யான் ஜீவிட்டேன்! ஆலாகலவிஷத்தை
 யுண்ட வொருவன் ஜீவதாரணஞ்செய்வதரிதுபோல் இப்
 பர்த்திரு சோகமாகிற விஷத்தையுட்கொண்ட யான் இனி
 ஜீவிப்பது துர்லபம்! யான் மஹா கொடிய பாதகஞ்
 செய்தவள்! யானிப்படியே நசிக்கவேண்டியவள் தான்!
 ஐயோ! என் செய்வேன்? துக்கத்தால் தபிக்கின்றேன்!
 ஆசையாலழிகின்றேன்! பர்த்திரு சோகத்தால் வாடுகின்றேன்!
 ஹே ஈசா! இப்பாவி ஈடேறுவதற்கு ஒருவழியு மில்லையோ?

*“கல்லிலெனு மையவொரு காலத்தி லுருகுமென்
 கன்னெஞ்ச முருகவிலையே!

கருணைக் கிணங்காத வன்மையைபு நான்முகன்
 கற்பிக்க வொருகடவுளோ?

வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெரு
 வழக்குக் கிழுக்குமுண்டோ?

வானமாய் நின்மின்ப மழையா யிரங்கியெனை
 வாழ்விப்ப துன்பரங்காண்!

பொல்லாத சேயெனிற் றுய்தள்ள நீதமோ
 புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ?

பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கயலுமாய்ப்
புன்மையே னுவனந்தோ!

சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமில்லை மெளனியாய்ச்
சும்மா விருக்கவருளாய்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்

சோதியே சுகவாரியே!" (கஉ)

(கஉத்த அறையில் ஒருபுறத்தில் மூச்சித்த வீழ்தல்).

தரங்கவதி:—(ஆன்மகதமாய்) ஆஆ! என்ன மோசம்! என்ன
மோசம்! அந்தோ! இம்மாது சிரோமணி ஒருகபடமும்றி
யாது அப்பாதகன் முஞ்ஜராஜனது வார்த்தைகளை நம்பி,
இராஜகுமாரர் இறந்துவிட்டதாக நினைத்து, துக்கசாகர
தில் மூழ்கி, பசிதாகத்தைக்கூட கவனியாமல் இம்மூன்று
நாளாய் இவ்வறைக்குள்ளேயே தன்னைத்தனியாய் அடக்கஞ்
செய்துகொண்டு ஒருவர் முகத்தையும் பாரேனென்று பிடி
வாதங்கொண்டு கரைந்துருகுகின்றாளே! (பரதெய்வ).

(உ) இராகம் - பியாக, தாளம் - சைதாளம்.

பல்லவி.

மாதுசிரோமணி - மலிகின்றாளே!

நாதனை நினைந்து - நலிகின்றாளே!

அதபல்லவி.

வானினும் வீழ்ந்த-வநிதைபோலிவள்

தீனையாயிங்கே - தியங்குகின்றாளே!—

மா.

சரணங்கள்:

ராஹுடீழித-ராகாசந்த்ரிகைபோல்

மோஹங்கொண்டிவள்-முரணுகின்றாளே!—

மா.

பனியில்வதங்கும் - பங்கஜப்பொய்கைபோல்

தனியாயிங்கிவள் - தவிக்கின்றாளே!—

மா.

(சேர) ஐயோ! இஃதென்ன சங்கடம்? இதுவரை பேசிக்கொண்டிருந்தவள் ஏனோகீழே வீழ்ந்திருக்கின்றனள்? (செவ்வொடுத்த) அந்தோ மூச்சுக்குரல் கூடக்கேட்கவில்லையே! இவள் மூர்ச்சித்தே விழுந்திருக்கிறாளென்பதிற் சந்தேகமில்லை. நல்லது! இதனையே வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு இவளருகிற் செல்வோம். (அப்படியே சென்ற பிரசாசமாய்) அம்மணீ! எழுந்திருங்கள்! எழுந்திருங்கள்! ஏனிப்படிக்காரணமின்றி விசனப்படுகின்றீர்கள்?

விலா:—(எண்விரித்த)ஹா! தூங்கவதியா? நீ ஏன் இங்கு வந்தனை? என்னைத்தனியாய் விட்டுச்செல்!

தூங்க:—அம்மணீ! தங்கள் மனத்திலிருக்கும் விசனத்தை என்னுடன் உரைக்கலாகாதா? தங்கள் மாமியார் ஸாவித்திரி தேவியார் தங்களைக் காணவேண்டுமென்று பன்முறை சொல்லியனுப்பியும் தாங்கள் பாரேனென்று சொல்வதழகோ?

விலா:—(எழுந்தடகார்த்த, தைந்ரியத்தடன்) சகீ! தூங்கவதி! நீ யொன்றுமறியாய்! யான் புரிந்த செயலை நினைக்க நினைக்க என் மனம் புண்ணாய்ப்பற்றி எரிகின்றது! (பாடுதல்).

(எ) இராகம்-பியாக: தாளம்-சகதாளம்.

பல்லவி.

ஓசகி! யான் யாதுசெய்வேன்?
மோசம் போயினேன்!

அநுபல்லவி

ஆசையினு லறிவிழந்தே
அழியலாயினேன்!—

ஓசகி.

சரணங்கள்.

காதலனைப்பறிகொடுத்தும்-கல்லுப்போலயான்
பூதலத்திற்பாரமாகிப் - புலம்பலாயினேன்!—

ஓசகி.

இன்னவிதமென்கொழுநர் - இறந்தனரென்று

அன்னைகேட்கிலென்படுவாள்-என்னசொல்லாளோ!—ஓ

ஐயோ! புத்திரனினும் பத்துமடங்கு அதிகமாயென்னைப் பிரேமையுடன் பார்த்துவந்த என் மாமியார் இச்செய்தியை யறிந்தால் என்ன நினைப்பள்? அந்தோ! யான் யாவருக்குந் துரோகியானேனே! இந்தத்துக்கத்திற்கு இனிவிமோசனமேது?

தூங்கு:—என்ன! என்ன! தாங்கள் சொல்வதெல்லாம் விரைசாயயிருக்கின்றது! தேவியார் இனித் தங்களைக்காணாமல் ஒருகணமாயினு முயிர்த்திரார்கள். வாருங்கள், தேவியார் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்.

விலா:—சகீ! நீ ஏன் என்னை வருத்துகின்றாய்? நான் இவ்வறையிலேயே உபவாசமிருந்து என்னுயிரைத்துறக்க நிச்சயங்கொண்டேன்! நீ பேசாமற் செல்லுவாய் (தாங்கவதி ஓசன் வருவதைக்கண்டு கொஞ்சதுரஞ்சென்று மறைந்த நிற்பல்)

(பிரவேசித்த)

முஜீஜன்:—(காமாதராய் விலாஸவதியைக்கண்டு ஆம்மகதமாய்) ஆஹி! பர்த்திரு சோகத்தினால், வெள்ளம்வந்து வற்றிப்போன நதி போலும், நீரினின்றும் பிடுங்கி யெறியப்பட்ட தாமரைக் கொடிபோலும், களிற்றினின்றும் பிரிக்கப்பட்ட பிடிபோலும், இளைத்துக் கறுத்து வாடி மலிந்திருந்த போதிலும் இவளுடைய அழகை யான் என் சொல்வேன்!

* “அன்னம் பழித்தநடை யாலம் பழித்தவிழி
யமுதம் பழித்தமொழிகள்

பொன்னம் பெருத்தமுலை கன்னங் கறுத்தகுழல்
சின்னஞ் சிறுத்தவிடையு

மென்னெஞ் சுருக்குமிவ டன்னெஞ்சு கற்றகலை
யென்னென் னுரைப்பதினநான்

சின்னஞ்சு னுக்கியிவள் வில்லங்க மிட்டபடி
தெய்வங்க ளுக்கபயமே!" (க௩)

ஆஆ! இவளுடைய அபூர்வமான ஸௌந்தரியத்தைக்கண்டு இவளைச்சிருஷ்டித்த ப்ரும்மதேவனே மோகிப்பர்! அப்படியிருக்க வேறெந்தப் புருஷன் தான் யௌவனபரிபக்குவத்தால்அதிமனோகரமாய் விளங்கும் இவளுடைய அழகுக்குட்பட்டு மயங்கான்?

* “வண்டுமொய்த் தனைய கூந்தல்
மதனப்பண் டார வல்லி
கெண்டையோ டொத்த கண்ணுள்
கிரிமொழி வாயி னூறல்
கண்டுசர்க் கரையோ தேனோ
கனியொடு கலந்த பாலோ
வண்டருங் கண்டர் லிந்த
வணங்கினை வணங்கு வாரே!” (க௪)

ஆகலின், இவளுடன் ஒரு நாளாயினுங்கூடி வாழாததேகம் எதற்கு? யான் இவளுடைய சுந்தரமான வடிவைக்கண்டு பாலியம் முதல் இவளை யெப்படியாயினும் மணம்புரியவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தபோதிலும், எனது காரியத்தைச் சாதிப்பதற்காகவே இவளைப் போஜனுக்கு மணஞ்செய்வித்தேன்! இப்பொழுது நமது சூழ்ச்சியாற் போஜனும் சுவபமாகவே தொலைந்துவிட்டனன். இவ்விராஜ்ஜியமும் அகண்டகமாய் நம்

கைவசமாய்விட்டது. இவனையுமெப்படியாயினும் மணஞ்செய்துகொண்டால், நமது இவ்வுடத்தைப்பரிபூர்த்திசெய்வதுமன்றி மகாராஷ்ட்ரமாகிய பூபாள நாட்டிற்கும் நாம் அரசனாய்விடலாம். (சிந்தனம் பரிசுவமித்த) ஆயினும் இவளுடையமனத்தை எப்படித் திருப்புவது! எதற்கும் நம்மாலான முயற்சிகளைச் செய்துபார்ப்போம். இவ்விராஜ்யியங் கிடைத்ததுபோலவே இவளுங் கிடைக்கட்டிமே! நல்லது இதுவே தருணம்! இச்சமசாரம் இன்னும் போஜனது தாய்க்குத் தெரிந்திராதென்றே நம்புகின்றேன்! அன்றேல், இவ்வநியாயத்தை நம்மிடத்தில் முறையிட்டிருப்பன்! நல்வேளையாய் நமது சகோதரி நாராமதியும் பூபாள நாட்டிற்குச் சென்றனள்! அவளுக்குப் போஜன் இறந்துபோன சமசாரம் தெரிவதற்கு முன்னரே இவளை நம்மிடத்தில் மோகிக்கச்செய்து எப்படியாயினும் மணந்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு இவ்விரண்டு செய்கைகளைக் கேட்டாலே இவ்வீருவர்களும் மனம் வெடித்து இறப்பார்கள்! இதுதான் அப்பிரதிபந்தங்கள் இரண்டினையும் ஒரேயடியாய்த் தொலைப்பதற்குச் சரியான உபாயம். (விலாவதியனருநென்ற பிரசாரம்) என் கண்மணீ! எழுந்திரு! எழுந்திரு! ஆ! நீ இந்த ஸ்திதியிலிருப்பதற்காகவோ நான்பட்ட கஷ்டமெல்லாம்?

விலா:—ஆ! தெய்வமே! (தைரியக்கொள்ளல்.)

பூநீஜ:—(ஆன்மகதமாய்) அந்தோ! இவள் இவ்வாறு துயரப்படுவதைக்கண்டு என் மனமுங் கலங்குகின்றதே! இவளெப்படி ஆறுதலைடைவள்? ஆயினும் இவளுடைய அழகையான் என் சொல்வேன்?

(அ) இராகம்-கல்விபாணி. தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

பாக்கியமே பாக்கியம் - இம்மங்கையைப்
பார்ப்பவரே சிலாக்கியம்!

அதபல்லவி.

பாக்கியமே பாக்கியம் - பாரினுனிவள்சிலாக்கியம்
பால்வடியுமிவள் - பாலிகையே போக்கியம்!— பா.

சரணம்.

இகபரமிரண்டிற்கும் - எனக்கிவளேயோக்கியம்
என்றுமென்மனத்தினின் - விலகாதிவள்வாக்கியம்!
சகந்தனிலிவளுடன் - சுகிப்பதுவேசிலாக்கியம்
தரித்திரத்திசையிலுமிவளே பெரும்பாக்கியம்!— பா.

எப்படியிருப்பினு மிவளை மணந்து கொள்வதேசரி! (பரசரமாய்)
ஆ! விலாஸவதி! நீ இப்படித் துயரப்படுவதுஞ் சரியோ?
உன்னைக்கண்டு நின்றபெரியோர்கள் துயரப்படுவதையாயினும்
நீ யோசிக்கவேண்டாமா?

விலா :—ஆம்! என்பெரியோர்கள் என்னைக்கண்டு துக்
கிக்காமல் என்செய்வார்கள்! என் அருமை மாமியார் இம்
மூன்று நாளாய்க் கொடிய துயரத்தினால் வருந்தி என்முகத்
தைக் கண்டாவது தனது சோகத்தைக் கொஞ்சம் போக்கிக்
கொள்வதாய்ச் சொல்லியனுப்புகின்றார்கள்! ஆயினும் யான்
இவ்விதக் கொடுஞ்செயலைப் புரிந்துவிட்டி என் மாமிமார்களை
எப்படிக்காண்பது? மாமா! யானின்னும் இக்கொடிய உயிரை
வைத்திருக்கின்றேனே? என்னையும் அவருடன் அக்கினி
யில் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்துவிட்டிருக்கலாகாதா?

முநீஜ :—என் கண்மணி! இது நீ செய்த பிழையன்று! நீ
செய்ததெல்லாம் அவனுடைய நன்மைக்காகவேதான்! விதி
யின் செயல் அவன் அப்படி இறக்கவேண்டியிருந்தது! நீ
இதையறிந்தும் இப்படி அன்னபானமில்லாமல் வருந்துவது
தருதியன்று!

விலா :—மாமா! பதியைக் கொன்றுவிட்டும் யான் இன்
னும் ஜீவித்திருக்கவேண்டுமா?

முஜீஜ:—(ஆன்மகதமாய்) அந்தோ! இவளது துக்கத்திற்குக் கங்குகரையிலீல போற்றோற்றுக்கின்றதே! இவளுடைய மனத்தையான் எப்படித்திருப்புவது? எனதெண்ணம் சுலபமாய் நிறைவேறுமா? (விலாஸவதியை நோக்கி) ஆஆ! இவளுடைய ஸர்வஜகன் மோஹனமான வடிவினழகைக்கண்டும் யான் சும்மா விருப்பேனோ? எப்படியாயினும் இவளை மணந்துகொள்வதே சரி! (பாகாசமாய்)ஹா! விலாஸவதி! நீ இவ்வாறு விசனப்படுவத னுலெனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே! இதற்காகவோ யான் உன்னை இவ்வளவு அருமையாய் வளர்த்தேன்!

ஐயையோ வென்ன செய்வேன்?

அகத்திலும் நினைத்தே மல்லேம்

வெய்யவன் குலத்து தித்தோன்

வீழ்வனென் றெக்கா லத்தும்!

தையலே யுனக்கு வேண்டாம்

தரணிபன் சுதனை நீயும்

பையவே மறந்து வேறு

பாவனைக் கொள்ளு வாயே!

(கரு)

விலா:—என்னை அருமையாய் வளர்த்த மாமா! தங்களுக்கேனிந்த வீண்பலம்! இனி வியர்த்தமன்றோ என்னுடைய வாழ்க்கையெல்லாம்! அப்படியிருக்க, இப்பாவினைப் பற்றித் தங்களுக்கேன் இவ்வீண்கவலை! இனி எனக்கு மரிப்பதேதான் சுகத்தைத்தரும்!

முஜீஜ:—பேதாய்! இதென்ன இவ்வாறெல்லாம் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றனை? புருஷரை இழந்த ஸ்திரீகளெல்லாம் பதியுடன் கூடவேயா இறந்துவிடுகின்றார்கள்? வைதவ்யத்தையடைந்தும் எத்தனை வனிகைகள் சுகமாய் வாழ்ந்திருக்

கவில்லை! போனதைப் பற்றிச்சிந்திப்பதற்கு பயனென்னை? இனி நடக்கவேண்டியதைப் பற்றி யோசிப்பாய்!

“ஆண்டாண்டு தோறு மழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவாரோ மாநிலத்தில்?”

நான் உயிருடனிருக்கும்வரை உனக்கு யாதொரு குறையும் வாராது! வீணாய் இவ்வாறு தேகத்தைக் கிலேசப்படுத்திக் கொண்டு வருந்துவதற்கு பயனென்னை? உத்தமநாயகர்களுடன் சுகித்திருந்த ஸ்திரீகளுடன் இப்படி விசனப்படார்களே. ஆ! அவன் இந்நேரம் உயிருடனிருப்பானாயின், நீ அவ்வே சிக்கு அடிமையாகவல்லவோ போயிருக்கவேண்டும். உன்னுடன் கூடேனென்று சபதஞ்செய்த அப்பாவி இருந்தென்ன இறந்தென்ன?

விலா:—(சாதிக்கைகூட) ஹா! கிருஷ்ண! கிருஷ்ண!! இக்கொடிய பேச்சுக்களையெல்லாங் கேட்கவோ யான்இன்னும் உயிர்தரித்திருக்கின்றேன்? (வேரெரு பக்கம் திரும்பிச் சொள்ளல்).

முஜீ:—விலாஸவதி! நீ இப்பொழுது சகல போகங்களையு மனுபவிக்கத்தக்க தருணியாயிருக்கின்றனை! இவ்வேஷமுனக் குத் தகுதியன்று! என்னால் இரகஸிக்கப்பட்டுவருகிற நீ இம் மாதிரி வருந்துவது யுத்தமன்று!

விலா:—(ஆன்மகதமாய்) ஹா! என்ன கஷ்டம்! என்னகஷ்டம்! யாவரையுந் துச்சிக்கச்செய்வதற்காகவே இப்பாவி யே னாவி வஜ்ஜிரம்போற் கடினமாய்ச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ! ஐயோ என் மனத்திலிருப்பதை யறியாமல் எனக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டு மென்றல்லவோ என்மாமா இவ்வாறெல்லாம் கூறுகின்றனர்! எங்கும் பரவி எரியும் நெருப்பை ஏராளமாய் நெய்யைக் கொட்டி யணைப்பதுபோலல்லவோ யிருக்கின்றது எனது கெஞ்சத்திலிருக்குந் துக்கத்தைத் தணிப்பதற்காக இவர் செய்யுமுபாயம்! இவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்

தையும் நாராசம்போலன்றோ என் காதில் விழுகின்றது! (Parsuram) ஹா மாமா ! இனி இத்தாருண்யத்தினற் பிரயோஜனம் யாது ! அவருடன் எனது தேகஸௌபாக்கியமும் பாழாய்ப்போய் விட்டதன்றோ?

முநீஜ:—ஹே சுந்தரீ ! ஏனிப்படி வருந்துகின்றாய் ? கடைந்தெடுத்த ஸ்வர்ண பிம்பம்போல் திவ்ய காந்தியோடு விளங்குகிற உன்னுடைய தனுவினிணையில்லா வெழிலையும் பரிபூர்ணமான யௌவன பாக்கியத்தையும் வீணை பிடிவாதத்தால் நீ யனுபவியாமற் கெடுத்துவிடாதே ! சகல ஸாம்ப்ராஜ்ய போகத்தையுந் தரத்தக்கவனாய் யானிருக்கும்பொழுது; நீ இந்நிலையிலிருக்கத்தகுமோ? லாவண்யஸமூகமே உருவெடுத்து வந்தாற்போல் விளங்குமோர்யுவதி, திவ்யபரிமளத்தலைந்தடவி, மஞ்சள் நீராட்டி, அகிற்புகையூட்டி, ஆபரணங்கள் பூட்டி, அழகாகப் பின்னலிட்டுப் பூசுக்குட்டி, கூந்தலை யலங்கரிக்காமல், உச்சிவகிடுமின்றி ஒரேசடையாய்த் தன்னழகிய கேசபாசத்தைப் பாழடையச் செய்வதழகோ ? நவரத்தினமிழைத்த ராஜ சிம்மாசனத்திலுட்கார்ந்து, புஷ்பாலங்கார சோபிதமான திவ்விய மஞ்சத்திற் படுத்துச் சுகித்திராமல், இவ்விதம் தாபவிப்போல் தரையிற் புரண்டழுவது நேர்த்தியோ? சிறந்த பொன்னுடையைத் தரியாமல் புழுதியாலுங்கண்ணீராலும் மலினமடைந்த இவ்வழுக்கு வஸ்திரத்தை யுடுப்பது முறையோ? திவ்ய ரசங்களமைந்த அண்ணங்களும் பானங்களும் யதேஷ்டமாகவிருக்கத்தீர்த்தாகாரமின்றி இவ்வறைக்குள் உபவாசமிருந்துவதங்குவது சரியோ?—

விலா:—அந்தோ ! பதியையிழந்த பாவையர்கட்கு இப் பூஷணங்களாலு மாடைகளாலு முபசாரங்களாலும் என்ன பிரயோஜனம் ! தந்தியில்லாத வீணையும், சக்கிரமில்லாத இரதமும்போலுமன்றோ பதியில்லாத ஸ்திரீகளின் வாழ்க்கை ?

தாங்கவதி:—(மறைவாய் ஆன்மகதமாய்) ஐயோ! எல்லாம் அநி
கருணமாயிருக்கின்றதே !

முஜ்ஜு:—(ஆன்மகதமாய்) ஆஹா! இவளுடைய மனது மகத்
தான துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றது! இவளை நன்மொ
ழிகளினாலேயே வசப்படுத்தவேண்டும்! (பிரசாரமாய்) ஹே
திவ்யசுந்தரி! உன் சுந்தரவடிவைக்கண்டு யார்தாம் மோகங்
கொள்ளார் ?

கோமகளே! நினதுதிரு வைப வத்தைக்
கொஞ்சமும்நீ யறிந்திட்டா யல்லை போலும்!
நாமகளு நின்னாவின் சிறப்பைக் காணில்
நான்முகனின் நல்வாயி லொளிந்து கொள்வள் !

பூமகளு நிற்புருவ வனப்பை நோக்கில்
பூவிடையிற் றலைவணங்கி மறைந்து நிற்பள்!

பாமகளு நிற்பார்வை யழகைப் பார்க்கில்
பருவதத்தின் குகையிடையே பதுங்கிச் செல்வள் !

அடி பேதாய்! இந்த்ராதி தேவர்களும் உன்னைக்காணில் வியா
மோகங்கொண்டு தத்தம் பத்தினிகளைத் தள்ளிவிட்டு உன்னை
ப்பத்தியாயடைய நித்தமும் சிரசில் வைத்துப் பூஜிப்பார்களே!
அமிருத கலைகளா லகில ட்லாகங்களையும் ஆனந்திப்பிக்கின்ற
பூர்ணேந்துவையொத்த வதனமுடைய ஹே ஸம்முகி ! உனது
அங்கஸௌந்தரியம் முற்றும் பார்க்கப் பதினாயிரங்கண்களிருப்
பினும் ட்பாதா !

விலா:—(சோகாக்கிராந்தையாய்) ஹா! பிராணநாதா ! (அச்சி
த்த வீம்தல்).

தரங்க:—(மறைவாய்) ஆஹா ! என்னவஞ்சனை ! என்ன
வஞ்சனை ! இராஜகுமாரரைக் கொல்லப்பார்த்ததுமன்றி பாதி

வ்ரத்யமே வடிவெடுத்து வந்தாற்போலிருக்கும் இப்பேதையை யுங் கெடுத்துவிட எண்ணங்கொண்டனனே! பாபம்! இவன் என் செய்வன்? இவ்வஞ்சகனது வலையிலகப்பட்டுக்கொண்டு இருளாற் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பிரகாசம்போல், இம்மாதா கிரோமணி கருத்து நொந்து களைத்துருகுகின்றான்! நாம் உடனே தேவியாருக்கிதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்! இனி ஒரு கணமேனுந் தாமதிக்கலாகாது! (கீழ்கிரமித்தல்).

முநீஜ:—(விலாசவதியைத் தட்டி எழுப்பி) ஆ! என் கண்மணி எழுந்திரு! எழுந்திரு!

* “ஈண்டு நாளு மிளமையு மீண்டில
மாண்டு மாண்டு பிறிதுறு மாலைய
வேண்டு நாள்வெறி தேவிளிந் தாலினி
யாண்டு வாழ விடருமுன்றழுத்தியே!” (கௌ)

ஹே சந்தரீ! சர்வலோக மோகனமான நினது சரீரத்தை இப் பொழுது யௌவன ஸம்பத்து அடுத்திருக்கின்றது! அது நீர் ச்ஞமியிப்போற் சொற்பகாலவாழ்வுள்ளது! அஃது உன்னை அதி க்கிரமித்துப் போய்விடில், பிரவாகத்தால் தள்ளுண்டுபோன ஜலம்போலும், வெயிலில்வதங்கிப்போன ஜாஜிமலர்போலும் திரும்பிவாராது! ஆகலின் சகல சுகங்களை யு மனுபவிப்பதற்கு யோக்கியமான இவ்விளம்பருவத்தை வீணாக்கவிடாதே! திவ்யாபரணங்களைப்பூணு! திவ்யோபசாரங்களைப்பேணு! எனது அந்தப்புரஸ்கிரீகளுக்கெல்லாம் மேலான பதவியையடைந்து எனக்கிஷ்டமகிஷியாய், இத்தாரா ராஜ்ஜியத்திற்குப் பட்ட மகிஷியாய் வாழ்ந்திரு!

விலா:—(முக்கைதெளிந்த கண்விழித்தெழுந்த) ஹா! இதென்ன! கனவோ யான் காண்பதும் கேட்பதும்? என்மாமாவும் இப்

படிச்சொல்லுவரோ? அல்லது நான் புரிந்த துஷ்கிருத்தியமே இவ்வாறு வடிவங்கொண்டு என்னை வருத்துகின்றதோ? ஐயோ! என்செய்வேன்? என்ன கொடிய ஜன்மங்கொண்டேன்! சீ! சுடவேண்டுமிச்சன்மத்தை! (முகத்தைத்திருப்பிக்கொள்ளல்.)

முந்ஜ:—வேறே பீரு! ஏனிப்படிச்சிந்தித்துக் கஷ்டப்பட வேண்டும்? ரூபத்திலும் யௌவனத்திலும் பாக்கியத்திலும் உனக்கனுரூபனான என்னைப் பர்த்தாவாகவடைந்து சகலபோகங்களையும்புவித்தலைப்பார்.

விலா:—(ஸம்ப்ரத்தடன்) என்ன! என்ன சொன்னீர்? (கோபத்தடன் எழுந்திருத்தல்).

முந்ஜ:—ஏ கோமளாங்கீ! இப்படியேன் வீணுக்கக்ஷ்டப்படவேண்டும்? இறந்துபோன கணவன் திருப்பியும் வருவனோ? வேண்டாம்! இவ்வீணான சிந்தனைகளெல்லாம் விட்டு விட்டு, உயர்ந்த ஆபரணங்களாலுமாடைகளாலும் நின்னழகிய தேகத்தையலங்கரித்துக்கொண்டு, நாட்டிய ஸங்கீதகேளிகள் நிறைந்த இராஜசபையிற் சத்திரசாமராதியுபசாரங்களுடன் வரிம்மாஸனத்தின்மீது ராஜராஜேசுவரியாய் வீற்றிருந்து என்னைக்களிக்கச்செய்வாய்!

விலா:—(கோபத்தடன்) போதும்! போதும்! நிறுத்துமித்தூர்ப்பாஷணையை! யாரிடத்தில் இவ்வசனங்களை மொழிவது?

முந்ஜ:—ஏ விலாஸவதீ! நீ இம்மாதிரி கோபித்துக்கொள்வதுமழகாயிருக்கின்றது! இப்பொழுதுதான் உன்னுடைய புருவக்கொடியானது கோபத்தினுற் குடிவமாகி மன்மதனுடைய வெற்றிக்கொடியின் சோபையை யதிக்கிரமிக்கின்றது! திடீரென்று துடிப்பதனால் நினது அதரபிம்பமும் மந்தமாருதத்தினு ளைசைக்கப்பட்டு மலர்ந்துவரும் பந்துக புஷ்பம்போல் அதிக காந்தியோடு விளங்குகின்றது!

விலா :—(பெருமூச்செறிய, அதிக கோபத்தடன்) அடே பாபீ! எனிப்படி வீணய்க்குழறுகின்றாய்! உன்னுடைய ராஜ்ஜியத் தையும் ஸம்பத்தையுமிச்சித்து உனக்குடன்படும்ஸாம்மாண் னியஸ்திரீ என்று என்னையுமெண்ணினையோ? உன்னுடைய மகிஷிகளுக்குள் அக்ரமகிஷியாயிருந்து உன்னுடைய ஐசவரி யத்தைப்புஜிப்பது எனக்கொருதிருணமடா! டுடா! இந்த வினயத்தாலும் பிரியவசனங்களாலும் என்பாதிவ்ரத்யத்தை உன்னுலசைக்கலாகாது! அடே தூர்த்தா! என்னை ராஜ ஸ்திரீ என்றும் உனது மருமகள் என்றங்கூடச்சற்றும் யோசி யாமல் என்ன அடாத வார்த்தைகளையெல்லாம் உரைத்தனை? வேறொருவராயிருப்பின் உன்னுளை இக்கணமே கண்டித் திருப்பேன்! என்னையாரென்று நினைத்தனை? நான் அந்தப் புண்புருஷருக்கே யுரியபாதிவ்ரத்யவ்ரதம் பூண்ட தர்மபத்ரீ! பரபுருஷனுள் உன்னையடைந்து இன்பமளிக்கத்தக்க ஸ்திரீ யல்லேன். சீ! என்முன் நில்லாமல் விரைந்துசெல்! (எழுந்த வேறொருபக்கஞ்செல்லல்)

முஜீ:—அடி!சண்டி! நீ இப்பொழுதுரைக்கும் கர்ணகடோ ரமான பிரதிமொழிக்கு உன்னை இந்நேரம் சித்திரவதை செய் திருப்பேன்! வரம்பின்றி மனம் போனவாமெல்லாம் உன்னுடைய அந்தஸ்தையும் கௌரவத்தையும் சிறிதேனும் யோசியாது குரூர வசனங்கள் மொழிந்தனை! கேவலம் ஸ்திரீஜாதியான நீ மஹா ராஜாவான வெணக்குச் செய்யும் இவ்வவமானத்தால் மிகுந்த கோபத்தை யடைந்திருக்கின்றேன். நீ என்மனத்திற்கிசையுநிமி த்தம் ஸர்வஸ்வத்தையு முனக்கர்ப்பணஞ் செய்வதாக வாய் மொழிதந்தும், என்னை யொருபொருட்டாய் எண்ணாமல் திக் காரஞ் செய்கின்றாய்! ஆயினும் உன்மீதெனக்கிருக்கும் காதலானது எனக்குண்டாகும் கோபத்தை யடக்குகின்றது. ஏ முக்தே! ஸகலமனுஷ்யரும் காமத்திற் கீடுபடுகின்றனர்; காமத்திலேயே பரமசுகத்தை யனுபவிக்கின்றனர். மனிதர்கள் எவ்விடத்திற் காமத்தாற் கட்டுப்படுகின்றனரோ, அவ்விடத்

தில் தோஷங்களை விசாரிக்கின்றனர் அல்லர் ; அபராதங்களை யும் பார்க்கின்றனர் அல்லர்! இதுதான் உன் விஷயத்தில் எனக்குண்டாயிருக்கும் க்ஷமைக்குக்காரணம். இராஜாதிராஜன், மஹாப்பிரதாபன் யான் உன்னைக் காமுற்றனன் ! நீயோ என்னை அடைய விரும்பாது அலமந்து போஜனையே நினைந்துவியாமோகங் கொண்டிருக்கின்றாய்! அவ்வற்பப்பயல் கொலையுண்டிற்றந்ததற்குக் காரணமுனக்குத் தெரியுமா ? நீ பாற்செம்பில் மருந்து கலந்து வைத்ததுமாத்திரமன்று: எனக்கு விரோதமாய் எதிர்த்தெழுந்ததே அவன் இறந்ததற்கு முதற்காரணமென்றறிவாய்! உனது ரதியை யிச்சிக்கின்ற வென்னுடைய பல பௌருஷ விக்கிரமங்களையும் பெருமையுமறியாத நினது கெட்டகாலமாதலால் என்னைத் தூஷித்தனை! என்முன் உன் னால் என்ன செய்யக்கூடுமென்று நினைக்கின்றாய்? உன்னைப் பலாத்காரமாய் புணருவது எனக்கொருவிஷயமா ? மதனலீலையைநிந்தவனானதனால் உன்னைப் பிரார்த்திக்கலாயினேன். காமுற்றவிடங்களிற் சீற்றங்கொள்ளாதது காமிகளின் குணமாதலின், நீ செய்த விவ்வபராதங்களை யெல்லாம் பிரணயலீலையென்றுமானித்து உன்னைக் கூமிக்கின்றேன் ! சிருங்கார விலாஸ யோக்கியையான ஹே மனோரமே! நீ இப்பொழுதாயினும் தீர்க்காலோசனை செய்து என் மடியிலேறிச் சகல சுகங்களையும்னுபவிப்பாய்! அஹோராத்திரமென்னோடு கூடிக் கிரீடிப்பாய்! ஸமஸ்த ராஜ்ஜியத்தையும் தனத்தையும் உன் வசப்படுத்திவிடுகின்றேன்! அவற்றை விரும்பியமட்டுமனுபவி. எனக்குச் சிருங்கார ரஸத்தைமாத்திரங் குறைவரக் கொடு. உன்னுடைய மன்மதலீலையாலெனக்குத்திருப்தியளி. இதுதானென்னுடைய பிரார்த்தனை: மற்ற விஷயங்களிலுன்னுடைய ஆஞ்சையே செல்லட்டும்!

(பாபப்புகன் ஸாவித்திரி தேவியாரும், புத்திசாகரரும், தாங்

கவதியை முன்னிடக்கொண்டு பிரவேசித்தல்).

புத்தீசாகாரி:—யான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா! அப்பாதகன் எதற்கு மஞ்சானே!

ஸாவித்திரி:—ஐயோ! யானென்ன மோசம்போனேன்! அவன் இதுவரை இப்படிப்பட்டவனென்று தெரியாமற்போயிற்றே!

புத்தீ:—எதோ சம்பாஷணை கேட்கின்றது! என்னவோ சற்று மறைந்து நின்று கேட்போம். அதனாலேயே தங்களுடைய சம்சயம் நிவர்த்தியாகலாம்.

தரங்கவதி:—ஆம்! அம்மணீ! விலாஸவதிதேவியாரீன் குரல் கேட்கின்றது. நாமிப்படி நின்று கேட்போம் வாருங்கள்! (அப்படியே மூவரும் மறைந்து நின்று கேட்டல்).

விலா:—(பெருமூச்செறிந்து கக்கதல்வர்த்தடன்) அடே துரோகீ! என்பதியைக்கொண்டு என்னையும் பெண்டாளவாடா நினைத்தனை? அந்தோ! யான் என்னமோசம் போனேன்! என்னமோசம் போனேன்!! அடே கூதத்திரியப்பதரே! கௌரவர்கள் அழிந்துபோவதற்குச் சகுனிவாய்த்ததுபோல், நீ எனக்கு மாமனாக எங்கிருந்து வாய்த்தாயடா! ஆஹா! உனது வஞ்சனாவார்த்தகளைக்கேட்டு யான் என்னவெல்லாம் செய்யலாயினேன்!

‘கர்ளலை நீரென் றெண்ணிக்
கடுவெளி திரியு மான்போல்

வானுறு மிலவு காத்த
மதியிலாக் கிள்ளை யேபோல்,

தேனினைக் கண்டு தும்பி
தியங்கிய தகைமை யேபோல்

நானுனை மாம னென்று
நம்பியே நலிய லானேன்.’

(கஅ)

ஐயோ! என்னகபடம்! என்னகபடம்!! தர்மமே உருவெடுத்து வந்தாற்போல் ஒருகுற்றமுடறியாத என் கணவனார்மீது இவ் லாதபழிகளையெல்லாம் சொல்லி, இப்பேதையைக் கொண்டே அவரைக்கொன்றதுமன்றி, என் கற்புநிலையையும் கெடுக்கவா டா வந்தனை? ஸ்திரீகளுக்கு ஸகல குணங்களிலும் பாதிவ்ரத் யமன்றோ முக்கியமான ஆபரணமாயிருக்கின்றது! ஐயோ! பாதகா! என்னை இப்படிக்கெடுப்பதற்கோ வெகு அன்புள் வன்போற் பாதுகாத்து வந்தனை!

முஜீஜ:—அடி மூடே! நிறுத்துவாய் உன் அதிகப் பிரசங் கத்தை! ஜாக்கிரதை! நீ செய்யுமிப்பிடிவாதத்திற்கு உன்னைக் கண்டார்கண்டு சிரிக்கும்படி அவமானிப்பேன். பெண்பிள்ளை யென்பதுகூட யோசியாமல் உன்னைச் சித்திரவதை செய் வேன்! இப்பொழுதும் உன்னைக் கடிக்கின்றேன்; என் மனோ ரதத்தைப் பூர்த்திசெய்.

ஸாவி:—(மறைவாய்) ஆஹா! கேட்டார்களோ? என்ன வஞ்சனை! என்ன வஞ்சனை!! பாபம்! இவன்மீது ஒரு குற்றமு மில்லை! எதற்குமினி நாம் சும்மாவிருப்பது நலமன்று!

புத்தி:—(மறைவாய்) அம்மணி! சற்றுப்பொறுங்கள்! இன் னும் என்ன சொல்லுகிறார்களோ கேட்போம்! (அப்படியே கவனித் துக் கொண்டிருந்தல்.)

விலா:—(பயத்தடன் ஆன்மகதமாய்) அந்தோ! யான் என்செய் வேன்? எப்படி இக்கொடியன் கையினின்றும் தப்பிச்செல் வேன்? ஐயோ! என்ன புத்திஹீனையானேன்! அவ்வளவு தூரம் வேண்டியும் என் மாமியார் அவர்களின் பேச்சைக் கேட்காமற் போனேனே! இக்கொலை பாதகனும் பழிபாவத் திற்கஞ்சுவனோ? பலாத்காரமாய் எனது கற்புநிலையை யழிக்க முயன்றாலும் முயலுவன்! என்செய்வது? (சுற்றாரைக் கெளரவப்பக் கபோலத்திற் காத்தவைத்து) சரி! இப்படிச் செய்வதுதான் யுத்தம்!

வேறுகதி என்னவிருக்கின்றது? (பிரகாசமாய்). அரசே! தாம் இப்படிச்சொல்வதுசரியன்று! பதிசென்றவிடத்திற்கு ஸ்திரீகள்செல்வார்கள் என்று, ஸாதுக்கள் உரைப்பார்களே! நிலவுசந்திரனைக் கணமேனும் பிரிந்திருக்குமா? மின்னற்கொடிமேகத்தைவிட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதேனு மகன்றிருக்குமா? இப்படிஅசேதனமான பதார்த்தங்களிற்கூட இவ்வித தர்மமிருக்கும்பொழுது உத்தமமான மனுவத்ய ஜன்மத்தை யடைந்தயான் என் அன்பரைப் பறி கொடுத்தும் மற்றொருவனை மணப்பேடு?

(அ) இராகம் - நந்தியாசி. தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

மணந்தபின் - மணக்கலாகுமோ?

அணங்குநாள் - யாது செய்வேன்!

அநபல்லவி.

கணவன்பின் - செல்லாவிட்டால்

வணங்க வொரு - தெய்வமுண்டோ?—மணந்த.

சரணங்கள்.

கல்லென்ற லுங்-கணவனென்பார்!

புல்லென்ற லும்-புருஷனென்பார்!

சொல்லொணாத-வார்த்தையெல்லாம்

சொல்லியென்னை-வருத்தவேண்டாம்!— மணந்த

ஒருவனுக்கு-மாலையிட்டு

மருவலாமோ-மற்றவரை?

சிறுமையான-மங்கையரும்

சிரிப்பரன்றோ-இவளையென்றும்!— மணந்த.

கற்புநிலை-கெட்டழிந்தால்

தற்பரணுந்-துணைசெய்வானே?

புற்புதமாம்-வாழ்க்கையிலே

அற்பருமித்-தொழில்புரிபார்!— மணந்த.

ஹா! ஹா! அந்தத் திவ்யசந்திர மன்மதனைக் கொன்றுவிட்டும் யான் மற்றவரை மணந்துகொள்ளவேண்டுமா? வேண்டாம்! ஸகல தர்மங்களையும்றிந்த தாமே இப்படி யுரைப்பது சரி யன்று!

* “காமங் குறித்துப் பாவத்திற்

கலந்த பேதை யாருள்ளும்,

வாமங் கனிந்த பிறன்மனையை

மதிக்கும் பேதையோர்பயத்தாற்

றாமங் கிழக்கு மறம்பொருள்போற்

சாற்று மின்ப மிறாததனும்

ரோமங் குறிப்பப் பிறன்மனைவி

தோள்கா முறுதல் சூழேலே!”

(ககூ)

முஜீஜ:—அடிபேதாய்! பரதாரவிச்சை கொள்ளலாகா தென்பது சரியே! சகல சாஸ்திரங்களை யு மறிந்திருக்கின்ற யான், ஒருபொழுதும் தர்மத்திற்கு விரோதமாய் நடப்பேனெ ன்று நினைக்கவேண்டாம்! யானுன்னை மணந்துகொள்வதாகச் சொன்னேனெயன்றி இராக்ஷஸர்களைப்போற் பலாத்காரமாக வாயினும், அல்லது பரபுருஷனைப்போலாயினும் உன்னைக் கூடுவதாகச் சொல்லவில்லையே!

விலா:—அரசே! இவ்வித காரியத்திற்கு உலகத்தார் சம்ம தியார்கள்! ஒருவனை மணந்த பிறகு மற்றொருவனை மணக்கக் கூடாதென்று வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் முறையிடுகின்ற னவே! இதனால் எனக்கு மாத்திரமன்று, உமக்கும் மகத்தான பாதகம் நேர்ந்துவிடும்! வேண்டாம்! இப்பாவியின்மீது வைத் திருக்கும் காமத்தை நீக்கும்!

* பின்னையர் புராணம்.

MAHAMAHOPADHYAYA,
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

* 'அந்தர முற்று னகலிகைபொற்பா
லழிவுற்றான்

இந்திர னெப்பா ரெத்தனை யோர்தா
மிழிபுற்றார்!

செந்திரு வொப்பா ரெத்தனை யோர்நின்
றிருவுண்பார்

மந்திர மற்ற யுற்ற துரைத்தாய்
மதியற்றாய்!'

(உ௦)

முஜ்ஜ:—அடி பயசீலே! ஒரு புருஷனை மணந்துவிட்டால் அவனென்பொழுதுமா பதியாய்விடுவன்? அவனை இறந்துபோன பிறகு கூடப் பதியென்று கொள்வது அஸங்கதமாயிருக்கின்றதே! சாஸ்திரங்களிற்கூட ஸ்திரீகளுக்கு ஐந்து ஸந்தர்ப்பங்களிற் புநர்விவாகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே!

“நஷ்டே ம்ருதே ப்ரவ்ரஜிதே
க்லீபே ச பதிதே பதெள

பஞ்சஸ்வாபத்ஸு நாரீணாம்
பதி ரந்யோ விதீயதே”

(உ௧)

என்று நாரதர் முதலிய மகர்ஷிகள் சொல்லியிருக்கின்றனரன்றோ! அப்படியிருக்க நீ சஞ்சலப்படுவது அழகன்று. யானுன்னைக் க்ஷணபங்குரமான காமோபசாந்திக்காக விச்சிக்கின்றேனென்று நினைக்கவேண்டாம். ஹே விலாஸவதி! யான் உன்னுடைய திவ்யசந்தரமான ஆக்ருதியைக்கண்டு, நீ குழந்தையாய் வளர்ந்துவந்ததுமுதல், உன்னை மணந்துசுகுத்திருக்க விருப்பங்கொண்டேன். உனது கடாக்ஷவீக்ஷண்ணியத்தில் யான் ஈடுபட்டேன். உன் லாவண்யவிலையில் யான் கட்டுண்டேன். ஹே கல்யாணி! சிந்தையால் வேதனைப்பட்டுக் கண்ணீர் விடுகிற

இந்நிலைமையை விட்டுவிடு! உன்னுடைய நவயௌவனம் ஸபவமாகும்படி என்னைப் பர்த்தாவாகக்கொள்!

விலா:—ஹா பாபீ! உத்தமமான க்ஷத்திரியகுலத்திலுதித்து, உண்மையான சாஸ்திரங்களைக் கற்றாய்ந்தறிந்த நீயே இப்படிமொழிவது சரியோ? போஜகுமாரருக்கே யுரியவளான வென்னை நீ இச்சிப்பது தகுதியன்று! மஹா தார்மிகரும் புண்ணிய சீலருமான சூரஸேன மஹாராஜரது குலத்திலுதித்தேன். துவட்டநிக்கிரஹம்சிஷ்டபரிபாலனம் என்னும் இருவகை தர்மத்தையும் நிலைநிறுத்தி ஸத்தியத்தையே திருவிருவிரதமாகக்கொண்டு விளங்குகிற ஸீசிந்துலமஹாராஜருடைய குலத்தை யடைந்தேன். சுத்தவீரரும் ஸத்தியஸந்தருமான போஜகுமாரருக்கு மாஸையிட்டேன். அப்புருஷோத்தமரையடைந்து, உத்தமோத்தமமான பதிவ்ரதா தர்மமார்க்கத்தில் எந்நாளும் இருக்க விரும்பிய யான், ஸர்வலோக நிந்தியமான இவ்வஞரிய காரியத்தைச் செய்யத்துணிவேனோ? குலத்தையும் கீர்த்தியையும் குணத்தையும் என்னையும் அழிக்கத்தக்கதான இப்பாபகிருத்தியத்தையோ யான்செய்வேன்? வேண்டாம்! இவ்வேழையின் மீது உனக்குண்டாயிருக்கும் காமத்தை நிவர்த்திசெய்.

* 'காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையுங்

கெடுக்கவந்த களங்கமன்றிக்

காமமே தரித்திரங்க ளனைத்தினையும்

புகட்டிவைக்குங் கடாரமற்றுங்

காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல்

வழியடைக்குங் கபாடமின்னுங்

காமமே யனைவரையும் பகையாக்கிக்

கழுத்தரியுங் கத்தி தானே!

(உஉ)

அரசே! உலகத்தில் மனைவிமார்கள் பாணிக்கிரஹண காலத்தில் அக்கினிசாக்ஷியாய்ப் பிறர்முகத்தைப்பார்ப்பதில்லையென்று பிரமாணஞ் செய்துகொடுப்பதை நீர் அறியீரோ? இப்படிப்பட்ட பிரமாணத்தை உல்லங்கனஞ் செய்பவர்கள் சந்திரசூர்யர்களுள் ளளவும் அவியாத அக்கினியில் வீழ்ந்து பரிதவிப்பார்களென்று உவதசாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றனவே! விவாகமென்பது ஜஹிகமான ஓர் ஒப்பந்தத்தைப்போல் நினைத்தபொழுது நீக்கக் கூடியதன்றே! அஃதெக் காலத்திலும் அவிழக்கக்கூடாத மனைவியையும் புருஷனையும் ஒன்று செய்விக்கும் முடியன்றோ? அப்படியிருக்க, உத்தமமான மதுஷ்ய ஜன்மத்தையடைந்து, உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்து, உத்தமனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு, உறுதியான வழியைக்கண்ட உத்தமிகளும் ஒருவனை முன் மணந்துவிட்டு மற்றொருவனையும் மணப்பரோ?

“ஸக்ரு தம்சோ நிபததி

ஸக்ருத் கந்யா ப்ரதீயதே!

ஸக்ருதாஹ ததாநீதி

தரீண்யேதாநி ஸக்ருத் ஸக்ருத்” (உ௩)

என்றல்லவோ தர்மசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன!

* “மனமொத்து நினைந்தணி வாக்கதனாற்

புனிதற்கெதிர் சொற்றது பொய்த்துளதே

லினிமெய்ப்பரி சப்படு மேழையரும்

தனிதப்புவர் நன்னிறை தாரணிமேல்!” (உச)

முஜ்ஜ:—அடிபேதாய்! எனிப்படி வீண்கவலைப்படுகின்றாய்! என்னுடைய காதலின் பெருமையை நீயறியாய்! உன்னைக் காட்டிலும் மேலானதெனக் கொன்றுமில்லை!

செந்நீர்ப்பவளச் செவ்விதழ்வாய்
 அந்நீர்ப்பதும முகத்தாள் நீ
 முந்நீர்ப்புணரி மகியுமென்றன்
 வெந்நீர்க்கடமா விருகொம்பாம் ! (உரு)

ஆகலின், இவ்வழகைக் கோலம் நினக்குவேண்டாம் ! என் னுடனிப்பொழுதே மணக்கோலத்தையடை ! என் கண்மணி! ஏனின்னும் யோசிக்கின்றாய் ?

விலா :—வேண்டாம் ! என்மீ அமக்குண்டாயிருக்கும் ஆசையை யொழித்து, ஸாதுக்களாற் காண்பிக்கப்பட்ட மாரக் கத்தைக் கைப்பற்றும்! உம்மையே திருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துக்கொள்ளும்! உமக்கு அனேக பத்தினிகளிருக்கவில்லையா ? அவர்களெல்லோரையும் பரபுருஷர் தர்சிக்கவும் தூர்லபமாய்ப் பாதுகாத்து வருகின்றீரன்றோ? அவ்வண்ணமே மற்றவர்களுடைய ஸ்திரீகளையும் பார்க்கவேண்டாமா ?

முநீஜ:—(திருட்செசிரிப்புடன் ஸரஸாடிக்கொண்டு) அடி! என் காமக்கிழத்தி! இன்னுமெவனடி யிருக்கின்றான் என்னிலுஞ் சிறந்தவன் உன்மனத்தைக் கவர்ந்துகொள்ள? நானே உன்மீ ஆசைகொண்டேனடி !

‘நானே கரும்படி நீயே யதன்ரஸம்
 நாயகியே !

தேனேயுன் வாயிதழ் தந்தென்னை மெல்லவுஞ்
 சேர்ந்தனைவாய் !

தானே புணரமனமிள காத்தெனைத்
 தள்ளுவையே

மானே விடேனுனை நீபோவ தெங்குசொல்
 மாமயிலே !’ (உக)

விலா:—(பயஸம்பரமத்தடன்).

* “முன்கு மணந்த முனைக்குரிசி
 நன்னாயு விறந்திடி னுந்தகைநா
 டொன்னுள்கொளி னும்மவ னுற்றிடி-னு
 மென்னுயக னேயவ னென்றறிவீர்!” (உஎ)

முஜீஜ:—(பரிபாஸத்தடன்) அவ்வந்நாடி போஜனா ?

வீலா:—அவர் எப்படியிருக்கட்டும்சரியே ! அவரை யன்
 றி வேறொருவரையுங் கண்ணுற்றுப்பாரேன்!

மனதுடன் மணந்த போதே
 மன்னவன் றனயன் போஜன்

எனதுயர் நாத னான!

என்னதான் வந்தா லென்ன ?

இனியவ ரடியைச் சேர்வான்

இறப்பதா லென்ன போகும் ?

கனவிலு மவரை யன்றிக்

கருதிடே னெவனை யுந்தான்! (உஅ)

முஜீஜ:—அடி வஞ்சகீ ! இத்தர்மோபதேசமெல்லாம்
 யாரிடத்திற் செய்யப் பார்க்கின்றனை! யான் இவற்றிலெல்
 லாம் திருப்தியாய் விடுவேனென்று நினைக்கவேண்டாம். நீ
 செய்யுங்காரியம், தானே வரும் ஸம்பத்தைக் காலாலுதைத்துத்
 தள்ளி யோட்டுதல் போலிருக்கின்றது! இப்பொழுதேகுறியாய்
 என்அபிப்பிராயத்தைப் பூர்த்திசெய். வீணாய் மடியவேண்டாம்!

வீலா:—(கோபத்தடன் முஞ்சைநீதிக்கரித்தககொண்டு) அடே பாபீ!
 எனடா வீணாய் அழிந்துவிழுகின்றாய் ! வழிமறித்தடிக்கும்
 கொடிய கள்ளர்கூட இத்தகைய செயலைப்புரியார்களே! வேண்
 டாம்! உன்மனத்தை என்னிடத்தினின்றும் விலக்கிக்கொள்!

பழிசெயுங் கொடிய கள்வா !
 பாதகா! உனக்கு நல்ல
 வழிபெற வோநீ யிந்த
 வார்த்தைகள் சொன்னா யென்னை ?
 இழிதகை யாளா ! தீய
 எண்ணமொன் றேனுங் கொள்ளாய்
 அழிவினை விளைக்கு மாசை
 அறவொழித் தகன்றி டாயே ! (உக)

முநீஜ:—நான் நல்லசனமாய்க் கேட்டால் நீ உடன்படமா
 டீயாய்! கள்ளரைப்போலவே யுன்னைக் கட்டாயப்படுத்துவ
 தே சரி! (காமாந்தலம் விலாஸவதியைத் தீண்டுமொரு மடக்கிக்கொண்டு பாடுதல்.)

(உ) இராகம் - மியாக், தாளம் - ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

மாயனதுமாயைபோல்—கிளியே!
 மானிடரைமயக்கும்,
 மாயமின்னொளியே—கிளியே!
 மார நிகேதனமே ! (க)

சுந்திரபிம்பமோடி—கிளியே!
 ஸரஸ ஸரோருஹமோ ?
 சின்மயவின்பமோடி—கிளியே
 சீர்பெறுமுன்வதனம் !— (உ)

முல்லேமுகுளங்களோ—கிளியே
 முத்துவரிசைகளோ !
 முக்தர்கள் ஆந்தமோ—கிளியே
 முகத்திலுன் பல்லணிகள் !— (ங)

விலா :—(கண்ணிச் சொரிந்த பயஸம்ப்ரமத்தடன்) ஹா கஷ்டம்!
 இனியான் என்செய்வேன்! யாரென்னை இத்தருணம் காப்பா

ற்றுவர்? ஹே ஈசா! நீதான் என்னை இக்கொடியவன் கையினின்றும் காப்பாற்றவேண்டும்!

ஹே கௌரீச்வர! ஹே புராந்தக! விபோ!
ஹே சர்வ! ஹே சங்கர!

ஹே கோவிந்த! முகுந்த! மாதவ! ஹரே!
ஹே க்ருஷ்ண! ஹே கேசவ!

ஹே காயத்ர்யதிநாத! நாத ஜகதோ!
ஹே தேவதேவேச்வர!

ஹே குப்தாகில லோகஸஞ்சய நமோ
ஹே தீநஸம்ரக்ஷக!

அந்தோ! அபலை யான் மாள்கின்றேன்! மாள்கின்றேன்!!
(முர்ச்சித்து வீழ்தல்).

ஸாவி :—(தரங்கவதியுடன் புத்திசாகரரை முன்னிடக்கொண்டு பரபரப்புடன் முஞ்சனருகிற் சென்ற) அடே பாடீ! பாடீ! என்னகாரியஞ்செய்கின்றாயடா! இப்பேதையை வஞ்சித்துக்கெடுக்க முயலுவதோ ஆண்மைத்தனம்? ஐயோ! மனத்திற்கொள்ளாது வெளிநகைப்பாய்ப்பேசினாலும், நனவிலன்றிக் கனவில் நினைத்தாலும் பரதாரவிச்சையானது யாவார்க்கும் பகை, பழி; பாவம் அச்சங்களையுண்டிபண்ணிப் பெருமையைக் கெடுக்குமே! அடே துரோகீ! நற்குலத்திற்பிறந்து இப்படிப்பட்டபுத்தி எனடா! அடே விஷப்புழுவிவ! உனது தீச்செயல்களால் யாது பயனையடைந்தனை? நெஞ்சத்தில் ஓயாதபயமும் நடுக்கமும் துன்பமும் உற்றதன்றி, வேறு இன்பத்தையும் நீ காணப்போகிறதாண்டோ! சீ! சுடவேண்டுமுனது நாய்ப் பிழைப்பை!

முஜீஜ :—(நோக்கி, அச்சக்கொண்டு, தைரிய முள்வன்பேரல் நடத்தக்கொண்டு) என்ன! அதிகமாய்க்குமுறுகியாய்? நினது அந்தஸ்தைக்கவனித்துப் பேச! உன் புத்திரன் போனவழிக்கு நீயும் செல்வாய்! (ஸாவித்திரீதேவியாரைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியிற்செல்லயத்தனித்தல்).

புத்தி:—அடே துராத்மன்! என்னடா திருடனைப்போற் பதுங்கியோடுகின்றாய்! நீ செய்த வஞ்சனைகளெல்லாமெங்க ளுக்குத்தெரியாவென்று நினைக்கவேண்டாம்! அடே மூட! மற்ற தோஷங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிராயச்சித்தமுண்டு! ஆதரவற்ற அபலைகளைப் பலாத்காரஞ்செய்து, அவர்களது பாதிவ் ரத்யத்திற்குப் பங்கத்தைச்செய்ய முயலுவோர்க்கு யாதொரு பிராயச்சித்தமும் கிடையா! அடே நீசா! நீ செய்யத்துணிந்த காரியமானது, ஒருவனை மதங்கொண்டயானைபின்னே துரத்த, முன்னே ஒரு பதினாறடி வேங்கைப்புலி வந்து பாய, அவன் அந்த ஆபத்திற்குப்பயந்து பூரணமாய் பிரவஹிக்கும் எதிரிலி ருக்கும் ஓராற்றில் குதிக்க, அதில் ஜலவேகத்தால் அடித்துக் கொண்டு போகும்பொழுது ஒரு பயங்கரமான முதலையவனது காலைப்பிடித்து விழுங்க, அதற்குள் அவன் தாகசாந்தி செய்வ தற்காக அங்குள்ள நீரைக்கொஞ்சம் அள்ளிக்குடித்துச் சந் தோஷிப்பதுபோலல்லவோ இருக்கின்றது! அடே மந்தபுத்தே! இவ்வற்பசுகத்திற்காக எவ்வளவு பாவங்களையும் பழிகளையும் நின்தலையின்மீது வைத்துக்கொண்டீன? இவ்வற்ப ராஜ்ஜி யத்திற்காகைசெய்கொண்டு நிரபராதியான போஜகுமாரனைக் கொல்லப்பார்த்ததுமன்றி—

முஜ்ஜ:—(நடுக்கத்துடன்) என்ன! என்ன! என்ன சொல்கி ன்றீர்? (மயக்கக்கொள்ளல்).

புத்தி:—(யோசித்துத் தான் சொன்னதைத் திருத்திக்கொண்டு) ஆம்! இராஜ குமாரனைக் கொன்றதுமன்றி, அவனது தர்மபத்தினி யாகிய இப்பதிவ்ரதா சிரோமணியையும் காமாந்தனய்க் கெடுக் கவாடா வந்தனை?

முஜ்ஜ:—(ஆன்மகதமாய்) அப்பா! இப்பொழுது தான் என் பிராணன் வந்தது! (மறபடியுந் தைரியக்கொள்ளல்) என்ன?

புத்தி:—அடே! பாபீ! நீ செய்த விவ்வபராதங்கள் ஒரு போதும் வீணாய்ப் போகுமென்று நினைக்கவேண்டாம்! நீ

செய்த இப்பெருங் குற்றத்தினால் அநேக கோடி ஜனங்கள் நிறைந்த இப்புராதனமான நகரே பாழடையப்போகின்றது ! அஃதுடன் நீயும் உன்னினத்தாரோடு நாசமடையப் போகின்றாய். அக்காலம் வருவதற்கு இன்னும் வெகுநாளிருக்குமென்று நினைக்கவேண்டாம். இப்படிப்பட்ட அத்துக்கடமான பாபங்களுக்குச் சீக்கிரதண்டமாதலால், அது வெகு ஸமீபத்திலேயே யிருக்கின்றதென்றறிவாய்.

முஜீஜ :—(விரைந்த பரிக்கிரமீ த்தக்கொண்டே) அதையுந்தானறி கின்றேன்! (நிஷ்கிரமித்தல்).

ஸாவி:—(விலாஸவதியினருகிற்சென்ற நோக்கி) அந்தோ ! இஃ தென்ன பரிதாபம்! ஸர்வாலங்கார யோக்கியையான என் கண்மணி, பூஷணங்களற்றுப் புழுதிபடிந்து தேகம் மலிந்து பெருங்காற்றினு லடிபட்டுக் கீழே வீழ்ந்து, வாடின புஷ்பங்க ளோடும் வதங்கின பல்லவங்களோடும் கிடக்கிற ஒரு விருக்ஷ சாகைபோற் கட்டாந்தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றனளே ! (உற்ற நோக்கி) ஐயோ! அனைந்துபோன அக்கினிபோல் இவளது ஆவியும்விளங்கக் காணாமே! அந்தோ ! என் கண்மணி உயி ருடனிருப்பளா ? (அருகிற்சென்ற விலாஸவதியின்மார்பைத்தடவிக்கொண்டே) தெய்வாதீனம் இப்பொழுதுதான் ஒரு மூச்சு வருகிறதுபோ லிருக்கின்றது! (தரங்கவதியை நோக்கி) தரங்கவதி சீக்கிரம் அவ்வி சிறியை எடுத்துக்கொண்டிவா !

விலா:—(கண்வீழ்த்தக்கொண்டே) ஹா! பிராணநாதா! நீதான் இப்பாவியின் குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத்தருளவேண் டும்! உம்மால் க்ஷமிக்கப்படுகிற வரையிலும் யான் நற்கதியை யடையேன்! (பாடுதல்).

சு0) இராகம்-காம்போதி. தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவீ.

நாதா! நாதா!—நான் செய்தபிழைகளைப் பேதை யிவளென்று-பொறுப்பீர் !

அதபல்லவி.

பூதலம்போன்மிகப் - பொறுமையுள்ளவென்றன்
காதலனே கூமிப்பீர்!—

நாதா.

சரணம்.

இப்பெரும் பாவத்தை - இயற்றியபின் யானும்
இப்புவிவிலுயிர்-இனித்தரிப்பேனே!
இப்பொழுதே மூட்டி - எரியனவின் வீழ்ந்து.
எப்பிறப்பிலேனும் - இணைபிரியேனும்மை?—

நாதா.

ஐயோ! நானிப்படி என் மாமனூல் மோசம்போனதை அவர்
எப்பிடி அறியப்போகின்றனர்! வேறு லோகத்திலாயினும் அவ
ருடன் யான் கூடுவேனே! (யோசித்தும் பயத்தடன்) அந்தோ! கஷ்டம்!
யான் என்கண்விழித்தேன்! என்னையார் இத்தருணம்
இக்கொடியன் கையினின்றுங் காப்பாற்றப்போகின்றனர்!
ஐயோ! அழிகின்றேன்! அழிகின்றேன் (மறபடியும்மூர்க்கை
கொள்ளல்).

ஸாவி:—(தரங்கவதி விசிற்கொண்டு விலாஸவதிக்கு வீச) ஆ! என்
கண்மணீ! என்னைக்கண்ணூற்றுப் பாராயோ? ஆ! என்செல்
வியே! எழுந்திரு! எழுந்திரு!!

விலா:—(கண்விழித்துக்கொண்டு கோக்கி) ஆ! இஃதென்ன விந்
தை! என் அருமை மாமியாரா?(விரைந்தெழுந்த) அம்மணீ! என்னை
மன்னிக்கவேண்டும்! (கரலில்வீழ்தல்).

ஸாவி:—(தழுவிவெடுத்த) அடிபேதாய்! நீ என்ன குற்றஞ்
செய்தனை நான் மன்னிப்பதற்கு!

விலா:—(கண்ணீர்சொரிய) அம்மணீ! யான் புரிந்த செயலை
என் சொல்வேன்?

வாழாத வண்ணம்யான் வாது செய்யும்
வஞ்சகரை நம்பியே யழிய லானேன்!

பாழான மாமனது சொன்ம தித்துப்
 பதிஹத்தி யான்செய்து பதிதை யானேன் !
 ஏழையான் செய்தவிப் பாத கத்தை
 எண்ணும லென்மீது கருணை செய்வீர்!
 தாழாத தாரைநகர்த் தேவி யேயென்
 தாபத்தை நீக்குவீர் பிழைபொறுத்தே! (௩௧)

ஸாவி:—(வீரலாவதியின் கண்களைத் துடைத்தக்கொண்டு) ஹா! புத்திரீ, ஏனில்வாறெல்லாம் வீணாய்ச் சஞ்சலப்படுகின்றாய் !

கண்ணினுண் மணியே யுன்றன்
 சருத்தினில் விசனம் வேண்டாம்!
 எண்ணுமுன் நெண்ண மெல்லாம்
 எளிதினி லறிந்து கொண்டேம்!
 அண்ணலாற் றனயன் போஜன்
 அநகரூ யுயிர்த்தி ருக்க
 எண்ணமேன்? கவலை நீக்கி
 யேகுவோ மெழுந்தி டாயே! (௩௨)

அடிபேதாய் ! நாமிங்கிருப்பது தகுதியன்று! அண்ணலாரரண்மனைக்குச் செல்லுவோம்வா !

வீலா :—(ஆச்சரியத்தடன்) என் பிராணநாதரும் உயிருடனிருக்கின்றனரா ? இதையான் நம்பேன்! நம்பேன் !!

ஸாவி:—ஆ ! என் கண்மணி ! உன்னிடத்தில் யான் பொய்யுரைக்கவேண்டிமா? என் செல்வன் போஜனுக்கு யா தொரு குறையுமில்லை : கேடும்மாயிருக்கின்றான் !

வீலா:—ஆஹா ! இஃதென்ன ஸ்வப்னமோ யான் காண்பது? ஐயோ! பாவியேன் யானே அன்றோ, ஆசையுடன் வந்த

என்னன்பரைப் பாலில் மருந்து கலந்து வைத்துக்கொன்றேன்! அவர் இறந்து இஃதுடன் மூன்று நாட்களாயினவே ! நானவ் லவோ அவருக்கு அக்கினி ஸம்ஸ்காரமுஞ்செய்தேன் ! ஐயோ எல்லாம் பிரமையாயிருக்கின்றனவே !

புத்தி:—ஏ ராஜபுத்திரீ ! இவையெல்லாம் அப்பாதகன் உன்மாமனது வஞ்சனைச் செயல்களே ! உன்கணவனார் நீ வைத்த பாலைக்குடித்து இறக்கவில்லை ! அப்பாதகன் முஞ்ஜ ராஜன், 'போஜன் உன்னை விஷம்வைத்துக் கொல்லப்பார்த்தனன்' என்று குற்றஞ்சாட்டி, அவனைத்தனியாய்க் காளிகாபர மேசுவரிவனத்திற்குக் கொண்டிபோய்ச் சிரஸாஞ்சைய செய்யப்பார்த்தனன் !

விலா:—ஆஹா ! என்ன வஞ்சனை ! என்னவஞ்சனை ! என்னிடத்திற் சொல்வதொன்று ! மற்றவரிடத்திற் சொல்வதொன்று ! ஐயோ ! என்னொதனென்னை க்ஷமிக்காவிடின யான் எச்சன்மத்திலுமழிந்துபோவேனே ! என்னைக்கொடியவளென்று என் கொழுநர் கொள்ளில், எனக்கு நரகத்தினின்றும் எந்நாளும் விமோசனமில்லையே ! அந்தோ ! இனியான் உயிர்தரித்திரேன் ! அக்கினியில் வீழ்ந்து இறப்பீதே எனக்குத்தகுந்த பிராயச்சித்தம் !

புத்தி:—அடிபேதாய் ! உன்மனத்தின் தாய்மையை நான்களறியோமா ? நின்கணவன்தான் அறியாஹு ? ஏனிப்படி வீணாய் விசனப்படுகின்றாய் ? இவையெல்லாம் நின்மாமனது வஞ்சனைச்செயல்களென்பது உன்னைத்தவிர மற்றயாவருக்குந் தெரிந்தேயிருக்கின்றது. உன்மீது யாதொரு பழியுமில்லை.

விலா:—ஆயினும், உலகத்தார் என்ன நினைப்பர் ? அவர்தாம் என்ன நினைப்பர் ?

ஸாவி:—அடிபேதாய் ! ஒருவரும் ஒன்றும் வித்தியாசமாய் நினைக்கமாட்டார்கள் ! உன்னுடைய நெறியை இப்பொ

முது நாங்களே பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே. நீ ஏன் அதைப்பற்றி விசனப்படவேண்டும்? அப்பாதகன் வஞ்சனாவார்த்தைகளை. நம்பி, உன் கணவனது நன்மைக்காகவே நீ யாதொரு காரியத்தையுஞ் செய்திருப்பாய்.

விலா :—அவ்வுண்மை யாருக்குத் தெரியப்போகின்றது?

தரங்க :—அம்மணீ ! அதுதான் கண்ணாடிபோல் விளங்குகின்றதே ! நீங்கள் சொல்வானேன் ?

விலா :—ஆயினும், என் பர்த்தா என்னை என்ன நினைப்பர்? உலகத்தில் கொலைபாதகிகள் கூட இப்படிக்கொத்த ஈரரியத்தைச் செய்யார்களே !

ஸாவி :—அவன் ஒன்றும் நினையான் ! நாம் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்வா ! நாமிங்கிருப்பது தகுதியன்று. இங்கிருப்பின், அப்பாதகன் முஞ்ஜன் வேறு ஏதாயினுங் கெடுதி செய்யப்பார்ப்பன் !

விலா :—ஐயோ ! அப்பாதகன் செயல்களை நினைத்துக் கொண்டால் இன்னும் தேகம் நடுநடுங்குகின்றதே ! கடவுளன்றோ உங்களைத் தெய்வீரநீனமிங்குக் கொணர்ந்துவிட்டனர் !

ஸாவி :—எதற்கும் நாமிங்குத் தாமசிப்பது தகுதியன்று; போவோம் வா !

(யாவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

மூன்றாம் அங்கம்.

இடம்.—ஜயபாலன் வசிகீதம் துக்கைக்கருகில் ஒரு வேளி மண்டபம்.

(காவதனையுந், தண்டபாணியும் கிண்டெட்டெனில் இரத்தினம் கையு மாபாணிகளையும், சிப்பி எடுத்தவா, லீலாவதியும், ஜயபாலனும் நிகழ்கிறதல்.)

லீலாவதி:—எந்தாய்! இவ்வளவு ரத்தினங்களு மாபரணங்களும் திடீரென்று தமக்கு எவ்விடத்திற் கிடைத்தன?

ஜயபாலன்:—குழந்தாய்! அதைப்பற்றி என்ன? எல்லா முனக்காகத்தான் கொண்டுவந்தேன்.

லீலா:—இப்படிப்பட்ட விலையுயர்ந்த பூஷணங்களைத் தரித்திருந்த மகாபுருஷன் யாரோ? இன்று தாங்கள் கொண்டு வந்திருக்கு மிரத்தினங்களே, இப்பூமி எல்லாம் விற்பினும், கிடைப்பதற்கரியவெனத் தோன்றுகின்றனவே!

ஜய:—என்னருமைச் செல்வியே! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே! இப்பொழுதெனக்கு இருக்குமாஸ்தி, இப்பூமியிலாண்டு வருமோ ரரசனிடத்தினுமில்லை. இவையெல்லாம் ஓர் இராஜ குமாரனுடைய அரண்மனையினின்றுகொண்டு வரப்பட்டன!

லீலா:—(ஆன்மகதாய்) இப்பாவிகள் எந்த இராஜகுமாரனைக்கொன்று இவ்வணிகளையும் பணிகளையுங் கொள்ளையடித்து வந்தனரோ? ஐயோ! இவர்களுடைய தொழிலெனக்குச் சிறிதேனும் பிடிக்கவில்லையே! இப்பாவிகள் வயிற்றில் யான் ஏன் பிறந்தேன்? (பிரசாசமாய்) எந்தாய்! அவ்விராஜ குமாரர் உயிருடனிருக்கின்றனரோ?

ஜய:—உயிருடனிருப்பின், நாங்கள் அவரது நகரத்திற்கருகிலாவது சென்றிருப்போமா? ஆஹா! அவருடைய பராக்கிரமத்தையு மொளதாரியத்தையும் வெகு அற்புதமாய்ச் சொல்வார்களே! அவ்விராஜ குமாரரைத் தரோக்குஞ்செய்து, அவரது சிற்றப்பன் முஞ்ஜனென்பவன் அவரைக்கொன்றுவிட்டனாம். அதனாலன்றோ நாங்கள் அவ்விடஞ்சென்று இவைகளை யெல்லாம் கொள்ளையடித்து வந்தோம்.

லீலா:—ஐ! ஐ! இப்படிப்பட்ட கொடுஞ்செயலைப் புரிபவர்கள் நாடுநகரங்களிற்கூட இருக்கின்றனரோ? அவர்களது

தொழிலைக் கேட்கில் நம்மவரே மேலானவரெனத் தோன்று
கின்றனரே !

ஜய:—குழந்தாய்! இதுமாத்திரமன்று; இன்னுமெவ்வ
ளவோ தனங்களும் நாணயங்களுங் கொண்டுவந்தேன். அவை
யெல்லாம் நமது மல்லர்களுக்கு வேண்டியவரைக்குங் கொடித்
தேன்.

லீலா :—அதனாற்றானவர்கள் குதித்துக்கொண்டிருந்த
னர் போலும்?

ஜய:—இவையெல்லா மிருக்கட்டும்! இன்னுமொரு விசே
ஷந்தெரியுமா? நாங்கள் அன்று கொள்ளையடித்து வரப்போ
கும்பொழுது, வழியில் ஒரு மகாவீரன் கிடைத்தனன். அவ
னது பராக்கிரமத்தை யான் என்ன சொல்வேன்! நம்மவர் எல்
லாரும் சேரினும், போரில் அவன் ஒருவன்முன் நிற்கவல்
லரல்லர். அவனது உதவியினாற்றான் நமக்கு இவ்வளவு இரத்
தினங்களு மாபரணங்களுங் கிடைத்தன.

லீலா:—(குதூஷல்கொண்டு) அவரும் நமது ஜாதியைச்
சேர்ந்தவர்தாமோ ?

ஜய:—இல்லை! அவன் 'பரதேசி' என்று சொல்கின்
றான். ஆயினும் அவனது ஆகாரத்தையுங் காம்பீரியத்தையும்
நோக்கில், எவனோ இராஜகுலத்திற் பிறந்தவன் போற்றோ
ன்றுகின்றான்.

சுந்தரி! யாதுரைப் பேனச்

சுந்தரன் வடிவை யுனக்கு!

இந்திரன் பிரம னுபேந்தரன்

ஈசனு மவன்நிக ரல்லர் !

சந்திர னுமவன் முகத்தைச்

சந்ததங் கண்டுக ளிப்பான் !

அந்தரத் தில்லெவ ரும்மவ்

வழகனுக் கிணையா வாரோ !

(௩௩)

லீலா :—(மிகவு மாவலுடன்) அவருடைய திருநாமதேய மென்னவாம் ?

ஜய:—அவன் பெயர் சைந்துலனம்!

லீலா:—(ஆன்மகதமாய்) ஆஹா! அம்மகா புருஷனுடைய குணதிசயங்களைக் கேட்கும்பொழுதே எனக்கொரு விதமான குதூஹலமுண்டாகின்றதே! இவரை நேரே பார்த்தாலெப்படி யிருப்பரோ? (பிரகாசமாய்) என் அருமைத் தந்தையே! அவர் இப்பொழுதெங்கே யிருக்கின்றார்? இதற்குமுன் அவர் எங்கே யிருந்தனராம் ?

ஜய:—குழந்தாய்! நீ உன் மனத்தில் நினைப்பதை யானறிகின்றேன். ஆகா! அம்மகாவீரனுடைய அழகுக்கு நீயே தக்கவன்! அவனை நம்முடைய மல்லர்களுக்கெல்லாம் பிரதானியாய்ச் செய்திருக்கின்றேன். அவனை மரியாதைகள் செய்து இங்கு அழைத்துவரும்படி நமதாட்களையுமனுப்பியிருக்கின்றேன். அவன் முன்னரெங்கே வசித்தனலோ தெரியவில்லை.

லீலா:—ஆனால், அவர் இப்பொழுதிங்கே வருவாரோ ?

ஜய:—ஆம்! குழந்தாய்! அதற்காகத்தான் யானுன்னுடன் இவ்விடம் வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

லீலா:—(ஆன்மகதமாய்) அவ்வித சுந்தரமான ஆகாரத்தையுடையவர் இவ்விதத்தொழிலையுஞ் செய்யச் சம்மதிப்பாரோ ? இஃதென்னவோ ஆச்சரியமாகத்தானிருக்கின்றது !

(சேபத்தியத்தில் தாயவரத்தியம் முடிந்தல்).

ஜய :—அவர்களுமிதோ வருகின்றார்கள்போலிருக்கின்றது !

(வாத்திய கோஷத்தடன் போஜனை முன்னிட்டெக்கொண்டு தூரன், வீரன்,
காலபாசன், விநாயகன் என்னும் நான்கு மல்வர்கள்
பிரவேசித்தல்).

மல்லர்:—பராக் ! பராக் !!

ஜய:—(வீரவதி ஒருபுறமாய் நிதக, தான் முன்வந்து) வாராய் வீரவதி
ம்மமே! வாராய் ! இவ்வாசனத்தில் விஜயம் புரிவாய்! (ஒர் ஆச
னத்தைக் காட்டித் தானுமுட்காருதல்).

போஜன்:—மகாப்பிரபு, வந்தனம். (உட்காருதல்).

மல்லர்:—ஜயஜய ! வீரசிம்மா ! ஜய !

லீலா:—(பிரவீனின் ஒருபுறமாய் நின்று, போசனை ஆவலுடன் கோக்கி,
ஆன்மகதமாய்) இவர்தாமோ ஆம்மநாவீரர் ? இவருடைய வடி
வைக் காணும்பொழுதே என் தேகம் முழுதும் புளகாங்கித
மாகின்றதே ! ஆஹா ! பரதேசியைப்போலுடைதரித்திருப்பி
னும் இவர் யாரோ பெருந்தன்மையுடையவரே !

போஜன்:—(சுயபாஷை கோக்கி) அரசே ! அடியேனை இங்கு
இவ்வளவு மரியாதையுடன் வரவழைத்ததன் காரணம்
யாதோ ?

லீலா:—(ஆன்மகதமாய்) ஆஹா ! இவருடைய அழகே
யழகு !

மதனைப் பழிக்கு முருவம்

வதனம் மதிபோல மிக்க கமனீயம் !

ரதியைப் பயக்கு ம்ருதயம்

ரதனம் முகையொக்கு மென்னு ரமணீயம்! ()

ஜய:—கைந்துலரே ! நீர் செய்த பேருதவிக்கு யான்
என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றேன்? ஆயினும், இப்பொழுது

இவ்விரத்தினங்களையும் மாபரணங்களையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். (இறு தட்டுக்களில் நிரப்பியுள்ள இரத்தினங்களையும் மாபரணங்களையும் தொட்டுக் கொடுப்பீத்தல்).

போஜ:—மகாப்பிரபு ! இவ்வளவு மரியாதைக்கு யான் ஆர்கனல்லேன்! (தட்டுக்களைத் திருப்பிவிடெல்).

லீலா:—(ஆன்மகதமாய்)ஆ! இஃதென்ன? எந்தேகம் முழுது முடுருவிச்சென்று என்னைப் பரவசப்படுத்துகின்றதே! (பாடுதல்.)

(கக) இராகம்-நாதநாமகிரியை. தாளம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி.

ஆ இதென்ன-ஆச்சரியமோ !

அநுபல்லவி.

என்றுமிரா தவோ-ரெண்ணம் மனத்திற்றேன்றி
இன்றெனையிவரிட-மிழுத்துச்செல்கின்றதே!—ஆ.

சரணங்கள்.

இந்தநாள் வரையிலும்-இவரைப்போற் கண்டிலேன் !
அந்த மிகுந்தவிச்-சுந்தரனிணையாரோ?— ஆ.
பருவச்சந்திரன்போலிப்-பரமபுருஷன் முகம்
பரவசமாக்கியென்னைப்-பந்தஞ்செய்கின்றதே!— ஆ.

ஜய:—ஏ வீரசிகாமணி ! நீர் இப்படி யோசிப்பது தகுதியன்று! யான் வேறு நீர் வேறென்று நினைக்கவேண்டாம்! இவ்வணிகளையும் மணிகளையும் பெற்றுக்கொண்டு என்னைக் கௌரவிப்பீர் !

போஜ:—யான் உங்களுக்குப் பவ்யரூபியிருக்கின்றேன்! ஆயினுமியையெல்லா மெனக்கேன்? இவ்விலகத்திலிருக்கும் எப்பொருளிலும் எனக்கு ஆசையில்லை. தமது ஊழியர்களான இவ்வீரர்களுக்குக் கொடுப்பிற் பிரயோஜனமுண்டு.

ஸீலா:—(ஆம்மகதமாய்) ஆ ஆ! என்ன விநயம்! என்ன சொன்னயம்! இவருடைய ஒவ்வொரு சொல்லும் என் மனத்தை உருக்குகின்றதே! ஆ ஆ! கானகத்திலேயே யிருந்து கொடிய தவஞ் செய்யும் துறவிகளுக்குக்கூட இப்படிக்கொத்த சித்ததார்ட்டியம் கிடையாது! இவர்நம் தந்தையார் நினைத்தபடி நற்குலத்திற் பிறந்தவர் என்பதற் சந்தேகமில்லை.

*“திருக்கிளர் முகமும் வேர்வும்

சிறந்தசெம் பவள வாயும்

மருக்கிளர் மாலை மார்பும்

மகரகுண் டலமுங் காதும்

சுருக்கிய மருங்குங் கண்டாற்

றுடியிடை மடவா ராவி

இருக்கினு மிருக்கு நில்லா

திருக்கினு மிறக்கு மன்றே!”

(௩௩)

ஐய:—சைந்துலரே! உமது குணத்தைக்கண்டு மிகவும் மெய்ச்சுகின்றேன். உம்மிஷ்டப்படியே இம்மல்லர்களுக்கே இவ் விரத்தினுபரணங்களைக் கொடுக்கின்றேன். (குரன் முதலியோருக்க அழைப்பகுத்துக் கொடுத்தல்).

மல்லர்:—(ஒவ்வொருவரும் வணங்கி வாக்கிக் கொண்டு) ஐய ஐய! பிரநான்! விஜயீபவ!! (போசனை வணங்கித் தந்தம் இடத்திற்சென்று சிற் றல்).

ஸீலா:—ஆஹா! இவருடைய ஓளதாரியமே ஓளதாரி யம்!

* ‘இதையழு நுருக்கு மின்பத்

திறைவனை யுற்று நோக்கி,

வதைபுரி பில்லர் தம்மை
 மனந்தனி லுற்று நோக்கிற்
 புதையிருள் கடிந்து வேலைப்
 புவியினை விளங்குஞ் சோதி
 உதயனைக் கண்ட கண்கட்
 குடுக்களைக் கண்ட தாமே!'' (௩௬)

ஜய:—மல்லர்களே ! இம்மகாவீரரைக் களிப்பிக்கும்படி ஒரு பாட்டுப்பாடி நர்த்தனஞ் செய்யுங்கள் !

மல்லரி:—சித்தம்! யஜமான் ! (ஒருவிதமாய் நர்த்தனஞ் செய்த கொண்டு கரதாளத்துடன் பாடுதல்).

(௧௨) இராகம்-நாதநாமக்ரீரியை தாளம்-ஏகதாளம்-

பல்லவி.

தில்லேலோ தில்லேலோ - தில்லாலேலோ தில்லேலோ !

அறுபல்லவி.

மல்லர்சேனைத்தலைவரெம்மை-மறவாதென்றும் வாழ்ந்திருக்க! ; பில்லர்யாவரும் பல்லாண்டு-பெருகிப்பாரிற் பிழைத்திருக்க!-தி!

சரணங்கள்.

உடுக்கக்கம்பளிதானிருக்க-உண்ணச்சம்பாச் சோறிருக்க!
 குடிக்கக் கள்ளுக்குடமிருக்க-குத்தக்கன்னக்கோலிருக்க!- தி.
 நம்பதெய்வம் நாமிருக்க-நாடுநமக்குக் காடிருக்க!
 செம்பொன் பிடிபிடியாயிருக்க-செயபாலப்பிரபுதானிருக்க!-தி.

போஜ:—(அதேசமயத்தில் லீலாவதியைக்கண்டு, ஆன்மகதமாய்) ஆஹி ! இஃதென்ன காந்தி ! இச்சபை யெங்கும் நிறைந்து பிரகாசிக்கின்றதே ! மின்னற்கொடியோ? மேகத்தைக் காணாமே ! அமிருதகலைகள் நிறைந்த சந்திரிகையோ? அனல்போல் தகி

கும் பகலாயிற்றே! சுந்தரமாய் ஒளிவீசும் சூரியப்பிரபையோ?
அதற்கிவ்வளவு குளிர்ச்சியேது? இஃது என்னவோ அபூர்வ
மானதேஜோவிசேஷமாயல்லவோ யிருக்கின்றது!

கையாத தீங்கனியோ?

கயக்காத வழதோ?

கரையாதகற்கண்டோ?

கறியாத கரும்போ?

கொய்யாத நறுமலரோ?

கோவாதமணியோ?

குளியாதபெருமுத்தோ?

குலையாதவொளியோ?

மெய்யான பெருவாழ்வோ?

விலையறியாப்பொன்னோ?

விடங்காத தீபிகையோ?

விந்தை மர கதமோ?

தீயாத வெண்சுடரோ?

தியங்கலில்வா ரிஜமோ?

தெவிட்டாத செந்தேனோ?

தேவர்புகழ் திருவோ?

(௩௭)

இவள் இவ் வனதேவதையோ? இக் கிருகலக்ஷமியோ? இப்பெ
ண்ணரசி யாரோ?

லீலா:—(பேசுந் தன்னப்பார்க்கத் தலைவணங்கி நின்று கடைக்கண்
கூட்டுகோக்கி ஆன்மகதமாய்) ஆஹா! இவரது,

* “நிரந்தரவுரோமரேகை.

நீலமும் வயிறுமார்பும்!

புரந்தர சாப மொத்த
புருவமு துதலும் பட்ட
மரந்தழைத் திடந கைக்கு
முறுவலு மாயன் றன்பாற்
கரந்தவா ரமுதச் சொல்லும்
கந்தற்கு மில்லை யன்றோ?" (௩௮)

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) ஆ ஆ! இப்பெண் கொடியின் கடா
கூமாலைகள் என்மனத்தைப் பலாத்காரமாய்க் கட்டி இம்மாதரசி
யினிடமிழுத்துச் செல்கின்றனவே! ஆஹா! இவளது முகத்தி
னழகையான் என்னென்று சொல்லுவேன்? தீருமாலையும் மய
ங்கச் செய்வதான வசீகரத்தையுடைய ஸ்ரீதேவி வாஸம் பண்
ணுகின்ற சிவந்த இதழ்களையுடைய செந்தாமரை மலரும்,
விரிவான பெருமையையுடைய வேதசாஸ்திரங்களைச் சொன்ன
சுதர்முகப் பிரம்மதேவன் உற்பத்தியான வெண்டாமரை மல
ரும் இவளது வதனத்திற்கு முன் எங்கே?

ஜய:—(போசனும் லீலாவதியும் ஒருவரை யொருவர் சேர்க்கும் விலாஸத்
தைக்கண்டு சந்தேஷத்தோடும் ஆன்மகதமாய்) ஆஹா! இவளுக்கு அவளே
தக்கவன்! அவனுக்கு இவளே தக்கவன்! இவ்விருவரையும்
ஈசனார் சேர்த்து வைப்பாராயின் அதனினும் பிரியமானதென
க்கு வேறொன்றுமில்லை. (பிரசாசமாய்) பிரதான்! போஜனம்
சித்தமாயிருக்கின்றது! ஸ்நானத்திற் கெழுந்திரும்! (லீலாவதியை
சேர்க்கி) குழந்தாய்! எழுந்திரு, போவோம். (எழுந்த பரிக்கிரமத்தல்).

லீலா:—(சாண்டிகைவத்த) எந்தாய், காவில் ஒரு முள் தை
த்துவிட்டது. நில்லுங்கள், இதைச் சற்று வாங்கிவிட்டுவரு
கின்றேன்! (வெகு உதண்டையுடன் போசனைப்பர்த்தபடி குனிந்த முகவாங்கு
வழிபோல் சடித்தல்).

ஜய:—(சிரமப்) என் கண்மணீ! உன் காவில் முள்ளை
வில்லை! உன் இருதயத்தில் மலர்முட்கள் தைத்திருக்கின்றன.

உனது எண்ணத்தைக் கருணாநிதியான கடவுள் நிறைவேற்றுவார்! இப்பொழுது அரண்மனைக்குப் போவோம் வா! (இருவரும் பரிவாரத்தடன் நிக்ரமித்தல்).

போஜ:—ஈசா! உன் செயலை என்னவென்று சொல்வேன்! அப்பெண்மணியைப் பெற்றவனோ வொரு பீல்லன்! யானோ ஒரு கடித்திரியன்! எனக்கோ அவளுடைய தர்சனம்பண்ணாதிருப்பதைவிடப் பிராணத்தியாகம் செய்வதே மேலாகத் தோற்றுவின்றதே! ஆ மாதர்க்கரசியே!

* “மைதிகழ் வாரி சூழு

மாநிலத் தோர்கட் கெல்லாம்

பெய்தவம் பழி பிறங்காப்

பிள்ளையைப் பெறுத லென்பார் !

செய்தவ மன்றுன் ருதை

சென்மங்க டோ றுஞ் செய்த

கைதவ மாவி கொள்ளும்

களவினிற் பயந்த தெல்லாம்!” (௩௬)

(நிக்ரமித்தல்.)

* அரிச்சந்திர புராணம்.

ஐந்தாம் அங்கம்.

மு த ற் க ள ம்.

குடம்.—நாரைநகர்: முஜ்ஜராஜனது ஆஸ்தான
மண்டபம்.

(வூத்ஸராஜர், பத்திர நாராயணர், நீலகண்டர் முதலிய சில
ராசலபாலதர்களுடன் முஜ்ஜராஜன் சிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்தபடி.
தக்க பரிவாரத்துடன் பிரவேசித்தல்).

முஜ்ஜன்:—பத்திரநாராயணரே! என்ன விசேஷம்? யாரவன் தூதனொருவன் வந்து எம்மை நேரிற்காணவேண்டுமென்று அரண்மனை வெளிவாயிலில் நின்றுகொண்டு அமர்க்களஞ் செய்கின்றனனாமே? ஸாமானியனை ஒரு தூதனுக்கு இவ்வளவு தைரியமும் பிடிவாதமுமிருப்பது விந்தையாயிருக்கின்றதே. இவன் எவனோ நம்முள்ளுளவு தெரிந்தவனாகத் தோற்றுக்கின்றான். (காதடன் மெதவாய்ப் பத்திரநாராயணருக்கேதோ உரைத்தல்).

பத்திரநாராயணர் :—(காதடன் ஏதோ பதிலுரைத்த) மஹாராஜா! ஆயினும் நமக்கென்ன பயம்? வத்ஸராஜருடைய தயையிருக்கும்வரை நாமொன்றுக்கும் அச்சப்படவேண்டியதில்லை.

வத்ஸராஜர் :—என்னுடைய தயையினாலாதென்ன? இவையெலாம் அடியேன் மஹாராஜா அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளே.

நீலகண்டர்:—அது மஹாராஜா அவர்களுக்குத் தெரிந்தே தான்ருக்கினறது!

முநீஜ:—யாம் அனுபவித்துவரும் இச்செல்வமெல்லாம் உங்களுடைய அதுக்கிரஹத்தினாலேயே! நம் வத்ஸராஜருடைய உதவியிருப்பின் எதுதான் எமக்கஸாத்தியம். ஆகலின் யாம் பயப்படவேண்டியதொன்றுமில்லை. அத்தூதனை இங்கு வரவழைத்தே விசாரிப்போம். பத்திரநாராயணரே! நீரே சென்று அத்தூதனை இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வாரும்.

பத்திர:—அப்படியே! (நிஷ்கிரமித்தல்).

முநீஜ:—வத்ஸராஜரே! உஜ்ஜயினீ தேசத்தரசனா அத்தூதனை யனுப்பினன்?

வத்ஸ:—ஆம்! மஹாராஜா! அப்படித்தான் அவன் சொல்கின்றனனாம்.

முநீஜ:—உஜ்ஜயினீ தேசத்தரசன் ஆதித்தியவர்மன் எனக்கு வேண்டியவனே! அவன் தூதனையனுப்பியவிஷயம் உமக்கேதாயினுந்தெரியுமோ?

வத்ஸ:—அஃதொன்று மெனக்குத் தெரியவில்லை. நானும் இப்பொழுதுதான் ஒருதூதன் வந்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்று இங்குவந்தனன்.

முநீஜ:—நல்லது! புத்திஸாகரரும் ஹரி ஹரரும் நேற்றி சவு பூபாளநாட்டிற்குச் சென்றனர்களாமே! அஃதுண்மைதானோ?

வத்ஸ:—(ஆன்மகதமாய்) இவன் எப்பொழுதும் என் வாய்விருந்தே நகரில்நடக்கும் சங்கதிகளையெல்லாம் அறியப் பார்க்கின்றனன்! நாமும் இவனிடத்தில் கவனத்துடனே சம்பாஷிக்கவேண்டும். (பிராசாமாய்) ஆம்! மஹாராஜா! அவர்களெங்கேயே சென்றதாகத்தான் தெரியவருகின்றது. ஒருவேளை பூபாளநாட்டிற்கே சென்றிருக்கலாம்.

முநீஜ:—அங்குச் சென்று எம் சகோதரி காராமதியுடன் கலகஞ்செய்து ஒருவேளை நம்மை எதிர்க்கப்பார்த்தாலும் பார்ப்பார்கள்.

வதீஸ்:—(சிரித்துக்கொண்டே) ஆ! அவர்களால் என்ன செய்யக்கூடும்? இந்நகரிலேயே அவர்களது பிரயத்தனம் சாயவில்லையே! வேறெங்குதான் அவர்களது சாமர்த்தியம் பலிக்கப்போகின்றது.

(பத்திரநாராயணநடன் காளிதாசன் பிரவேசித்தல்).

முஜீ:—(கோக்கி ஆன்மகதமாய்) இவன் யாரோ நம்நகரைச் சேர்ந்தவனே! இவனைநாம் அனேகந்தடவைகளிற் பார்த்திருக்கின்றோம்.

காளிதாசன்:—(அருகிற் சென்று, கைகூப்பி) போற்றி! போற்றி!! தாரேச்வரா! போற்றி!!!

முஜீ:—பத்திரநாராயணரே! இவன்தானே அத்தூதன்?

காளி:—ஆம்! பூபதியே!

முஜீ:—(ஆன்மகதமாய்) குரலும் அவனதுபோலவே யிருக்கின்றது. அவ் ஹரிஹரருடைய புத்திரனல்லவா இவன்? (பிரகாசமாய்) பத்திரநாராயணரே! யாதுகாரணம்பற்றி இவன் இங்குவந்தனனே விசாரியும். (காளிதாசனை கோக்கி) ஏனப்பா! நிற்கின்றாய்? உட்கார்ந்துகொள்.

காளி:—மஹாப்பிரபோ! தாங்கள் எனக்குச்செய்யும் இம்மரியாதைக்கு யான் விசேஷமானவந்தனஞ்செலுத்தத் தக்கவராயிருக்கின்றேன். யான் ஏதோ கபடமாய் வந்திருப்பதாகத் தாங்கள் நினைக்கின்றீர்கள். அப்படிப்பட்ட அதிசங்கையாதொன்றும் வேண்டாம். யான் தங்களுடைய பேட்டியை ஒரிராஜகார்யார்த்தமாகத் தேடிவந்தனன். ஜகதேகவீரனும், துவ்ஷ்டஜன நிக்கிரகனும், அக்கினிகுலத்திற் பிறந்தவனுமான ஸ்ரீ விக்கிரமார்க்க மஹாராஜன் வம்சத்திலுதித்தவரான உஜ்ஜயினி தேசத்தையாண்டவரும் ஸ்ரீ ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜரால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் யான். அம்மஹாப்பிரபுவின் காரியமாய் யான் இங்குவந்தனன். தங்களுடைய

கேதமத்தை யபிவிர்த்தி செய்யத்தக்க சில பத்திய வசனங்களை யுரைக்கின்றனன்: அவையும் மாற் கேட்கப்பட்டும்: நன்றாக மாணிக்கப்பட்டும். இச்சாமானிமனுரைத்ததென விசுவேண்டாம். தூதன் தானே சொல்லியதெனத்தள்ளவேண்டாம்.

முநீஜ:—போதும் அப்பா! அறிந்தேன் உனது பிரஞ்சயை! நிறுத்து இதனுடன் இப்பீடகையை. நீ வந்த காரணம் யாதோ அதனையுடனே கூறிச்செல். ஆதித்தியவர்மனா உன்னை எம்மிடத்திற்குத் தூதனுப்பினன்?

காளி:—ஆம்! மஹாப்பிரபோ! அவரது ஆணையின்மீது தான், யான் தங்களிடம் வரலாயினேன். பிராதாவென வெண்ணும்படி தங்களிடத்தில் அவ்வளவு பிரேமைவைத்திருந்த ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜர் தாம், தமது கேதமத்தை விரும்பினவராய், தமக்கு அனாமயங்கூறி, தர்மார்த்தங்களுக் குசிதமான இவ்வசனங்களைத் தம்மிடத்தில் என்வாய்லாக விஞ்ஞாபிக்குமபடி ஆஞ்சாபித்தனர்.

முநீஜ:—அவை யென்னவாம்? சீக்கிரம் அவற்றையுரைத்துச் செல்.

காளி:—மஹாப்பிரபோ! சகலதர்மங்களையுமறிந்த தாங்கள் இப்படி அவசரப்படுவது அழகன்று. இஃக பர சாதகமாயிருக்கும் அவர் உரைத்த வசனங்களைக் கூறுகின்றேன்: கவனமாகச் செவியுநீர். மாளவநாட்டிற்கு மகுடமண்போல் விளங்கிவந்த இத்தாரைமாநகரில், விண்ணுலகாரும் வாஸவன் போல், மிகப்பெருமையோடு, ஸுலப்பிரஜைகளும் தணைப்பிதாவெனும்படி வாத்தஸ்யத்தோடு பார்த்து வர, தாமது தமையனார் ஸ்ரீசீந்தல மஹாராஜர் வெகுகாலம் தர்மபரிபாலனஞ் செய்து வந்தனரன்றோ? அந்நரபதிக்கு ஏகபுத்திரனும், இத்தாராராஜ்ஜியத்திற்குரியவனும், ஸத்திய ஸந்தனும், தர்மஞ்சயனுமான போஜனென்போன இதுகாறும் நமது ஸம்ரக்ஷணை விலிருந்து வந்தனனன்றோ? அம்மகா புருஷனைத் தாம் யாது

காரணம் பற்றியோ பிடித்து, ஒருவருக்குத் தெரியாதவிடத்திற் கடுங்காவலில் வைத்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்றேன். அன்றியும், அவ்வாறு செய்து அவனது ராஜ்ஜியத்தைத் துரங்கிரமமாய்க் கைப்பற்றிக்கொண்டதுமன்றி, அவனது தர்பபத்தினியான விலாஸவதி தேவியையும், அவனது தாயார் தர்மதேவதைபோன்ற ஸாவித்திரி தேவியாரையும், கெட்ட எண்ணங் கொண்டு நிஷ்காரணமாய்க் கடுஞ்சிறையில் வைத்திருப்பதாகவுந் தெரியவருகின்றது. அப்படிப்பட்ட தீத்கொழில்களைப்பூரிவது உம்மைப்போன்ற புத்திமான்களுக்குத்தக்கதன்று. உமது பெருமையையும் நலத்தையும் நடுவீராயின், நரபராதியான அப்போஜகுமாரனிடம் இவ்விராஜ்ஜியத்தையுடனே ஒப்பித்து, விலாஸவதி தேவியையும், ஸாவித்திரி தேவியாரையும் அவனிடங்கொண்டு சேர்த்து, நீர் செய்த இம்மகாபராசத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்.

முஜீஜ:—(கோபத்தடன்) அப்படிச் செய்யாவிடிலோ?

காளி:—வீரையழியவேண்டியது தான் !

முஜீஜ:—(பரிஹாசத்தடன்) அடே! அற்ப ! என்னடா குழறுகிறாய்? எம்மை யாரென்று நினைத்துவிட்டனை ?

காளி:—அரசே! யான் உம்மை முன்னரே அறிவேன் ! இனிப் புதிதாய்த் தம்மைப்பற்றி யான் நினைக்கவேண்டிய தில்லை. இவ்விராஜ்ஜியம் தற்காலத்தில் உம்முடையகைவசத்திலிருப்பதென்று தைரியங்கொள்ளவேண்டாம். நீர்தாம் சுத்தவீரரென இறுமாப்படையவேண்டாம். பத்திரமாயிருக்கின்றோமென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்குமும்மை மகததான ஆபத்துக்கள் வந்து சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

“யாந்தி ந்யாய ப்ரவ்ருத்தன்ய

திர்யஞ்சோபி ஸஹாயதாம்

அபந்தானந்து கச்சந்தம்

ஸோதரோபி விமுஞ்சதி” (க)

என்று சொல்லுகிறபடி, உமது கெட்ட காலத்திற்கு நீர் மித்தி ரர்களென்று நினைத்திருப்பவரே உமக்குச் சத்துருக்களாய் நிற் பார்கள். உமது ஸைன்னியபலமே உமக்குக் கலக்கம் விளைக் கும். ஏதோஸாமானியன் யான் பிதற்றுவதாகப் பரிஹசித்து மோசம்போகாதீர். நீர் செய்த இத்தீவினைகளுக்குப் பயன் வரு வதற்கு முன்னரே, போஜகுமாரரை இத்தாரராஜ்ய விம்மா ணைத்தில் ஸ்தாபித்து, விலாஸவதியை அவரது மடியிலும், ஸாவித்திரீ தேவியாரை அவரது இடையிலும், உமதுமுடியை அவரது திருவடியிலும் ஸமர்ப்பித்து, இப்படியே கொஞ்சக் காலமாயினும் உமதுபந்துமித்திரகளத்திரவர்க்கத்துடன் பிழை த்திரும்.

முஞ்ஜ:—(க்ரோத ஊஸத்தடன்) தூதாதமா! நீ ஹரிஹரனு டைய புத்திரனல்லையடா?

காளி:—யான் எந்தத் தேவதத்தனாயிருந்தால் உமக்கெ ன்ன? உப்பொழுது ஆதித்தியவர்மஹாராஜருக்கு என்ன பதி ற்கூறுகின்றீர்?

முஞ்ஜ:—பதில் வேறென்ன? அவளுலானதைப் பார்த் துக்கொள்ளட்டும். என்னிடத்திலேயோ இவனது நயமெல் லாம்?

காளி:—நயத்தால் வாராததைச் சாம்பராயத்தாற் சாதி ப்போம். தர்மேரபதேசத்நாற்கிடையாததைக் கோரமான யுத் தாவேசத்தாற் சம்பாதிப்போம்! ஆசையாலும் காமத்தாலும் மதிமயங்கி துமது நாசத்தை நீரே தேடிக்கொள்ளாதீர்! தேக மிருப்பின் சுகத்தை யொருபொழுதாயினு மனுபவிக்கலாம். அதனை வீணய்ப்போக்கிக் கொள்ளாதீர்! கூட்டங்கூட்ட மாய் மேற்குஞ்சையிலிருந்து வந்த மீலேச்சர் சைனியமெல்

லாம் ஒருகணத்திற் பறக்கடித்த மஹாவீரரான அவ்வாதித் தியவரம் மஹாராஜக்குமுன் நீர் எம்மாத்திரம்? உமது சேனை தான் அவரது சேனாசமுத்திரத்திற்கு முன் எவ்வளவு? அவர் சொல்லியபடி செய்தாற் பிழைப்பீர்: அன்றேல் இதற்காக அவர் தொடங்கப்போகின்ற தர்மயுத்தத்தில் நீர் பூண்டோடு மடிய வேண்டியவர்தாம். அவரது பாணத்தாலடிபட்டுத் தர்மராஜபுரத்திற்கு முக்கிய அதிதியாய்ச் செல்லவேண்டிய வர்தாம்.

முஜீஜ:—(கண்கள் சிவக்க, பற்களை நறநறவென்று கடித்து வெகு கோபத் தடன்) அடே! மூடா! குரருக்குள் இனி இவருக்கு ஒப்புயர் வில்லை என்னும்படி உலகமெலாம் பிரக்கியாதிபெற்ற எமக்கோ இப்பூச்சி மருட்டல்கள்? நன்று! நன்று !! யுத்தத்தில் எம்முன் எவனடா நிற்கவல்லான்? இப்படிக்கொஞ்சமேனும் எனது நிலைமையையும் பெருமையையும் நியாது, வாய்க்கு வந்தவாறெ ல்லாம் பிதற்றின உன்னை இக்கணமே தக்கபடி தண்டிப்பேன். ஆதித்தியவரமனுடைய தூதனென்று சொல்லியதனால் உன்னை க்கொல்லாது நிற்கின்றேம். ஆதித்தியவரமன் சொல் லட்டும், அவனது பிரபிதாமகன் விக்கிரமார்க்கனையுரை க்கட்டும்: யாம் இவர்களைவிடேம்! யாம் இம்மூவரையும் முன் னரே நமபுரத்திற்கனுப்பி விட்டதாக உன்னரசனிடத்திற் சொல். அவரால் ஆனதையவரும் பார்க்கட்டும். யாமும்யுத்தத் திற்கு ஸர்வஸன்னத்தமாகவே யிருப்பதாய்ப்போய் உரை. யாம்யுத்தத்திற்கு வருகின்றோமென்னுமிக்கோரசமாசாரமாகிற பேரிடியின் முழக்கத்தை உன்வாயிலாக ஆதித்தியவரமன் கேட்டு நடுங்குமுன்னரே, எமது சதூரங்கபலசையத்தின் வீரப்பிரதாபமாகிற மின்னலொளி உஜ்ஜயினியிற்பற்றி எரியும். இதுதான்பதில். போ! இந்நகரைவிட்டு உடனே தப்பிச்செல் (சீலகண்டரை கோக்கி) ஐயா! நீலகண்டரே! தூதனுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரியாதைகளைச்செய்து இவனை வழியனுப்பிவிட்டு வாரும்.

காளி:—காலத்திற்குத் தக்கமகிமை (சீலகண்டருடர் கீட்டுவரித தல்).

முஜீ:—வத்ஸராஜரே! இத்தூதன் நமது ஸபாசதனாயிருந்த ஹரிஹரனுடைய புத்திரன் போவிருக்கவில்லையா?

வத்ஸ:—அதற்கென்ன சந்தேகம்! இவன் அவரது புத்திரன் காளிதாசனே!

முஜீ:—(முகத்தைச் சிடுத்தக்கொண்டு) ஆ! அப்பொழுதே நினைத்தேன்! இவனது நூதனமான உடையைக்கண்டு மயங்கினேன்! இவன் போஜனுக்குப் பிராணநேசனன்றோ?

பத்தீர:—ஆம்! அவ்விருவரையும் பற்றி நான் முன்னரே தங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கின்றேனே! அவன்தான் இவ்வாதித்தியவர்மனைத்தூண்டித் தங்கள்மீது படையெடுத்துவரும் படி செய்திருக்கவேண்டும்.

முஜீ:—அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். ஆ ஆ! அப்பொழுதே அவன் இன்னொன்று தெரிந்திருந்தால், அவனையிவ்வளவு சலபமாய்விட்டிரேம். (கோபத்தடன்) இப்பொழுது மென்ன? இவனைப் பிடித்துவரச்செய்து போஜன்போன வழிக்கு இவனைத் துணையாயனுப்புவேம். இவனை உயிருடன் வீட்டுவிடில், நமக்குப் பெருங் கெடுதியை விளைப்பான்?

வத்ஸ:—(சிரித்தக்கொண்டு) ஆ! இச்சிறுவனல் என்ன முடியும்? அவனைக் கொல்வது நலமன்று! மேலும், அவன் ஓரரசனது தூதனாக வந்திருக்கின்றனன். அவனைச் சத்துருவாயிருப்பினும் மரியாதை செய்தனுப்புவதே இராஜநீதியை யறிந்ததம் போன்ற வரசர்களுக்கழகு. அற்பரன்றோ இப்படிக்கொத்தகாரியத்தைச் செய்வர்.

முஜீ:—வத்ஸராஜரே! அப்படியாயின், நாம் இனி ஒரு கூணமும் தாமதிக்கலாகாது. இன்று மாலை யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்படி நீர் ஸர்வஸைன்னியத்தையும் ஆயத்தப்படுத்தவேண்டும்.

வநீஸ:—ஸகலஸைன்னியங்களும் வித்தமாகவேயிருக்கின்றன! நெடுநாளாய் யுத்தமில்லாது கொழுத்திருக்கும் நமது ஸேனாவீரர்கள் எப்பொழுது யுத்தம் கிடைக்குமென்றல்லவோ காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

முநீஜ:—பிரபலமானயுத்தம் நேரிடுமென்று தோன்றுகின்றது.

வநீஸ:—ஆயினும், நமக்கென்ன? பலத்திற்குறைவா? வீரியத்திற்குழுவா? ஜயத்தில் ஸம்சயமா? நீரோ மஹாகுரர்! ஸர்வசத்துருஹந்தா! இவ்வமைப்பத்தாறு தேசத்தரசர்கள் ஒன்றுகூடி வந்தெதிர்த்தபோதிலும், ஒருவராய் நின்று நீர் யுத்தஞ்செய்யத்தக்கவல்லவரே. தமக்கேன் இவ்வாதித்தியவர்மனைப்பற்றிக் கவலை? உஜ்ஜயினீ நகரத்திலும் நமது ஜயத்வஜத்தை நாட்டுவோம். இது நமது நற்காலமென்றே கொள்ளுங்கள்.

முநீஜ:—எல்லாம் உம்முடைய கிருபைதான்! யாம் வேறென்ன சொல்லவேண்டியது? ஸகலஸைநிகர்களுையும் யுத்தத்திற்குச் சித்தப்படுத்தவேண்டியது தான்.

வநீஸ:—அப்படியே! (சிஷிரமித்தல்).

முநீஜ:—பத்திர நாராயணரே! யாமே நேரில் யுத்தத்திற்குப் போகவேண்டியிருக்கின்றது. ஆகலின், யாம் திரும்பிவருமளவும், நீரே இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாத்து வரவேண்டியது! விஸாஸவதியும் ஸாவித்திரீதேவியும் இருக்கும்படிமே ஒருவருக்குந் தெய்யாதபடி அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக அவர்களைச் சிறைச்சாலையிற் கடுங்காவல் வைத்துக் காக்கவேண்டியது. இதுதான் யாம் உம்மைப் பிரார்த்திப்பது. மற்றவிஷயங்கள் உமக்கே தெரிந்திருக்கின்றன. யாமும் வெகு சீக்கிரமாய் யுத்தத்திற்குச்சென்று, அவ்வுஜ்ஜயினீதேசத்தரசனது கொட்டத்தைக் கொட்டியவாயில் மட்டந்தட்டி வருகின்றேம்.

பந்திர:—மஹாராஜா அவர்களின் ஆளுயை!

(யாவரும் சிஷிரமித்தல்).

இரண்டாங்களம்.

இடம்:—ஐயபாலன் வசீக்துங்குகையில ஓரறை.

(ஐயபாலன் மனைவி சண்டிகை பரப்புகள் பிரவேசித்தல்.)

சண்டிகை:—என்னம்மாட ! என்ன அநீதம் ! என்ன அவந்தை ! இது வரைக்கும் நம்பயிருந்தவிடமே யாருக்குத் தெரியாமலிருந்தது: நாம்பளும் சொகமா காட்டிலே மறைவா தங்கியிருந்தோம்: அப்படியிருக்க, நேத்து ராத்திரி யாரோ ஒரு பரிதேசி யகப்பட்டானும் ; அவனை குகைக்குள்ளே கூட்டிக் கிட்டு வந்திட்டாங்களே ! நல்லா யிருக்குது ! பரிதேசியாச்சது ! கிரிதேசியுமாச்சது ! ஆத்தாடி ! அவனைப் பாத் தாக்கே பரிதேசி யாட்டமா யிருக்கான் ! எவனோ ராஜாவீட்டு மகன்போலே மொக்காணி திம்மனாட்டம் யிருக்கானே ! அவன் பெருமனையும் மழமழப்பையும் பார்த்துட்டுதானே அந்தப் படுநீலிப் பெண் லீலாவதியு மவனண்டை ஆசைகொண்டிருக்கார் ! அவன் இங்கே ஏதுக்கு வந்தானோ அது நல்லா வட்டவெளியாதெரியுதே ! நம்பனை வேவு பார்க்கத்தான் வந்திருக்கான் ! இது அந்தப் பொணத்துக்குத் தெரியலையே ! போறகுறைக்கி அவனைப் பட்டணத்துக்கும் கூட்டிகிட்டுபோய் இந்த நகைகளையெல்லா மெடுத்துக்கிட்டு வந்தாங்களாமே ! ஐயோ ! இவங்க போரயிடத்துக்கு அவனை யிட்டுகிட்டுப் போகலாமா ? நம்பயிருக்கிற விடம் அவனுக்குத் தெரியலாமா ? இதுவும் போறு தின்னிட்டு நம்பனைச் சேர்ந்தவங்களுக்கெல்லாம் பதானியாம். ஆண் பிள்ளைங்க வெளியினுக்கிலே மயங்குவாங்களென்று சொல்லுவாங்களே அது சரியா முடிஞ்சிது ! குட்டிச்சொவருக்கு வயது பூந்தாப்பலே பூந்துதே தவிர நம்பளவங்களுக்குப் பின்னே வரப்போரது தெரிஞ்சாலென்ன ? அவனைப் பார்த்தா நம்பளண்டை வேலைக்காரனுட்டாயிருக்கான் ? ஐயோ அடிச்சிக்கணம் ! அவனண்டே நம்பளன்னு கூலிவேலை செய்யவேண்டும். இப்படி கண்ணை மூடிண்டு நடந்தா அப்படித்தான் ஆகப்போகிது. கொஞ்சத்துக்கா வந்திருக்கிது

வம்பு?—இவனை எப்படியாவது கொன்னுவிட்டாதான் நம்பகுறைநாளும் பிழைச்சிருக்கலாம். இவனை உயிரோடே விட்டிடா நம்பகுடி கெட்டுப்போச்சு! நல்லது நம்பளாலே ஆனத்தே பாத்துக்குவோம். இவனை யென்னமோ திரிம்பிப்போக விடுவதில்லை.—(செவ்வொத்த) யாரோ வராங்கபோலிருக்குது (கோக்கி) சரி! நம்ப புருசன்தான் வாராங்கோ! அவங்க நான் சொல்றபடி கேக்காத போறங்களா பாத்துக்குவோம்! எதுக்கும் நம்ப தலை நோவு வந்ததுபோலப் பாசாங்குபண்ணி முக்காடுபோட்டுக்கிட்டு இந்த மூலையிலே படுத்துக்கிட்டு அமக்களம் ண்ணுவோம்! அப்படி சேஞ்சாதான் அவனைக் கொல்லலாம் (சொன்னவாறு படுத்துக்கொள்ளல்).

ஜயபாலன் :—(ஆன்மகதமாய்) நம்முடைய குழந்தை லீலாவதியும் அம்மகாவீரன்மீது காதல் கொண்டிருக்கின்றாள். அவனை அவளுக்குத் தக்கக்கணவன். அவனது தைரியத்தையும் தேககாந்தியையும் கண்டால் யார்தான் அவனைப்பெற விருப்பங்கொள்ளார்கள்!

*‘உடுக்குநீ ருலக மேழு

மொன்றின்மேலொன்றைவைத்தே

அடுக்குநீள் புயமுஞ் செய்யா

ளாவியு மனமுந் தாவிப்

படுக்கும்வாள் விழியு மார்பும்

பரிசிலர் மகிழ நாளும்

கொடுக்கும்வார்கரமு மாத

ருளமெலாங் கொள்ளை கொள்ளும்!’” (உ).

அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கே அதிகமான அந்நராகமுண்டாகிறதே! அப்படியிருக்கப் பெண்ணையும் உயர்ந்த ராஜவம்சத்திற் சனித்தவளுமான நம்புதல்வி அச்சந்தர புருஷனைக்

கண்டு காதல்கொள்ளுவது ஸஹஜமல்லவா? எப்படியாயினு மவனுக்கே நம்குழந்தையை மணஞ்செய்விக்கவேண்டும். அவ னும் நம்குழந்தையின்மீது காதல் கொண்டவன்போலவே தேன்றுகின்றான். ஈசனது கிருபையிருந்தால் இவ்வெண் ணத்தைசமுடித்து, நமது ஆஸ்தியெல்லாமவர் களுக்கே கொடுத்து நாம் அவர்களைக்கண்டு சளித்திருக்கலாம். எதற்கும் நாம் இந்த சுபசமாசாரத்தை நமது சண்டிகைக்குச் சீக்கிரத்தில் தெரியப்படுத்தவேண்டும்! அவளது அநாமதியின்றி என்னு லொரு காரியமுஞ் செய்யமுடியாது! ஸரே அவளிடத்திற்குச் செல்வோம். (சாண்டிகைக்குறித்து) கரவதனை நம் காதலி இங்கு வந்ததாரச் சொல்லினாள்! எங்கே காணோம்! (சுற்றி நோக்கி) ஆ! இஃதென்ன? யார் இங்கே படுத்திருப்பது? (உற்ற நோக்கி) என்ன! நம் சண்டிகையா? ஏனிப்படிப் படுத்திருக்கின்றாள்? இன்னும் பொழுதுபோக நான்கு நாழிகையிருக்கின்றதே! இப் பொழுதேன் படுத்துறங்குகிறாள்? (சமீபமுள்ள செவிகொடுத்த) சீ சீ! தூக்கமன்று! ஏதோ உடம்பு அசௌகியம்போற்றோற் றுகிறது. (அருகிறசென்ற முகத்திற் போர்த்திருக்கும் சீலையைச்சுற்றுவிலக்கி நோக்கல்)

சண்டி:—ஆ! அம்மாடி! (பற்களைக்கடித்துக்கொண்டு முகத்தை கன்றாய் முடிக்கொண்டு ஒருபுறமாய்ப் படுத்தல்)

ஜய:—ஆம்! அப்படித் தானிருக்கவேண்டும்! இதோ இவளுடைய தேகமே அதைக்குறிப்பிக்கின்றதே.

கால்களை நீட்டிக் கைகளைக் கட்டி
மூலையிற் படுத்து முக்காடு போர்த்துக்
கருநிச மலர்போற் கறுமுகம் சிவக்க
உருண்டு வெளிவரு முதுகுகள் துடிக்க
துங்கக் குசங்கள் தொங்கிக் குலுங்க
அங்க முழுது மயர்ந்து நடுங்க

முன்வரு புருவம் முட்போல் நிற்க
 வெந்நீ ராடி வெயர்த்ததோ வென்க
 கண்கள் சிவக்கக் கண்ணீர்தனும்பப்
 பெண்ணிவளேனோ பெருமுச் செற்கிறுள்?()

நல்லது தட்டி எழுப்பி விசாரிப்போம்! (மெள்ளத்தட்டி) என் காமக்
 கொம்பே! கண்டி! என்னடி உடம்புணக்கு?—

கண்டி:—(பதிலொன்றும் பேசாமற் பெருமூச்சுவிட்டுக் தலையைக் கெட்டி
 யாய்ப் பிடித்தக்கொண்டு மற்றொரு பக்கத் திரும்பிப் படுத்துக்கொள்ளல்).

ஐய:—(சண்டிகையின் காலேப் பிடித்துக்கொண்டு) அடி என் காசற்
 கிழவீ! நன்னென்னடி செய்தேன்? என்மீது கோபமென்
 னடி?

கண்டி:—(மூக்காலொரு பெருமூச்சுச் சிறிந்து) ஆமா? நானிருந்தா
 லென்ன? செத்தாலென்ன? நான் தொலைஞ்சிபோகணன்
 னுட்டு உங்களுக்கிருக்குதோல்லையோ?

ஐய:—(சுற்றத்தோற்றமல், ஆன்மகதமாய்) ஆ! நான் என் செய்
 லேன்? இப்படி ஒருநாளாமிவள் கோபித்துக் கொண்டதில்
 லையே! இன்றிவன் வருந்துவதற்குக் காரணம் யாதோ? நேற்
 றிராத்திரி எல்லாஞ் சந்தோஷமாயிருந்தாளே! இப்பொழுதிவ்
 வாறு தொந்துகொள்வதேனோ? யான் இன்னகுற்றஞ் செய்
 தேனென்று எனக்கே தெரியவில்லையே! (பிரகாசமாய்) அடி இப்
 படிப்பாரேன்? ஏளிப்படிக்கோபித்துக் கொள்ளுகிறாய்? உனக்
 காகத்தானே நான் அன்று அவ்வளவு இரத்தினங்களையு
 மாபரணங்களையுங் கொண்டு வந்தேன். பார்த்தாயோ அவை
 யெல்லாம்!

கண்டி:—அதையெல்லா மொங்க தலையிலே கட்டிக்
 குக்கோ!—ஐயோ! இங்கே என்னாவி கலங்குதே! அதை
 யெல்லாம் நீங்களே வெச்சுகிட்டு அழுங்களைன்! என்னை
 யேன் தொந்தரை சேயரைங்க!—ஆ போறதே! போறதே!

ஐயு:—(திலிவ் கொண்டு) என்னடி உடம்புக்கு? யாரையாகி லும் வைத்தியனை யழைத்துக்கொண்டு வரட்டுமா? என்ன உடம்பு? சொல்லேண்டி!

சுண்டி:—வயித்தியனும் வேண்டாம் பயித்தியனும் வேண்டாம். என்னைத் தொந்தரைபண்ணாமல் ஒங்ககாரியத்தைப் பாத்துக்கிட்டு போங்களேன்.—ஐயோ! சாதேன்! சாதேன்!

ஐயு:—ஐயோ! என்ன செய்யச்சொல்லுகிறாயடி? உடம்பைப் பிடிக்கட்டுமா? உன்னை இப்படிப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு விசனமாயிருக்கிறதே தடி! சொல்லேன்! என்ன சொன்னாலுங் கேட்கின்றேன்.

சுண்டி:—ஆ ஆ! சொல்லி ஒருகூடை! சொல்லலாத ஒரு கூடை! (மறபுறம் திரும்பிக்கொண்டு, தலையையடித்துக்கொண்டு) ஐயோ! போயிட்டேன்! போயிட்டேன்!! போயிட்டேன்!!!

ஐயு:—இல்லையடி! நீ என்ன கட்டினையிட்டாலும் செய்கிறேனடி! சத்தியம்! இப்பொழுதாவது என்னை வருத்தாமற் சொல்லேன்!

சுண்டி:—உங்களுக்குச் சத்தியம் ஒருகேடு! அதிலே குறைச்சலில்லை!

ஐயு:—இல்லையடி! தெய்வசாக்ஷியாய்ச்சொல்லுகிறேன்! என்னவேண்டுமானாலுஞ் செய்கிறேன்! சொல்லேண்டி!

சுண்டி:—நிசந்தானா? தவறமாட்டேங்களே! தப்பினா எம்மேலே ஆணையிருக்கிறது!

ஐயு:—ஆம்! நிச்சயந்தான்! சொல்லு!

சுண்டி:—பின்னே தவறமாட்டீங்களே!

ஐயு:—ஒருபோதுந் தவறேன்! சொல்!

சுண்டி:—அப்படியானா, நீங்க கூட்டி வந்திருக்கைங்களே அந்த ஆளை யிங்கே பிங்கட்டமொறையா கட்டிக்கொண்டு

வந்து அவனைக்கொன்று அவன் கொடலிவிருக்கிற ரத்தத்தை யெடுத்து எந்தலைக்குப் பத்துப்போடவேண்டும்! என்ன? சேயரீங்களா? உயிரை இப்பவே ஒங்க முன்னே விட்டுட்டமா?

ஐய:—ஐயோ! பாவம்! அந்தப் பரதேசியின் இரத்த மென்னத்துக்கடி! ஆ! அவனையா கொல்லுகிறது? அவனுக்கு நம்குழந்தையைக்கூட மணஞ்செய்து கொடுக்கலாமென்று உன்னிடஞ் சொல்ல வந்தேனடி!

சண்டி:—(ஆன்மகதமாய்) சரி! இவருமந்தப் பரிநீவிக்கு உடன்பட்டாரா! நல்லவேலைசெய்தாள்! இனி அவனைக் கட்டாயமாய்க் கொல்லத்தான்வேண்டும்! (பிரகாசமாய்) இப்பொழுது ஏன்னுயிர்வேண்டுமா? அவனுயிர்வேண்டுமா? ஐயோ செத்தேன்! செத்தேன்! தலையை இடிச்சிக்கிட்டுப்போகுதே! பட்டணத்து மனுஷன் யாரான இங்கேவந்தா எந்தலை சுக்கச் சுக்கலாய் உடைச்சிக்கிட்டுப்போகுமென்று அந்த ஜோசியன் அப்பவே சொன்னானே! ஐயோ! அது சரியாப்போச்சே! அடா பாவீ! நீ என்னைக்கொல்லுதற்காகவாடா காத்துக் கொண்டிருந்தாய்? ஐயோ! பூட்டேன்! பூட்டேன்!

ஐய:—இல்லையடி! பொறுத்துக்கொள்! வேண்டுமாயின் அவனை எங்கேயாகிலுந் துரத்திவிட்டு வருகிறேன்!

சண்டி:—ஐயோ! அப்படிச் சேஞ்சா போதாதே! அவன் குடலின் ரத்தம் வந்தால்தானே பிழைப்பேன். என் உயிர் வேணுமானால், அவன் ரத்தத்தைக் கொண்டிவாங்கோ! ஆ ஆ! போயிட்டுது! போயிட்டுது!

ஐய:—என்னடி பிடிவாதஞ் செய்கின்றையே! அவ்வேழையைக் கொல்வதில் நமக்கென்ன பயன்?

சண்டி:—ஐயையோ! போயிட்டேன்! போயிட்டேன்!

ஐய:—வருந்தாதே யடி! இதோ கொண்டிவந்துவிட்டேன்! சற்றுப் பொறுத்துக்கொள்ளடி நான் கொண்டிவரேன். (பிராண்டி பரிசீலித்தத திரும்பிப் பேச வாயெடுத்தல்).

கண்டி:—ஐயோ! போங்க! சீக்கிரம்போய்க் கொண்டுவாங்க!

ஐய:—(ஆன்மதமாய் நடந்த கொண்டு) ஐயோ! கிணறுவெட்டிடப்போகப் பூதம் புறப்பட்டதபோலாயிற்றே! நாம் அவ்வீரனுக்கு லீலாவதியை மணஞ் செய்விக்கச் சம்மதம் கேட்கப்போனால், அவள் அவன் உயிரையே வேண்டுமென்கிறாள். இதற்கென்ன செய்வேன்? அவனோ நான் சொல்லுகிற பேச்சைக் கேளாமல் ஒரே பிழுவாதமாயிருக்கின்றான்! அவனே வெகு சாதுவாயிற்றே! அவனை எப்படி நான் கொல்லத்துணிவேன்?—ஐயோ நம்மிடத்திலிருக்கும் சொத்துக்கள் இன்னும் நூறு தலைமுறைக்குப் போதாமே! அவையெல்லாம் லீலாவதிக்கும் அம்மகா வீரனுக்குங்கொடுத்து அவர்கள் கூடிச் சுகித்திருப்பதைப் பார்த்து, நாமும் சந்தோஷித்திருக்கலாமென்றிருந்தால், இவள் ஒருத்தி அவனுக்கு நடுவில் நமனாய் வாய்த்தாளே! ஹா தெய்வமே!

* “கன்மனப் பார்ப்பார் தங்களைப் படைத்துக்
காகத்தை யென்செயப் படைத்தாய்
துன்மதி வணிகர் தங்களைப் படைத்துச்
சோரரை யென்செயப் படைத்தாய்?
வன்மன வடுகர் தங்களைப் படைத்து
வானர மென்செயப் படைத்தாய்?
நன்மனை தோறும் பெண்களைப் படைத்து
நமனையென் செய்ப்படைத் தனையோ?” (ச)

அடி கண்டிகா! உனதுகுணத்தை முன்னரே யறிந்துதானே பெரியோர்கள் உனக்கும் பெயர்வைத்தனர்? ஐயோ! நான் புருஷனாயும் இப்பீல்வர்களுக்கெல்லா மரசனுயமிருந்தென்ன? இச்சண்டிக்கு நான் அடிமையாயிருக்கின்றேனே! ஐயோ

அம்மகரவீரனை எப்படி நான் சொல்வது? சரி அப்புறப்போய்
டோசிப்போம்! (கீவிரமித்தல்)

சுண்டி:—(சுயபாலன் துரே போகிறவரைக்கும் பேசுகிறதும், பின்பு
போர்வையெல்லாத் தள்ளிவிட்டு ஒரு பெருகை கைகத்த எழுந்த) நான் பிடித்த
பிடியுந்தேராத் துப்போவுசா! அவனைக் கொன்று ரத்தத்தை
கொண்டாராத் போகட்டும் பாத்துக்கிறேன்! அந்தத் திரிச்
சோழில் யென்னு சேராளோ போய்ப்பார்ப்போம்!

(கீவிரமித்தல்).

மூன்றாம் களம்.

இடம்.—ஜயபாலன் துக்கக்கருகில் ஒரு பூந்தோட்டம்.

(போஜன் சாமாவலையைத் தவிரியப் போகிறதும்.)

போஜன்:—ஆ ஆ! மின்னற் கொடிபோன்ற அப்பெண்
மணியை யான் கண்டது முதல் என்மனது அவளுக்கு அடி
மையாய் விட்டதே! ஆ! டெண்ணரசே!

*“தனக்குறுந் தமக்குறுதான்

றன்னகாத் தரிதிற் கொள்ளும்

வனக்குறும் பதற்கு வாகைக்

குறுவனோ மயிலே மானே!

எனக்குறு மென்று காத்த

வெண்ணெய் விட்டின்பால் வந்தால்

உனக்குறு மென்று நீயென்

னுள்ளத்தைக் கொள்ள லென்னே!” (௫)

ஆ சாருலோசன! உன் சுந்தரமான பார்வை யின்னுமென
மனத்தினின்றும் நீங்கவில்லையே! ஆ என்மனோஞ்சிதமே!

உனது மாசற்றவடிவைக்கண்டு தான் இச்சந்திரன் நாணமுற்றுத் தன் கிரணங்களை யெல்லாம் மறைத்து நாளுக்கு நாள் தேய்ந்து குறைந்து நலிந்திடுகின்றனனோ? ஆ! மிருது மதுரபாஷிணி! உனது வசனமிருத்தையுண்டிதான் இக்குயில்கள் அச்சங் கொள்ளுகின்றனவோ? ஆ மந்தகமனா! உன் நடைகைக்கண்டு தான் இவ்வன்னமும் மயிலும் அயர்ச்சி கொள்ளுகின்றனவோ! ஆ தந்வங்கீ! உன்னை மணப்பவன் சுகிருதமே சுகிருதம்!

* “அறந்திகழ் தவமு மகிலமு மிதனா
 வழியுமென் றயன்படைத் திலனோ?
 சிறந்தவேல் விழியை முன்படைத் தயர்ந்து
 செங்கரஞ் சோர்ந்ததோ? திகைத்து
 மறந்ததோ? கரந்து வைத்ததோ? களப
 வனமுலைப் பொறைசுமந் துருகி
 இறந்ததோ? உளதோ வில்லையோ? இனிமே
 லெய்துமோ வன்னவ ளிடைதான்!” (சு)

(வலதபுச்சந்திகை) ஆ! இஃதென்ன? இருந்தாற்போலிருந்து எனது வலதுகை துடிக்கின்றது? இம்மந்தபாக்கியனுக்கு மம்மா தரசி கிடைப்பாளா? ஆ ஆ! அப்பெண்மணியை இன்னொரு தரங்காண்பேனோ? இப்போது வேதனை செய்யுங் காமாக்கினியை யான் எப்படித்தணிப்பேன்? ஓ மதனா!

* ‘உன்னைக்கொன்றன் றுருவிலி யாக்கினோன்
 றன்னைக்கொல்லுவ தாண்மைத் தனமலால்
 பின்னைக் கொல்வதென்? பேதைய னாகிய
 ளன்னைக் கொல்லுவ தேழைமைப் பாலதே!’ (எ)

ஹா! இதென்ன என் தேகத்தை யெல்லாஞ் செந்தழலிற்
வைத்துக் கொளுத்துவது போலிருக்கின்றதே! (மேல் கோகல)
ஹே சந்திரா! நீயுமரூபியாகிய அப்பாதகனுக்கு உறவாவி
னையோ?

* “சுடர்கான் நெழுந்த வெண்டிங்கா
ளென்னை சுடுதி யாரமுதத்
துடன் பிறந்த பாற்கடலின்
தன்மை யுணரா யானாலும்,
மடலார் கமலப் பொகுட்டுறையும்
புத்தேள் காணு மறைக்கொழுந்தின்
படர்வார் சடையில் வீற்றிருக்கும்
பான்மை யேனு மறிந்திலையே?” (அ)

ஶசா! இத்தனை நாள்வரையிலுங் காமநோய்க்குட்படாமற்
கடினமாயிருந்த என் சித்தத்தை இன்றிப்படிக்க கருகி யுருகி
வாடும்படி செய்விப்பது நின்கருணாவிலாசமோ? ஐயோ!
மூன்றுநாளாய் நித்திரையில்லாமையினால் தடுக்கக்கூடாத
துயிலென்னைப் பாதிக்கின்றதே! இதோ இவ்வசோக மரத்தடி
யிற்படுப்போம்! (அவ்விடஞ்சென்று படுத்தக்கொண்டு) ஓ மாதரசே!
யான் இங்கு தனியாய்ப் பரிதாபப்படுவதை நீ யறியாயோ?

(க) இராகம் - கீரவாணி. தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

சுரலோகமோகன - சுந்தரகாதர்

விரகதாபமாகி - வெந்தேன் நான் ஐயோ!

சரணங்கள்.

மாதர்க்கரசியே - மையல் கொண்டுன்மீது

மதிநானிழந்தேனே!—

விரகதாபமாகி.

நந்தை எனக்கில்லை - தாயுமெனக்கில்லை

சுந்தரியுனைவிட்டால்!—

விரகதாபமாகி.

(பாடிக்கொண்டே நித்திரைபோதல்.)

(சாமயாசாரவஸ்தைபுடன் பாபரப்பாய் லீலாவதி பிரவேசித்தல்.)

லீலாவதி :—(ஆன்மகதமாய்) ஆஹா ! அம்மகாபுருஷனுடைய ஸௌந்தரிய லஹரியானது என்னையடித்துக்கொண்டு அவரிட மீழுத்துச் செல்கின்றதே ! (பாடுதல்)

(உ) இராகம் - கரபி - தாளம் - கைதாளம்.

கண்ணிகள்.

சுந்திரனே இவன் ? இந்திரனே ? புகழ்ச்சுந்தரனிவன் யாரோ ? (க)

நந்திரமின்றியென் னந்தரங்கத்தினை வந்திவன்கொள்ளை கொண்டான் ! (உ)

மன்மதனே ? மயில்வாகனனே இவன் ? மன்னவனே அறியேன் ! (ங)

கண்டது மென்மனங் காதுவிவன்மீது கொண்டதே என்செய்வேன் ? (ச)

(யோசித்த) ஐயோ ! அவள் சொல்லியவார்த்தை பஞ்சமலைமேல் நெருப்பிடி விழுந்ததுபோலிருக்கின்றதே ! என்னுசைதொலைந்ததன் றியுமென் பிராணாதாரனாகிய அம்மகாபுருஷனுடைய உயிர்க்கே ஹானி வந்துவிட்டதே !

அன்னையில்லையாம் ! அத்தனுமில்லையாம் !

பின்னையிப்பிடும் பில்லருமில்லையாம் !

இன்னுமென்னுயி ரெய்தினுமில்லையாம் !

உன்னி நாடிய உத்தமன் மாய்ந்திடில் ! (ஊ)

ஐயோ ! அவர் பிராணனுக்கு அபாயம் நேரிடில் ஓட்டைக் குடத்து ஜலம்போல் என் பிராணனும் போய்விடுமன்றோ ? என்செய்வேன் ? எப்படி யவரை இத்தருணம் இப்பாவிகள் கையினின்றும் இரக்சிப்பேன் ? என் தந்தையே அவரை

எனக்குப்பதியாய் உத்தேசித்ததுமன்றி என்மனமு மவருடன் சென்றுவிட்டபடியால், அவரே எனக்குப் பர்த்தாவாகி விட்டனர்! இனி அவருடைய சுகதுக்கங்களெல்லா மென்னுடைய வன்றோ? ஆ! என்னன்பன் யாரோ? யானோ அவர் மீது காதல்கொண்டிருக்கின்றேன்! அவர் என்மீது காதல் கொள்வாரோ இல்லையோ அறியேன். எதற்கும் இப்பொழுது அவரது பிராணனை இக்கொடியவர்கள் கையினின்றும் காப்பாற்றவேண்டியது என் கடமை! பிறகு பிராப்தியிருந்தால் அவரை மணம்புரிவேன்! நல்லது, நாம் கொடுத்த வெகு மதியை அவர் அங்கீகரியாததற்குக் காரணம் யாதோ? எதற்கும் அவர் இருக்குமிடத்திற்குச் செல்வோம். என்னன்பன் எங்குச் சென்றானோ? (நான்கடி பரிக்கிரமீதம்) என்னுசையை நிறைவேற்றாமல் என்னைக் கைவிடுவோ? சீ! அப்படித் தோன்றவில்லை. அவர் ஒருபொழுதுமப்படிச்செய்யார்! எப்படியிருப்பினும் முன்னம் அவரைக்காப்பாற்றுவதே எனது முக்கியமான கடமை. (சிறித தூஞ் சென்ற) அவர் இத்தோட்டத்திற்குட் சென்றதாகவல்லவோ நம் கரவதனைசொல்லினள். எங்கே காணோமே! (கோகல) இதோ யாரோவொருவர் இவ்வசோக மரத்தடியிற் படுத்துறங்குவதுபோற் றேற்றுகின்றது. (சமீபஞ்சென்ற உற்றகோகலிப்பாதெல்.)

(க) இராகம் - பியாக்க - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

அஹஹோ! இவர்தாம் - அந்தப் பிரதான்?

ஆஹ்லாத கரண - பார்வண பூர்ணமதியோ?

அல்லதோ - ரவணிபதியோ? — (அஹஹோ)

அநுபல்லவி,

மன்மத - மார்கனோ

மஹிளாஜன - மனோரஞ்ஜன

மர்மபஞ்ஜன - மதனோ! —

(அஹஹோ)

MAHAMAHOPADHYAYA,

Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY

சரணம்.

தேவாதி - தேவனே!

தினசரண்ய - தீராக்கரண்ய

தேவேந் - திரனே!—

(அஹழேஹா)

ஆகா! என்னன்பனே இங்குப் படுத்துறங்குகின்றார். அம்மா! இவருடைய சுந்தரமான ரூபமே ரூபம்! இவரை மணப்பவளின் பாக்கியமே பாக்கியம்! (பாடுதல்)

(ச) இராகம் - கமால், தாளம் - வகதாளம்,

பல்லவி.

மன்மதனே - வடிவங்கொண்டிங்கு

வன்மையாலெனை - மயக்குகின்றானே!

அறபல்லவி.

அன்பனையுன்மீது - ஆசைகொண்டேனே

இன்பந்தந்திப்போ - தெழுந்தென்னைப்பாரீர்—

மன்ம.

சரணங்கள்.

நாதா! நாமிருவரும் - நாரணி நரபர்போல்

மாதவந்தன்னில் - மகிழ்வோம் வாரீர்!—

மன்ம.

ராதியுமதனும் - ரமித்திருப்பதுபோல்

சதியும் பதியுமாய்த் - தழுவுவோம் வாரீர்!—

மன்ம.

போஜன் :—(அக்கத்திலிருந்து கானத்தைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு)

ஆ ஆ! இஃதென்ன கானம்! என் காதலியின் இனிய சொல் போல் என் மனத்தைப்பரவசப்படுத்துகின்றதே! என் காதற்கிளி லீலாவதிதான் இங்கு வந்தனளோ! (கோக்கி) ஆ மாதர்க்கரசே! இஃது உன் குரல்போலவே இன்பந்தந்ததே! உன் திருமுகத்தை எங்கும் காண்கிலேனே! (பாடுதல்.)

(ச) இராகம் - மந்தியமாவதி - தாளம் - அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

வாராயோ? வாராயோ?—வரானனே!

வாராயோ? வாராயோ?

அதபல்லவி.

வாராயோ இங்கே நீ - வந்தென்னைக்காவாயோ ?
பாராயோ என்முகம் - பார்த்தின்பந்தாராயோ ? வாரா.

சரணம்.

நாயகி ! மெய்மறந்தேன் - உன்னைக்கண்டு
மையலான் மிக்க நொந்தேன்

பேயனைப் போற்றவிக் கப் - பெருங்காட்டில்
யானிதற்கோ பிறந்தேன் !

மரயன் மன்மதன் விடும் - மலரம்பாலடிபட்டு
சாயும்படவுபோலும் - தழலின்மெழுகுபோலும்
காயும் புழுசுபோலும் - கலங்குங் கானைபோலும்
தியும் பயிர்போலும் - தியங்குகின்றேனந்தோ !

ஹா லீலாவதி ! உன்னையும் யான் காணப்பெறுவேனோ ?
நின்கழுத்திலும் யான் மங்கலியம் பூண்பேனோ ? நின் இனிய
சொற்களையும் யான் கேட்பேனோ ? எவ்விதத்தில் என் காதல்
நிறைவேறப்போகின்றது ?

லீலா:—(மறைந்துகொண்டு ஆன்மகதமாய்) நான் இவர்மீது காதல்
கொண்டிருப்பது போலவே இவரும் என்மீது காதல்கொண்
டிருக்கின்றனர் ! இனியான் கொண்ட சங்கையுந்தொலைந்தது !

போஜ:—ஹா ! பிரியே ! லீலாவதி ! லீலாவதி !! (எழுச்சு
முற்றிவந் தேட்புகுதல்)

லீலா:—(ஆன்மக தமாய்) ஐயோ ! என் காதலனுக்கு எவ்வளவு
கஷ்டத்தையுண்டு பண்ணுகின்றேன் ! மஹாபாகா ? யான்
கிடைப்பனோ இல்லையோ வென்று உமது மனமெப்படிச் சஞ்
சலப்படுகின்றதோ, அப்படியே என்மனமுமிதுகாறுஞ் சஞ்சலப்
பட்டது. உம்முடைய திருநாமதேயத்தைக் கேட்டதும்
இப்பேதையான என்னுடைய மனத்தில் ஒருவிதப் பிரேமாங்கு
ரத்தோன்றிற்று. அது நேராய் உமது திருமுகத்தைக் கண்

டதும் தூரியபிம்பத்தைக் கண்டசெடிபோல் தழைதழைத்து,
உமது பரமசோபன்மான குணங்களாகிய தோகதத்தையுட்
கொண்டு காதல் என்னும் ஓர் பெரிய விருஷமாய் ஒங்குவளர்ந்
திருக்கின்றது ! நாதா ! நம்மிருவருடைய காதலின் பெருமை
யை நம்மிருவருடைய இருதயமே அறியவல்லது !

போஜ:—ஆ ஆ ! இஃதென்ன கனவோ ? மயக்கமோ ?
ஐயோ ! என் காதலியின் இனியகுரல் போலவேயிருந்ததே !
என்ன ஆச்சரியம் ! இங்கே ஒருவரையுங் காணோமே ! ஹா
பிரியே !

மூர்த்திபெடுத்தப்ரஸாதம்போலே யுன்றன்

முகிலிசையொத்த மதுரசங்கீதம்

ஆர்த்தியைப்போக்கியிங் கானந்தங்கொடுத்ததே

ஆரணங்கே யுன்னைக்காண்கிலேனே யந்தோ ! ()

ஃ ! இவையெலாம் என் சித்தப்பிரமையே ! அப்பெண்ணரசி
இங்கு வருவதெங்ஙனம் ? அவள் யாரிடத்திற் காதல்கொண்
டிருக்கின்றனளோ ? மந்தபாக்கியானுன எனக்கும் அம்மாத
சிரோமணி கிடைப்பளோ ?—ஆ மனமே ! என் வீணெண்ணங்
கொண்டனை ? முடவன் கொம்புத்தேனுக் காசைப்படுவது
போற் கிடைப்பதற்கரிய விடத்திற் காதல் கொண்டாய் ! தூர்
லபம் ! தூர்லபம் !!—ஆ ஆ ! அவ்வநிதாரத்தினத்தையோ
யான் இச்சித்தேன் ! என்னுசைக் கோரளவில்லை. அத்திவ்ய
சுந்தரியோ இவ்வேழையை மணப்பள் ? அசாத்தியம் ! அசா
த்தியம் !! அப்பெண்மணியும் இவ்வெளியவன்மீது காதல்
கொள்வளோ?—அப்படித்தான் ஒருவேளை கொள்ளினும், யான்
இவ்வேழைமையான நிலைமையிலிருக்கும்பொழுது, அம்மாத
சியை மணந்து கொள்ளவிச்சிப்பது நியாயமோ ? ஒருவிதகஷ்
டமுமறியாத அல்லலநாமணியையும் யான்படும் இக்கஷ்டங்
களுக்கெல்லாம் உட்படுத்தவது தருமமோ ? பாபம் ! பாபம் !
என்றீர் வீண்போசனை ?—அந்தோ ! எவ்வளவு திருடஞ்செ

ய்து கொண்டாலும் என் மனம், அவளது திவ்யசுந்தரமூர்த்தியைவிட்டு அகலவில்லையே! அவள் அன்று போகும்பொழுது சொன்ன சொற்களும், பார்த்த பார்வையும், என்னை என்றும் நீங்காதவண்ணம் அவளிடத்திற் பரவசப்படும்படி செய்து விட்டனவே! அந்தோ! இம்மனம் இனி அம்மாதரசியைவிட்டு ஒரு கணமேனும் பிரிந்து நில்லாதுபோற் றோற்றுகின்றதே! இத்தர்மசங்கடத்திற்கு யான் என்செய்வேன்? விடவும் மனமில்லை: தொடவுந்திறமில்லை! ஐயோ! இதற்கு யான் என் செய்வேன்? மரணபாதையினும் மதனபாதை மிகக்கொடிய தென்பார்களே: அதை இன்றுதான் யான் அதுபவத்திற்கு கண்டறிந்தேன். எவ்விதத்தில் என் காதல் நிறைவேறப் போகின்றது!—ஹா லீலாவதி! லீலாவதி!! (மச்சித்த வீழ்சல்.)

லீலா:—ஹாதிக்! ஹாதிக்!! மந்தபாக்கியையான என் பெயரையே சொல்லிக்கொண்டு கஞ்ச மலர்போன்ற கமனீயமான கண்களைமூடிக்கொண்டு களைத்து வீழ்ந்தனரோ என் காதலர்? (அருகிற்சென்ற சோகி) ஐயோ! என் நாதர் என்ன உறங்குகின்றாரோ? அப்பாவிகள் வந்துவிட்டால் என்செய்வேன்? என் அன்பர் பிழைப்பதே அரிதாய்விடுமே. (இசை மூத்த சோகி) ஐயோ! மூச்சுக்குரலையுங்காணாமே! என்செய்வேன்? அப்பாதர்கள் கொல்ல வருவதற்குமுன்னரே நானே இவரைக் கொன்றுவிட்டேனே! இச்சமயத்தில் அவர்களும் வந்துவிட்டால் என்ன செய்வேன்?

போஜன்:—(பூமியில் ஒருபுறம் புரண்டு) ஹா லீலாவதி!
(மறுபடியும் களைத்தறக்கல்.)

லீலா:—தெய்வாதீனம் என் அன்பர் பிழைத்திருக்கின்றனர். ஆயினும் களைத்து நித்திரை செய்பவர்பாலிருக்கின்றனர். இவரைச்சீக்கிரத்தில் இவ்விடத்தினின்றும் வெளியிற் செல்லும்படி செய்யவேண்டுமே! என்ன செய்யலாம்? இவரைத் தட்டி எழுப்புவோமா? என்ன நினைப்பரோ? ஆயினும் அவர்

கள் வந்துவிட்டால் என்செய்கிறது? எப்படி நினைத்தாலும் நினைக்கட்டும்! (மிருதவாய்ப் போசனைத்தட்டி எழுப்பிக்கொண்டு) என் நாதருடைய பிராணன் இப்பொழுதுதான் வருகின்றது!

போஜு:—(ஆனந்தத்தடன் லீலாவதியின் கரத்தைக் கட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு) என் கண்மணீ! லீலாவதி!! (பாடுதல்.)

(*) இராம - சாப - தாளம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி.

உன்றன் ஹஸ்தஸ்பர்சத்திற்கு
உவமையுமுண்டோ!

அதுபல்லவி.

சுந்தராங்கி - சந்திரவதனே,
சுகமடைந்தேனே நான்!—

உன்றன்.

சரணம்.

சுந்தனரசமோ - சஞ்சீவியோ!

சந்திரகலையிற் - சனிக்குமமுதோ!

வெந்த வென்னிதய - விருக்ஷசேகமோ

என்றன் மனமும் - இன்பங்கொள்கின்றதே!— உன்றன்.

லீலா:—(இலச்சையுடன்) மகாபாகா! யான் யாரென்றறிவீரோ? இவ்விடத்திற் ருங்கள் இன்னும் சற்றுநேரமிருப்பின் பிராணனுக்கே அபாயம் நேரிடும். தாமதஞ் செய்யாமல் இக்ஷணமே எழுந்து எங்கேயாயினுஞ்சென்று உயிரைக்காப்பாற்றிக்கொள்ளும். (பாடுதல்)

(எ) இராகம்-கமால்: தாளம்-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

சீறந்தோய்! சென்றிடுஞ் சென்றிடும்

செவ்வேளே! ,, ,,

சீக்கிரமாய்ச் ,, ,,

செகன்-மோகன-மாரா! சுரு மாரா!

அநபல்லவி.

தருணி - ஹ்ருதய - நளிந - தந!

தாமதஞ் செய்யாதீர்!—

(௭.)

சுரணம்.

கோடியகொலையும் புரிவரிவர்கள்

கோரமாங் கிராதர்கள்—

நொடியிலுமது மெலியவுயிரை

நோகவே நொடிப்பர்கள்!—

(௭.)

போஜ:—பிரியே! இஃதென்ன விந்தை? இதற்கோ என்னை மூர்ச்சையினின்றும் விழிக்கச்செய்தனை? ஆ ஆ! உனது ஹஸ்தம் தாமரைமலரினும் மிருதுவாயிருக்க, உன்னிருதயம் மாத்திரமேனோ வஜ்ஜிரத்தினும் கடினமாயிருக்கின்றதே!

லீலா:—மஹாபாகா! என் தாய் தந்தையர் உம்மை இப்பொழுது கொல்லவரப்போகின்றனர்! சீக்கிரம் தப்பித்துக் கொண்டு செல்லும்!

போஜ:—சுந்தரீ! உண்மையாய்என்மனத்தைச் சோதிக்கின்றனையென்றி வேறன்று! எனக்கு அவ்வளவு மரியாதை செய்த உன் தாய்தந்தையரோ என்னைக்கொல்லுவர்? யானிதை ஒருபோதும் நம்பேன்!

லீலா:—மஹாபாகா! நீர் இவர்களது சுவபாவத்தை யறிந்தவரல்லர்! இப்பீல்லர்கள் பாவபுண்ணியங்களுக்கஞ்சார்கள்! யான் உமது நன்மையை நாடி எப்படியாயினுமும்மை இப்பாவிகள் கையினின்றும் காப்பாற்றவேண்டுமென்று ஒடிவந்தேன். என் தந்தையார் மிகவும் நல்லவரே! ஆயினும் மிக்க கொடியவளான என் தாயின்சொல்லுக்குப் பத்தப்பட்டு உம்மைக்கொல்லுவதாக ஒத்துக்கொண்டனர். அதையறிந்து யானிங்கு ஒடிவந்தேன். ஆகவின் தாங்கள் இதைவிட்டுச் சீக்கிரஞ்சென்றால் தான் பிழைக்கலாம்.

போஜ:—என் மனோரஞ்சிதமே! உன்னைவிட்டு யான் எப்படிப்பிரிவேன்? உன்னைக்காணாதிருப்பதைவிட இப்படிக்கொலையுண்டிழறப்பேன்!

லீலா:—நாதா! தாங்கள் என் மனத்தையறியாமல் இப்படிச் சொல்வதும் நியாயமோ? (புரதெல்.)

(அ) இரகம் - கருட்டி - தாளம் - ஏகதாளம்

கனவிலுமுனைவிட்டுக் - காதலனே
கணமும் பிரிவேனோ?

போஜ:—பிரியே! என்னுயிர் போவதற்குமுன் யானுன்னைப்பிரியவல்லனோ? (புரதெல்.)

கனவிலுமுனைவிட்டுக் - காதலியே!
கணமும் பிரிவேனோ?

லீலா:—(புரதெல்.)

தாம் பிழைத்திருந்தால்தான் - தங்குமென் பிராணனும்
காம்பறுந்தமலர் - கருகாதிருக்குமோ?
ஆம்பல் முகத்தோனே! - அழுகாதிருக்குமோ!— கன.

போஜ:—(புரதெல்.)

பாம்பு கடித்துமே - பலர் பிழைத்ததுண்டே
சாம்பனருளிருப்பின் - சாகேனொருபோதும்,
தாம்பையறவென்று - தயங்கேனொருபோதும்— கன.

லீலா:—(புரதெல்.)

இந்துவைக்குவலயம் - இரவியைச் சக்கிரவாகம்
தந்தியை வீணையும் - தனித்திருக்குமோ சொல்லீர்?
சுந்தரா நினையன்றிச்-சுகித்திருப்பேனோ சொல்லீர்? கன.

போஜ:—(புரதெல்.)

கந்தரியே! நீ சொல் - சோபன வார்த்தையை
அந்தரங்கத்தில் யான் - அறிந்தவனாயினும்
உன்றன் தர்சனமின்றேல்-உயிர்த்திருப்பனோவினும்? கன.

லீலா :—(பரதெல்.)

ஆருயிர் நேசனே - ஆசைமனானே!

மாரசந்தரனையென் - மனத்தையறிந்திடும்

வீரனே இதைவிட்டு - வேறிடஞ்சென்றிடும்! கன.

போஜ :—(பரதெல்.)

ஆரணங்கேயுன்றன் - ஆனனங்கண்டு யான்

மாரணம்பு பட்டு - மரிப்பது ந்யாயமோ

சாரசலோசனா - சாற்றுவாய் மாயமோ! கன.

லீலா :—ஹா! பிராணநாதா! நீர் என் மனத்தையறிந்தும் இப்படித் தாமதஞ்செய்வது அழகோ? சீக்கிரம் வந்தவழியை விட்டு வேறுமார்க்கமாய்ச் செல்லுவீர்.

போஜ :—பிரியே! இதற்கு வேறு பரிகாரமில்லையோ?

லீலா :—பிராணநாதா! அவர்கள் படுங்கொலைக்கஞ்சாப் பாதகர்கள். தாமதஞ்செய்யவேண்டாம்! சீக்கிரம் இவ்விடத்தை விட்டுச் செல்வீர்.

போஜ :—ஆ! என்னுயிர்த்தலைவி! உன்னைக்காணாத என் மனம் மழை காணப்பயிர்போல் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் வதங்கி வாடுமே!

மயங்கினேன் வருந்தி நேன்யான்

வாடினேன் மதன னம்பால்

தியங்கினேன் வளர்ந்த காதற்

றீயினாற் செயலற் றாவி

தயங்கினேன் தீரா மோகத்

தாபத்தாற் றளர்ந்து மேன்மேல்

தியங்கினே னுருகி யுன்றன்

திருவழி கதனைக் கண்டே!

(கக)

இவ்விடத்தினின்றுஞ் சென்று எப்படி யான் உன் சுந்தரமான வதனத்தைப்பாராமல் ஜீவித்திருப்பேன்?

வீலா :—பிராணநாதா ! தாமிப்படி வருந்தித் தாமதஞ் செய்துகொண்டிருந்தால் நம்மிருவரது உயிர்களுக்கும் நாசம் நேரிடுமே ! தாமெப்படியாயினும் இக்கொடியவர் கையினின்றும் இக்ஷணம் தப்பிப்பிழைப்பீராயின், ஒருவேளை நாம் தேய்வானுகூலத்தாற் சேரலாமே ! இனிப் பேதையான யான் தமக்கென்ன சொல்லப்போகின்றேன் ?

போஜ :—என் பிராணநாயகி ! நீ உரைப்பதெல்லாம் வாஸ்தவமே ! நீ செய்யும் இப்பேருதவிக்கு யானென்ன பிரதி செய்யப்போகின்றேன் !

வீலா :—(கண்ணீர் சொரிய) பிராணநாதா ! எப்போது மென்னை மறவாதிருப்பீராயின், அதைக்காட்டினும் சிறந்த உபகாரம் வேறொன்றுமில்லை. அபலையான யான் இனித் தமக்குச் சொல்லவேண்டியதென்ன இருக்கின்றது? (பாடுதல்)

(க) இராகம் - பிபாசு - தாளம் - ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஹரனே ! - மறவாதேயும் - மனோ

அறபல்லவி

வீரனே யுனைநான் - விட்டிருப்பின்,

மாரனென் பிராணனை - மாய்த்திடுவன் !— ஹரனே.

சரணம்.

ஏழையமறவாதீர் - எப்போதும் !

வாழச்செய்வீ ரென்னை - மனோஹரனே !— ஹரனே.

போஜ :—(புலகத்தோடி ஸம்பிரமத்துடன்) பிராணப்பிரியே !

உன்னையும் மறப்பேனோ ! என் ஜீவிதாதாரமே ! வெகு சீக்கிரத்திலேயே கருணாநிதியான கடவுள் நம்மைச் சேர்த்து வைப்பார் ! (ஒரு முத்தம் சொடுத்த) என்கண்மணீ ! இம்மோதிரம் உனது மெல்லியமாந்தளிர் போன்ற கரத்தில் ஞாபகமாயிருக்கட்டும் (தக்காத்திலிருந்த மோதிரத்தை வீரவதியின் வீரவலகைக்கு) பிரியே ! யான் போய்வருகின்றேன்.

வீலா:—(கண்ணீர்சொரிய) பிராணேசுவரா! உம்மைவிட்டு யான் எப்படிப்பிரிந்திருப்பேன்? ஐயோ! என்ன ஈர இரக்க மில்லாத நெஞ்சுடையவளாயினேன்! (முச்சித்தவீழும் போசன்பிடித் தக்கொள்ளல்) நாதா! இவ்வேழையைத் தாம் கைவிடலாகாது. (பாடுதல்)

(சு0) இராகம் - தோடி - தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி

சேரவென்னைத் திரும்பவும்வீரர!

திருவுளஞ் செயுந்தீரா!

அநுபல்லவி.

உருகியுருகி உன்னைக்கண்டுக்

கரைடலாகினேன்

அருகியன்புடன் - அடையவென்னைக்

கருணைசெய்யுவாய்! —

சேர.

சரணம்.

உனதுவதன கமலந்தன்னை

மனதில்வைத்தே நான்

தினமுந் தினமுந் தேடியுன்னைக்

கனவுகாண்பனே! —

சேர.

போஜ:—என் உயிர்க்காதலீ! உன்னையும் யான் மறந்து விட்டுப் பிழைத்திருப்பேனோ?

கண்மணியே! ஆணிப்பொன்மணியே! என்றன்

கண்ணுளிருகுகுங் கருமணியே!

பெண்மணியே! என்றனவமணியே! உனக்

கெம்மணியும் நிகராகுமோடி!

(கஉ)

வீலாநினைபு பணந்த கொண்டு ஆ! என்மனோநாயகீ! சகல சாம் ராஜ்யம் கிடைப்பதாயிருப்பினும், அவையெல்லாம் உனது திரு ழுகத்தின் தர்சனம் இல்லாவிடில் எனக்கொரு பெருமையாகா

(௧௧) இராகம் - செஞ்செட்டி - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி

தருணியேயுனை நான் - தர்சிக்காமல்
தரிப்பேனோ வென்றன் - தனுவையிங் லகில்!

அநுபல்லவி

புத்தியும் மனமும் - பொருந்தின துண்ணிடம்
சத்தியஞ்சொன்னேன் - சடலந்தானென்னிடம்!— தரு.

சரணங்கள்

ழவ்வலகத்தையும் - முழுதுமளித்தாலும்
இவ்விடம் விட்டென்று - மிருக்காதென்றன்மனம்!—தரு.
பண்ணவன் கருணையால் - பஹு சீச்சுரத்திலே
உண்ணைமணந்து யான் - உயர்நலம் பெறுவேன்!— தரு.

என் கண்மணீ ! நீ விசனப்படாதே ! யான் போய்வர விடையளிப்பாய் ! (வீலாவதிக்கு ஒருமுத்தங்கொடுத்த நீஷ்டிரமித்தல்)

லீலா :—(கண்ணுக்குத் தெரிந்தமட்டும் போசன் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த) ஐயோ ! இனி எப்பொழுதென்னன்பனைக் காண்பேன் ? அந்தோ ! எனது தெளர்ப்பாக்கியத்திற்கும் புத்தியில் லாமைக்கு மளவேது ? பெளர்ணமி சந்திரனைக் கார்மேகங்கள் மறைத்தாற்போல் என் கண்கள் முன்தோன்றிய அச்சந் தரமுகத்தோனை எனது துஷ்கர்மங்களே கூணத்தில் பிரியும் படி செய்தனவே ! ஹா ! ஹா ! (பாதெல்.)

(௧௨) இராகம் - ஆகந்தபரவி - தாளம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி.

எங்கேயாகிலுமுண்டோ - என்னி லுங்கொடியவள் ?

அநுபல்லவி.

சீங்காரான வென்றன் - சீமானைப்பிரிந்தின்னும்
மங்கைநான் தரணியில் - மரிக்காமலிருப்பேனோ!—எங்கே.

சரணங்கள்.

அப்போதே யென்னன்பன் - ஆரென்றுங்கேட்டிலேன்!
எப்படி நானிங்கே - யிருப்பேனோ அறியேன்!—எங்கே.

பாவி நான்பேசிய - பருஷ்வார்த்தையைக்கேட்டு
ஆவிகலங்கி யென்ற - னன்பனெங்குற்றானோ!—எங்கே.

ஆகா! இப்படி என்னைப்போல் இரக்கமில்லாதவன் இப்பூத
லத்தில் வேறொருத்தி யிருப்பளென்று யான் நினைக்கிலேன்.
ஐயோ தனது அங்கசௌந்திரியத்தினால் மன்மதனையும்நங்க
னாக்கி யென் மனத்தையுங்கொள்ளுகொண்ட என்னுசை நாய-
கனை விட்டுப்பிரியும்படி நேர்ந்த துக்கத்தை யான் எவ்வாறு சகி-
ப்பேன்? அவரது அழைக்கைக் கண்குளிரப்பாராமலும், அவரது
வாக்கியாமிருதத்தைக் கர்ணபுடத்தாலருந்தி ஆனந்திக்காம-
லும் எப்படி யான் உயிர்த்திருப்பேன்? ஐயோ! நான் சொல்லிய
கடினோக்தியைக்கேட்டு அவர்மனம் எவ்வளவு பரிதயித்ததோ?
கையிற்கிடைத்த அமிருதத்தைப் பானம்பண்ணாமல்விட்ட
மூடர்போல் அக்திவ்ய சுந்தர மன்மதனைப் பின்தொடர்ந்து
சுகத்தையனுபவியாத என்னைப்போன்ற பேதையரும் இவ்வுல-
கிலிருப்பரோ? அவருடன்கூடவே செல்லாமலிருந்த என்-
புத்திஹீனத்தை யானென்னென்று சொல்லுவேன்? அம்
மஹானுபாவன் எந்தப்பட்டணத்தை அலங்கரிக்கப் போகின்ற
னனோ? எந்தப் பெண்மணியின் பாக்கியம் அவரைப்பதியாய்ப்
பெறச்செய்யுமோ? அல்லது பெறச்செய்ததோ? ஐயோ! அவர்
இன்னொரென்றுகூட யான் தெரிந்துகொள்ளாமற் போனே-
னே! பெண்புத்தி பின்புத்தி என்பது உண்மையே!—
(சுற்றேரகம்) அந்தோ இவ்வுத்தியான வனத்தில் என்னுற்போ
ஷிக்கப்பட்டு இதுவரையிலுமெனக்கு உல்லாசத்தைக் கொடு-
த்த இம்மிருகங்களும் பறவைகளுமே என் பிராணனை வதைக்-
கத்தலைப்பட்டனவே! (புரதல்.)

(க1) இராகம்-செஞ்செருட்டி-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

என்னவிந்தையோ? அறியேன்
முன்னவனே நான்!

அதபல்லவி.

என்னவிந்தையோ இது?
மன்னவன் மறைந்ததும்
நன்னிலம் நரகாயிற்றே!— முன்னவனே நான்.

சரணங்கள்.

மல்லிகை முல்லையும்
சல்லியமாயிற்றே
அல்லியுமறவாயிற்றே!— முன்னவனே நான்.

வீரணம் மாரணம்
சாரசம் கோரசம்
ஆரம்பாரமுமாயிற்றே!— முன்னவனே நான்.

அந்தோ! என்றும் காணாத ஒரு தாபம் மனத்திற்குற்றுக்கின்றதே! இதை எப்படியான் தணிப்பேன்? என்னுயிர் அவரிடத்தே சென்றுவிட்டதே! இன்னுமிக்கடையேன் பற்றி எரிக்கின்றது? (மேல் நோக்கி) ஏ சந்திரா! நீயும் என்னைவதைக்கத் தலைப்பட்டனையோ?

* “உருவக் காமன் றுணித்த வுடறனைச்
செருவிற் கொல்ல வெழுந்தவெண் டிங்களே!
ஒருவற் சீவதங் கோருயி ரன்றியெற்
கிருவர்க் கீய விரண்டியி ரில்லையே!” (க2)

அந்தோ! இஃதென்ன! இவ்வழகிய தாமரைத்தடத்தருகிற்
கூட அனற்காற்று வீசுகின்றதே? (உபிச தகைத்தை அபிசயித்த) ஆ!
இளந்தென்றலே! நீயோ இப்படி என்னைக்கொளுத்துகின்
றாய்!

“கொல்லா நோன்பு முனிமலையிற்
ரோன்மி யென்னைக் கொல்கின்றாய்,
பொல்லா மந்த மாருதமே
யென்றே கருணை பூண்டிலாய்,
சொல்லாய் திருப்பாற் கடலினிடைத்
தோன்றுங் கடுவிற் றன்குணமே,
யல்லா லமுத குணமுண்டோ
தின்னை வெறுப்ப தறிவன்றே!” (கந)

நாசா! என் விசனத்தை யான் எவரிடஞ் சொல்வேன்? நான்
வசிப்பதோ அரண்ணியம்! என் தோழிமார்களோ கொலைக்
கஞ்சார்கள்! என் தந்தையாரோ சோராக்கிரகண்ணியர்! என்
தாயின்குணாதிசங்களையோ யான் வர்ணிக்கவேண்டியதில்லை.
நாடகை சூர்ப்பணகைகளுக்கு இவள் தாயோ, அல்லது அவர்கள்
இவளுக்குத்தாய் மார்களோ அறியேன்! இந்நிலையில் என்
தாபம் நிவாரணமாகி, என் கோரிக்கை யெப்படி நிறைவேறப்
பேர்கின்றது?—ஆஹா மறந்தேன் இலங்கையிற் கீதாதேவி
க்கு மோதிரம் கிடைத்ததுபோல் இக்காட்டில் விரகதாபத்தி
னால் வருந்துமெனக்குக்கொடுத்த என்னுரை மணவாளர்தம்
கணையாழியை! (சேகை) ஆ ஆ! இது சாதாரணமானவர் போட்
டுக்கொள்ளும் மோதிரமன்று. இஃது ஏதோ ராஜர்கள் தரி
க்கத்தகுந்த கணையாழியே! (உபிச சேகை) ஆ ஆ! இஃதென்ன!
இதிலென்னவோ எழுதியிருக்கின்றதே. “போஜன்”! என்
ன! நம்பிதா சொல்லிய அத்தாரா ராஜ்ஜியத்துக்குரியவனான
அவ்விராஜ குமாரனா? ஆ ஆ! அவரை அவன் சிற்றப்பன்

கொன்றுவிட்டதாகச் சொன்னாரே! இவரது கையில் அவரது மோதிரம் எப்படி வந்திருக்கும்? ஒரு வேளை இவர்தாம் அவ்விராஜ குமாரசரோ? ஆம்! இல்லாவிடில் இவருக்கு இவ்வளவு தைன்னியமும் தைரியமிருப்பானேன்! ஒருவேளை கொலையுண்டிழைவாமல் இவ்வேஷத்துடன் தப்பித்து வந்திருக்கலாம்! ஆயினுமினி நாம் அவரை எப்படி அடைவது? ஐயோ அவர் எங்குற்றனரோ? எதற்கும் இவ்விசேஷத்தை நம் தந்தையாருக்குத் தெரிவிப்போம். அவரும் அவ்விராஜ குமாரனிடத்தில் அன்புள்ளவர் போலவே தோன்றினர்! தெய்வானுகூல மிருக்கின்றதென்றே யான் நம்புகின்றேன்! அநாதரக்ஷணமே ஈசுவரனுடைய குணமன்றோ? எவ்வளவோ விலையுயர்ந்த ரத்தினங்களை யெல்லாம் கொண்டுவந்து கொடுத்த என் பிதாவுக்கு இப்புருஷ ரத்தினத்தை எனக்களிப்பது அசாத்தியமோ? ஆகையால் அவரிடமே செல்வோம்! (சூட்சு) நம்பிதாவும் இவரையாரோ வென்றெண்ணிக் கையிற் கத்தி எடுத்துக்கொல்ல வருகின்றனர். இப்பொழுதே இதை இவருக்குத் தெரிவித்து, இக்கொடுந்தொழிலை விட்டுவிடும்படி கேட்போம்! என்னவோ சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றனர். அதையும் மறைந்து நின்று கேட்போம்.

(மறைந்த சிற்றல்).

(மேற்கூறியபடி ஜயபாலன் பிரவேசித்தல்)

ஜய:—(தனக்கூர்) ஆ ஆ! இன்று நம்முடன் வந்த மகாவீரன் அதிகந்தரனாயும் மகாபராக்கிரமசாலியாயும் காணப்பட்டனனே! ஐயோ! அவனைக்கொல்லும்படி நேர்ந்ததே? அச்சண்டாளி நான் எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்கவில்லையே. வழக்கப்படியே கொலைசெய்யவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்துகின்றனனே. இல்லை என்றால் உடனே உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளுவன்! அந்தோ அவளுடைய வார்த்தைக்கு விரோதமாய் நடக்க யான் அசத்தனாயிருக்கின்றேனே! என்செய்வேன்? அவனை எப்படிக்கொல்வேன்? எதற்கும் அவ்வீரன் எங்கே காணும்-

(தேடிப்பார்த்த சோகம்) குழந்தாய். லீலாவதி! இவ்விடத்தில் இவ் வேளையிற்றனியாய் என்னசெய்துகொண்டிருக்கின்றாய்?

லீலா :—(சிரித்தசொண்டு) ஒன்றுமில்லை! உங்களுக்கு ஒத்தாசையாகவந்து அவ்விராஜ குமாரனைக் கொல்லலாமென்று வந்தேன்.

ஜய :—என்ன! சிரிக்கின்றாய்! எந்த ராஜகுமாரனை?

லீலா :—தாரா நகரத்துக்குரிய அந்த ராஜகுமாரனைத் தான்.

ஜய :—என்ன! அப்போஜ குமாரனையா? அவன் இறந்து விட்டு எத்தனை நாட்களாயின? என்ன உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததோ?

லீலா :—நீங்கள் ஒருபோதும் அவரைக் கொல்லமாட்டீர்களே?

ஜய :—ஆ! புத்திரீ! என்ன அப்படிச்சொல்லுகின்றாய்? அப்போஜ குமாரனையும் யான் கொல்வேனோ? அவன் மாத்திரம் உயிருடனிருப்பானாயின், அப்பாவி முஞ்ஜனைக் கொன்று விட்டு, அவனை இப்பொழுதே தாரா ராஜ்ஜிய ஸிம்மாஸனத்தில் நாட்டுவேனே. அவையெலாமிருக்கட்டும்! இங்கொருவீரனிருந்தனனே, அவனை நீ யெங்கேயாகினும் பார்த்தனையோ?

லீலா :—என் அருமைத்தந்தையே! அவ்வீரனைக்கொல்வது நியாயமோ? அவர் நமக்கென்ன அபராதஞ்செய்தனர்?

* “கலையெலா முணர்ந்தா ரேனுங்
கரிசறத் தெளிந்தா ரேனுங்

மலையென வுயர்ந்தா ரேனு
மனமய லகன்றா ரேனு

முலகெலாம் புகழ்ப் பல்லோர்க்
குதவிய கைய ரேனு
மிலகிய விரக்க மின்றே
ஸெழுநர கடைவரன்றோ!"

(௧௪)

ஜய:—குழந்தாய்! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே! ஆயினும் அவனைக் கொல்லாவிடின் நின் தாய் உயிரைமாய்த்துக்கொளுவளே.

லீலா:—அசற்காக ஒருவருடைய உயிரை அநியாயமாய் மாய்த்துவிடலாமா? பிறகு சுவாமியும் நம்மை அப்படித்தானே தண்டிப்பர்! இப்பாவத்தொழிலைத் தாமேன் இன்னும் அனுசரிக்கவேண்டும்?

* “மங்கைகைகை சொற்கேட்டு மன்னர்புகழ்
தசரதனு மரண மாணன்
செங்கமலச் சீதைசொல்லை ஸ்ரீராமன்
கேட்டவுடன் சென்றான் மான்டின்
தங்கையவள் சொல்லைக்கேட் டிராவணனுங்
கிளையோடு தானு மாண்டான்
நங்கையர்சொற் கேட்பதெல்லாங் டீகடுவரும்
பேருலகோர் நகைப்பர் தாமே.”

(௧௫)

ஜய:—குழந்தாய்! நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மையே! ஆயினும் என் அருமைக்காதலி இறந்துவிட்டால் நான் என்ன செய்வேன்!

லீலா:—ஆனால் அவ்வீரனைத்தாம் யாரென்று எண்ணி னீரோ?

ஜய:—அவன், தான் ஒரு பரதேசியென்று சொன்னபோதிலும் எவனோ ராஜவம்சத்திற் பிறந்தவீரனென்றே நினைக்கின்றேன்.

லீலா:—என்தந்தையே! என்னை மன்னிக்கவேண்டும்! யான் அவ்வீரரைப்பார்த்தது முதல் அவரிடத்திலேயேஎன்மனம் சென்றுவிட்டது. நான் அவரையே மனத்திற் பதியாக வரி த்துவிட்டேன். நீங்கள் கூறிவந்த கோரமான சபதத்தைக் கேட்டு நான் இங்கே ஓடிவந்து அவரை ஓடிப்போகுப்படி செய்துவிட்டேன்.

ஐய:—குழந்தாய்! இதை நான் முன்னமே அறிவேன். அவனைப்பார்த்ததும் அவனை உனக்குத்தக்கவனென்று மனத்திலெண்ணினேன். ஆயினும் எனது தெளர்ப்பாக்கியம் அவனை நீ அடையக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே!

லீலா:—இதோ இந்தக் கணையாழியைப் பார்த்தீர்களா? (சாட்டல்)

ஐய:—(வாக்கி உறறோக்கி) என்கண்மணி? இஃது உனக்கெப்படிக்கிடைத்தது? இம்மோதிரம் தாரா நகரத்துக்குரியவரையிருந்த போஜனுடைய தாயிற்றே?

லீலா:—எந்தாய்! தாங்கள் இப்பொழுது கொல்லத்தீர்மானித்துவந்த அம்மகாவீரனே இம்மோதிரத்திற்குரிய ராஜகுமாரனாவன்.

ஐய:—என்ன! என்ன!! ஆச்சரியமாயிருக்கின்றதே!!! தன்பெயர் சைந்துலென்று கூறினனே அவ்வீரன்!—ஆ ஆ! அறிந்தேன்! அம்மகாவீரன் போஜனே! சைந்துலென்றால் சிந்துலருடைய புத்திரனென்றல்லவோ கொள்ளவேண்டும். மேலும் தன்னாடு மாளவதேசமென்றனன்.—ஐயோ அம்மகாவீரனையோ யான் கொல்லவந்தேன்! பாபம்! பாபம்!! இன்றுமுதல் இக்கொடுந் தொழிலைவிட்டேன்! குழந்தாய், அவரெங்கே போயினர்? தெரியுமா? உனக்கு இம்மோதிரம் எப்படிக்கிடை

லீலா:—எந்தாய் ! அவர்போன இடம் எனக்குத்தெரியாது. ஆயினும் அவர் என்னைப்பிரிந்துபோகும்பொழுது இம்மோதிரத்தை என் விரலிலணிந்து ஞாபகத்திற் கிருக்கட்டுமென்று சொல்லிப்போயினர். இம்மோதிரத்தின் தரிசனந்தான் என்னுயிரையிதுகாறும் நிலைக்கச்செய்தது.

ஐய:—என்கண்மணீ ! நீ விசனப்படவேண்டாம் ! நான் உன்னை அவருக்கே மணம் புரிவிக்கின்றேன். அவரையும் அத்தாரா ராஜ்ஜியத்தில் நிலைநாட்டுகின்றேன்.

லீலா:—ஐயோ அவர் எங்குற்றனரோ? ஒருவேளை நான் சொல்லிய கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தற்கொட்புரிவரோ?

ஐய:—என் செல்வியே ! அவருக்கொரு கெடுதியும் நேரிடாது. அவர் கனது நகரத்திற்குத் தான் சென்றிருப்பார். நீ வீட்டிற்குட் செல். நான் அவ்விடம் போய்வருகின்றேன்.

லீலா:—எந்தாய் ! யான் அவரைக்காணாமல் ஒரு நிமிஷமேனும் உயிர்த்திரேன் ! தாமுஞ் சென்றுவிடில் என்பிராணன் போனது போலவே ! ஆகலின் தங்களுடன் கூடவே வருகின்றேன்.

ஐய:—என் கண்ணே ! ஒரு வேளை அவ்விடத்தில் பூஞ்ஜனை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவேண்டிவரும். நீ பெண்பிள்ளையானதனைப் பயப்படுவாய் ! நீ இங்கேயேயிருப்பாய் ! நான் அவ்விடஞ்சென்று அவரையே இவ்விடத்திற்குச் சீக்கிரமழைத்து வருகின்றேன்.

லீலா:—அவர் ஒருபோதுமிங்கே இனி வாரார் ! யுத்தம் நேரிட்டாற்றானென்ன ? எனக்கொருபயமுமில்லை ! என் தாயைப்பார்க்கினும் ட்வறுபயங்கரமான பதார்த்தமுமினிபுண்டோ ! நானுமங்கே வந்து தங்களுக்குச் சகாயமாய் யுத்தஞ்செய்கின்றேன்.

ஜய:—குழந்தாய் ! அப்படியே செய்வோம் ! ஆயினுமி
வ்வுடையோடு செல்வது தகுதியன்று ! குகைக்குட் சென்று
யுத்தவீரர்களைப்போல் உடைதரித்துச் செல்வோம்.

(இருவரும் நிக்ரமித்தல்)

ஆறும் அங்கம்.

மு த ற் க ள ம்.

இடம்.—உஜ்ஜயீநீ நகருக்குச் செல்லும் பாதையில்,
ஓடிநீந்த மண்டபம்.

(போஜன் விநாயகவந்தையுடன் பிரவேசித்தல்.)

போஜன்.— ஆ ஆ! ஈசனது செயலை யான் என் சொல்
வேன்? ஸகலத்தையுந்துறந்து வைராக்கியம் பூண்டு தனி
யாய்க்காலத்தைக் கழிக்குலாமென்று நினைத்திருந்த வெனக்கு,
காதல் என்னும் ஒரு பாசத்தை யுண்பெண்ணிவிட்டனரே!
அந்தோ! அம்மாதரசியைக்காணாமல் யான் எப்படி உயிர்த்தி
ருப்பேன்? ஆஹா! அப்பெண்மணியின் மாசற்றவடிவம் என்
பார்வையைவிட்டு இன்னுமகலவில்லையே! அவளது பிரிய
மான வசனங்கள் இன்னுமென் செவிகளுக்கு ஆந்தத்ததைக்
கொடுக்கின்றனவே! ஆஆ! அப்பெண்மணியின் சிறப்பை
யான் என்னென்றுரைப்பேன்!

* “ வில்லொக்கு துதலென் றாலும்
வேலொக்கும் விழியென் றாலும்,
பல்லொக்கு புத்தென் றாலும்
பவளத்தை யிதழென் றாலும்,
சொல்லொக்கும் பொருளொவ் வாவாற்
சொல்லலா முவமை யுண்டோ?
நெல்லொக்கும் புல்லென் றாலும்
நேருரைத் தாக வற்றே! ” (க)

ஆகா! அவ்வநிதாரத்தினத்தைக்கண்டால், சகல ஜகன்மோஹ
னான மன்மதனுக்குகந்த ராதீதேவியும் நாணங்கொண்டேற
டுவளே! (புரதல்)

(ச). இராகம் - ஆபேரி - தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

தராலத்தில் வேறுமாதும்
சமானமாவனோ?—இந்த.

அநுபல்லவி.

வராங்களை இவள் பூவில்
வடிவெய்த லக்ஷமியே!—

தரா.

சரணம்.

ஒருதரமிவள் முக கமலத்தை
ஒாந்தாலும் பொதும பொதும!

தருணீமணீ! இவளையென்று

தர்சிப்பேனோ வறியேனே?—

தரா.

கருமேகத்தைப் பழிக்கும் கசமும், கனககும்பத்தைக் திக்கரிக்கும் குசமும், வஞ்சிக்கொடியை யொத்த இடையும், வாழை ஸ்தம்பத்தையுற்ற தொடையும்,—ஆஹா! இன்னுமம்மாதரசியின் உருவம்என்முன் காணப்படுகின்றதே!

* “குழுவிக் கேகாட் டிளம்பிறையுங்

குளிர்மதியுங் கூடினபோ

லழகுக்கொள் சிறுநுதலு

மணிவட்ட மதிமுகமுந்

தொழுதார்க்கு வரங்கொடுக்குந்

தொண்டைவாய்த் தூமுறுவ

லொழுதுபொற் கொடிமூக்கு

முருப்பசியை யுருக்குமே!”

(உ.)

அந்தோ! அவளது பெருமையில் யான் ஏகதேசமாயினு மறிந்தவனாக வெண்ணிலேன். யான் அம்மாதரசியைவிட்டுப் பிரியும்பொழுது அவளைனக் கெடுத்துரைத்த ஒவ்வொரு சொ

ல்லும் என்னை யவளுக்கு அடிமையாக்கிவிட்டதே! ஹா! லீலா வதி! உன்னை என்று யான் காண்பேன்? எப்படி உன்னையடை வேன்? எவ்வாறுன்றன் பிரிவைச் சுகிப்பேன்? (பாடுதல்)

(௨) இராகம் - பூரிகல்யாணி- தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

யாருடன் சோல்வேனந்தோ!
யான்படும் வேதனையை?

அறுபல்லவி.

தேறிடுமோ வென்டன் - திருவுளத்துள்ளாளோ!
மீறிடுங்காமநோய் - மீண்டு முன்னைவிட்டால்!— 'யா

சரணம்.

மந்தமாருதம்வீசும் - அந்தப் பூஞ்சோலையில்
வந்தவென் றனைக்கூடித் - தந்திடாயோ வின்பம்?
சந்ததமுன்னையே - சிந்தையினிற் கொண்டேன்
அந்தமாமுன்முகம் - எந்த நாள் காண்பதோ?— யா.

(சேபத்தியத்திஸ்.)

ஐயோ! இன்னிக்கிக்கூட ஒன்றுங் கிடைக்கலையா?

போஜ.—(செவ்வொடுத்த, கோக்கி) யாரோ ஒரு ஸ்திரீயும் புருஷனும் பேசிக்கொண்டு இவ்வழியே வருகின்றனர். (உற்ச கோக்கி) என்ன! நம் நாட்டைச்சேர்ந்தவர்கள் போலிருக்கின்றனரே! இவர் நாம் அன்றிரவிற்கண்ட பிராமணோத்தமரன்றோ? நல்லது என்ன செய்தியோ இவர்களைக் கேட்டாலறிந்து கொள்ளலாம்.

(கோவிந்தபண்டிதரும், அவரது பத்தினி சுந்தரியும் மண்டபத்தின் வெளிப்படியில் நின்று பெசிக்கொண்டபடி பரவேசித்தல்.)

கோவிந்தபண்டிதர்.—அடிபேதாய்! ராமேச்வரம் போனாலும் சனீச்வரன் விடுமா?

சுந்தரி.—அதென்ன அப்படிச் சொல்லுகிறைகளே! இந்த தேசத்து ராஜா மிகவும் நல்லவராமே! நான் சொன்னபடி அவரிடஞ் சென்றீர்களோ?

கோவிந்த.—எங்கே சென்றாலென்ன? நம்முடைய தாரித்திரியத்திற்கு ஒரு குறையும் வாராது.

போஜ.—(தனக்குச்) ஆம்! அப்பிராமண்ணத்தமரே இவர்! இந்த மாது சிரோமணியும் அவரது தர்மபத்தினியே! பாவம்! இக்கொடியவெயிலில் என்ன கஷ்டப்படுகின்றனர்! இவர்களுடைய வறுமை இன்னும் நீங்கவில்லையே! நல்லது! இன்னுமென்ன விசேஷமோ இங்கேயே மறைந்து நின்று கேட்போம் (அப்படியே மறைந்த நிறநல்).

சுந்தரி.—என்ன! இந்த தேசத்து ராஜாகூட நமது முன்ஜராஜனைப்போல் பிராம்மணத்வேஷியா என்ன?

கோவிந்த.—பாவம்! இவர் மிகவும் நல்லவரே! துபேரையிருப்பினும் நாம் கொடுத்தவைக்க அதிர்ஷ்டமிருக்க வேண்டாமா? நம்மாலாகக்கூடியது மொன்றுளதோ?

* “தீங்குவந் தடையு மாறு
நன்மைதான் சேரு மாறுந்
தாங்கள்செய் லினைபி னாலே
தத்தமக் காய வல்லா
லாங்கவை பிறரால் வாரா
வமுதநஞ் சிரண்டி னுக்கு
மோங்கிய சுவையின் பேத
முதவினாற் சிலரு முண்டோ!” (ந)

சுந்தரி.—என்ன! நீங்கள் சொல்வது விரந்தையாயிருக்கிறதே! அவரைப்போய்ப் பார்த்தீர்களோ?

கோவிந்த — அவரது தர்சனம் அவ்வளவு சலபமாய்க் கிடைத்துவிடுகிறதா? ஏதோ யுத்தம் நேரிடப்போகின்றதாம். அதற்காக இந்த தேசத்திய ராஜன் முதலானோர் யாவரும் மிகவும் பரபரப்புள்ளவர்களா யிருக்கின்றார்கள்! இந்தத்தட புடலில் அவரை நான் காண்பது எப்படி?

சுந்தரி.—எதைப்பற்றி யுத்தமாம்? யாருக்கும் யாருக்கு மாம்?

பாஜ.—(ஆன்மகதமாய்) இவ்விஷயம் எனக்குக் குதூஹல த்தையுண்டு பண்ணுகின்றது. நாம் அறியவேண்டு மென்றி ருந்த விஷயத்தை இம்மாத சிரோமணியே கேட்டனள்! நல்லது! சாவதானமாய் மறைந்து நின்றே மற்றதையுங் கே ட்போம்.

கோவிந்த.—ஆஹா! அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யான் என் சொல்வேன்? நாம் என்றையிரவு தம் நகரைப்பிட்டுப் புறப்பட டோமோ, அன்றையிரவே அப்பாதகன் முஞ்ஜராஜன், நமது தர்மப்பிரபு சீந்துல மஹாராஜருடைய புத்திரனாகிய அவ்விள ங்குமரன் போஜனை மோசடியாய்க் கொலைசெய்யப்பார்த்தன னாம்.

சுந்தரி.—அதன் பிறகு? அதன் பிறகு?

கோவிந்த.—ஏதோ தெய்வ வசத்தால், அவனைக்கொலை செய்யக்கொண்டிபோன வத்ஸராஜர், இரக்கங்கொண்டு கொல் லாமல் அவனை நகரத்தைவிட்டு ஒடிப்போகும்படிசெய்தன ராம்.

சுந்தரி.—நல்ல காலம்! பிராணன் தப்பியதே!

கோவிந்த.—பிறகு நமது சீந்துல மஹாராஜருக்கு முக்கிய மந்திரியாயிருந்த புத்திசாகரர் இதனைக் கேள்வியுற்றுத்

தமது சிவ்யனாகிய காளிதாசனை ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜரி
டம் அனுப்பினராம்.

போஜ.—(ஆம்மதாரம்) ஆஹா ! இவர்களுடைய நன்றி
யறிவையும் விசுவாசத்தையும் யான் என்ன சொல்வேன் ?

சுந்தரி.—மேலே என்ன நடந்ததோ ?

கோவிந்த.—இது மாத்திரமன்று ! இன்னும் அக்கொலை
பாதகன் முஞ்ஜன் செய்த வஞ்சனைச் செயல்களை யான் என்ன
சொல்வேன் ! அவைகளைக் காதாற் கேட்பவர்களுக்கே மனம்
விசனத்தினால் வெடித்தாவிடும். அவற்றை யெல்லாம் நேரே
யனுபவித்த அவ்வுத்தமிகளுடைய மனம் எப்படியிருக்குமோ ?

போஜ —(ஆம்மதாரம்) ஹா ! இஃதென்ன ? அவ்வுத்தமி
கன் யாவராயிருக்கக்கூடும் ? ஒருவேளை என் அருமைத் தா
யாயிருக்குமோ ? ஹா ! அம்மா ! நீ எனக்காக என்ன கஷ்ட
ங்களை யடைந்தனையோ ? அப்பாவி என் சிற்றப்பன் உன்னை
யும் என்ன கஷ்டப்படுத்தினனோ ? நல்லது ! ‘உத்தமிகள்’
என்றனரே ! இன்னும் யாருக்குத் திங்கிழைத்தனனோ அப்
பாதகன் ? தெரியவில்லையே !

சுந்தரி:—(தடுக்கெட்டி, சந்திரமே பேசாதிருந்த, முகநிறைவைத்த
ஒருபெருமச்சுடன்)என்ன ! இராஜ குமாரனைக் கொல்லப்பார்த்தது
மன்றி இன்னுமெந்தப் பேதைகளுக்குத் திங்கிழைத்தானோ
இத்துஷ்டன் ?

கோவிந்த:—அதைச்சொல்ல என்னாவும் கூசுகின்றதே !

என்ன வென்று சொல்லுவேன் யான் - இந்த
நன்னடையில்லா முஞ்ஜன் நடத்தை யெல்லாம்,
அநியாய மநியாயம் - அவனியி
லினியிதைப் பார்க்கினு மவந்தை யிரர

தன்பே யுருவங்கொண்டு - அனைவர்க்கு
 மின்பமளிக்க விங்கே ஈசுவரனே
 வந்தனனோ வென்ன - வளர்ந்தெழுஞ்
 சுந்தர காத்திரன் சுருமாரனும்
 போசனைத் தொலைத்த தன்றிப் - புகழ்பெறும்
 நேசமேவடிவா யெடுத்திருக்கு மவ
 னாசைக் கண்ணாட்டியையும் - அழித்திடு
 மாசை யென்னும் பெரும் பாசத்தினற
 காமக் காட்டேரியினற - கட்டுண்டு
 தூமகேதுவைப்போலத் தூர்த்தனவன்
 ஒரு சூதுமறியாத - உத்தமி
 உருவங்கொண்ட உமாதேவியென
 உயர்குலத்திலுதித்து - உன்னதப்
 பயனைத்தரும் பல நூல் பயந்த
 விலாஸவதியைப்பெற - விரும்பி
 பலாத்துக் காரமாய்ப் பாவியவன்
 இழிவெனவெண்ணாமலே - இவள் கற்பை
 யழிப்பதற்கெண்ணங்கொண் டந்தனைப்போற்
 பழிகொலைக் கஞ்சாமலே - பாதகன்
 ளழிலிற் கமலையை மிகழ்ச் செய்யுஞ்
 சுந்தரத் தனுவையுடையாள் - சோகத்தால்
 அந்தமிகுந்த வென்னாருயிராம்
 பதியே தெய்வமெனப் - பகர்ந்து
 மதிபோலிருந்த மனாளன்போய்த்

தரணியிற்றரிப்பேபே - தனுவை
மரிப்பதே யெனக்கினி வரனாகும்
என்று திடங்கொண்டு - ஏகாந்தமாய்த்
துன்றுவிலாஸவதி சோர்ந்திருக்க: (ச)

போஜ:—(பரபப்புடன் ஆன்மதமாய்) ஆஹா! என்ன! என்ன! என்னருமைக்காதலி விலாஸவதியையா இப்பாதகன் கெடுக்க முயன்றான்! அடே பாவீ! என் பதியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது மன்றி என் சதியையுமாடா பெண்டாளகினைத்தனை?

* 'பூமரமா யூர்வனவாய் மிருகமாய்ப்
புட்குலமாய் மனித ராகிப்
பாமரமாய்ப் பண்டி.தரா யொழுக்கத்தா
லுயர்ந்தேணிப் பழுப்போ லேறித்
பூமன்ன னாயினேமேற் சவர்க்கபதத்
துனதுபதம் புகுத்தற் பாலாய்
காமமெனு மந்தரத்தே தாவியினிக்
கீழ்வீழல் கடனோ வையா!' (ரு)

கந்தரி:—ஆ கஷ்டம்! கஷ்டம்! பதிவ்ரதாசிரோமணி யான அம்பெண்மணிக்கோ இவ்விததுன்பம் நேரிட்டது! அதற்கப்புறம்!

கோவிந்த:—அதற்கப்புறமா?

ஆகா! யானென் சொல்வேன்!—அன்னவள்

சோகாகாரஞ் சென்று சோர்ந்திருக்க,

காமாந்தனா மந்தக் - கடோரன்

சாமான்யையைப்போற் றனக்கிணங்கி
 இவடனக் குடன்படுவள்—என்று
 அவனெறியறியா தவளைத்தூயிக்
 கட்டாயமாயவளைத் - தொட்டு
 இட்டாபிழூர்ததியை யியற்றவெண்ண,
 கொடுந்துயரினில்முற்கிக் - கூடுவென்று
 நடுங்கித்தரைபட்ட நாவாய்போற்
 கரைகாணுதவளாய்க் - களைத்துத்
 தரையிற்றடாலெனச் சாய்ந்தனளாம். (கூ)

போஜ:—அடே துரோகி! காமுறக்கூடிய ஸாமானிய
 ஸ்திரீ என்று விலாசவதியையு மெண்ணினையோ? தொட்டமா
 த்திரத்தில் உன் உயிரைத் தொலைக்குங் கால கோடிவிஷமென
 அவளை நினைத்தாயல்ல! அடே கூத்திரியாதமா! அவளை நீ
 கண்களாற் பார்க்கவும் தகுமோ? அவளை மனத்திலேனும்
 இச்சிக்கலாகுமோ? அப்பதிவரதோத்மை எனக்கே உரியா
 னென்று நீ யறிந்திலையோ! ஓர் ஆண் சிம்மத்திற்கென்று வைத்
 திருக்கப்பட்ட பலியை ஒரு நரியும் இழுத்துச் செல்லக்கூடு
 மோ? அடே! நீசா! ஏனிப்படி வீரையழிகின்றும்!

* “பாவமும் பழியு நல்கும்
 பல்வகைப் புகழ் றங்கள்
 யாவையு மழிக்கு.மெய்து
 மின்பழு மதனா லெய்து
 நோவுநன் மரபுஞ் செய்யு
 நோன்புநல் லொழுக்குமேன்மை
 சாவுமெண் ணுறாம னிற்குந்
 தயங்குபுன் கர்ம மென்பார்!” (எ)

சுந்தரி:—(கண்ணீர் தளும்ப) ஐயோ! அம்மஹாபதிவ்மதையைக் காப்பாற்ற ஒருவருமங்கிருக்கவில்லையோ! என்ன செய்வள், பாவம், அப்பேதை?

கோவிந்த:—அப்படியிருக்க,

தற்செயலா யங்குவந்த - தரங்கவதி

நற்செயல் வடிவாமந்த நங்கையைக்கண்டு

ஒட்டமாயோடிச்சென்று - உரைக்கவே

நாட்டுப்பெண்ணைக்கான நாடுபுகழ்

ஸாவித்ரி தேவியாரும் - ஸகியுடன்

பூவிற்புகழும் புத்திசாகரரைத்

துணையாயழைத்துக்கொண்டு - துடித்துக்

கணத்திலங்கேசென்று கடுந்துரைக்க

மனத்திற் சொல்லம்புபட்டு - மன்னவன்

சினந்துகைப்பிடிப்பட்டத் திருடனைப்போல்

சற்றுப் பேசாதிருந்து - சரேலென்று

உற்றவர்களைநோக்கி யுக்கிரமாய்த்

தள்ளிக்கொண்டு ஸாவித்ரியைத் - தராதிபன்

துள்ளிக்குதித்துக்கொண்டு சொலித்தனமும்!(அ)

போஜ:—(ஆன்மகதமாய், கோபத்தினால் சிவந்தகண்ணோடும்) அடே பாபீ! நராதமா! உன்னுடைய சூதும்வாது மிப்பொழுது தானடா செம்மையாய்ப் புலப்படுகின்றன! உன் துஷ்ட நடத்தை யறியாமல் விலாஸவதியைவீணும்பழித்தேனே! இப்பொழுதன்றோ தெரியவருகின்றது அவளுடைய தாய்மை! அவள் ஒருபோது மெனக்கு விஷம் வைத்திராள்! அவள் ஒருபோதும் என்மீது பழிசொல்லியிராள்! இவ்வயெலாம் உன்னுடைய கற்பனையே!

சுந்தரி:—அதன் பிறகு? அதன் பிறகு?

கோவிந்த:—ஆஹா! அதன் பிறகு?

பின்பு நடந்ததை யான் - பெருக்கில்

துன்பக்கூடல் மூழ்கித் தொங்கிடுவாய்!

சுருக்கிச் சொல்லுவே னாயினுஞ் - தோகையே!

கருத்திற்றான் கொண்டவெண்ணங் கைகூடா

தென்றவனறிந்து கொண்டு - இவர்களைக்

கொன்று பழ்தீர்க்கவெண்ணிக் கொலைபாதகன்,

பிடித்துவரச் செய்து - பெரியோர்கள்

நடுநடுக்கங் கொண்டு நகரைவிட்டு

அதன்றிடும்படியாக - அரணுள்ளே

புகுதற்கரியபுல் சிறைப்படுத்தி

கடுங்கா வலில்வைத்துக் - கடோரனவன்

படுத்தி வைக்கின்றனனாம் பல்விதத்தே!

புத்திசாகரருமதைப் - பொறுக்காமல்

மித்திரர்களுடன் வெளிச் சென்றனராம்! (கூ)

போஜ:—(ஆன்மகதமாய் சோகாக்கொந்தய்) ஆ! அம்ப! ஸாவித்திரீ! உனக்கோ இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்தது! நீ அப்பாதகன் கையிலகப்பட்டிக்கொண்டு எவ்வாறெல்லாம் டரிதவித்தனையோ? ஐயோ! உன்னைக்காப்பாற்றுபவர் ஒருவருமில்லையோ?

சுந்தரி:—ஆ ஆ! ஸாதுகளுக்கு என்னென்ன கஷ்டங்களை யுண்டு பண்ணுகிறார் பகவான்! அதற்குமேலே என்ன நடந்ததோ?

கோவிந்த:—பிறகு புத்திசாகரருடைய வேண்டுகோளின்பேரில், இந்நாட்டிற்கரசராகிய ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜர்,

அவ்விராஜகுமாரனுக்காக முஞ்ஜனிடம் ஒரு தூதனை யனுப்பினராம்.

சுந்தரி:—எதற்காகவோ?

கோவிந்த:—சமாதானமாய், இராஜ்ஜியத்திற்குரியவனான போஜனுக்குத் தாராராஜ்ஜியத்தை ஒப்பித்து, அவனிடத்தில் இந்த உத்தமிகள் இருவரையுஞ் சேர்ப்பித்து, மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டால் நலமாயிருக்கும், இல்லாவிடில், முஞ்ஜனுக்குத் தமக்கும் வீண்சண்டைக்கு ஹேதுவாகுமென்று தெரிவிப்பதற்காம்.

சுந்தரி:—அதற்கு நமது முஞ்ஜமஹாராஜா பதில் என்ன சொன்னாராம்?

கோவி:—அதற்கவன், “ நான் கைப்பற்றிக்கொண்ட பொருளை யொருபோதுந் திரும்பிக்கொடேன். இவன் யார் என்னைக்கேட்பது? விலாஸவதியையும் ஸாவித்திரி தேவியையும் அப்போழுதே நமபுரத்திற்கத்தியாய் அனுப்பிவிட்டேன்! வேண்டுமாயின் அப்பயலுக்கு உதவியாய் வந்த இவ்வாதித்தியவர்மனுடன் போர்புரிய யான் சித்தமாயிருக்கின்றேன்” என்று சொல்லியனுப்பினனாம். இது தான் யுத்தத்திற்குக் காரணமாம்.

போஜ:—(சோகாக்வொந்தனம்) ஹா! என் அருமைத்தாயே! என் பிரிய விலாஸவதி! உங்கள் கதி இப்படியோ முடிந்தது! (முச்சைகொண்டு கீழேவீழ்நல்)

சுந்தரி:—அதன் பிறகு என்ன சமாசாரமாம்?

கோவிந்த:—அதன் பிறகு இருபுறத்தாரும் சேனைகளைச் சேகரஞ்செய்தனர்களாம்! முஞ்ஜனும் ஸைன்னியத்துடன் இந்நகருக்கருகில் வந்திறங்கியிருக்கின்றனாம். சிப்ராநதிக்கரையில் ஒரு பெரிய யுத்தம் நடக்கப்

போகின்றதாம். அதற்காகவே இன்று காலையில் புத்திசாகரர் காளிதாசர் முதலானவர்களெல்லாம் ஒரு கூட்டம் கூடினார்கள்! பட்டணமெல்லாம் பிரமாதப்படுகின்றது! இந்தச் பெருந்தட புடலில் நம்மைக்கவனிப்பவர் யார்?

போஜ:—(மூச்சை தெளிந்த, செவியுற்று, தீனமாய்) ஆ ஆ! நமக்காக எத்தனை பெயர் கஷ்டப்படுகின்றனார்கள்!

கந்திரி:—ஐயோ! வெயில் பட படக்கிறதே! கால் பொரிந்துபோறதே! இனிமேலெங்கே வெளியிற்போறது? இத்தீர்த்தத்தையாயினுங் குடித்து இன்னிக்கிக் காலகேஷ்புஞ் செய்துவிடுவோம் வாருங்கள்.

கோவிந்த:—அப்படி என்ன நாழிகை ஆய்விட்டது! (வானத்தை நோக்கி) ஆ ஆ! இஃதென்ன! சூரியன் உருமழுங்கியுங் கொளுத்துகின்றானே. இஃதென்ன உத்பாதம்? இதன் காரணமென்னே?—(யோசித்த) ஐயோ! இப்பொழுது இத்தனை பெயர்கள் செய்த பிரயத்தனங்களெல்லாம் வீணாய்ப்போய்விடுகின்றனவே! சுவரை வைத்துக்கொண்டல்லவோ சித்திரமெழுதவேண்டும்! என்ன கஷ்டகாலம்! என்ன கஷ்டகாலம்!!

கந்திரி:—(ஆண்டகதமாய்) இதென்ன? இருந்தாப்போலிருந்து மானத்தைப் பார்த்துவிட்டு விசனப்படுகிறார்! (பிரகாசமாய்) ஐயோ! இதென்ன இப்படி விசனப்படுகிறீர்களே! நமக்கென்ன புனிசங்கடம் வரப்போகிறது? நமது வறுமைதான் குறைவில்லாமலிருக்கிறதே! இன்னுமென்ன கஷ்டமிருக்கப்போகிறது?

கோவிந்த:—ஐயோ! இந்தச் சண்டையின் தீர்மானத்தினாலாயினும் போஜன் பட்டத்திற்கு வருவனென்று நினைத்தேன்! நம்முடையவறுமைக்கு மொரு விமோசனகாலம் வருமென்றெண்ணினேன்! அவ்வெண்ணமெல்லாம் வீணாய்ப்போயினவே! ஐயோ! யாரைப்பற்றி இந்த யுத்தம் நடக்கப்

போகிறதோ, அந்த ராஜகுமாரனே இன்னுமொரு மூகூர்ந்தத்திற்குள் ஸர்ப்பத்தினுற்றீண்டப்பட்டு மரிக்கப்போகின்றனனே !

சுந்தரி:—அதெப்படி! அதெப்படி! அந்த தாய்தகப்பனற்ற பிள்ளை பட்டத்துக்கு வராமற்போனாலும், ஆயுசுடனாவது கொஞ்சகாலம் இருக்கக்கூடாதா?

கோவிந்த:—இவ்விதமான உத்பாதம் நேரிட்டால் போஜன் ஸர்ப்பந்தீண்டி இறப்பனென்றன்றோ மறையோர்கள் அவனது ஜாதகத்தை நோக்கியுரைத்தனர்.

போஜ:—(மறைந்திருந்த விடத்தைவிட்டு ஓடிவந்து, கோவிந்தபண்டிதருடையகாவில் வீழ்ந்து) சுவாமி! அந்த போஜனைத் தாங்கள்தாம் இத்தருணம் காப்பாற்றவெண்டும். வியாதியையறிந்தவர்களுக்கு, அதைச்சமனஞ்செய்யத் தகுந்த ஓளவுதமுந்தெரிந்திருக்குமன்றோ !

கோவிந்த:—அப்பா! நீ யார்? அப்போஜன் உனக்குத் தெரியுமோ? அவனெங்கேயிருக்கின்றனனாம்?

போஜ:—அடிகாள்! அவன் இருக்குமிடத்தை யானறியேன்! ஆயினும், அவனை எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். அவன் என் பிராணநேசனான தனால் என் மனம் கலங்கி மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றது. கருணைகூர்ந்து, இதற்குப்பிரதிக்கிரமையாக சாந்தி ஏதாயினும் செய்து, அப்போஜனைச் சர்ப்பத்தினின்று மித்தருணம் காப்பாற்றுவீரென்று தம்மைச் சரணமாயடைகின்றேன்.

கோவிந்த:—அப்பா! நீ சொல்வதெல்லாம் வாஸ்தவமே! அவ்விராஜகுமாரனுடைய குணதிசயங்களைக் கண்டவர்கள் எவர்கள்தாம் அவனுக்காகப் பரிதாபப்படமாட்டார்கள்? ஆயினும், ஸர்வதரித்திரனாகிய யான் என்ன செய்யக்கூடும்? வேதங்களை என்னவோ ஸாங்கோபாங்கமாய் அத்தியயனஞ் செய்திருக்கின்றேன் !

இதற்குப் பிரதிவிதானம் வேதோத்தப்ரகாரமாய் ஸரீப்பஹோ மநீ செய்தாற்றான் அவன் பிழைத்திருப்பன் ! அதற்குச் சில ஸாமக்கிரியைகள் வேண்டுமே.

போஜ :—என்ன வேண்டுமோ ?

கோவிந்த :—கொஞ்சம் விறகு, கொஞ்சம் கிருதம், கொஞ்சம் திரவியம் வேண்டும். மேலும் ஒரு பிராம்மணர் கூட விருந்து சில மந்திரங்களை ஜபிக்கவேண்டும். இவற்றில் ஒன்று மென்னிடத்திலில்லையே ! யானென் செய்வேன் ?

போஜ :—அந்தோ ! நானும் இப்பொழுது இவற்றைச் சம்பாதிக்க அசக்தனாயிருக்கின்றேனே ! மேலும் இவ்வூருக்குப் புதியவன் யான்.

(சேப்தியத்தில்.)

“ அநித்யாநி சரீராணி
விபலோ நைவ சாச்வதஃ !
நித்தியம் ஸந்நிஹிதோ ம்ருதயுஃ
கர்த்தவ்யோ தர்மஸங்க்ரஹஃ !!” ()

சுந்தரி :—(செல்கொடுத்த, சேக்கி) யாரோ ஒரு பிராம்மணர் இவ்வழியே பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறார் ! அவரையாவது கேளுங்களேன் ! நாழிகையாய் விட்டால் என்ன செய்கிறது ?

கோவிந்த :—(சேக்கி) ஆம் ! யாரோ மகாதர்மிஷ்டரான பிராம்மணர் போலிருக்கின்றார். தெய்வாதீனம் ஒரு கையில் தர்ப்பை சமித்துக்கள் எடுத்துவருகின்றார் ! கிருதங்கூட மற்றொரு கையில் எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றார்போலும் ! ஏதோ தலையில் மூட்டையும் பலமாகத் தானிருக்கின்றது. இவரைக் கேட்டால் நமக்கு வேண்டிய ஸாமாக்கிரியைகள் கிடைக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

போஜ :—(ஆன்மகதமாய்) ஆம்! ஸாக்ஷாத் பரமேசுவரனைப் போல் விபூதிருத்ராக்ஷதாரியாய்த் தேஜோமயமாய் விளங்குகின்றார்! கருணைக்கடவுளே நம்மைக்காப்பாற்றுவதற்கு இம் மஹானுபாவரைக் கொண்டிவிட்டனர் போலும்.

(பரவேசித்த)

பிராம்மணன்.—(பரபரப்புடன் ஒருவரையும் பாராமற் பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டு).

“ஆத்மவத் ஸர்வபூதேஷு
யச் சரேந் நியதச் சசிஃ!

அமாநீ நிரபீமாநஃ
ஸர்வதோ முக்த ஏவஸஃ !!” (கக)

கோவிந்த :—(அருகிற் சென்ற) சாஸ்திரிகளே! சாஸ்திரிகளே!

பிராம்மணன் :—(திரும்பிப்பார்த்த) யாருங்கணம்! போகச்சே அபிஷ்டிவாட்டங் கூப்பிர்ரது?

கோவிந்த :—நான் தான் சாஸ்திரிகளே! அசலூர் இருப்பது.

பிராம்மணன் :—ஆ! எங்கே வந்தீர்? என்னோடுகூடப் பிராம்மணர்த்தத்துக்குப் போகலாமென்று பார்க்கிறீரோ? உள்ளூரிலிருப்பவருக்கே ஒன்றுங் கிடைக்கலையாம். போரூக்குறைக்கு நீர் வெளியூரிலிருந்தும் வந்துவிட்டீரோ?

கோவிந்த :—அதற்கன்று, சாஸ்திரிகளே! அநாதனாய் நிற்கும் ஒரு சிறுவனை ஸர்ப்பமொன்று இன்னும் முகூர்த்தத்திற்குள் தீண்டப்போகின்றது. அவனைக்காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு ஹோமம் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. தாங்கள் அதற்குச் சற்று ஒத்தாசை புரியவேண்டும்.

பிராம்மணன் :—(ஸந்தோஷத்த-ல்) அதற்கென்ன? இப்படிப்பட்ட தர்மகாரியத்தைச் செய்விப்பதில் எனக்கு ரொம்பவுஞ் சந்தோஷமே! ஆனால், அதற்குவேண்டிய ஸாமக்ரியைகள் தவிர ஆசார்யதக்பிணை விசேஷமாய்த் தரவேண்டுமே.

கோவிந்த :—அதற்காகத் தான் தங்களைப் பிரார்த்திப்பதும்! நாங்கள் சுத்த ஏழைகள் பாருங்கள்! கொஞ்சம் ஸமித்து, கொஞ்சம் கிருதம், கொஞ்சம் திரவியம் ஒத்தாசை செய்வீர்களானால் யசேஷ்டம். இவ்வளவு உபகாரஞ் செய்வீர்களானால் தங்களுக்கு இகத்திற் பிரக்கியாதியும், பரத்திற் புண்யமும் சாசுவதமாயிருக்கும்.

பிராம்மணன் :—போம், ஐயா, போம்! பிரக்கியாதியுமாச்சு! புண்ணியமுமாச்சு! விறகாம், கிருதமாம், திரவியமாம்!—ஏன் ஐயா! ஒரே சடைவையாய், இந்நகரையே தங்களுக்குக் கொடுத்துவிடும்படி கேட்கிறதுதானே?

கோவிந்த :—அப்படித் தாங்கள் சொல்லக்கூடாது!

* “கொடையே யெவர்க்கு மெப்பேறுங்

கொடுக்கு நெறியிற் பிறழாத

கொடையே யாருந் தன்வழியி

னொழுகச் செய்யுங் குறைதீர்ந்த

கொடையே பகையை யுறலாக்குங்

குலவும் பூத மனைத்தீனையுங்

கொடையே புரக்கு மென்றுள்ளங்

கொள்ளப் புகன்றான் கௌதமனே!” (கஉ)

பிராம்மணன் :—ஆமாம்! இந்த தர்மோபதேச மெல்லாமென்னிடத்தில் வேண்டாம்! இந்த வேதாந்தமெல்லாம் நானுமறிவேன்! போம்! ஐயா! போம்! இந்த ஜம்பத்துக்குத்தானு ஹோமம்பண்ணப் போகிறேனென்று சொன்னீர்! ஆகா!

பண்ணிவிட்டாப்பலேதான்! அந்த அநாதைப் பிள்ளையைப் பாம்புசடிச்சாலென்ன பாளைசட்டினாலென்ன? வெறுங்கையை வைச்சிண்டு முழம்போடப் பார்க்கிறீரோ? போம்! போம்!! (வேகமாய் நீவ்கிரமித்தல்).

சுந்தரி:—எது? இவரைக்கேட்பதில் பிரயோஜனமில்லை. நேற்று நீங்க கொண்டு வந்த விற்றுகில் கொஞ்சம் மீதியிருந்தது. அதாயினும்ருக்கிறதாவென்று பார்க்கிறேன்! (மண்டபத்திற்குள் நீவ்கிரமித்தல்)

கோவிந்த:—அப்பா! இவ்வீடத்திலேயே இரு! இதோ சமீபத்தில் ஒரு பிராமணர் இருந்தார்! அவரை யாயினும் போய்ப்பார்த்து வருகின்றேன்! (நீவ்கிரமித்தல்)

போஜ:—ஆஹா! இந்த சங்கடத்திற்கு யான் என் செய்வேன்? என் அருமைத்தாய் ஸாவித்திரி படுங்கஷ்டங்களை நனைந்து அழுவேனா? என் பிரியை விலாஸவதிக்குநேர்ந்த துன்பங்களுக்காக வருந்துவேனா? என் ஆசைநாயகி லீலாவதியை எண்ணி யெண்ணி யுருகுவேனா? அல்லது எனக்கு இப்பொழுது வந்திருக்கும் மகத்தான ஆபத்திற்காகத் துக்கிப்பேனா? ஐயோ! எத்தனை ஆபத்துக்களினின்றும் தப்பித்துக்கொள்வது? கெட்டகாலம்வந்தால் துன்பங்கள் ஒன்றின் மீதொன்றாய் வந்துகொண்டே யிருக்கும் போலும். “பட்டகாலிலேயே படும், கெட்டகுடியே கெடும்” என்னும் பழமொழி வாஸ்தவமே. அந்தோ! எங்கே போலும் நமது பிராணனுக்கே ஹானிவருகின்றதே! அப்பாவி முன்னாலே இராஜ்ஜியத்திற்காசைப்பட்டு என்னைக் கொல்லப்பார்த்தனன்! அதினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டேன்! தனது ரகசியங்கள் வெளிவந்து விடுமோவென்று அப்பில்லராஜன் மனைவி என்னைக்கொல்லப்பார்த்தனன்! அதினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டேன்! இப்பொழுது தேய்வமே என்னைக் கொல்லப்பார்க்கின்றதே! இதினின்

றும் எப்படித் தப்பிப்பிழைப்பேன்? ஈசுவரன் தான் என்னை
க்காப்பாற்ற வேண்டும். ஹே ஈசா! (பாதெல்)

(ஈ) இராகம் - கமாஸ் - ஏக - தாளம்.

பல்லவி.

காவாய்! காவாய்!! - கருணாஜலதே!

அதபல்லவி.

தேவே! தேவே!! - தியங்கிடுமென்னை!

சரணங்கள்

ஆநந்தக்கொடியே - அற்புதத்தேனே!

தீநதயாநிதே - தீருமென்குறையை!—

காவா.

பிராணனுப் பிராணனே - ப்ரஹ்லாத ரக்ஷகனே!

த்ராணஞ் செய்வா யென்னைத் - த்ரைலோக்யநாதனே!— கா.

அரஹரசிவசிவ - அநகவுமாபதே!

அருளமுதந்தந் - தவனஞ்செய்வா யென்னை!—

காவா.

(திரும்பியும்பிரவேசித்தா)

கோவிந்தபண்டிதர்:—(பரபரப்புடன்) அப்பா! எங்கெங்
கேயோ சென்றேன். மஹா அக்கினிஹோத்திரியான ஒரு
பிராம்மணோத்தமர் மாத்திரங் கிடைத்தனர். மற்றதொன்றுங்
கிடைக்கவில்லையே!

(பிரவேசித்தப் பரபரப்புடன்)

சுந்தர்:—இதோ கொஞ்சம் விறகு இருக்கிறது! (விறகைக்
கட்டாகக்கட்டிக்கொண்டு வைத்தல்)

கோவிந்த:—(கோக்கி) சரி! இந்த விறகு போதும்! மற்ற
வைவேண்டுமே?

போஜ:—ஐயின் இப்பொழுது அவசியமாய் வேண்டிய
யது யாதோ?

கோவிந்த :—கொஞ்சம் நெய்யுந் திரவியமுந்தான்வேண்டும். தர்ப்பை சமித்துகளுடன் அப்பிராம்மணோத்தமர் வந்து விடுவார். அவரை வைத்துக்கொண்டு மற்றவைகளே நடத்தி விடுவேன்.

போஜ :—எங்கேயாகினும் சமீபத்திற் கடைகளிருக்கின்றனவோ?

கோவிந்த :—ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜருடைய பட்டணத்திற் கடைகளுக்கென்னகுறை? பணமிருந்தால் வேண்டியனவெல்லாங் கிடைக்கும்!

போஜ :—அப்பட்டணம் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றதோ?

கோவிந்த :—இதோ இவ்விடத்திலிருந்து கால்குரோ சமிருக்கும்.

போஜ :—அப்படியாயின், யான் ஒரு க்ஷணத்திற்சென்று வேண்டியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வருகின்றேன்! தாங்கள், அதற்கு முன்னதாக என்ன செய்யவேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள்!

கோவிந்த :—அப்பா! மற்றவை யெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்திற் சித்தப்படுத்திவிடுவேன்; (கூக்கி) அப்பிராம்மணோத்தமரும் இதோ அக்கினிகுண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்! சீக்கிரஞ்சென்று வாங்கிக்கொண்டு வருவாய்!

போஜ :—இதோ நிமிஷநேரத்தில் வந்து விட்டேன்! (சீக்கிரமித்தல்.)

கோவிந்த :—ஸோமசந்தரசாஸ்திரிகளே, வரவேண்டும்! (ஸோமஸந்தர சாஸ்திரி, தர்ப்பைசமித்துகளுடன், அக்கினிகுண்டத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பிரவேசித்தல்.)

ஸோம :—மற்ற ஸாமக்கிரியைகள் வந்து விட்டனவோ?

கோவிந்த :—இல்லை ! அப்பிள்ளையாண்டான் போயிருக்கின்றான் ! சீக்கிரத்தில் வந்துவிடுவன் ! தாங்கள் ஆரம்பித்து விடுங்கள் ! நானுஞ் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு ஒரு கூணத்தில் வந்துவிடுகின்றேன்.

ஸோம :—கொஞ்சம் தீர்த்தம் மாத்திரம் வேண்டும்.

கோவிந்த :—யாரடியங்கெ ? ஒரு செம்பிலே மடியாய்த் தீர்த்தங்கொண்டுவா !

(சேபத்தியத்தல்.)

இதோ கொண்டுவந்துவிட்டேன் !

கோவிந்த :—சரி ! நான் போய் வரட்டுமா ?

ஸோம :—அப்படியே செய்கிறது ! சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள் !

கோவிந்த :—ஒரு கூணத்தில் வந்து விடுகின்றேன். (கீழ்கிரமித்தல்.)

(பிரவேசித்தல்.)

கந்தரி :—இதோ தீர்த்தம் !

ஸோம :—இப்படித்தான் வைத்துச் செல்லுங்கள் ! (சந்தரி உட்கொண்டபின், உட்கொண்டு ஆசனஞ்செய்துவிட்டு, அக்கிரமித்ததைக் கீழேவைத்து நர்ப்பைகளைப்பரப்பி, நெருப்பை மூட்டிக்கொண்டிருத்தல்.)

(பிறகு ஹரிஹரரை முன்னிடக்கொண்டு, விசேஷவடித்துடன், ஸாவீத்தி ரீதேவியார், சாருமதிதேவியார், விலாஸவதி தேவியும் பிரவேசித்தல்.)

சாருமதி :—அடிகாள் ! தங்களுக்கு வெகு சிரமத்தைக் கொடுத்துவிட்டோம். நாம் அவ்விடத்திற்கண்டதபோவனம் இவ்வளவு தூரமிருக்குமென்று யாம் நினைத்திலேம். ஒரு வேளை நாம் வழிதப்பிவந்துவிட்டோம் போலிருக்கின்றது ! இவ்விடத்தை நோக்கில் 'இஃதொருபாலேவனம் போற்றோற்றுக்கின்றதே !

* ‘விரிந்தசெங் சுமர்களும் வெயிலின் வெந்துகிழ்
சரிந்தமண் டபங்களும் சருகு வெந்துமேற்
பொரிந்தமா மரங்களும் புகைந்து பார்மிசை
எரிந்தெழு கடுஞ்சரத் தெல்லையெய்தினோம்!’ (க௩)

ஸாவித்திரி:—ஆம்! நாம் வழிதப்பித்தான் வந்திருக்க
வேண்டும். அன்றேல் உதித்து நா ஊநாழிகைப் பொழுதிற்குப்
புறப்பட்ட நாம், உச்சிப்பொழுதாகியும் ஆச்சிரமத்திற்கு
வராடலிருப்பது விந்தையே! மேலும், ஒரு நாளுமில்
லாடல் இன்று அகோரமாய்க் கொளுத்துகின்றதே வெயில்!

விலாஸவதி.—ஆம்! ஆயினும், இவ்வெயிலே இவ்வனத்
திற்கு எவ்வளவு சோபையைபுண்டு பண்ணுகின்றது பாரு
ங்கள்!

* “அந்தவெயி லத்தகல் விசும்பிடை வெடித்துவிழு
மாணையினெடுந்
நந்தமணி யைத்துளி யெனக்கருதி யுண்டுழல்வ
சாதகமெலாம்!
வெந்தெரி கொளுஞ்சரு கெழுந்துவிழு கங்குலில்
விரிந்தநிழலில்
வந்தடரு மெண்குமரை யுங்கடகை யுங்கலைபு
மானினமுமே!” (க௪)

ஹரிஹாரி:—ஸகல தேசங்களிலுஞ் சஞ்சரித்துப் பழக்
கமுள்ள எனக்கே இவ்வெயிலில் கால்கள் துடிக்கன்றனவே!
பாலியம் முதற்கட்டமென்பதே இன்ன தென்றறியாமல், எப்
பொழுதும் பஞ்சணையின்மீதும், இரத்தினக்கம்பளங்களின்
மீதுமேயுலாவிவந்தறுங்களது மெல்லியபாதங்கள் இக்கொடு
வெயிலில் நடப்பதனால் எவ்வளவு நோவெய்தினவோ?

ஸாவித்திரி :—ஆம்! விரைந்து செல்வோமென்றாலும், கண்ணுக்கெட்டியவரையிலும் அத்தபோவனம் காணப்படவில்லையே.

சாராமதி :—ஆகலின் நாம் என்னசெய்வோம்? குழந்தாய் உனக்கு எவ்வளவு கஷ்டத்தைத் தருகிறோம்.

விலாஸவதி :—என்னருமைச்சூயே! எனக்கொன்றும் கஷ்டமில்லை. ஆயினும் பெரியோர்களான உங்களுக்கெல்லாம் மகத்தான சிரமத்தைத் தந்துவிட்டேன். இப்பாவியின் ஜன்மம் பெரியோர்களை வருத்துவதற்காகவே ஈசனால் சங்கற்பிக்கப்பட்டது போலும்? இல்லாவிடில், இவ்வித நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் ஆளாகியும் எனது பிராணன்கள் வஜ்ஜிரத்தினுற் செய்யப்பட்டவைபோற் கொஞ்சமேனுங் கலங்காமல் நிற்கின்றனவே!

ஸாவித்திரி :—ஐயோ! நாமெங்குச் சென்றால் தானென்ன? என் செல்வனிருக்கும் இடமே தெரியவில்லையே! அவனை நான் திரும்பியும் இக்கண்களினாலும் பார்ப்பேனோ?

விலாஸவதி :—அந்தோ! விதித்தகாலத்திலல்லாமல் டரணம் நேரிடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்வது வாஸ்தவமே! அதற்கு நானே நிதர்சனமாயிருக்கின்றேன்! என் பிராணநாதரைவிட்டகன்றும் யான் இன்னும் ஜீவித்திருக்கின்றேனன்றோ? அப்பாவி முஞ்ஜனால் எவ்வளவு கஷ்டங்களையெல்லாமடைந்தும் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்து இக்கல்லுடல் கரையாதிருக்கின்றதே! (புகழேல்).

(ச) இராகம் - நீலம்புரி - - தாளம் - திரிபுடை.

பல்லவி.

ஆ ஹந்தா! வென் ஸந்தாபத்தை
ஆருடனறையேன்!—

அதபல்லவி.

மோஹத்தால் மாமனை நம்பி
முழுமோசம் போனேன்!—

ஆ.

சரணங்கள்.

சீந்தை நைந்துருகியான்

தியங்குகின்றேனே,

வந்தென்னைக் காவாவிடில்

மனம் மகிழ்வேனோ?—

ஆ.

நாதா! உன்றன் முகத்தை

நான் காண்பதென்றோ?

பாதகியானிங்கே

பரிதவிக்கின்றேன்!—

ஆ.

பாவி என்கொடுமையாற்

படபடக்கவெயில்,

ஆவி சோர்ந்நார்யபுத்ரர்

ஐயோ விலகின்றாரோ!—

ஆ.

கல்லினுங் கடினமாய்க்

கரைந்துருகா தென்றன்

பொல்லாத பிராணந்தான்

போகவில்லையே யந்தோ!—

ஆ.

சாரமதி:—என் கண்மணி! இவ்வுடல் என் செய்யும்?
இருத்தலும் சாதலும் நெய்வச்செயலன்றோ?

வில்லிஸ்வதி:—என் அன்னையே! என் பிராணநாதரைப்
பறந்தோடும்படி செய்தேன்! என் பெரியோர்களை என்விஷய
மாய்ப் படாதபாடுகளையெல்லாம் படும்படி பண்ணிவைத்தேன்!
என் சிலத்தைக் கெடுக்கவந்த அப்பாதகனால் மஹாபயமடைந்
தேன்! என் அருமைமாமியோடு சிறைச்சாலையில் அளவற்ற
கஷ்டங்களை யெல்லாம் பட்டேன்! இவற்றிற்கெல்லாம் சலித்
ததோ என் தக்தஹிருதயம்! மேல் விழுந்த இடியைச் சட்டை
பண்ணாமல் நிற்கின்ற பர்வதசிகரம்போல், இவ்வளவு துக்கங்
களைமெல்லாமடைந்தும் இன்னு முெவ்வளவு வந்தபோதிலும்

சலியேனென்று சொல்வதுபோல் ஸ்திரமாயமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ என் பிராணன்!

ஹரிஹார்:—ராஜபுத்திரீ! சகல நீதிகளையும்றிந்த நீயே இப்படிவருந்துவது தக்கதன்று! உனக்கு ஒரு குறையும் வாராது! ஈசனது அருளால், கணவனை நீ வெகு சீக்கிரத்தில்துடையப்போகின்றாய்!

விலாஸவதி:—அது துர்லபம்! துர்லபம்! இப்பாவியேன்மீதும் ஈசனுக்கருள் உண்டாகுமோ?

ஹரிஹார்:—அடி பேதாய்! ஈசன் உன்னைப்போன்ற மஹாபதிவ்ரகைகளுக்கு உதவி செய்யாவிடில், பின்யாருக்குத் தான் செய்வார்?

விலா:—அல்ல பாக்கியமுடையவளான யான் அம்மகாநுபாவரையு மடையப்பெறுவேனோ? ஆசையினூற் பத்தப் பட்டு என்னன்பரைப்பறிகொடுத்தேனோ! பாவியேன் நானன்றோ அப்புருஷோத்தமருடைய நாசத்திற்குக் காரணமானேன்!

ஸாவி:—அடிபேதாய்! ஏன் இவ்வாறெல்லாம் கீணாய்ச்சிந்திக்கின்றனை? உன் பாதிவ்ரத்தியமகிமையே என்செல்வனைச் சகல ஆபத்துக்களினின்றும் ரகஷிக்குமே! அவனுக்கு ஒரு குறையும் நேரிடாது! மனத்தைத் திடஞ்செய்து கொள்!

விலா:—என்னருமை மாமி! என்மனம் எப்படித் திடங்கொள்ளும்! என் பிராணபந்து இந்நேரம் உயிருடனிருப்பாராயின், தாங்கள் படும் இத்தனைதுயரங்களைக்கண்டுஞ் சும்மா விருப்பரோ? அவர் பிராணனுடனிருப்பாராயின், அவர் இருக்குமிடமாயினுந் தெரிந்திருக்குமன்றோ! ஏது? ஏது? அப்பாசகன் முஞ்ஜனூற் கொலையுண்டதான் இறந்திருக்கவேண்டும்!

ஸாவித்திரி:—பத்தஸம்ரகக்ஷகர் என்று காரணப்பெயர் பூண்ட ஹே பிரணதார்த்திஹர! ஆசிரிதர்களை ரகஷிப்பதற்கா

கவிரைந்து சென்று துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்யும் ஹேசரண்ணிய!
எங்கள் விஷயத்தில் நுமது கல்யாணகுணங்கொல்லாம் மித்தி
பையாகக் காணப்படுகின்றனவே! நும்மையே தஞ்சமென்று
அமித்திருக்குமெங்களைத் தேவரீர் மறந்துவிட்டீரோ? எங்களு
டைய பிரலாபங்கள் தேவரீருடைய செவிகளிற்படவில்லையோ?
ஐயோ! காண்கிலேனே என் செல்வனை! உயிருடனிருப்பனே
என்கண்மணி! பாவியேன் யான் அச்சிறைச்சாலையிலேயே
மடிந்திருக்கலாகாதா!

* 'பிறியார் பிறிதல் பெரியோய் தகவோ
நெறியோ நிலைநீ நினையாதிருத்தல்?
வறியோர் தனமே தமியேன் வலியே
அறிவோ வினையோ அரசே அரசே!' (க௭)

விலா :—(சோகரகிராந்தபாப்) ஹா ஸர்வலோக மனே
ஹா! ஸத்தியபரிபாலனத்தையே விரதமாகக்கொண்ட ஹே
தர்மஞ்சய! சரணமடைந்தாரை ரக்ஷிப்பதற்காக ஸர்வஸ்வத்தை
யுந் துறக்கத்துணிந்த ஹே ஸர்வஜீவகாருண்ய! துஷ்ட நிக்
கிரகசிஷ்டபரிபாலனாத்தம் நீண்ட திருக்கையையுடைய ஹே
புருஷோத்தம! பௌலகேசிமுதலான சுத்தவீரர்களையெவ்
லாம் க்ஷணத்தில் நிபாதஞ்செய்த நாமக்கு இவ்வேழைகளை
ரக்ஷிப்பதற்குக் கைநீளவில்லையோ? கற்பழிக்கவந்த காதுகளைக்
கண்டிப்பது தர்மபரிபாலனமாகாதோ? ஹா! நாதா! கானேனே
நுமது திருக்கைகளை! ஹா! பிராணபந்தோ! மறந்துவிட்டீ
ரோ எங்களை?

* 'திரையார் கடல்கு முலகின்
நவமே! திருவின் றிருவே!
நிறையார் கலையின் கடலே!
நெறியார் மறையின் னிலையே!

கரையா வயர்வே மெமைநீ
 கருணை லயனே யெனினென்
 றுரையா யிதுதா னழகோ
 வுளநொந் தடியே மலைதல்? (க௬)

சாரு:—(விலாசநிபைத்தமுள்) ஆ என்கண்மணீ ! ஏன் இப் பாலியின் வயிற்றிற் பிறந்தனை? ஆ சகோதரா! உனது தந்திரமே தந்திரம்! ஓர் அற்ப ராஜ்ஜியத்திற்காசைப்பட்டி என்னென்ன வெல்லாஞ் செய்யத்துணிந்தனை?

ஹரி:—அம்மணீ! சகலதர்மங்களையும்றிந்த தாங்களே இவ்வாறெல்லாம் விசனப்படுவது தகுதியன்று!

* “ஆக்கமும் வறுமை தானு
 மல்லலு மகிழ்வு மெல்லா
 நீக்கமில் லுயிர்கட் கென்று
 நிலையெனல் கொள்ளற் பாற்றோ!
 மேக்குயர் கடவுட் டிங்கள்
 வெண்ணிலாக் கதிரின் கற்றை
 போக்கொடு வரவு நாளு
 முறைமுறை பொருந்திற்றன்றே!” (க௭)

விலா:—(சாமாட்சிப்பத்ததை சடித்த) ஆ! இஃதென்ன திட ரென்று எனது இடக்கண் துடிக்கின்றதே?

ஹரி:—சுபம்! சுபம்!

விலா:—இந்த மந்தபாக்கியைக்கும் சுபம் கிடைக்கப் போகின்தோ?

ஹரி:—அம்மணீ! சுகமுந் துக்கமும் மகான்களுக்கு இய ல்பாயுள்ளனவன்றோ? ஆகலின் நன்னெறி பிறழாத தமக்கு நலம் சித்தமாய்க்கிடைக்கவே போகின்றது.

ஸாவி:—ஐயோ! கால்கள் பொரிந்து போகின்றனவே! எங்கேயாகிலும் ஓர் டத்திற்றங்குவோமென்றால், கண்ணுக் கெட்டியவரையினும் ஓர் ஊருக்காணப்பட வில்லையே!

ஹரி:—அம்மணீ! நீங்கள் இம்மாமரத்து நீழலிற் சற்றுத் தங்கியிருங்கள்! நான் சென்று ஸமீபத்தில் ஏதாயினும் ஊர் இருக்குமோ வென்று பார்த்து வருகின்றேன்.

சாரு:—ஆம்! அப்படிச் செய்வதுதான் யுத்தம். (ஊர் ஊர் கிட்டுக்கிட்டு, மறையமுதலும் மரத்தடியிற் சென்ற உட்காருதல்.)

(பரபரப்புடன் பிரவேசித்த)

கோவி:—சாஸ்திரிகளே! எல்லாம் சித்தமாயினவோ?

ஸோம:—ஸகலமும் வித்தமாய் விட்டன. இந்த ஸ்ப்ப ஹோமத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகிய விக்நேச்வர பூஜைமுதலிய கிரியைகளும் முடிந்துவிட்டன. இனிமேல் ஸங்கல்பம்பண்ணி க்கொண்டு முக்கியாஹுதி பண்ணவேண்டியது தான். நெய் வந்துவிட்டால் தொடங்கிவிடலாம். அதுவாராததுதான் தாமஸம்.

கோவி:—அந்தோ! அப்பொழுது சென்ற அப்பிள்ளையாண்டான் இன்னும் நெய்வாங்கிக்கொண்டு வாராமலிருப்பதற்குக்காரணம் யாதோ? நாழிகையாய் விடுகின்றதே! இம்மு கூர்த்தம் அதிகிரமித்துவிட்டால் ஸர்வப்ரயத்தனமும் வ்யர்த்தமாய்விடமே! (சுந் சேக்சி) இதோ யாரோ இம்மரத்தடியில் வெயிலினால் வருந்தப்பட்டு விச்ரமிக்கின்றனர் போலும். இவர்களைக்கேட்டால் ஏதாயினுந்திரவியங்கிடைக்குமென்று தோன்றுகின்றது. அசுந் செஷ) யாவரோ உயர்குலத்திலுதித்த ஸ்திரீகள் போலிருக்கின்றனர்! (பரஃசைய) புண்ணியவதிகாள்! இங்கொரு இராஜகுமாரனுடைய பிராணனை ஸர்ப்பத்தினின்றும் காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு ஸர்ப்பஹோமம்பண்ண வேண்டியிருக்கின்றது. அதற்காகக்கொஞ்சந் திரவியமிருந்து கொடுப்பீர் ளாயின், அவனதுபிராணனைக்காப்பாற்றியுடலென்றும் உ.

சாநு:—ஐயோ பாவம்! இந்தாருங்கள்! (சாநுராணபக்கை
கொடுத்த) பாவம்! எந்த ராஜகுமாரனையோ?

கோவி:—அடே பையா ராமகிருஷ்ண! இங்கே சீக்கிரம்
ஒடிவாடா!—அம்மணீ! இந்தப் பேருதவிக்கு நான் தங்களுக்கு
என்னபிரதி செய்ப்போகின்றேன்.

(வேலாய்ப் பிரவேசித்த)

ராம:—ஏன் அப்பா! ஏதுக்குக்கூப்பிட்டே?

கோவி:—(ஒரணையத்தைக்கொடுத்த) இதை எடுத்துக் கொ
ண்டிபோய்ச் சீக்கிரம் ஒரு வீசைசெய் வாங்கிக்கொண்டு ஒடிவா!

ராம:—செய்யா! இதோ ஒருநிமிஷத்தில் வந்து விட்டே
ன்! (சீக்கிரமித்தல்.)

ஸாவி:— }
விலா:— } எந்த இராஜகுமாரரோ?

கோவி:—எந்த இராஜகுமாரனா!— இந்நகரில் இப்பொ
ழுது எவனைப்பற்றிப் பிரமாதமான யுத்தம் நடக்கப் போகி
ன்றதோ அந்த ராஜகுமாரனே!

சாநு:—இந்நகரின் பெயர் யாதோ? அஃது இன்னும்
எவ்வளவு தூரமிருக்கின்றதோ?

கோவி:—அம்மணீ! இதுதான் ஆதித்தியவர்ம மஹா
ராஜர் ஆளும் உஜ்ஜயினீ நகரம்.

விலா:—(சாநுரிசைய) உஜ்ஜயினீ நகரத்திற்கே தான் நாம்
வந்தோமோ!—அடிகாள்! அந்த இராஜகுமாரர் இப்பொழுது
எங்கே இருக்கின்றனரோ?

கோவி:—அம்மணீ! அவன் இருக்கு மிடம் ஒருவருக்
கு தெரியவில்லை. அவ்விளங்குமரன் தன் சிற்றப்பனால் இரா
ஜ்யியத்தினின்றும் மோசடியாத்தூரத்தப்பட்டு எங்கேயோ செ

ன்றனனும். ஆயினும் அவனது பிராணநேசராகிய காளிதாசர் என்பவர் ஒருவர் மாத்திரம் அவன் உயிருடனிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றார்! ஆனால், அவருக்கும் அவ்விராஜ குமாரனிருக்குமிடம் தெரியவில்லையாம்.

ஸாவி:—(சாந்திமாய்) ஆ! இஃதென்ன! விந்தையாயிருக்கின்றது! ஒருவேளை என் செல்வன்தான் இவ்விராஜகுமாரனாயிருப்பனோ?—(பிரசாசமாய்) ஐயா! அவ்விராஜகுமாரன் எந்த நகரத்தைச் சேர்ந்தவனோ? அவனது பெயர் யாதோ?

கோவி:—அவனது பெயர் தெரியாதவர் யாவர்? அத்தர்மராஜனது பெயரை ஒருதரஞ்சொன்னால், வருமிடையூறுகளெல்லாம் ஊழிக்காற்றிற் பூழிப்பஞ்சுபோலாகுமே!

(போஜன் தள்ளட்டக்கொண்டு ராமகிருஷ்ணனுடைய சேனைப்பற்றிக்கொண்டு செல்பரத்திரத்தடன் பிரவேசித்தல்).

கோவி:—(பேரஜனை சேர்க்கி) அப்பா! ஏனில்வளவுதாமஸம்? (செய்யைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு) ஏனொரு மாதிரியாயிருக்கின்றாய்! இதோ இப்படி உட்கார்ந்தகொள் (பேரன் அங்கிடத்தில் ஒரு புறமாய் உட்கார்) சாஸ்திரிகளே சீக்கிரம் ஆரம்பித்து விடுங்கள். அம்மணி! நீங்களும் இங்கேவந்து உட்காரலாம்!

ஸோம:—இதோ அப்படியே! (ஆசனஞ்செய்தபிராஜை, மம்பண்ணி வங்கல்பம் சொல்லுதல்).

ஸாவி:—(சாந்திமாய்) இச்சிறுவன் யாவனோ? இவனைப்பார்க்கும் பொழுதே என்கண்மணி போஜனைப்பார்ப்பது போலிருக்கின்றது!

காரூ:—ஆம்! ஆயினும் இவனது உடையைப்பார்த்தால் யாரோ பரதேசி போலிருக்கின்றனவே!

விலா:—(ஆசனமாய்) இவரதுமுகம் என்இப்படி கைந்ரியத்தை யடைந்திருக்கின்றதோ? ஒருவேளை இவர்தாம் அவ்விரா

ஐகுமாரரோ ?—அஃதெங்ஙனங்ஙனம்! அவரிருக்குமிடம் யாருக்குந்தெரியா தென்று சொன்னாரே! (மூலம் மண்டபத்தில் வந்துட் காருதல்.)

ஸோம :—என்ன! ஆரம்பித்துவிடலாமோ இல்லையோ?

கோவி :—அதற்கென்ன தடை? இவ்வுத்தமிந்ருடைய பேருதவியினால், ஸகலமும் நிர்விக்கனமாகவே முடியும்.

ஸோம :—அதற்கையமுண்டோ ?—ஓம்! அத்ய ஸ்ரீ பகவதச்சேஷசாயிந: ப்ரஸாதஸித்யர்த்தம் ஸ்ரீ போஜகுமாரஸ்ய ஸர்ப்பயநிவாரணர்த்தம், ஸமஸ்தாரிஷ்ட விநாசார்த்தஞ்ச ஸர்ப்பஹோமம் ஹோஷ்யாமி, ஹோமஸம் ரக்ஷணர்த்தம் ப்ரஹ்ம மாணந் த்வாம் வ்ருணே. (தப்பைபக கொடுத்தல்.)

கோவி :—ததாஸ்து!(பேசுங் கோவ) அப்பா! ஏன் சாய்கின்றாய்? ஒருவேளை உனக்குப் பயமாயிருந்தால் உள்ளே போகலாம்!

போஜ :—அஃதொன்றமில்லை! தாங்கள் சமீபத்திலிருக்கும்பொழுது யாருக்குத்தான் பயம்? அடியேனுமிந்த ஹோமத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படி தாங்கள் திருவுளஞ்செய்யவேண்டும்!

கோவி :—ஆனால் சரி! இப்படியே ஒருபுறமாய் உட்கார்ந்துகொள்? (போஜன் அப்படியே உட்காருதல்.)

காநு :—அக்கா! இச்சிறுவனுடைய குரலைக்கேட்டீர்களோ?

ஸாலி :—என்னயோ? இவ்விளங் குமாரனைப் பார்க்கப் பார்க்க என்மனத்தில் தோன்றாத எண்ணங்களெல்லாந் தோன்றுகின்றன!

விலா :—ஆ! எனக்கு மப்படியே தோன்றுகின்றன.

ஸோம :—(ஸர்ப்பகளை ஆகவாணம் பண்ணிக்கொண்டு) ஓம்!

“ ஆயாஹீந்த்ரபகிபிரீளிதேபிரீ
யஞ் பமிமம் நோபாகதேயம் ஜ-ஷஸ்வ;
த்ருப்தாம் ஜஹூர் மாதுளஸ்யேவ யோஷா
பாகஸ்தே பைத்ருஷ்வஸேயீ வபாமிவ! ()

யசஸ்கரம் பலவந்தம் ப்ரபுக்வம்
தமேவராஜாதிபதிர் பபூவ;
ஸங்கீர்ணநாகாச்வபதிர் நராணாம்
ஸுமங்கல்யம் ஸததம்தீர்க் மாயு : !” (ககூ)

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) அந்தோ! இஃதென்ன மயக்கம்
பேரில் வருகின்றதே!

ஸோம :—ஓம்!

“ நமோ அஸ்து ஸர்பேப்யோ
யேகேச ப்ருதிவீமநு ;
யே அந்த ரிக்ஷே யேதிவி
தேப்யஸ் ஸர்பேப்யோ நம : !” (20)

ஓம் தக்ஷகாய ஸ்வாஹா! ஓம் தக்ஷகாயேதந் நமம!
(அக்ஷிபில் ஆகுநிசெய்தல்)

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) ஆ! இஃதென்ன! என்னை அறியா
மலே என் தேகம் சோர்வடைகின்றதே! வாய் உலர்கின்றது!
எனது அங்கங்கள் கம்பமடைகின்றன! உட்கார்ந்திருப்பதற்குச்
கூடச் சக்தியற்றவனாயிருக்கின்றேனே! எவ்வளவு திடஞ்செய்
துகொண்டாலும் எனதுமனம் பிரமையடைதல் போலிருக்
கின்றதே!

ஸாவி:—(சார்திகமாய்) இச்சிறுவனைப்பார்த்தால் ஏதோ
வருத்தமுற்றவன் போற்றோன்றவில்லையா?

காநு:—(சார்திகமாய்) ஆம்! அப்படித்தானிருக்கவேண்
டும்!

‘சோர்ந்த யாக்கையும் சோர்ந்த முடியும்
கூர்ந்த வியர்வுங் குறும்பல் லுயாவும்
வற்றிய வாயும் வணங்கிய வுறுப்பும்
உற்று னோக்குவோர்க் குண்மை விளங்குமே!’ (1)

விலா:—(ஆன்மகதமாய்) அந்தோ! இவருடைய வருத்தத்திற்
குக்காரணம் யாதோ? இவரைப்பார்க்கப் பார்க்க ஏனோ எம்-
மனம் இவரிடத்திற் பத்தப்படுகின்றதே!

ஸோம:—ஓம்!

“யேதோரோசநேதிவோ
யேவாஸ-ஞர் யஸ்ய ரச்மிஷா;
யேஷா மப்ஸ-ஸதஸ் க்ருதம்
தேப்யஸ் ஸர்பேப்யோ நம்:!” (௨௨)

ஓம் வாஸுகயே ஸ்வாஹா! ஓம் வாஸுகயேஸர்பராஜாயே
தந் நமம! (மசிபடியும் ஆஹுதிசெய்தல்)

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) அந்தோ என்னை என்கேயோ து
க்கிக்கொண்டு போகின்றதே! ஈசா! என்னை நீ தான் காப்பா
ற்றவேண்டும்!

சாந:—ஏன் இச்சிறுவனுடையதலை யாட்டக்கொள்
கின்றது?

கோவி:—அப்பா! பயப்படுகின்றனையோ? வேண்டுமா
யின் என்னெதிரில் உட்கார்ந்துக்கொள்! இதோ ஹோம
மும் முடிவதற்காயிற்று! இன்னமோர் ஆஹுதிதான்!

ஸோம:—ஓம்!

“யா இஷ்டேவா யாதுதாநாநாம்
யேவாவநஸ்பதீரநு;

யேவா வடேஷு சேரதே
தேப்பஸ் ஸர்பேப்போ நமஃ!" (உரு)

ஓம் அந்தாயஸ்வாஹா! ஓம் அந்தாயாதிசேஷாயேதந்நமம!
(முன்னாதி பண்ண, ஒரு ஸர்ப்பம் போஜனது தலைமுடி அகலிப்பில் வீழ்த
பப்பரதல்).

போஜ:—ஹா அம்ப! (அச்சித்த வீழ்தல்).

யாவரும்:— ஹா! ஹா!! ஹா!!!

கோவி:—இஃதென்ன! ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது!

விலா:—ஐயோ! இவர் திடீரென்று கீழேவிழுந்து
விட்டனரே!

காரு:—அந்தோ! ஸர்ப்பந்தண்டிவிட்டது போலிருக்கின்
றது?

விலா:—உயிருடன் பழைத்திருப்பரா?

கோவி:—(பேசனைத்தடவிகொண்டு ஆ கஷ்டம்! (கெசத்தன்).
சாஸ்திரிகளே! நிச்வாஸம் வரவில்லையே! இஃதென்ன சங்க
டம்! இவனை ஸர்ப்பந்தண்டிவதற்குக் காரணமென்ன?

காரு:—ஒருவேளை இவன் தான் அவ்விராஜகுமாரனோ?

கோவி:—ஐயோ! கைகால்களெல்லாம் தடித்து விட்ட
னவே! பிராணன் போய்விட்டது போலிருக்கிறதே!

கந்தரி:—ஐயோ! கொஞ்சந் திர்த்தங்கொடுங்களேன்!

ஸோம:—என்ன ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது! அச்சிறுவன
விழுந்துவிட்டான்!

கோவிந்த:—(திர்த்தலைதரை வாய்க், பேசனைதவாய்க் கொஞ்சந்
திர்த்தலைவிட்டு) அந்தோ! திர்த்தங்கூட இறங்கவில்லையே!

யாவரும்:—(பேசனைத்தென்ற) ஹா! கஷ்டம்!

ஸாவி:—ஐயோ! வியர்வை கொட்டுகின்றதே! யாராவது துடையுங்களைன்?

கோவி:—(மேல் காலியங்கியைக் கழற் ஆசரிபத்தடங்) ஆ! இவனே அவ்விராஜகுமாரன்?

ஸாவி:—(சோக்ஷ) அந்தோ! என் செல்வன் போஜனே! (முச்சித்த வீழ்தல்).

விலா:—என் பிராணபந்துவே! (முச்சித்த வீழ்தல்).

காரு:—என் கண்மணியே! (முச்சித்த வீழ்தல்)

கோவி:—(சோக்ஷொண்டி) இது கருணாப்புதமாகவல்லவோ இருக்கின்றது! அந்தோ! இந்த ஸாத்தவிகள் இச்சிறுவனுக்கு வேண்டியவர்களே! (சோக்ஷ) நமது நாட்டின் ராஜஸ்திரீகளே! ஐயோ! இவர்களும் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்து விட்டனரே? இப்பெருஞ்சங்கடத்திற்கென்ன செய்வது?

ஸோம:—(பேசனைத்தடவி) இருங்கள்! அவசரப்படாதீர்கள்! (கைபிடித்த நிதானித்த) இவனது பிராணனுக்கு ஒர் அபாயமுமில்லை. இவ்வாஜ்ஜிய சேஷ்த்தைப் புரோகழித்தால் உடனே எழுந்துவிடுவான். (நிரம்பும் ஹோமம் பண்ணினவிடத்திற்குச் சென்ற ஆசயநொண்டியைபெடுத்த மந்திரத்தினால் பாவனஞ்செய்தல்.

காரு:—(கண்விழித்தப் பேசனைத் தழுவிக்கொண்டு) ஆ! என்னருமைக்கண்மணியே! இவ்வேழைகளைக் கண்ணெடுத்ததுப்பாராயோ? (பாடுதல்).

(6) இராகம் - மூகாரி - தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

எப்படி உயிர்த்திருப்போம் - என் செல்வனே!

எப்படி உயிர்த்திருப் போம்!

அநபல்லவி.

அப்பாதகன் முஞ்ஜன் - அரியகையினின்றும்

தப்பினாயென்றன்றோ-தனுவையாம் விடவில்லை!-- எப்.

சரணம்

எவ்வித விடையூறு - மிலேசாபெண்ணுமுனக்

கிவ்வித ஆபத்து-எங்கிருந்தணுகிற்றே ?

செவ்விதழ்க் கமலத்தைத் - திரஸ்காரஞ் செய்யுமுன்றன்

பவ்விய முகசந்தரன் - பாவிக்கவில்லையே!— எப்.

விலா:—(ண்விரித்தப் பேரணரோக்கி) ஆ ஹா! இஃதென்ன
விந்தை! (புரதெல்).

(உ) இராகம் - மூகரி - தாளம் - ஆசி.

பல்லவி.

என்னன்பர் - இவர்தாமோ

சின்னம்சிறிதேனுந் - தெரியவில்லையே!

அதபல்லவி.

மன்னவன் சுதராகில்

மன்னிப்பாரோ வென்னை!—

என்

சரணம்.

என்காந்தா! என்னோடுண்டோ வைரம்

இல்லா விட்டால்

என் காலக்கேடே இப்பிரகாரம்

என் பிரானே சர்க்கு

வன்காட்டில் யார்காண் பரிவாரம்

வன்பிழைசெய்தாலும்

உன் கான் மலரன்றோ ஜீவாதாரம்

உமக்கும் சிருங்காரம்

பாபமே தாபகாரணம்

கர்மமே மர்மதாரணம்

அதினினும் நன் னுமாரணம்

அதிதாருணம்!—

என்

ஸாவி :—(கண்விழ்த்து) ஹாபுத்திரகா! இக்கதையை யடையவோ என் வயிற்றிழிந்திற்றந்தனை? உலகத்தை வெறுத்துக்காஷாயமுடுத்துக் காட்டிநீதவித்து இப்படி இறக்கவோ நீ வளர்ந்தாய்?

*நல்லுணவருந்தி நல்லணி பொருந்தி
நல்லுடை தரித்து நலமுடனிருந்த நீ
புல்லரிசிகின்று புன்சீரருந்தி
தொல்லைப்படுவையோ துணிந்துரைப்பாயோ! (உச)

பஞ்சணைமீதும் பல்லக்கின்மீதுங்
கொஞ்சிவினையாடிக் கொலுவிவிருந்த நீ
வஞ்சணையாலிங்கு வனந்தனிலலைந்து
பஞ்சைபோல் மரிப்பையோ பகர்ந்தீவோயோ!(உரு)

சொந்தமென்றறிந்தும் சொல்லாதொருமொழி
விந்தையே என்னை நீ வேறுகொண்டாயோ?
சிந்தனைசெயாமல் சினேகமும் பாராமல்
வந்தெனையணையாமல் மரித்தையே சொல்லாய்!(உசு)

கோவி :—ஆஹா! இம்மாதரசி தான் ஸாவிதீர்தேவி யார்! இவ்வந்தோத்தமை தான் விலாஸவதியாயிருக்கவே ண்டும்! இப்புண்ணியவத்யே பூபாலநாட்டரசனதுபட்ட மகிஷி சாரமத்தேவியாராக வேண்டும்! அந்தோ! இவர்களது சங்கடத்தையான் எப்படிநிவாரணம் பண்ணப்போகின்றேன்? (பாசெல்.)

(எ) இராகம் - பீபாகு - தாளம் - சகதாளம்.

கண்ணிகள்.

கருணைகூர்ந்திவர்களைக் - கண்ணெடுத்துப் பாராயோ?
கருணைக் கடவுளே - காத் தருள்வாய்!

கரையுமே கல்லுங் - கண்மனமுமுருகுமே!
 உரிமையோ நினக்கினி - உரையாயுபேகூறித்தல்?
 கால காலனென்றுங் - காலகண்டனென்றுஞ்
 சிலப்பெயர் தமக்குச் - சித்திக்குமோ சொல்லாய்!
 காண்பதுங்கனவோ - காலத்தின்கொடுமையோ?
 வீண்புவிபாரமே - வேதங்களுலும்!

சுந்தரி:—(பேரண்ச சற்றோச உற்றோசகிச கொண்டிருத்த) இவ்
 விராஜகுமாரருக்கு ஒரு பயமுமில்லை! பாருங்கள்! இவரது
 கால் கட்டைவிரல் அசைகிறது!

காரு:—என் கண்மணியும் பிழைப்பனா? என் விலாஸ
 வதியும் சுகித்திருப்பளா?

சுந்தரி:—அம்மணி! இப்பெண்மணியின் கற்புடைமையே
 இவளையும் இவளுடைய பர்த்தாவையும் என்றென்றுங் காப்
 பாற்றாமே!

கோவி:—ஆம்!

* ‘அவனுக் குயிரவ் வளவே யெனினும்
 இவள்கற் பினிவீ னுறுமோ விசைவாற்
 றவளாத் தனிவாணகைதன் னுரையையச்
 சிவனத்தகு நூன்முறைத்தேர்ந்திலரோ!’ (உ.எ)

ஸாவி:—அஃதேது! அசாத்தியம்! அசாத்தியம்!!

ஸோம:—ஸகலத்தையும்றிந்ததாயே! ஒருபயமுமில்லை.
 இனிமேன்மேல் சிரேயஸஸையடைந்து ஸாம்ராஜ்யாதிபதி
 யாய் இருப்பதற்காகத்தான் இவ்விளங்குமாரனை ஸர்ப்பந்தீண்
 டியதென்று நிச்சயமாய்க்கொள்ளுங்கள். இதனுடன் இவ
 னுக்கு விதித்திருந்த ஆபத்துக்களெல்லாம் நீக்கின! இனி

பந்துமித்திரர்களோடுகூடி அழிவிலாப் புசும்பெற்று விளங்கப் போகின்றனன்! இதோ இந்த மந்திர பரிபூதனமான ஆஜ்ய சேஷத்தையும் புரோகித்கின்றேன்! ஒரு கூணத்தில் தூங்கி எழுந்தவன்போல் எழுந்துவிடுகின்றான் பாருங்கள்.

ஸாவீ :—எல்லாந் தாங்களுடைய அதுக்கிரகமே!

ஸோம :—(ஆச்யத்தை தப்பையால் தடவிக்கொண்டு)

“காளிகோ நாம ஸர்ப்பீபா

நவநாக ஸஹஸ்ர பல : ;

யமுநஹ்ரதேஹ ஸோஜாதோ

யோநாராயணவாஹந : !”

(௨௮)

“யதி காளிக தூதஸ்ய

யதிகா : காளிகாத்பயாத் ;

ஜந்மபூமி மதிக்ராந்தோ

நிர்விஷோயாதிகாளிகா : !”

(௨௯)

(பேரணகுறிச்சென்ற ஆச்யத்தைப் புரோட்சித்தக்கொண்டு) ஓம்!

“அபஸர்ப ஸர்ப பத்ரந்தே தூரங்கச்சமஹாயசா : ;

ஜநமேஜயஸ்ய யஞ்யாந்தே அஸ்தீக வசநம்ஸ்மரன் !”

கோவி —(பேரண சேக்கி) தெய்வாதீனம்! இப்பொழுது தான் மெதுவாய் மூச்சுவருகின்றது.

போஜ :— (மெதுவாய் மூச்சுவயின்றித் தெளிந்த) ஹா! அம்ப! ஸாவீத்திரி!

ஸாவீ :—(ஒடிசைத் பேரணயணத்தக்கொண்டு) ஆ! என் தரையே! இதோ இருக்கின்றேன்!

போஜ :—(சேக்கி) ஆ! இதென்ன! பிரமையோ? என்ன ருமைத்தாய் ஸாவீத்திரியோ என முன் நிற்பது? ஆ! என்

அத்தை சாரமதி! என் பிரிய விலாஸவதி!! இஃதென்ன! கனவோ யான் காண்பது!

கோவி:—இராஜகுமாரா! நீ காண்பதெல்லாம் வாஸ்தவமே! உனக்குநேர்ந்த இடையூறுகளுக்கெல்லாம் செய்வாறு கூலத்தால் நீங்கின! இனி உன் பிரிய பந்துக்களையடைந்து சுகித்திருப்பாய்!

போஜ:—அடிகாள்! தாங்கள் செய்த இப்பேருதவிக்கு யான் என்னபிரதி செய்யப்போகின்றேன்.

கோவி:— } இராஜகுமாரா! நீ தீர்க்காயுஷ்மானாய்ச் சக்.
ஸோம:— } கிரத்திலேபே ஸகல ஸாம்ராஜ்ஜியத்தையும் பெறுவாயாக!

போஜ:—எல்லாந் தங்களுடைய ஆசீர்வாதமே!

கோவி:—அரசே! நினக்கினி யாதொரு குறையும் நேரிடாத!

நசனே நின்மேல் நேசமாயிருப்பார்!

பற்பலவுதவுங் கற்பகத்தருப்போல்

ஊழி நீழி வாழுதி! நினக்குப்

பெரும்புகழ் புனியில் நிரம்பியோங்குக! (௩௩)

போஜ:—அடிகாள்!

வழிபடுந் தெய்வமாய் வந்திவண்தாமே

மொழியிலெமக்கு முட்டுப்பாடுறுமோ!

நும்போற் பெரியோர் நோக்கமிருக்கில்

எம்போலரசர்க் கென்ன குறையாம்! (௩௪)

* ஸாவி:—என் கண்மணி! உன்னைக்கானது நாங்கள் என்ன வருந்தினோம் தெரியுமோ?

போஜ:—அம்மா! எல்லாம் அறிந்தேன்! எல்லாம் முன் ஜன்மத்தில் நான் செய்த பாபத்தின பலமே!

காநு:—என்னருமைச் செல்வமே! இஃது ஒருவருடைய செயலுமன்று! ஈசனது சங்கல்பம் இப்படி எல்லாம் நடக்க வேண்டியிருந்தது!

ஸாவி:—என் செல்வனே! நீ யன்று ராத்திரி என் கண்மணி விலாஸவதியினிடம் செல்லுவதாகச் சொன்னவார்த்தை அமிருததாரைபோல் எனக்கு ஆரந்தத்தைக் கொடுத்தது. பிறகு அப்பாதகன் நினது சிற்றப்பனுடைய வஞ்சனையால் சாந்தமும் ஸுமையுமேயுருவெடுத்து வந்திருக்கும் கற்பிற்கரசியாகிய நமது விலாஸவதி உனக்காக, பட்ட கவுடங்களை நான் என்ன சொல்வேன்! ஆயினும் தங்கள் இருவரையும் ஈசவரன் இன்றாயினுங் கூட்டிவைத்தனரே!

விலா:—(ஆன்மகதமாய்) ஐயோ! யான் மகா பாதகியானேனே! என் பிராணநாதருடைய பிரியத்துக்கும் நான் பாத்திரையாவேனோ?

போஜ:—(ஆன்மகதமாய்) ஆ! இஃசென்ன! இவ்விலாஸவதியைக் காணும்பொழுதே என் மனம் களிப்புஞ் சினமுங் கொள்ளுகின்றதே! இவள் நிரபராதியென்றறிந்தும் என் மனம் இவளிடத்தினின்றும் விலகி நிற்கின்றதே!

ஸாவி:—என் கண்மணி! என் இவளிடத்தினின்றும் முகத்தைத் திரும்பிக்கொள்ளுகின்றாய்! இவளுடைய பாதிவ்ரத்யமகிமையினாலன்றோ நீ கேசுமமாயிருக்கின்றாய்! இவ்வுத்தமியினாலேயே உனக்குச் சிறந்ததீர்த்தி கிடைக்கப்போகின்றது! இவளை ஸ்வீகரிப்பாய்!

விலா:—(ஆன்மகதமாய்) என் பிராணநாதர் என்ன சொல்லுவரோ?

போஜ:—அம்மா! என்னை மன்னிக்கவேண்டும்! இக் கொடுமைக்கெல்லாம் காரணமாகிய அந்தத் துரோகியினுடைய ஆதினத்திலிருந்த இவனை யான் எப்படி அங்கீகரிப்பேன்? உலகத்தனோர் நம்மைப் பழியார்களோ?

விலா:—(ஆன்மகதமாய்) அந்தோ! இவ்வவதூறுக்குப் பாத்திரையாகவோ யான் இன்னும் இப்பாழும் உடலை வைத்திருக்கின்றேன்! (கண்ணீர் விதெல்)

ஸாவி:—என் கண்மணீ! இவளுடைய கற்பின் பெருமையை அறியாததனால் நீ இவ்வாறுரைத்தனை? இவனைக் கைப்பற்றி எம்மைக்களிக்கச் செய்வாய்!

போஜ:—என்னருமைத்தாயே! யான் ஸம்மதித்தாலும் பெரியோர் ஸம்மதிப்பரோ?

ஸாவி:—என் செல்வனே? எங்களுடைய மனம் நோசும்படி நீ இப்படித் தெரியாமல் உரைப்பது தகுதியன்று!

உயர்வர மக்களால் துயரம் நீங்கி
 இருமையும் பெறுவது பெரியவர் இயற்கை!
 தருமமே யெல்லா முருவாய் வந்த
 நின்னைப் பெற்ற நின்தாய், அத்தையும்
 உளமெலி வாகித் தளருவ தழிகோ?
 சொல்லை மறாத நல்ல புதல்வரைப்
 பெற்றோர் யார்துயர் உற்றார் சொல்லாய்! (௩௩)

எதோ! இவையெலாஞ் சொல்லி நினக்கொரு கெடுதியைச் செய்ய நீனைப்பதாய்க் கொள்ளவேண்டாம். உனது நன்மைக்காகவே சொல்கின்றேன்! இவன்மீது பழிசொன்னால் நாக்கு அழுகியுறந்து விழும்! இவனைக் கைவிடில் தர்மதாரபரித்தியாக மஹாதோஷத்தையடைந்து குலத்தோடு ரசிக்கவேண்டிவரும்!

விலா :—(சரணியர்) என் பிராணநாதர்மீது பழி சொல்வதற் பயனென்ன? எல்லாம் யான் பூர்வஜன்மத்திற் செய்தபாபமே!

காநு :—(சரணியர்) குழந்தாய்! அழாதே! உனது நன் னடத்தை உன்னை எந்நாளும் காப்பாற்றும்.

விலா :—(சரணியர்) அம்மா! இனி யான் பிழைத்திருக்கவும் வேண்டுமோ?

போஜ :—(சரணியர்) இவளை நிர்த்தோஷி என்றழிந் தும், ஏனோ மந்திரத்தினூற் கட்டுண்ட ஸர்ப்பம்போல், என் மனமானது இவளைத்தொடுவதற்குந் திடங்கொள்ளவில்லை : விடுவதற்குந் துணிவில்லையே! இத்தர்மசங்கடத்திற்கென் னென்ன செய்வது?

(புத்திகாகாரும், காளிதாசனும், ஹரிஹரநுடன் பரே சித்தம்)

புத்தி :—ஹரிஹரரே! தேவியார் எங்கே காணாமே! இம்மரத்தடியில் ஒருவருமில்லையே!

காளி :—(சரணியர்) இம்மண்டபத்தில் யாரோ கூட்டமா யிருக்கின்றனர்!

ஹரி :—(சரணியர்) அவர்களே!

காளி :—ஆம்! (சரணியர்) ஆ! இஃதென்ன யான் காண்பது! கனவோ? நினைவோ? என் பிராணநேசன் போஜனோ இங்கே நிற்கின்றவன்?

புத்தி :—என்ன! நம் போஜனோ! (சரணியர்) என் கண்மணி! நீ பிழைத்திருக்கின்றாயோ?

போஜ :—எந்தாய்! சரணம்! யான் புத்தியில்லாமையினூற் செய்த அபராதங்களை எல்லாம் மன்னித்தருளும் உண்டம்!

புத்தி :—என் செல்வனே ! உனக்கு அமோகமாய் மங்களமுண்டாகுக !

போஜ :—அடிகாள் ! இப்பிராமணோத்தமர்சன் தாம் என் பிராணனைக் காப்பாற்றினர் ! இவர்களில்லாவிடில், இந்நேரம் ஸர்ப்பந்தீண்டி இறந்திருப்பேன் ?

கோவி :—எங்களாலென்ன செய்யப்பட்டது ? அம்மாதிரி ரோமணி விலாஸவதி தேவியின் கற்பின் மகிமையே உன்னைக் காப்பாற்றிய தென்றறிவாய்.

புத்தி :—ஓகோ ! கோவிந்த பண்டிதரா ! தங்களைக்கண்டு அநேக நாட்களாயின ! தாங்கள் என்று தாரையைவிட்டுச் சென்றீர்களோ, அப்பொழுதே அந்நகர் பாழடைந்து விட்டது ! அதர்மம் நான்குபாதங்களோடுங் குடிக்கொண்டிவிட்டது ! (விலாஸவதியேசு) இக்கற்பிற்கரசி விலாஸவதிதேவி என் கண்ணீர்விடுகின்றனள் ?

போஜ :—அடிகாள் ! யாவற்றுக்கும் இப்பாலியே காரணம் ! அன்னியனுடைய ஆதினத்திலிருந்த இவளை யான் எப்படி அங்கீகரிப்பேன் ?

புத்தி :—அடபேதாய் ! நீ சங்கை கொள்வது ஆச்சரியமே ! இப்பெண்மணியின் பாதிவ்ரத்தியமகிபையை யான் என்சொல்வேன் !

* 'மண்ணினும் நல்லள் ! மலர்மகள் கலைமகள் கலையூர் பெண்ணினும் நல்லள் பெரும்புகழுடை விலாஸவதி கண்ணினும் நல்லள் ! கற்றவர் சுற்றிலா தவரு முண்ணுநீர் னு முயிரினுமவளையே யுவப்பர் !' (௩௪)

ஆகலின், தடையின்றி இவ்வநிதோத்தமையைக் கைப்பற்றி என்னை யும் மற்றையோரையும் பகிழ்ச்சி செய்வாய் !

காளி :—நண்பா! ஏனிந்தச் சபலம்! ஒழிப்பாய் இவ்வீண் கவலையை! உனக்குக் குருவாயுந் தந்தையாயுமிருக்கும் நமது மந்திரியாரே யுனக்கு அதுமதி தந்தனர்! அவர் உனக்கிட்ட பிரதிஞ்சையையும் நீக்கிவிட்டனர்! இனி என்ன தாமஸம்!

போஜ :—அடிகாள்! தாங்களே சொல்லும்பொழுது, நானென்னதடை சொல்லப்போகின்றேன்?

புத்தி :—(விரைவநினைவேகி) இராஜபுத்திரீ! இடைப்பற்றி நீ வருந்துவது தகுதியன்று! இப்படிக்கெல்லாம் நடக்கவேண்டிமென்பது ஈசனது ஸங்கல்பம் போலும்! ஆகலின், உன் பிரிய வல்லபனையடைந்து மகிழ்ந்திருப்பாய்!

விலா :—அடிகாள்! நீங்கள்தாம் எனக்குத் தந்தையார்! எல்லாந் தங்களுடைய ஆசீர்வாதமே! (பந்திராரை வணங்குதல்)

புத்தி :—தீர்க்க ஸுமங்கலீ பவ!

காரு :—அடிகாள்! புத்தி ஹீனத்தினால் நாங்கள் தங்களுக்குச் செய்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும்! இப்பொழுதன்றே தங்களுடைய வாஸ்தவமான எண்ணம் விளங்குகின்றது.

புத்தி :—அம்மணீ! யான் சிறிதேனும் உங்களுடைய குணகுணங்களை யோசியாமல், இவ்வநிதோத்தமை விலாஸவதிக்குப் பெருந்தவறிழைத்தேன்! வஞ்சகமே யுருவெடுத்து வந்திருக்கும் முஞ்ஜராஜனுடைய ஆதினத்திலிருந்தபடியால், நம் கண்மணி போஜனுக்கு அவனால் ஏகாயினும் ஆபத்து நேரிடுமென்று நினைத்து, அவனை இம்மாதிரோமணி விலாஸவதியினிடங்கூடச் செல்லவேண்டாமென்று தடுத்தேன்! உங்களையுங் கவனியாது விடுத்தேன்! இவற்றையெல்லாம் பொறுத்து என்னை மன்னிக்கவேண்டும்!

காரு :—அடிகாள்! தாங்களேன் வீணாய் மனவருத்தப் படவேண்டும்!

* “புகன்றிடு நன்மை தீமை
 பொருந்தலுழ் வினையா மீசன்
 சகந்தனி லுயிர்கட் கெல்லாந்
 தானுயிர்க் குயிராய் நின்று
 மகந்தைமெய்ஞ் ஞானங் கல்வி
 யழித்தமைத் திடுவ னல்லாந்
 பகர்ந்திடு புருட ராலே
 நினைத்தவை பலித்தி டாவால்!” (௩௫)

ஆகலின், தாங்கள் செய்தனவெல்லா மெங்களுடைய நன்மைக்காகவேயன்றி வேறென்ன!

போஜ:—ஆம்!

‘எல்லார் செயலு மிறைவ னியற்றுவதே
 யல்லா தலையோ ரணுவுமசை யாதெவையு
 நில்லா தருளின்றே னீயின் றவன்பாலிற்
 செல்லா மெமது செயலுமவன்செய்கையதே!’()

விலா:—(போசனாகிற்சென்ற) ஆர்யபுத்திரா! அடியேன் செய்த அபராதங்களையெல்லாம் மனத்தில் வைக்காமல் இப்பேதையை மன்னிக்கவண்டும்! (போசனாடைய பாதத்தில் வீந்த நமஸ்கரித்தல்)

போஜ:—(விலாவதியைத் துக்கி எழுப்பி) ஆ! என் பிரானே சுவரீ! பாலியேன் சிறிதேனு முன்றன் நற்குணங்களையறியாமல் உனக்குப் பலவிதத்திலும் அபராதியானேன்!

குலதன ரநுரஞ்சிப் பர்களன்றோ ஜனத்தை!
 ஜலஜசபகநேதரீ! ஸாத்வி! என்னை கூழிப்பாய்!
 தலையிலணிவதே தான் லோகமெங்கும் ப்ரஸித்தம்
 மலர தனையுதைத்துத்தள்ளுவாரெங்குமுண்டோ?()

விலா :—(ஸர்தவஸ ஸந்தோஷத்தடன்) ஆர்யபுத்திரா! இப்பி ரியவசனங்களுக்கு யான் அர்ஹையாவேனோ? இன்றன்றோ எனது ஜன்மம் ஸபலமாயிற்று! (இருவரும் உரையொருவாய் தழுவி சிற்றல்)

கோவி :— } (வாழ்த்திக்கொண்டு)
 ஸோம :— }

ஐய! ஐய!! ஐய!!! போஜ! ஐய! விஜயீ பவ!

சுந்தரி :—(வாழ்த்திக்கொண்டு)

ஐய! விலாஸவதீ ஸமேதகை!

ஹரி :— } (வாழ்த்திக்கொண்டு)
 காளி :— }

நயமுடனி லக்ஷ்மியொடு நாராயணன்போல

நாளுமே யிவளுடன் நிலைத்துநிற்க!

புத்தி :—(வாழ்த்திக்கொண்டு)

பயமகிலத்தையும் போக்கி நீ யாவர்க்கும்

பந்துமித்திரரோடு வாழ்ந்திருக்க!

ஸாவி :— } (வாழ்த்திக்கொண்டு)
 சாரூ :— }

தபையுடனெவரையுந் தன்போல் நினைத்து நீ

தரையொரு குடைக்குளே தாங்கியாள்!

போஜ :—(வணக்கத்தடன்)

ஆதி தெய்வமன்றோ வெமக் கந்தணர்கள்!

ஆகுமிவைபெலாம் நுங்கள் தறுக்ரஹத்தால்!

விலா :—(ஈமஸ்கரித்த)

ஏதுவன்றியு மெவரையும் பாதுகாத்தல்

ஈசனடியார்க ளெல்லோர்க்குமியற்கையன்றோ?

(சேபத்தியத்திற்குச் சங்கத்தவனி)

காளி :—(செவ்வொடுத்த) அடிகாள் ! கேட்டீர்களோ சங்கத்துவானத்தை ! பகைவனது சைநிகர்களுக்கு யுத்தத் தொடங்க ஆஞ்சைய கொடுக்கப்பட்டதுபோலும் ! நாம் இனி ஒரு நிமிஷமேனும் தாமதிக்காது சிபிரஞ் செல்லவேண்டும் !

ஹரி :—என்ன ! முஞ்ஜன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வந்து விட்டனனோ இந்நகர்க்கு ?

புத்தி—வந்து மூன்றுநாட்களாயின ! அவனது விபாபாரத்தை லேசாக நினைக்கவேண்டாம் ! தன்னுடன் ஐந்து பேரிருந்தாலுமஞ்சாமல் நின்று யுத்தஞ்செய்யத் துணிந்தவன் !

சாரூ :—எமது சேனைகள் யாவும் பூபாளநாட்டினின்றும் வந்துவிட்டனவோ ?

புத்தி :—இன்று காலேதான் வந்துசேர்ந்தன ! ஆயினும் பூநீ ஆகித்தியவரம் மஹாராஜருடைய பேருதவியால் சகலரும் யுத்தத்திற்குச் சந்நத்தராகவே யிருக்கின்றனர் ! நம் போஜன் இருக்குமிடங்கூட தெரியவில்லையே யென்றுமாத்திரம் வருத்தங்கொண்டிருந்தோம் ! அவ்வருத்தத்தையும் ஈசன் இப்பொழுது நீக்கிவிட்டனர் ! இனிநமக்கு ஜயமுண்டாகுமென்பதைப் பற்றிச்சந்தேகமில்லை.

போஜ :—அடிகாள் ! தாங்கள் எல்லோரும் இவ்வடியேனுக்குச் செய்யும் பெருதவிக்கு யான் என்னபிரதி செய்யப் போகின்றேன் ! நீங்கள் செய்த நன்மை மேகம் உலகத்திற்குச் செய்வதைப்போன்றது !

(சேபத்தியத்திற்குச் மறபடியும் சங்கத்தவனி)

காளி :—அடிகாள் ! நாமினித் தாமதிக்கலாகாது ! சங்கநாதம் திக்குகனெல்லாம் நடுநடுங்கும்படி வியாபித்துவிட்டது ! சத்தருசைன்னியம் கிளம்பிவிட்டதுபோற் றேற்றுக்கின்றது

புத்தி :—ஆம் ! அப்படித்தானிருக்கவேண்டும் ! (அரிசாரை கோக்கி) ஹரிஹாரே ! தாங்கள் தேவிமார்களையும் போஜனையு முடனேயழைத்துக்கொண்டு நாம் இறங்கியிருக்கும் விடுதி யரண்மனைக்குச் செல்லுங்கள் ! நாங்களிருவரும் இப்படியே சேனாநிவேசத்திற்குச் சென்று, தகுந்த ஏற்பாடுகளைல்லாஞ் செய்துவிட்டுச் சீக்கிரத்தில் வந்துசேருகின்றோம் !

போஜ :—அடிகாள் ! நானுந் தங்களுடல் வருகின்றேன் ! இவர்கள் மாத்திரஞ் செல்லட்டும் !

புத்தி :—அரசே ! நீ இப்பொழுது மிகவுங்களைத்தரு க்கின்றனே ? அரண்மனைக்குட் சென்று சற்று விச்சிரமித்துக் கொள் ! நாங்களும்சற்குள் வந்துவிடுகின்றோம் ! (சீக்கிரமித்தல்)

ஸாவி :—சரி ! அப்படியே செய்வோம் ! (சேவிந்தபண்டிதரை கோக்கி) கோவிந்தபண்டிதரே ! தாமும் இப்பிராமணைத்தமரும் செய்த இவ்வுபகாரத்திற்கு நாங்கள் என்ன பிரதி செய்யப் போகின்றோம் ! ஆயினுமிச்சமயத்தில் நீவிர் இருவரும் இதையனுக்கிரகிக்கவேண்டும் ! (இருவருக்குமிரண்பை சிந்தைய காண்பக்கள் யளித்தல்)

பிராமணர் :—சேவி ! இவையெலா மெதற்கு ? (பெற்றக் கொண்டு) தங்களுடைய கிருபையிருந்தாற் போதும் ? உங்கள் செல்வன் சீக்கிரத்திலேயே சக்கிரவர்த்தியாகப்போகின்றான் !

சாநு :—எல்லாந் தங்களுடைய ஆசர்வாதமே !

போஜ :—அடிகாள் ! நாங்கள் போய்வர விடையளிக்க வேண்டும் !

பிராமணர் :—அப்படியே சென்று வெற்றிகொண்டோ ங்குவாய் !

ஹரி :—வெகு நாழிகையாய்விட்டது ! சீக்கிரமரண்மனை க்குச் செல்லுவோம் வாருங்கள் ! (பரவரும் சீக்கிரமித்தல்.)

இரண்டாங்களம்.

இடம்:—உஜ்ஜயீநீ நகரி: சீப்ராநதிக்கரையில் முஜ்ஜராஜன் தங்கியிருக்கும் படகிருகம்.

(அங்கரக்ஷகர்கள் இருவர் இருபுறத்திலுமயர்ந்த நித்திரைசெய்துகொண்டிருக்க முஜ்ஜராஜன் ஒரு படக்கமையான கைவுகண்டு மஞ்சத்தினன்றும் அலறிவிரும்புகொண்டபடி பிரவேசித்தல்.)

முஜ்ஜ:—(அங்கங்களெல்லாம் கடுகெங்க, கண்கள் மூடியபடி ஆழ்ந்தகுரூடம்) ஆ! ஆ!! (ஆவிதருவதுபோல் அபரவித்த) அந்தோ! மாள்கின் றேன்! ஐயோ! சகிக்கமுடியாத தூர்நாற்றம் பொருந்தியதும், நரசீதைப்பார்க்கினு மதபயங்கரமானதும், காளாரத்திரியை ப்பார்க்கினுங் காட்டுள் மூடினதுமான இவ்வகாதமான மல பங்கத்தில் மூழ்கி முடிவெய்துகின்றேன்! ஆ இதனின்றும் தப்பி எப்படிந் கரையேறுவேன்? (கால்களைபுதற்கொண்டு) ஐயோ! எனதுகால்களை யொருபெரு முதுலை கவ்வுகின்றதே! (கோகலி) ஆ! இவள் யார்? பார்ப்பதற்கே பயமாயிருக்கின்றனளே! ஐயோ! என்னைக் கழுத்திற் கைபோட்டு யமதிக்கை நோக்கி யிருக்கின்றனளே! ஹா! (அலறிவழித்தக்கொண்டு) ஆ இஃதென்ன! யான் இருக்கும்டம் யாதோ? என் தலையை மொட்டையடித்து என்னிடையில் மலின வஸ்திரத்தையடுத்து, மலடங்கத்திற் தள்ளின அம்மகாவீரன் சென்றனளே? (மெதுவரங்க கண்களைத் தடைத்தக்கொண்டு சந்நிலம் கோகலி) இஃதென்ன! சித்தப்பிரமையோ? அல்லது என் சண்கள்தாம் மாந்தியத்தை யடைந்துவிட்டனவோ? எனது அங்கரக்ஷர்களல்லவோ இவ்விடத்திற் படுத் துறங்குகின்றனர்? இது நாம் படுத்திருந்த படகிருகமல்லவா? (யோசித்த) ஒருவேளை யான் சண்டதெல்லாங் கனவோ? (தலையை தடவியப் பார்த்தக்கொண்டு) என்ன ஆச்சரியம்! என் சிரவிலிருந்த மயிர்கள் அப்படியே யிருக்கின்றனவே! (இடைபயம்பார்த்த) நான் தரித்திருக்கும்வஸ்திரமும் எனது பீதாம்பரமே! சீ! இவை.

யெலாம் அப்படித்தானிருக்கவேண்டும்! ஆஹா! என்னதாருணமான ஸ்வப்னம்! அஷையெலா மின்னுமென் முன்னர் நடப்பன போற்றோன்றுகின்றனவே! ஒருவேளை நம்கதி இப்படித்தான் முடியுமோ? அந்தோ! அம்மகாவீரன் யாவனோ? அர்க்கமண்டலம்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, வெண்பட்டாடையணிந்து, வெண்மையான மலைகுடி, சுந்தரத்திருக்கோலத்துடன் இந்நகரத்து ராஜகுமாரியின் டாணியைப்பிடித்த அம்மகாபுருஷன்யாவனோ?—ஈ! இஃதென்ன! வீணெண்ணங்கொல்லரங்கொள்ளுகின்றேன்! ஒரு வேளை நம் போஜஸ்தான் இத்தகைய பதவிபையடைவனோ?—ஈ! என்ன பையித்தியம். பேஜஸ்தன்கொலை புண்டறந்து எத்தனை நாட்களாயின! அவன் திரும்பி வருவதெவ்வனம்!—ஆஹா! அக்காட்சியை நினைத்தமாத் திரத்தில் மயிர்க்கூச்சமுண்டாகின்றதே! பொழுதுவிடிவதற்கு இன்னு மெவ்வளவுநாழிகையிருக்கும்? (கோசு.)

* “ஊழிவெங்கதிரவணுதய முன்னறிந்
தாழியுந் திங்களுமார்ப்ப டங்கின!
கோழியு மார்த்தன! குக்கி லார்த்தன!
சூழியிற் புள்ளெலாந் துள்ளி யார்த்தவே!” (௩௬)

அம்மோ! அருணாதையமாகப் போகின்றதே! இன்று காலையிலாயினும் நாம் ஜயமடைவோமா? ஐயோ! அதிகாலையில் ஸ்வப்னங்கண்டால் அவசியமாய்ப் பலிக்குமென்பார்களே? நமது முடிவு எப்படி யிருக்கின்றதோ? நாமும் ஜெயித்து நம் நாடுசெல்வோமா? (தரீவத்தடன்) ஆகா! நம் சேனைகள் மாத்திரம் முன்போல் நம் பக்கத்தில் நிற்பார்களாயின், இவ்வாதித்தியவர்மனைப்போற்பதினாயிரம் பேர்கள் வந்தெதிர்த்தபோதிலும் அஞ்சேம்! அப்படியிருக்க, அக்கிழப்பிராமணன் வரவழைத்திருக்கும் பூபாள நாட்டிச் சேனைக்கு அஞ்சவேனோ?

ஆயினும் நேற்று மாலையில், நம் பகைவர்களை யெல்லாம் எத்திசையிலும் நிற்கவொட்டாமற் பறக்கடித்து அவ்வாதித்தியவர் மனைபுங்கைப்பிடியாய் பிடித்துக் கைதி செய்து விட்டோமென்று நாம் சந்தேகித்துடன் திரும்புகாலை யில், யானைக்கூட்டத்தின் மத்தியில் ஒரு சிங்கக்குட்டி பாய்வதுபோல், திடீரென்று கிளம்பி, ஒரு கூணப்பொழுதில் நமது சேனைகள் இருந்தவிடமே தெரியாமல் வெருட்டி, அவ்வாதித்தியவர்மனையும் விடுவித்துக்கொண்டு சென்ற அம்மகாவீரன் யாவனோ? அவனுக்குத் துணையாய்வந்த வீரர்கள் தாம்பாவரோ? அவனைக்கண்டது முதல் எனது சைனிகர்கள் சண்டைசெய்யப் பயப்படுகின்றார்களே!

(சேபத்தியத்திற்குச் சுவை சப்தம்)

முநீஜ:—ஆ ஆ! இஃதென்ன சப்தம்! இவ்வதிக்காலையில் இவ்வளவு பெருத்த சப்தம் கேட்பதற்குக் காரணமென்ன?

(பரவேசத்த)

பைரவன்:—(பரபரப்புடன்) மகாராசா! நமது சேனைகளை யெல்லாம் கூட்டிக்கிட்டு நம்ப சேனைத்தலைவர் வத்சராசர் எங்கேயோ விரைந்து செல்கின்றார்களோ! அவங்கபோகிற வேகத்தையும் ஆடம்பரத்தையும் பார்த்தால் நம்ப பகைவர்களோடே சேர்ந்துகொள்வாங்கபோலிருக்கிறது! நம்பனைச்சேர்ந்தவங்ககூட பயந்து மூலைக்குமூலை ஒடுகின்றார்களோ! இனி மகாராசா அவர்களின் சித்தம்

முநீஜ:—(ஆக்ஷேபம்) இதுதானோ இப்பொழுது கிளம்பிய பெருங்கூச்சலுக்குக் காரணம்? நல்ல திருக்கட்டிம்! (பரேசமம்) பைரவா! பத்திரநாராயணரை நாம் சேனாதிபதியாய் நியமித்திருப்பதாக அவரிடந் தெரிவித்துச்சேனைகளை ஓடவொட்டாமற் சமாதானஞ் செய்யச்சொல்! நாழுமிதோ பின்னரே வருகின்றோம்.

பைர:—அப்படியே மகாராசா! (கீழ்கொய்த்தல்)

முநீஜ:—ஆ ஆ! நாம் கணவுகண்டது உண்மையாகவே முடியும்போற்றேற்றுகின்றதே! நாம் அப்பொழுதே வத்ஸ ராஜன் மேலுக்குமாத்திரம் நம் பட்சத்தில் இருப்பவன்போல் நடத்து வருகின்றனென்று நினைத்தோம்! என்னவோ அவனது செயல்களை நினைத்துக்கொண்டால் வாராத எண்ணங்களெல்லாம் வருகின்றன? இப்பொழுதென் செய்வோம்?

(செரு மும்பரமத்தடன் பிரவேசித்த.)

நீலகண்டர்:—மஹாராஜா! அடியேங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்! (சாயத்துடன் ஓடிவந்த முச்சத்தளாக கீழேமீழ்தல்.)

முநீஜ:—நீலகண்டரே! என்ன சமாசாரம்! ஏனிப்படிப் பயப்படுகின்றீர்? எழுந்திரும்! எழுந்திரும்!

நீல:—மஹாராஜா! யான் என்சொல்வேன்! விலாஸவதி தேவியாரும் ஸாவித்திரீதேவியாரும் சிறைச்சாலையினின்று மெப்படியோ எனக்குந் தெரிபாமல் தப்பித்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர்?

முநீஜ:—(திகெட்ட) ஆ! என்ன? விலாஸவதிகூடவா? எங்கே தப்பித்து சென்றனர்களாம்?

நீல:—சிலர் பூபாள நாட்டிற்குச் சென்றதாகச் சொல்லுகின்றனர்! சிலர் இவ்வுஜ்ஜயிநீநகருக்கே ஹரிஹரருடன் போனதாக உரைக்கின்றனர்!

முநீஜ:—பிறகு இப்பொழுது நம்நகரை யார் பார்த்து வருகின்றனர்?

நீல:—மஹாராஜா! தாங்கள் நகரத்தை விட்டுக்கிளம்பினதும், ஜனங்களெல்லோரும் குழாங்கூடி, நகரத்தை யல்லோலகல்லோலம்பண்ணி, கோட்டைவாயில், அரண்மனை முதலானவற்றையும் பிடித்துக்கொண்டனர்!

முநீஜ:—(சோபத்தடச்) சரி! நீரும் வெளியிற் செல்லும்! நான் ஒருவகையே நின்று நடக்கவேண்டியதைப் பார்த்துக்

கொள்ளுகின்றேன். (சேவண்டர் பபத்த நில்வாமிக்க) ஆ ஆ! புருஷப
லத்தினால் ஆகப்பட்டது ஒன்றுமில்லை! எவ்வளவு வல்லகம
யுள்ளவனாயிருப்பினும் தேய்வபலமில்லாவிடில் மரிப்பனென்
பது திண்ணம்.

தனபல மிருந்தென்? தைரிய மிருந்தென்?
மனவலி யிருந்தென்? மாட்சிமை யிருந்தென்?
கனமிக விருந்தென்? கட்டழ கிருந்தென்?
அனக னருளின்றே லழிவரே யாரும்! (ச௦)

ஆ.ஆ! நாமொன்று நினைத்தால் தேய்வமொன்று நினைக்கு
மென்பார்களே: அது வாஸ்தவமாயிற்று! போஜனைக்கொன்று
தாராநாட்டைக் கைப்பற்றியதுமன்றி, விலாஸவதியையும்
எவ்விதத்திலாயினும் வஞ்சித்து மறுமணஞ்செய்துகொண்டு
பூபாளநாட்டிற்கும் அரசனாய்ப் போய்விடலாமென்று நினைத்
தோமே! அஃதினி எங்ஙனம் சாத்தியப்படப்போகின்றது?
உள்ளதற்கே மோசம் வந்துவிட்டதபோலிருக்கின்றதே!

“மூவர்க்காகிலு முன்னவர்க் காகிலுந்
தேவர்க்காகிலுஞ் சென்னிவணங்கலான்
கோவர்க்காகக் கொடி றுடைப்பார்க்கலால்
யாவர்க்காகிலு மீர்ங்கை விதிர்க்கலான்!” (ச௧)

ஆகா! இனி நமக்குத் தாரையாயினும் சித்திக்குமா?

§ “சூழல்சக டக்கால் போலுந்
தோன்றியே யழியின் போலு
மழன்மன வேசை போலு
மருநிதி மேவிநீங்கும்

பழமைபோ லதனை நம்பிப்
பழியுறச் செருக்கன் மேக

நிழலினை நம்பிக் கைக்கொ
ணெடுங்குடை நீத்த லொப்போ?"(௪௨)

(பரவேசித்த)

பத்திர நாராயணர்—(பரபரப்புடன்) மஹாராஜா! நாம் போய்விட்டோம்!

முஜீஜ :—மந்திரீ! என்ன செய்தி? என்ன செய்தி?

பத்திர :—மஹாராஜா! தாங்கள் தவனித்துக் கேட்க வேண்டும்! நம் சேனைத்தலைவர் வத்ஸராஜர் பகைவருடன் சேர்ந்துவிட்டனர்! நமது சேனைகளெல்லாம் பகைவர்களால் நான்குபக்கங்களிலுஞ் சூழப்பட்டு ஜஞ்சாமாருதத்தினால் முறிந்துவிழப்பட்ட மரங்கள்போற் சின்னாபின்னமாய்ப் பறந்துவிட்டன! நான் பிழைத்துத் தம்மிடம் வந்ததே அசாத்நியமாய் விட்டது. தாங்களே நேரே வந்து சமாதானஞ் செய்தாற் றான் ஒருவேளை மற்றுமுள்ள சேனைகளை ஓடாமல் நிற்கச் செய்யலாம்.

(போஜன் மர வேலத்தடன் பரவேசித்தல்.)

முஜீஜ :—மந்திரீ! நீ சீக்கிரஞ் சென்று நாம் வருவதாகச் சொல்லி, சேனைகளை நிற்கும்படி செய்! அவ்வாதித்தியவர்மனையும் க்கிழவனையும் இனிக்கொல்லாமல் விடுவதில்லை! (பத்திர நாராயணர் கீழ்க்கிரமிக்) ஆ ஆ! என்னபுத்தி ஹீனானேன்! வத்ஸராஜனுடைய பேச்சை நம்பி யன்றோ இவ்வாதித்தியவர்மனுடன் படையெடுத்து வரலானேன்! அவன் நம்மைச் சமயத்திற் கைவிடுவனென்று கனவிலும் நினைக்கவில்லையே! நாம் செய்த மோசம் நமக்கே வாய்த்ததுபோலும்?

*“நிலைதளர்ந்திட்டபோது நீணிலத்துறவுமில்லை
ஜலமிருந்தகன்றபோது தாமரைக்கருக்கன் கூற்றம்
பலவனமெரியும்போது பற்றுதீக்குதவாங்காற்று
மெலிவலிவிளக்கேயாகில் மீண்டுமக்காற்றே கூற்றும்.”*

ஆகலின், இனி நாம் பகைவரை வெல்வதெங்ஙனம் ? நா
மெங்கேயாகினுஞ் சென்று—ஓ ! நாமீதுகாறும், சுத்த
வீரனென்று உலகெலாம் பெயர்பெற்று இப்பொழுது இவ்
வழிவுடலுக்குப் பயந்து பின்வாங்குவோமாகில் நம்மை
மாற்றரசர்கள் என்ன நினையார்கள் ? பின்பு, நம்சொந்த
நாடாகிய தாரை தான் நமக்கு நிலைக்குமோ?—மேலும் எப்
படி நாம் தப்பித்துச் செல்வது? பகைவர்கையிலகட்டட்டுத் தவி
ப்பதைவிட நேரேயவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்து கையுங்கத்தி
யுமாய் மடிவதே மேன்மை ! எதற்கும் நாம் உடையைத் தரித்
துக்கொண்டு வெளியிற் செல்வோம் ? (சாண்டியூரித்திரோக்கி).
அந்தோ ! இஃதென்ன என் முன்றிற்கின்றதே !

போஜன் :—(மறைந்த நின்றபடி) ஆஹா ! என்ன வஞ்சனை!
எவ்வளவு துரோகம்!

முஜீ :—(உத்தரோக்கி, அச்சக்கொண்டு) ஆஆ ! இஃதென்ன ?
நாம் காண்பது கனவோ? அந்தோ ! போஜனுடைய குடல்
போலவேயிருக்கின்றதே ! ஒருவேளை அவனது ஆவிதான்
இவ்வருவங்கொண்டு வந்திருக்கின்றதோ ?

போஜ :—ஆ ! சிற்றப்பா ! என்னைக் கொல்லப்பார்த்தது
மன்றிப் பேதையான விலாஸவதியைக்கூடக் கெடுக்கப் பார்த்
தனையே !

முஜீ :—(தலைகுனிந்தபடி, அச்சக்கொண்டு) ஐயோ ! இஃது
போஜனது உருவமே ! (பிரசாரம்) சூமாரா ! உன்னை வேண்
டிக்கொள்கின்றேன் ! என் முன்னில்லாமல் விலகிச்செல் !

போஜ:—‘கெடுவான் கேடு நினைப்பான்’ என்பதையறி யாயோ?

* “விண்குலாவுயர் விண்ணவராயினும்
பெண்கள் காமம் பிடித்தவ ருய்வரோ ?
புண்களாகிப் புரந்தரன் மெய்யெலாங்
கண்களானது காமத்தினுலன்றோ ?” (சச)

முநீஜ:—(கைகங்கூப்பி) ஐயோ! உன்னை வேண்டிக்கொள் ளுன்றேனே! என்னைத் தொந்தரை செய்யாமல் விட்டகலேன்! (செவ்வெடுத்த) ஆ! இஃதென்ன? திடென்று சங்கத்துவனி யொன்று கேட்கின்றது! பகைவர்களுமிச்சமயத்தில் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்களே?

போஜ:—ஆ ஆ! இதுதான் நீ யடைந்த பயன்போலும்?

§ ‘காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங்
காலிற் புனலிது தனக்கிங்
காயவித் துயர மளவிலை யிதைநீ
யாய்வுறா மையிலழிந் தற்றாய்
நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து
நேயமாய் வந்தெனக் குடன்பட்
டாயநற் சொரூபற் கன்பதே யிசைந்தா
லரியதே தார்மகக் கெதிரே?’ (சரு)

(பரவெடுத்த)

பைரவன்:—(பரபரப்புடன்) இதோ தம்மைக் கையும் பிடியு மா கொண்டபோவதற்கு ஆதித்தியவர்ம மஹாராசாவே பெருத்த சைன்னியத்துடன் வருகிறாங்கோ!

முநீஜ:—ஆ! இவன் கையிலும் யான் உயிருடன் அகப்படுவேனா? இவன் வருவதற்கு முன்னரே நானே இக்கரவாளத்தினால் குத்திக்கொண்டிருக்கின்றேன்! (குத்திக்கொண்டேமே வீழ்தல்).

போஜ:—(பரபரப்புடன்) ஆ! நில்லும்! நில்லும்!! அவசரப்படாதீர்! அவசரப்படாதீர்!! (அருகிற் சென்று, தன் போர்த் திருநாடா உடையை எறிந்தவிட்டு) ஆ! சிற்றப்பா! யானிருக்கும்பொழுது தாமொன்றற்கும் பயப்படவேண்டியதில்லை.

முநீஜ:—(கோக்கி) ஆ! இஃதென்ன! நிச்சயமாய்ப் போஜனே! (கண்ணீர் சொரிய) குமாரா! குமாரா!! நீ உயிருடனிருக்கின்றனையோ?

போஜ:—எந்தாய்! யான் கொலையுண்டிருக்கவில்லை! உம்மைக்காப்பாற்றுவதற்கு யான் எப்பொழுதும் சந்நத்தனாகவே யிருக்கின்றேன்!

முநீஜ:—ஆ! குமாரா! இனி என்னைக் காப்பாற்றுவது எங்ஙனம்?

*“அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா
ரவரவர் வினையள வுக்கே,
அவரவர் போக மென்றதே யாயி
னாருக்கார்துணையதா குவர்கள்?
அவரவர் தேக முளபொழு துடனே
யாதர வாரென நாடி,
அவரவ ரடைத நெறிகன்மத் தடையு
மாதர வாதர வாமோ?” (சக)

இதோ யான் புரிந்த கொடிந்தொழிலின் பயனை சுண்ணத்தில் அறுபவிக்கப்போகின்றேன்! இதோ என் பிராணன் வெளியிற் புறப்பட்டிவிட்டது பார்!

* குமாரதேவர்.

* “கொலைகளவு காமாதி
கொடுநரகத் தீச்சூழ்ந்து
நிலைகலங்கி மனம்புழுங்கி
நெய்யொதுங்கி நின்றேனைக்
கலைபுணர்வி னஞ்சாந்திக்
கடலாடச் சுகநீட
மலைவாட வைத்தவடி
மாண்பதனை மறப்பதுவே!” (சௌ)

போஜ:—(சௌ) ஆ! ஸாஹஸம்! ஸாஹஸம்!!

முத்தி:—குமாரா! யான் உனக்குப் பலவிதத்தினுந் தீங்
குசனிகழத்தேன்! அவற்றை மறந்து என்னை மன்னிப்பாய்!

போஜ:—அதனாலென்ன! தமது கட்டளைப்படி இப்
பொழுதும் நடக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்!

முத்தி:—(என்னிடமிருந்து, போஜனை இரண்டுகளாலும் வர்ப்புடனணைத்
தக்கொண்டு) என் செல்வனே! இனி எனக்குவேண்டியதுமிருக்
கின்றதோ? இதோ பார்! என் கண்கள் இருள் மூடிவிட்டன!
இந்திரியங்கள் வலிவற்றுப்போயின! நினைவு தடுமாற்றங்
கொள்கின்றது! இருதயம் சூன்யமாய்விட்டது! இதோ மாள்
கின்றேன்!

* “எடுத்தமா ஜன்மம் பாழி
லேகுதற் கஞ்சா ரஞ்சி
யடுத்தவர்க் கருளா ரச்ச
மாடுவர் பொருட்கைக் கொண்டே
யுடுப்பது முண்பதும்பின்
னுறங்கலுந் தவமாய்த் தர்க்கந்

தொடுப்பதி னுட்க ழிக்குந்
துட்டருக் கஞ்சு மாறே!"(சஅ)

(22மே வீழ்த மாண்பாரதபை யபிபித்தல்)

போஜ:—ஆ! கஷ்டம்! கஷ்டம்!

பை:—ஹா! ஹா! (உதெஃ).

போஜ:—ஆ! ஈசா! உனது செயலை யான் என் சொல்
வேன்! (கண்ணீர் சொரிய)

“தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தோயாது நின்ற
சுடரே! தொடக்கறுத்தோர் சுற்றமே பற்றி
நீந்த வரிய நெடுங்கருணைக் கெல்லா
நிலயமே வேத நெறிமுறையி னேடி
யாய்ந்த வுணர்வி னுணர்வே பகையா
லலைப்புண் டடியே மடிபோற்ற வந்நா
ளீந்த வரமுதவ வெய்தினையே யெந்தா
யிருநிலத்த வோநின் னிணையடித்தாமரைதாம்!”

(நிரை வீழ்தல்.)

மூன்றாங்குளம்.

இடம்:—உஜ்ஜயீநீ நகர்: ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜ
ருடைய ஆஸ்தான மண்டபம்.

(சிம்மாஸனத்தினிருப்புறத்திலும் இரண்டு சேவர்கள் வெள்ளித்தடிபிடித்த
கிழை, இரண்டு யவனிகள் வெண்கலமாலையி, மந்திரி சுகேசர் முதலிய சில
ஆகநான்குடைய ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜர் பத்மாவதீ தேவியாருடைய
சிம்மாஸனத்தில் வீழ்நிருத்தபடி பிரவேசித்தல்.)

ஆதி :—மந்திரீ ! அன்று நம்மையப் பகைவர்கையினின்றும் போர்க்களத்திற் காப்பாற்றிய அம்மாகவீரர்களிருவரையும் அழைத்துவரச் சென்றனர்களோ ? போஜகுமாரரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களுடன் இப்பொழுது நம்மைக்கண்டு விடைபெற்றுச் செல்வதற்காக வருவதாய்த் தெரியப்படுத்தினர். நாம் அவர்களுக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்து வழியனுப்பல் வேண்டும்.

ககேசர் :—மஹாராஜா ! அவர்களையழைத்துவருவதற்காக நம் சேனைத்தலைவர் வீரசேனரே சென்றிருக்கின்றனர் : இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் அவர்கள் இங்கே வருவார்தளென்று நினைக்கின்றேன். போஜகுமாரரை நானே எதிர்கொண்டு சென்று மரியாதைகள் செய்து அழைத்துவருகின்றேன் ! (ஃஷ்டிரயத்தல)

ஆதி :—எல்லாம் ஈசனது கிருபையால் நன்றாய் முடிந்தன ! அக்கொலைப்பாதகன் முஞ்ஜ ராஜனுந் தான் செய்த கொடுந்தொழிலுக்குத் தக்கபடி தானே குத்திக்கொண்டு இறந்தான் ! நமது பிரிய நண்பராகிய சிந்துவ மஹாராஜருடைய புதல்வர் போஜகுமாரரும், பலவித ஆபத்துக்களினின்றும் தப்பித் தனது பந்துயித்திரர்களுடன் சேர்ந்தனர் ! ஆ ஹா ! அவருடைய பராக்கிரமத்தை யான் என் சொல்வேன் ! நானும், அவ்வீரர்கள் இருவரும், அப்பாதகன் முஞ்ஜனது கபடத்தால் திடீரென்று கையும் பிடியுமாய் அகப்பட்டுக்கொண்டு சத்தூரு சிபிரத்திற்குக் கொண்டுபோகப்படும் சமயத்தில், எங்கடிகயிருந் தோ வேற்றுருவிற்கொண்ட தேவசேனாபதிபோல் விரைந்தோடிவந்து, என்னையும் அவ்வீரர்களையும் கூடினத்தில் விடுவித்து, அப்பாதகனை யுந் தலைகாட்டவொட்டாமல் ஓடச்செய்தனரான் ரோ அம்மகவீரர்?—ஆஹா ! இச்சமயத்தில், நம்கண்மணி லீலாவதியிருந்திருப்பாளாயின், அவனுக்கே அவ்வீரர் முன்னுஞ்செய்து

கொடுத்தது, இவ்விராஜ்யத்தை யு மவர்களுக்குத்தந்து யான்
பேராந்தமடைவேனே !

பத்மா :—பிராணேசுவரா ! நேற்று நாம் ஸாவித்திரி தே
வியாரையும் ஞானமதி தேவியாரையுங் காண்பதற்காகப் போ
கும்பொழுது வழியில் இருவரைத்தாங்கள் காண்பித்தீர்களே;
அவர்கள் தாமோ அம்மகாவீரர்கள் ?

ஆதி :—ஆம் ! அவர்களே !

பத்மா :—அவர்களில், அச்சிறுவனைப் பாததீர்களோ ?
அவனைக் கண்டது முதல் என்மனத்தில் தோன்றாத எண்ணங்
தளெல்லாந் தோன்றுகின்றன. அவனைப்பார்த்ததும் நம்கண்
மணி லீலாவதியைக் கண்டதுபோலிருந்தது!—(எண்ணீரொரிய)
அச்செல்வியையும் நாம் காணப்பெறப்போகின்றோமோ ?

ஆதி :—ஆம் ! எனக்கும் அவர்களைக்கண்டது முதல் அச்
சிறுவனிடத்திற் சொந்தப் பிள்ளையினிடத்திற் போல் ஓர் அநிர்
வசநீயமான அன்பு உண்டாயிருக்கின்றது. ஆயினும், நம்க்கினி
ஆப்படிப்பட்ட பெண்மணியுங் கிடைக்கப்போகின்றனளா? நெடு
நாள் வரைக்கும் மக்களில்லாது வருத்தினோம் ! ஏதோ ஸ்ரீ
காலப்பிரியநாதருடைய அநுக்கிரஹத்தாற் புத்திரனில்லாவிடி
னும் வனிதாரத்தினமாகிய லீலாவதியைப் புதல்லியாயடைந்
தோம். மக்களில்லா வருத்தத்தையும் சிலநாள் மறந்தோம்.
பூண்டோம் இவ்வுஜ்ஜயிரீ ராஜ்யாதிபத்யத்தை. ஆண்டோம்
குறைவின்றி யனைக வருஷகாலம் ! கொண்டோம் திக்கெ
லாம் வெற்றியை ! கண்டோம் சகல சுகங்களையும் ! இவற்றை
யெல்லாம் நினைப்பதிற் பயனென்னை ? நம்கண்மணியை நாம்
உயிருடன் பறிகொடுத்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்களாயினவே!
இன்னுமவளது செய்தி தெரியவில்லையே ! இப்பொழுது
அவள் உயிருடனிருப்பின், பதினாறுவயதுள்ள திய்யயுவதியாய்
விவாகோசுதையாய் விளங்குவாளன்றோ ? அவள் கிடைப்பீளு
நமக்கு நிகர் யார் இருப்பர் ?

பத்மா :—பிராணநாதா ! நினைக்க நினைக்க, நம்கண்மணி உயிருடனிருப்பனென்றே தோன்றுகின்றது !

ஆதி :—பூதேவியே யுருவெடுத்து வந்தாற்போலிருந்த அப்பெண்மணியைக் கண்டாயினும் யாம் உயர்நலம் பெறலாமென்றெண்ணி யிருந்தோமே ! அவனைப்பறிக்கொடுத்தும் நாம் இவ்விராஜ்ஜியசுகத்தை யனுபவிக்கவேண்டுமோ ? மேகத்திற்றோன்றும் மின்னலைப்போற் கூண்பங்குரமான இகத்திற்குச் சாதனமாகிய சிற்றின்பங்களை யனுபவித்தோமேயன்றி, பரத்திற்குச் சாதனமான ஒரு கற்றவத்தையும் யாம் புரிந்திலோமே !

மக்கள் யாவரு மொக்கவே யடையும்

இறப்பெனு முண்மையை மறப்ப ராயின்,
கேடுவே றுண்டோ ? வீடுபேற் றிற்குத்
துறப்பெனுந் தெப்பந் துணைசெய் யாவிடில்
பிறப்புப் பெருங்கடல் கடக்க லாகுமோ ?

ஞான நெறியிற் போனவ ரன்றியும்

செல்வம் நீக்கிய செல்வ ரன்றியும்

யாவ ருயர்ந்த தேவநா டடைந்தார் ? (௫0)

(பரவேசித்த).

ஒருசேவகன் :—மஹாராஜா ! நமது சேனைத்தலைவர் யாரோ இரண்டு பேரை யழைத்துவந்திருக்கிறார் ! உள்ளே வரலாமோவென்று கேட்டுவரச்சொன்னார்.

ஆதி :—உடனே சென்று வரச்சொல் ! (சேவகன் சிவிரமிக்க).
பிராணேசுவரீ ! இவர்கள்தாம் நம்மை முதன் முதலிற் காப்ப
ற்றவந்த வீரர்களாயிருத்தல்வேண்டும்.

(துயபாலனும், புரடிவேலத்தடனிருக்கும் லீலாவதியும், வீரசேன
ரை முன்னிடக்கொண்டு பரவேசித்தல்)

ஆதி :—(அஃச) வாருங்கள் எமது பிரியநண்பர்கள் ! இவ் வாசனத்தில் வீற்றிருங்கள் ! துங்களது உதவியாற்றான் யாம் அன்று பிழைத்தோம் ! நீவீர்செய்த பேருதவிக்கு யாம் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றோம்? இவ்விராஜ்ஜியத்தையே தங்களுக்குப் பரிசாய்க்கொடுத்தாலும் போதாதே !

ஜய :—மஹாராஜா ! நாங்கள் இவ்வளவு மரியாதைக்கு அர்ஹராகுவதற்கு யாதோருதவியுஞ் செய்யவில்லையே ! அப்போஜகுமாரராற்றான், நாமெல்லோரும் உயிர்தப்பினோம். அம்மகா வீரரையழைத்து, அவருக்குச் செய்யுங்கள் ம்மரியாதைகளெல்லாம்.

லீலா :—(சாந்திமாய்) எந்தாய் ! இவர்தாமோ ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜர் ?

ஜய :—(சாந்திமாய்) ஆம் ! குழந்தாய் !

லீலா :—(ஆன்மதமாய்) ஆகா ! இவரைப்பார்க்கும் பொழுதே என்மனத்தில் இவரிடத்திலோர் அதிசயமான பக்தியுண்டாகின்றதே !

ஆதி :—(ஜயபாலனை சேர்க்க) இச்சிறுவன் தமக்கு என்ன உதவினனோ ! இவனது செயலைக் கண்டு மிகவும் மெய்ச்சுகின்றோம்.

ஜய :—மஹாராஜா ! இச்சிறுவன் நம் புதல்வரிலொருவன். தமக்கே யிவனைப் பரிசளிக்க அழைத்துவந்தேன். இவனொற்றமக்குப் பிரியமுண்டாகுமென்பதற் சந்தேகமில்லை.

லீலா :—வந்தனம் ! (ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜரை வணங்குதல்)

ஆதி :—(ஆன்மதமாய்) ஆகா ! இவனது குரல்கூட நம் கண்மணி லீலாவதியின் குரலையொத்திருக்கின்றதே ! என்னவியயம் ! என்ன பொறுமை ! (பிராசாரம்) பாலகா ! நீ இன்றுமுதல் எம்மையும் ஒரு தந்தையாக நினைக்கவேண்டும் !

லீலா :—மஹாப்பிரஸாதம் !

(பரவேசித்த)

ககேசரி:—மஹாராஜா! அவர்களெல்லோரும் நம்மரண்
மனைத் தலைவாயிலில் வந்திருக்கின்றனர்! உள்ளேயழைத்து
வரலாமோ?

ஆதி:—மந்திரி! இதற்கென்னதடை! சிக்கிரஞ்சென்று
அழைத்துவாரும்.

ககே:—அப்படியே! (கீழ்க்கொண்டதல்.)

ஆதி:—(சாந்திமாய) எனது பிரியநாயகி! ஜகதீசனது
கிருபையாற் சகலமும் மங்களமாய் அமைந்தன! நமக்கு இந்த
யுத்தத்தில் இவ்வளவுபெருமையையும் வெற்றியையும் கொண்
ர்ந்த அம்மகா வீரனுக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போ
கின்றோம்?

பத்மா:— (லீலாவதியைப் பார்த்துக்கொண்டே சாந்திமாய) இச்
சமயத்தில் நம் லீலாவதி கிடைப்பளாயின், அவளையவருக்கே
மணஞ்செய்துகொடுத்து இந்த நாட்டையுமவர்களுக்குக் கொடு
த்துவிடலாம்.

(பேபத்தியத்திற்குள் முரசுகோஷம் முழங்குதல்)

ஆதி:—இதோ அவர்களும் வருகின்றார்கள்! (எழுந்திருத்தல்)
(போஜன், காளிதாசன், புத்திசாகரர், வத்ஸராஜர், ஹரிஹ
ரர், கோவிந்தபண்டிதரும் ககேசரை முன்னிட்கொண்டே பரவே
சித்தல்)

சபையோர்:—(எழுந்த சிவ) ஜய! ஜய! விஜயீ பவ!

ஆதி:—(எதிர்கொண்டேசூழ) போஜகுமாரரே வாரும்!
எம்முயிரைக் காப்பாற்றிய வீரசிம்மமே வாரும்! வாரும் காளி
தாசரே! வாரும் எமது பிரிய நண்பராகிய புத்திசாகரரே!
எல்லோரும் வரவேண்டும்! நுங்களது உதவியாற்றான்
எமது கீர்த்தியும், இராஜஜியமும் நிலைத்தன! யாவரும் இங்கு

விஜயஞ் செய்யவேண்டும்! (யாவரும் ஆதித்தியவர்மையை வணங்கியுட்காராதல்)

போஜ:—மஹாராஜா! நாங்கள் என்ன உதவிசெய்தோம்? தம்முடைய பேருதவியினொற்றான் நாங்கள் இப்பதவியை யடைந்தோம்:

ஆதி:—இராஜகுமாரா! உன் விநயமே எம்மைப் பரவசப்படுத்துகின்றது. இனி இவ்விராஜ்யமு முன்னுடையதே!

போஜ:—மஹாராஜா! யான் இவ்வளவு மரியாதைக் கர்ஹனல்வேன்! வேண்டுமாயின் பரமோபகாரியான இப்பிராமேணத்தமருக்குச் செய்யுங்கள் இம்மரியாதைகளெல்லாம்.

கோவிந்த:—இராஜகுமாரா! ஏழையான எம்போன்றவர்களுக்கு இம்மரியாதைகள் எதற்கு? நீ இவைகையெல்லாம் பெற்றுச் சக்கிரவர்த்தியாகிப் பிரஜைகளைப் பாதுகாத்து வந்தால் அதுவே எனக்குச் சகல ஸாம்ராஜ்யமுங்கிடைத்தது போலாகும்.

ஜய:—மஹாராஜா! என்னை மன்னித்து, யான் கூறுவனவற்றைச் சிறிது கவனித்துக் கேட்கவேண்டும். யான் தமக்குமாத்திரமன்று, இவ்விராஜகுமாரருக்கும் பெருந்தீங்கிழைத்துவிட்டேன்.

ஆதி:—இஃது ஆச்சரியத்தினு மாச்சரியமே!

போஜ:—(சுயரலன் சேக்கி ஆன்மகதமாய்) ஆ! இஃதென்ன! இவனன்றோ அப்பில்லராஜன்! இச்சிறுவன் யாவனோ? இவனைப் பார்க்கும்பொழுது என்னுயிர்க்காதலி லீலாவதியின் ஞாபகம் வருகின்றதே!

ஜய:—இல்லை! மஹாராஜா! மதிஹீநத்தினொற்றமக்கும் இவ்விராஜகுமாரருக்கும் மகத்தான அபராதத்தைப் புரிந்துவிட்டேன்!

இரக்கமுளங் கொள்ளாம
 லிச்சிறுவ னெடுந் தமக்கு
 மரசேயான் செய்தவப
 ராதித்தை யென்சொல்வேன்!
 புரிந்தபிழை பொறுத்தெனக்குப்
 போதித்து நல்வழியைக்
 கருணைகூர்ந் தடியேனைக்
 காப்பதினி நும்பரமே! (௫௧)

ஆதி:—நீர் கூறுவதெல்லாம் விரைவே! ஆயினும் நமது கருத்தை விளக்குவீர்.

ஜய:—மஹாராஜா! சொல்கின்றேன்! கவனித்துக் கேட்கவேண்டும். யான் தாரை நாட்டிற்கும் இந்நாட்டிற்கும் மத்தியிலிருக்கும் ஒரு மலைநாட்டை யாண்டவரும் பில்லராஜன்! எனது பெயர் ஜயபாலனென்பர்! களவுசெய்தலே எங்களுக்குச் சிறந்த தொழிலாயிருந்தது!

லீலா:—(ஆச்சரியம்) இதையுமொரு சிறந்த தொழிலென்று சொல்லுகின்றனரே! (தலைகுனிந்த சிறிதல்)

ஆதி:—(புன்சிரிப்புடன்) அதனென்ன! உலகத்தில் இதுவுமொரு தொழிலே! அதனற்றான் அன்றோ 'களவுங் கற்று மற' என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர்! இனியதை நீரும் மறப்பீரென்றே நம்புகின்றோம்!

ஜய:—நங்களது அதுக்கிரஹத்தால் அக்கொடுத்தொழிலை யான்முன்னரே விட்டுவிட்டேன். அது சிறித, தங்களுக்கு ஞாபகமிருக்குமே? சுமார் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்குமுன், தாமுந். தேவியாரும் நான்கு வயதுள்ள ஒரு பெண் குழந்தை யுடன் எனது தூக்கத்திற் கருகில் வேட்டையாட வந்தீர்களன்றோ?

ஆதி :—ஆ! கஷ்டம்! அஃத இன்னும் நன்றாய் ரூபக மிருக்கின்றது.

ஐய :—அப்பொழுது திடீரென்று ஒரு பதினாறடிவேங்கைப்புலி தரத்திவர, ஒரு மரத்தடியில் அக்குழந்தையுடன் தங்கியிருந்த தமது சிப்பந்திகள் பயந்து அவ்விடத்திலேயே அதனைப் போட்டுவிட்டு ஓடத்தலைப்பட்டனரன்றோ?

ஆதி :—ஆம்! வாஸ்தவமே! பிறகு அக்குழந்தையின் கதி என்னவாயிற்றோ?

ஐய :—நான் அச்சமமத்திள் தற்செயலாய் அவ்விடம் வந்தேன். அக்குழந்தை தனியாய் அழுதுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, அதனை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் என்னுடனெடுத்துச் சென்றேன். பிறகு தாங்களும் அவ்விடத்திற்கேழிவிட்டு எங்குங்காணாமற் கருத்து நொந்து நகருக்குத்திரும்பி வந்து விட்டீர்கள்! அதுமுதல் அக்குழந்தை தாங்களிட்ட நாமதேயத்துடனே என் சொந்தமகளைப்போல் வளர்த்து வரப்பட்டனர்!

பத்மா :—நல்லது! அவள் உயிருடனிருக்கின்றனனோ?

ஐய :—(ஸீலாவதியைக்காட்டி) அம்மணி! இதோ இச்சிறுவனைப்போல் உடைதரித்து நிற்பவளே தமது செல்வப்புதல்வீ ஸீலாவதி யாவள்!

ஸீலா :—(உன்மகதராய் சந்தோஷத்தடன்) ஆ ஆ! இம்மஹாராஜா யோ என் தந்தையார்! இம்மாதரசி தானே என்னைப்பெற்றவள்! இதுவரை இப்பில்லர்களின் வயிற்றிற் பிறந்தவனென்றன்றோ நினைத்திருந்தேன்.

ஐய :—குழந்தாய்! நீ மேலே போர்த்திருக்கும் புருஷ உடையைக்கழற்றிவிட்டு உன்தாய்தந்தையருக் கடிபணிவாய்! (வேங்கைபுகழற்றல்)

ஆதி :—ஆ இதென்ன! இவ்வாந்த பரம்பரையால் எண்குச் சித்தப்பிரமை யுண்டாகும்போலிருக்கின்றதே! என்ன

ஆச்சரியம்! யான் இழந்துவிட்ட என்னருமைப் புதல்வியோ இவன்! (லீலாவதியைக்கட்டியனைத்த) என் கண்மணி! உன்னையான், இச்சமயத்திற் பெற்றபாக்கியமே பாக்கியம்.

போஜ:—(ஆன்மகதராய்) ஆ! என்னுயிர்க்காதலி லீலாவதியே! இவள் ஆதித்தியவர்மமஹாராஜருடைய புதல்விதானோ? அன்றேல் இவ்விதகுணமும் அழகும் எங்கிருந்துவரும்!

சபை:—(சந்தோஷத்தடன்) ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

பத்மா:—(லீலாவதியைநோக்கி) என் கண்மணி! என்னருகில் வந்து என்னைக் கட்டியனைப்பாய்! (கண்ணிப்பெருக) உன்னைக் காணாமல் நாங்கள்பட்ட வருத்தத்தை என் சொல்வோம்!

லீலா:—(அப்படியே செய்து) என்னருமைத்தாயே! எல்லாம் ஈசனது அருளே!

ஆதி:—ஜபபாலரே! இப்பேருதவிக்கு யாம் உமக்கு என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றோம்!

ஜய:—மஹாராஜா! தாங்கள் என்னை மன்னிப்பதே எனக்குச் சிறந்த சைம்மாறு செய்ததாகும். ஆயினும் யான் இப்பெண்மணியைப்பற்றி ஒருசிறிய விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது.

ஆதி:—என்ன! இவளை யாருக்காயினும் மணஞ்செய்து விட்டீரோ?

ஜய:—மஹாராஜா! அதைப்பற்றியே யான் சொல்ல வந்தேன்! இதோ நித்கின்றனரே போஜகுமாரர், இவர் இன்னொரென்றறியாமல், இவரையோர் கடுங் காட்டிற்கண்டு இவரைக்கொண்டே இவரது அரண்மனையைக் கொள்ளையடித்தேன்! பிறகு இவரது பராக்கிரமத்தைக் கண்டு, இவரை என் தூர்க்கத்திற்கழைத்துச் சென்று, இப்பெண்மணியையும்

இவருக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கலாமென்று நினைத்திருந்தேன்! இப்பெண்மணியும் இவர்மீது காதல் கொண்டனள்! அவருக்கும் இவள்மீது காதலுண்டாயிருக்கின்றதென்றறிந்து ஆநந்தங்கொண்டேன்! பிறகு கொலைபாவங்களுக்கஞ்சாத வளான என் மனைவியின் சொல்லுக்குப் பத்தப்பட்டு இவரை க்கொல்ல ஒப்புக்கொண்டேன். இதையறிந்து இப்பெண்மணியே அவரை எங்கள் கையினின்றும் காப்பாற்றினள்! அவரது மெய்க்காதலையும் பெற்றனன்! ஆகலின் இச்சமயத்திற் இப்பெண்மணியை ஆம்மகா வீரருக்கே முறைப்படி மணஞ்செய்துகொடுப்பீர்களென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்!

ஆதி:—சர்க்கரைப் பந்தலிற் தேன்மாரிபொழிந்தாற்போலாயிற்று!

ஜய:—(பேசினாரே) இராஜகுமாரரே! யான்செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளவேண்டும்!

போஜ:—தாம்செய்தன வெல்லாமெனக்குபகாரமே!

ஆதி:—புத்திசாகரரே! தமக்கீந்தச்சம்பந்தம் சம்மதமோ?

புத்தி:—மஹாராஜா! இக்காட்சியையும் காண்பேனோ வென்றிருக்க, இப்படித் தாங்கள் சேட்பது விந்தையே! இப்பெண்மணி பிறந்த உடனே இச்சம்பந்தத்தைத் தாமும், தமது நண்பர் சிந்துலராஜரும் ஏற்படுத்தி விட்டீர்களன்றோ? ஈசனது அருளால், இதற்கு விரோதமாய் நின்ற அப்பாதகன் முஞ்ஜனும் தற்கொலைபுரிந்து மாண்டனன்! அக்கற்பிற்கரசி விலாஸவதியும் தன்பிராணபந்துவை யடைந்தனள்! தாமும் வெகுநாளாய்க் காணாதிருந்த தம்புதல்வியைப் பெற்றீர்கள்! இனி இவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து மனமகிழ்ந்திருப்பதைக் காண்பதைவிட எனக்கு வேறென்ன வேண்டியது?

ஆதி:—இராஜகுமாரா! எம்புதல்வியைத்தாம் முன்னரே காந்தர்வத்தினால் மணந்தவராயினும், மதுபடியிற் பெ

முது நாங்கள் கண்டி களிக்க இவனைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து எங்களை யனுக்கிரஹிக்கவேண்டும். (பேரலுக்கும் விவாதிக் கும் பாணிக்கிரகணஞ்செய்ததல்)

போஜ:—இவையெலாம் ஈசனது திருவருளே ?

*“உலகொடுயிர் பரமாகி யொளிருமொரு பொருளை யுவமைகடந் தப்பாலுக் கப்பாலாம் பொருளைக் கலகமிடுங் காமாகி பகைஞர்வலைப் பட்டுக் கலக்கமுறு முயிர்ப்பறவை களைக்களையும்பொருளைப் பலகலையின் முடிவின்முடி வாயிலகு பொருளைப் பாவாபா வங்கடந்தோர் பங்கிலுறை பொருளை யலகறுமா நந்தநிறை வேவடிவாம் பொருளை யருளுருவை மருளகமே யடைகவடைக் கலமே!”

ஆதி:—சபையோர்கள் ! யான் கருதியதொன்றுளது ! அதை நீங்கள் நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும்.

§“ஐய சாலவு மலசின னரும்பெரு மூப்பும் வெய்ய தாயது வியலிடப் பெரும்பரம் விசித்த தொய்யின் மாநிலச் சுவையுறு சிறைஹந் தினியா னுய்ய லாவதோர் நெறியுக வுதவிட வேண்டும்!”

ஆகலின், இப்பொழுதே இவர்களுக்கு முடிசூட்ட விடைதந்த ருளவேண்டும்.

சபை:—அப்படியே ! மிகவுஞ்சந்தோஷம் !

ஆதி:— (பேரஜையும் விவாதியையும் சிவராசத்திங் வீற்றிருக்கச் செய்த, தனதமகுடத்தை பேரலுக்குச் சூட்டி போஜகுமாரரே !

+“மன்னவன் வலிசெந் கோலினு லன்றி வாளிணுற் சேனையா வில்லை,

நன்னெயி வழுவா மன்னவன் றனக்கு
 நாடெல்லாம் பேரர னுலகின்
 மன்னுயி ரெல்லா மவன்படை யன்னோன்
 மனமெலா மவனுறை பீடம்
 இன்னதன் மையினு லரசளிப் பவனை
 யிகல்செயுந் தெறுநரு முளரோ?" .(௫௪)

ஆதலால், நீவிர் இருவரும் துமது பந்துமித்திரகளைத்திரர்களுடன் நீடுழிகாலம் இச்சிம்மாசனத்தின்மீதுவீற்றிருந்து, ராஜா திராஜராய், நாராஜாஜ்ஜியத்தையும் பூபாளராஜ்ஜியத்தையும் ஶுப்படிப்பரிபாலித்து வருவீரோ, அப்படியே இவ்விராஜ்ஜியத்தையும் இரண்டாவது விக்கிரமாதியனென்று சொல்லும்படி பரிபாலித்து வருவீரெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்!

சபை:—மன்னர்திலகா! அப்படியே செய்து எங்களை விக்கிரமாதிய மஹாராஜாவைப்போற் களிக்கச் செய்வீரென்று பிரார்த்திக்கின்றோம்!

போஜ:—சபையோர்கள்! ஏதோ எம்மாலியன்றமட்டும் நீதிநெறிவழுவாமல் அரசுபுரிகின்றோம்.

புத்தீ:—இராஜகுமாரா! நீ எல்லா முணர்ந்தவனெனும், இச்சமயத்தில் யாமுனக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டியதிருக்கின்றது! அதனைக் கவனித்துக்கேண்மோ!

* “கரிய மாலினுங் கண்ணுத லானினு
 முரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
 விரியும் பூதமொ ரைந்தினும் மெய்யினும்
 பெரிய ரந்தணர் பேணுதி யுள்ளத்தால்!” ()

போஜ:—எல்லாம் அவர்களுடைய அதுக்கிரகமேயன்றி வேறென்ன!

ஹரி :—அதற்கென்ன சந்தேகம்!

வதீல :—அரசே! யாழ்நகருக்கு அதிகமாய்க் கூறவேண்டியதொன்றுமில்லை.

* 'சூது முந்துறச் சொல்லிய யாவையு
நீதி மன்ன நினக்கிலை யாயினு
மேதமென்பன யாவையு மெய்துதற்
கேரது மூல மவையென வோர்தியே!' (௫௬)

போஜ :—அப்படியே!

கோவி :—ராஜசத்தமா! சகலத்தையுமறிந்த உனக்கு யான் நீதியெடுத்துரைப்பது விந்தையே! ஆயினும்,

* "யாரொடு மும்பகை கொள்கில நென்றபின்
போரொடுங்கும் புகழொடுங் காதுதன்
தாரொடுங்கல்செல் லாதது தந்தபின்
வேரொடுங்கெடல் வேண்டலுண் டாகுமோ?"

போஜ :—அடிகாள்! ஒருநாளும் இல்லை!

காளி :—நண்பா! அரசரிமையில் யாவருந்துதிக்கத்தக் கவன உனக்கு யான் கூறலும் வேண்டுகோ?

* "உமைக்கு நாதற்கு மோங்குபுள் னூர்திக்கு
மிமைப்பி னுட்டமொ ரெட்டுடை யானுக்குஞ்
சமைத்த தோள்வலி தாங்கின ராயினு
மமைச்சர் சொல்வழி யாற்றுத லாற்றலே!" ()

போஜ —நண்பா! இதனைமறப்பின், அரசுபுரிதலங் கூடுமோ?

ககேசர் :—இதுதான் நீதிமன்னர்களுக்கிலக்கணம்!

* “வைய மன்னுயி ராகவம் மன்னுயி
 ருய்யத் தாங்கு முடலன்ன மன்னனுக்
 கைய மின்றி யறங்கட வாதருண்
 மெய்யி னின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ?”

வீர :—வாஸ்தவம் !

“இனிய சொல்லின னீகைய நெண்ணினன்
 வினையன் றாயன் விழுமியன் வென்றியன்
 நினைபு நீதி நெறிகட வானெனி
 லினைய மன்னற் கழிவுமுண் டாங்கொலோ !”

போஜ :—துங்களது அறுக்கிரமிருக்குமளவும் எம்கெ
 ன்னகுறை ?

கன்றினைத் தாய்போலு மருளுடன் மக்களைக்
 கருத்துள மிருத்தி வேந்தர்
 கடலிலுற் சூழும்பு புவனமகி லத்தையுங்
 காப்பதே கடமை யாகும் !
 மன்றுபுகழ் மாளவ மென்றென்று மோங்குமா
 வளமுடன் பாது காத்து
 மனஞ்சாட்சி யாகவுந் நிரவத்ய மாகவுமவ்
 வண்கடமை நிறைவேற்றுவாம் !
 நன்றுமதி சொலியெமக் குறுதியொடு வல்லமையு
 நல்கியொரு தவறுமின்றி
 நாட்டினிற் சாதிமத பேதங்கள் பாராது
 நாட்டி நற்றன்ம நிலையை

என்றனுள மேவிரின் றெங்கணு நிறைந்துளோ
 னீசுரன் தேவ தேவன்

என்னுடை விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவாராக
 வேமமா மெம்பிரானே! (சூக)

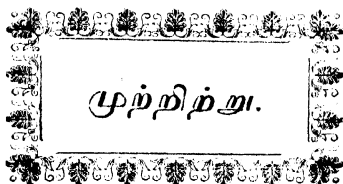
சூதி :—அவ்வியாஜகருண மூர்த்தியான எம்பிரான் அப்
 படியே நிறைவேற்றுவர் !

போஜ :—சான்றோர்கள்! யான் இவ்வளவு சுகத்தையும்
 நலத்தையும் பெறத்தக்கவனல்லேன்! என் பிதாவுக்குப்பிராண
 நேசரும் எனக்கு ஆசிரியருமான புத்திசாகரரையே எனது
 முதன்மந்திரியா யடையப்பெற்றேன்! சகல நீதிகளையும்றிந்த
 ஹரிஹரரையும் சுகேசரையும் எமது முக்கிய சசிவர்களாகக்
 கொண்டேன்! எனக்குப் பரமோபகாரஞ் செய்த வத்ஸராஜரை
 யும் வீரசேனரையும் எனது மகாராஜ்ஜியத்திற்குச் சேனாதி
 பதிகளாகக் கொண்டேன்! என்னைக் கோரமான ஸப்பத்
 தின் வாயினின்றும் காப்பாற்றிய கோவிந்த பண்டிதரை
 எனது ஆஸ்தான பண்டிதராகப் பெற்றேன்! பசிதாகத்
 தினுற் காட்டில்வருந்திக் கஷ்டப்பட்ட என்னைக் கருணையுட
 ன் காப்பாற்றிய பீல்லராஜர் ஜயபாலரையே எனது தனபாலக
 ராகவடைந்தேன்! என் பிராணனைப் பணமுறைக் காப்பாற்றின
 என் பிராணநேசன் காளிதாசனையும் அந்திரேசசத்தையான்
 மெவர எனக்குப் பிரதிநிதியாகக்கொண்டேன்! ஆதித்திய
 வர்ம மகாராஜரது நல்லப்பிராயத்தையுங்கொண்டேன்! கற்
 பிற்கரசி விலாஸவதியையும் அடைந்தேன்! என்னுயிர்க்காதலி
 லீலாவதியையும் மணம்புரிந்தேன்! நுங்களது அநுக்கிரகத்
 தால் இம்மத்தீயதேசம் முழுதிற்கும் சக்கிரவர்த்தியானேன்!
 இவ்வலகில் யான் விரும்பத் தக்கனவெல்லா மெய்தினேன்!
 இனி எனக்கென்னே குறை? எல்லாம் ஈசனது திருவருளே!

*“தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்
 செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்குமற்றை
 மூவர் கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
 மூதாதை மாதானும் பாகத் தெந்தை
 யாவர்கோ னெம்மையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
 யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோம்
 மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு
 மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே !” ()

(மலர்மரிபெய்து யாவரும்நின்றுகிரமித்தல்.)

* திருவாசகம்.

சுவாமிநாதர்

MAHAMAHOPADHYAY
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

செய்யுண் முதற் குறிப் பகராதி.

(* இக்குறியுற்றன மேற்கோட்பாக்களாம்; † இக்குறியுற்றன
மாறுத லடையப்பெற்ற மேற்கோட்பாக்களாம்.)

	பக்கம்.
† அக்கோவெனுங் ...	௧௩௮
* அங்கண் விசம்பி ...	௧௪௬
† அடகெடுவாய் ...	௧௪
* அத்தியின் மலரும் ...	௧௨௬
† அந்தர முற்று ...	௨௧௬
* அந்த வெயிலத்தகல்..	௩௦௧
* அரித்யாநி சரீரணி..	௨௬௪
அமரரெலாமடிபணியு	௪௧
* அரவினையாட்டுவாரு.	௧௨௪
அருளாகி யருவாகி...	௧
* அவரவர் வினையின்...	௩௩௪
† அவனுக்குயிரவ்வள...	௩௧௪
† அற்றதலைபோக ...	௧௩௩
* அறந்திகழ் தவமு ...	௨௩௬
* அறிவையழிக்குஞ்...	௧௧௧
* அன்புறு மறத்தினு...	௧௮
* அன்னம்பழித்தநடை	௨௦௦
* அன்னையோவையாவோ	௪௨
அன்னையிலையாம்...	௨௩௮
* அஸஞர்யா நாம ...	௧௪௬
* ஆக்கமும்வருமைதானு	௩௦௬
ஆகா யானென்சொல்	௨௮௪
* ஆண்டாண்டுதோறு..	௨௦௩
* ஆத்மவத்ஸர்வ ...	௨௧௩
* ஆபத்துக் குதவாப்...	௧௧௪
* ஆயாஹீந்தர் ...	௩௧௧
ஆலகாலவிஷத்தையு.	௧௨௪

	பக்கம்.
* ஆழாழிசகாயின்றி...	௧௨௪
* ஆற்றல் மூன்று ...	௧௪
† இதைய மூடுருக்கு ...	௨௩௪
* இரக்க முளங் ...	௩௪௬
* இருப்பது பொய் ...	௨௬
இலங்குராஜஹம்ஸ...	௨
* இன்று தாரை ...	௧௬௪
* இன்றுதாயிழந்தது	௧௩௪
* இன்று புதிதன்றே ...	௧௪௪
* இனிய சொல்லின ...	௩௩௬
* ஈண்டுநாளு	௨௦௮
ஈசனே நின்மேல் ...	௩௧௬
† ஈயாத புல்ல ...	௧௮
* உசித மிதனைச்செய்த.	௨௨
* உடுக்குநீருலகமேழும்	௨௪௬
உதித்து மறைபோழ்	௪௪
* உமைக்கு நாதற்கு ...	௩௩௨
உயர்வரம் மக்களால்..	௩௨௧
* உருவக்காமன் ...	௨௪௨
* உரைசெயு மறத்தி ...	௪௧
உலகினி லுயர்நல ...	௧௧௧
* உலகொடியிர் ...	௩௩௦
* உள்ள முடையான்...	௩௨
† உன்னைக் கொன்றன்..	௨௩௬
உனதுபெயரொருதர.	௮௪
ஊக்கமுளோர் ...	௧௩௬
* ஊருணிநடுவூர்நின்ற.	௧௦௩

செய்யுண் முதற் குறிப் பகராதி.

	பக்கம்.
ஊழிவெங் கதிரவன்..	௩௩௦
எடுத்தமாஜன்மம் ...	௩௩௮
எம்மேகங்களு ...	௨
எய்திய குற்றத்தோர்	௬௨
எல்லார் செயலு ...	௩௨௫
என்புருகி நெஞ்சம்...	க௭௭
என்னவென்று ...	௨௮௫
என்னோ வனிதை ...	௧௩௧
ஏமந்தருதுவில் ...	௧௪
ஐயசாலவு ...	௩௫௦
ஐயையோ வென்ன..	௨௦௪
ஒருவனுடன் தேன் ...	௧௨௫
கடல்நிலமாக ...	௧௪௫-A
கடலமுதேதேனே...	க௭௭
கண்ணினுண் மணியே	௨௨௬
கணிகொண்டமுங்வுல	௪௨
கரிய மாலினுங் ...	௩௫௧
கருவி நஞ்சாதி ...	௧௨௮
கல்லெனுமையவொரு	௧௯௭
கலையெலாமுணர்ந்தா	௨௭௫
கள்ளருந்தின ...	௧௮௭
கற்பூரப்பாத்திகட்டிக்	௩௦
கற்றவர் கடவுட் ...	௧௦௩
கன்மனப் பார்ப்பார்..	௨௫௪
கன்றினைத்தாய்போ...	௩௫௩
காமங் குறித்துப் ...	௨௩௫
காமமே குலத்தினையு.	௨௧௭
காயநீர்க் குமிழி ...	௩௩௬
கால்னை நீட்டிக் ...	௨௫௦
காளிகோராமலர்போ	௩௧௮
கானலை நீரென் ...	௨௧௨
கீச்சுக்கீச்சென் ...	௧௧௬
குணமிருந்தாலுங் ...	௬௧
கும்பத்திடைப்பிறந்..	௪௩

	பக்கம்.
* குரவரைப் பெரியரை	௪௬
குலதன் ரதூஞ்சிப்..	௩௨௫
* குழவிக் கோட்டினம்.	௨௮௬
* குற்றம்புரியாதிருந்து	௪௬
* கூயவேழத்தைக் ...	௧௪௫
கூவுங் கோகில ...	௪
* கைகேசி மனந்திரிய..	௭௧
கையாத தீங்கனியோ.	௨௩௬
கையில் தண்டகமண்ட	௨௩
கையினிற் பிடித்த ...	௪௩
* கொடையேயெவர்க்கு	௨௬௬
* கொல்லா நோன்பு ...	௨௭௩
† கொலைகளவு காமாதி.	௩௩௮
கோமகளே நினது...	௨௦௭
† கோனந்த ரன் குலக்..	௧௪௫
சர்க்கரைப் பாகா ...	௪
சர்வலோக பலத்தை.	௧௮௬
* சரிந்தவெங்கதிரோன்	௪௫
* சாதல்வந்தமித்தகாலுந்	௧௭
சித்தி விநாயக ...	௧௦௭
* சுடர்கான் நெழந்த...	௨௫௭
சுடரொளி கண்டு ...	௧௩
† சுந்தரப்போஜனில்லா	௧௫௫
சுந்தரி! யாதுரைப்பே.	௨௩௦
* சுழல்சகடக்கால் ...	௩௩௩
* சூது முந்துறச் ...	௩௫௨
சூரன் கருப்பன் ...	௧௧௩
செந்தழற் கதிரோன்.	௧௭௪
செந்நீர்ப் பவளச் ...	௨௧௬
சேணுறுசீர்த்திசான்ற	௬
† சொந்தமென்றறிந்தும்	௩௧௬
சொன்னயம்பொரு...	௪௨
சோர்ந்த யாக்கையு..	௩௧௨
* தக்கக் கணவன்கீழ்...	௫௬

	பக்கம்.
தங்கியே பினமுஞ் ...	சௌ
கங்குதா வரமுஞ் ...	க0சு
* தந்தைசொன் ...	ருரு
† தம்முயிர்க்குறுதி ...	கக
தர்மமாயிதுகாறு ...	கௌ
தற்செயலாயங்குவந்த	உஅசு
† தனக்குறுந்தமக்கு ...	உருரு
தனபல மிருந்தென்..	ருருரு
தாயென்றுந் தந்தை	கௌரு
* தானத்திற் குரித்து..	உசு
* திருக்கிளர் முகமும் ..	உருச
† திரையார்கடல் ...	ரு0ரு
தினையும் விடாதிச் ...	கஅ
* தீங்குவந்தகடையுமாறு	உஅசு
* தீயாகைக்காண்பதுவுந்	சுசு
* தூம்பினிற்புகைத்த ...	கஉசு
* தூமகேதுபுவிக்கென.	ருரு
தெரிந்துதன்னைவல்ல	சுசு
* தேங்குவிண்போக...	கஉசு
† தேர்ந்தமனக்கொடி	கருஅ
* தேவர்கோவறியாத..	ருருரு
தைலம் நிறைந்த ...	கஉஉ
* தேய்ந்தும் பொருளா	ருசுசு
† தோன்றிவிரியுமனத்.	கருஅ
† நஞ்சமன்னவரைந்...	சௌ
* நமோ அஸ்தஸர்பே.	ருசுசு
* நல்லவுந் தீயவு ...	உ0
* நல்லவினைஞ்ஞறப்பய.	ருசு
நல்லுணவருந்தி ...	ருசுசு
* நல்லோர் வகுத்த ...	கருசு
* நஷ்டேடம்ருதே ...	உ.கசு
* நார்த்தொடித் ...	கசுசு-A
நானே கரும்படி ...	உகசு
* நினைதளர்ந்திட்ட ...	ருருரு

	பக்கம்.
* நிரந்தரவு ரோம ...	உருசு
* நீத்தவராதியோர் ...	ருசு
ப்ரத்தமாமொளிவீசு..	எசு
பஞ்சணை மீதும் ...	ருசுசு
† படியினம்பொழுதே.	கருசு
* பண்டுருத்துச்செய்த.	கசுசு
பண்ணவனிவ்வுல ...	க00
* பத்திமாட மணிக் ...	சசு
* பதியுண்டு நிதியுண்டு.	சுசு
* பயிர் கரிந்தனவும் ...	கருசு
பழிசெயுங்கொடிய...	உஉசு
† பற்று நினைத்தெழு...	கருசு
பாலார்கத்யுதிக்கோடி.	க0ௌ
* பாவமும் பழியு ...	உஅஅ
பிணியிலா வுடல ...	உஉ
பிறந்ததுஞ்சிங்கக்...	சு
† பிறியார் பிறிதல் ...	ரு0ரு
பின்பு நடந்ததை ...	உசு0
* புசன்றிடு நன்மை ...	ருஉரு
புண்ணியவா னிவ்வுல	க00
* புதைத்தகாரிருட் ...	சரு
† பூமரமா பூர்வனவா..	உஅௌ
† பொன்னொடு மணியு	ககசு
* மங்கை கைகை சொற்	உௌசு
* மடியொன்றுளதேல்.	ருசு
† மண்ணினும் நல்லள்..	ருஉசு
* மண்மடைந்தையர் ...	கருரு
மதனைப் பழிக்கு ...	உருஉ
மயங்கினேன் வருந்தி	உசுௌ
* மருந்தறியேன் ...	கருசு
* மலையிசைத்தோன்று	கசுசு-A
* மறைநீதியுற்ற ...	கசு0
* மன்னுபுகழ்பெற்று...	கசுசு
* மன்னவன்வலி ...	ருரு0

	பக்கம்.		பக்கம்.
மனதுடன் மணந்த	உஉ0	* வருந்தி யழைத்தா...	ககக
* மனமொத்து நினைந்த	உகஅ	* வருவாய்க்கியைய ...	டுஉ
* மாதவர்களடிபேணி..	டுக	† வலியேகாலமிட ...	கஉஉ
மானிடர் யாருந் ...	கசஉ	வழிபடுந் தெய்வ...	ககக
மானியைக் குற்ற ...	கசஎ	வாழாதவண்ணம் ...	உஉடு
மித்திரன்பொல்வரும்	கஉ0	விசனமுள்ளவன் ...	சடு
முன்னறியேன் ...	ககஅ	விட்டு நில்லெனை ...	கஅஅ
* முன்னக மணந்த ...	உஉ0	* விடாது தனுவிற் ...	கக
மூர்த்தி யெடுத்தப் ...	உசஉ	* விண்குலாவுயர் ...	ககக
* மூவர்க்காகிவ ...	ககக	† விரிந்தசெங்கமர்களு.	க0க
* மைதிகழ்வாரிகுழ ...	உகஅ	* வில்லொக்கு ...	உஅ0
* யசஸ்கரம் ...	ககக	† வீடதேதுவாசலேது.	உ௭
* யாதுஷுவோ ...	ககஉ	* வைய மன்னுயி ...	கடுக
* யாரொடும்பகை ...	கடுஉ	ஜயஜயஜயபோஜ ...	கஉச
* யாந்திய்யாய ...	உசக	ஜயஜயஜயஸர்வலோ.	அச
* யேதோரோசநே ...	ககஉ	* ஸ்வாம்யுக்க்தே ...	கசடு-அ
ரஜோகுணபரம்விதி.	க0ச	* ஸக்ருதம்சோநிபததி.	உகஅ
வண்டினங் கருந் ...	அ0	ஹரியேஹரனே ...	க0உ
† வண்டு மொய்த்த ...	உ0க	ஹேகௌரீச்வர ...	உஉஉ
வராஹமிஹிரர் ...	உடு	ஸ்ரீ தேவதேவேச ...	க

கீர்த்தன முதற் குறிப் பகராதி.

	பக்கம்.
அப்பப்பா ! இது என்ன	கஅக
அபயம் சிவனே ...	கஎக
அன்னை சீதை ...	ருக
அஹஸோ இவர்தாம்...	உருக
ஆ ! இதன்ன ஆச்சரிய	உகக
ஆஹந்தாவென் ...	க௦உ
ஈசாளம்மைக்காவாயோ	ககக
ஈசா ! யானென் செய்	ககரு
உன்றன் ஹஸ்தஸ்பர்ச..	உகச
எங்கேயாகிலுமுண்டோ	உஎ௦
எப்படி உயர்த்திருப்பேன்	ககச
எவருக்குத்தான் தெரியு	அஅ
என்ன விந்தையோ அறி	உஎஉ
என்னன்பர் இவர்தாமோ	ககரு
என்னென் றுரைப்பேன்	க௦
எது யான் செய்வேன்...	எஅ
எனுங்கட்கிக்கவலை ...	ககஅ
ஐயோ யானுமோர் ...	ருஅ
ஓகோமைந்தரை ...	அக
ஓசகியான் யாது செய்	ககக
கணபதியே சரணம் ...	க௦க
கருணைபுரிந்தென்றன்...	கஎக
கருணை கூர்ந்திவர்களைக்	ககக
கனவிலுமுனைவிட்டுக்...	உகக
காரியமுளதோ ...	உரு
காவாய் காவாய் ...	உகஅ
குலதர்மமும் ...	கக
கெடாத அமுதே ...	கஅச
சத்திய நிகர் தர்மமும்...	அக
சந்திரனோ இவன் ...	உருஅ

	பக்கம்.
சிறந்தோய் சென்றிடும்	உகச
சும்மா விருந்தால் ...	க௦
சுரலோக மோஹன ..	உருஎ
சேரவென்னைத் ...	உகக
தருணந் தருணமிது...	கஎ
தருணியேயுனைநான் ...	உஎ௦
தராதலத்தில்வேறு ...	உஅக
தில்லேலோ தில்லேலோ	உகரு
நம்பவுக்கடுமோ ...	கக௦
நாதா ! நாதா ...	உஉச
பசிபொறுப்பேனோ ...	கரு
பணமு மதிகாரமும் ...	கஉ
பாக்கியமே பாக்கியம்..	உ௦உ
பாஷிலுக்கஜ்ஜநீ ...	ககஉ
பெண்ணாய்ப்பிறப்பதே..	எரு
ம்ருகாங்கமௌளி ...	கரு
மணந்த பின்மணக்க ...	உகச
மன்மதனே வடிவம் ...	உக௦
மன்னாவாரீர் ...	கரு
மாது சிரோமணி ...	ககஅ
மாயனது மாயைபோல்	உஉக
மைந்தா உனை ...	ககஎ
யாருடன் சொல்வேனந்	உஅஉ
வாராயோ வாராயோ..	உக௦
விடும் விடுங்கொடுமை...	கசஅ
விதியின் செயலன்றோ...	கசஅ
விஜயதாம்ப்ரேசிதா ...	க
ஜயஜயபோ ...	கஉ
ஸ்மரனை செய்மனமே..	உக
ஹானே மறவாதேயும்.	உகஅ

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கூ	ககூ	நீலகண்ட	நீலகண்ட
ககூ	ககஉ	தன்	தான்
ககூ	உஅ	கரத்தை	கரத்தை
உக	ககூ	தம்மை	தங்களை
ககூ	உச	செய்ய	செய்தல்
ககூ	கஉ	நம்மருமை	நம் அருமை
சஎ	க	நலிந்தா	நலிந்தா
ககூ	உஅ	என்ன	எவ்வளவு
ககூ	உஎ	இன்றைய	இன்றைத்
எஉ	ககூ	முயில்	புயில்
எகூ	கூ	போஜனுக்கு	போஜனுக்குப்
அ0	ககூ	கார்த்தி	கார்த்தி
அஉ	உகூ	மெய்மறந்து	மெய்மறந்து
ககூ	ககூ	வன்	வன் நம்
ககூ	கூ	கல்வி	கல்வி
ககூ	உ	நாமொ	நாமொரு
ககூ	உஅ	தொட்டிய சின்னன்	தொட்டிச் சின்னன்
			னன்
ககூ	கூ	ராஜனு	ராஜாவு
ககூ	க0	மாதர்	மனைவி
„	உ0	இரக்க	இரக்க
ககூ	கூ	விஷம்	விஷயம்
ககூ	கஉ	ஒப்பிக்க	ஒப்பிக்க
ககூ	உ0	கொலைபா	கொலைப்பா
ககூ	உ0	சோல்வேன்	சொல்வேன்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கச0	உ.0	னேமேடா	னேமேடா
கருஅ	உக	கொலைபா	கொலைப்பா
கஎரு	உச	பிரஜைகளின்	பிரஜைகளின்
கஎஅ	க0	யான	யானு
கஎக	உ	குற்றி	குற்றி
”	கரு	கெள்ள	கென்ன
கஅஉ	ரு	யில்லாமல்	இல்லாமல்*
கஅஅ	கஎ	கிட்ட	கிட்ட
கஅக	அ	பொருமே	பொறுமே
கக0	கச	வருந்தியிரு	வருந்தி
ககஅ	கஉ	தில்	த்தில்
உ00	உ0	மலிந்	மெலிந்
உஉக	எ	கிடையா	கிடையாதே
உஉச	க0	ஏனில்வா	ஏனில்வா
உகக	உக	ஆகாரத்தை	ஆகிருதியை
உகக	உ	இறத்தடு	இறத்தடு
உகஎ	உஎ	முள்ளை	முள்ளைக்க
உசச	உஅ	மேற்கு	மேற்குத்
உசரு	உ	ராஜக்கு	ராஜா அவர்களு க்கு
உசஅ	உச	தெரிஞ்சாலென்னு	தெரிஞ்சான்று
உசக	உஅ	அரிச்சந்திர	* அரிச்சந்திர
உரு0	கக	சுற்றி	சுற்றி
உருக	எ	மச்சு	மச்சு
உசஉ	கக	முகிலிசை	முவ்விசை
”	உஎ	அல்லலநா	அந்தலலநா
”	உக	திருடஞ்	திடஞ்
உசச	உக	இக்கண்ணமே	இந்தக்கண்ணமோ
உசக	உச	வீலாவதி	வீலாவதி

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உசுக	உஅ	பெருமையாகா	பெருமையாகா.
உஎ0	ச	இவ்லகில	இவ்வுலகில்
,,	கக	உன்னை	உன்னை
உஎஉ	கஉ	மறவா	மரவா
உஎச	உ0	மேற் கூறியபடி	கையிற் கத்தி கொண்டு
உஎஅ	கக	தனது	தமது
உஅக	க	தூராலத்தில்	தூராதலத்தில்
உஅஉ	சு	சோல்வே	செல்வே
,,	உரு	பெசி	பேசி
உஅக	கக	வினை	வினை
உஅரு	சு	அக்கொலை	அக்கொலைப்
உஅஎ	கக	இவ்வித	இவ்விதத்
உகக	கஎ	புரிய	புரிந்து இவனை யுமப்புரத்திற்கு- னுப்ப
உகக	கஉ	வெண்டும்	வேண்டும்
க0எ	உஉ	வருந்த	வருத்த
ககக	உசு	வில்லையே	வில்லையே
கஉ0	உஉ	இவளுடைய	இவளுடைய
கஉஎ	உஅ	கின்றது	கின்றது.
கஉக	சு	தருவது	தருவது
,,	கக	நரத்தை	நரகத்தை
ககஉ	கஎ	தப்பித்து	தப்பித்துச்
கச0	உஎ	மகவீரர்	மகாவீரர்
கசக	உ	வீற்றீ	விற்தி
கசஅ	உசு	யோர்	யொரு
கருசு	கசு	ஸப்ப	ஸர்ப்ப

DRAMATIC WORKS

BY

The Members of the Vidvan Mano Ranjani.

TAMIL.

Mr. V. G. Suryanarayana Sastriar, B.A.

	RS.	A.	P.
1. Rûpâvati or The Missing Daughter. (Calico)...	1	0	0
2. Kalâvati. (Board)...	1	8	0
(Calico)...	1	12	0
3. Nâtakaviyal (on Dramaturgy) (Paper)...	0	8	0

Mr. T. S. Narayana Sastriar, B.A., B.L.

1. Bhoja Charitram. (Board)...	1	0	0
(Calico)...	1	4	0
2. Sâvitri. (In Press.)			

Mr. H. Venkoba Row.

The Heir-apparent's Resolve. (In Press.)			
--	--	--	--

TELUGU.

Mr. V. Venkataraya Sastriar.	RS.	A.	P.
1. Nâgânandamu. ...	I	0	0
2. Abhijnâna Sâkuntalamu. ...	I	0	0
3. Pratâparudriyamu. (Paper)...	I	0	0
(Calico)...	I	4	0

ENGLISH.

Mr. M. Krishnamachariar, B.A.

1. Kumudâ. (Paper)... 0 8 0
2. Dasaratha or The Fatal Pro-
mise. (*In Press.*)

SANSKRIT.

Mr. T. S. Narayana Sastriar, B.A., B.L.

Satya Vijayam or Harischandra. (*In Press.*)

 Copies of these works can be had of the Honorary Secretary,
Vidvan Mano Ranjani, No. 2, Katchalesvarar Agraharam,
Black Town, Madras.

